

SISMANOGLIO
MEGARO

SISMANOGLIO
MEGARO

SISMANOGLIO
MEGARO

2033

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Θ. ΜΑΣΤΙΧΙΑΔΟΥ

Ο ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΣ ΥΙΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΗΘΙΚΩΤΑΤΗ ΚΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΩΤΑΤΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

Ἀδείᾳ τοῦ Αὐτοκρ. Ὑπουργ. τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως

معارف نظارت جلیلهسنك ٩ ١٤ رمضان سنه ٣٢١ و ٢ نومرولی
رخصتنامهسیله طبع اولنمشدر.

ΥΠΟ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΤΟΥ
ΓΟΥΚΣΕΚ ΚΑΛΔΟΡΙΜ
697
ΓΑΛΑΤΑ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1905
Τυπ. Βασιλειάδου Γεωργοπούλου Κουρσούμ-Σὰν ἀρ. 3.

SISMANOGLIO
MEGARO

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄλλων μυθιστοριῶν, συνέταξα ἐν γλώσσῃ ἁπλῇ, ἀφελεῖ καὶ ἀνεπιτηδεύτῳ, καὶ φράσει σαφῇ καὶ καθαρᾷ τὸ μυθιστόρημα τοῦτο.

Πανταχοῦ δὲ ἐτήρησα συμμετρίαν τῆς ὅλης, ἀκρίβειαν δὲ μεγίστην περὶ τὴν ἔκθεσιν τῶν γεγονότων, καὶ ἐπὶ πᾶσι γλῶσσαν, εὔληπτον, σαφῆ, ὁμαλὴν καὶ κανονικήν.

Ἡ εὐμένεια τῶν μυθιστοριῶν αὐτημὲ ἐνεθάρρυνεν, ὅπως ἀναλάβω καὶ δημοσιεύσω τὸ πολύμοχθον τοῦτο ἔργον.

Οὐδέποτε ἤθελον τολμήσει νὰ ἐπιληφθῶ τοῦ ὑπερμεγέθους τούτου ἔργου, ἐὰν δὲν ἤμην ἐκ τῶν προτέρων πεποισμένος περὶ τῆς ὑλικῆς ὑποστηρήξεως τῶν φίλων συναδέλφων.

Δὲν ἔχω τὸν ἐγωϊσμὸν ὅτι φέρω πλήρες τι καὶ τέλειον· ἐὰν δὲ τολμῶ νὰ δημοσιεύσω τὸ ἀτελὲς τοῦτο πόνημά μου, τοῦτο προέρχεται ἐκ μόνης τῆς συναισθήσεως, ὅτι δὲν παρημέλησα νὰ προσδώσω αὐτῷ καλὸν χαρακτῆρα.

Ἐν τέλει κρίνω ἐπιβαλλόμενόν μοι καθῆκον, νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου πᾶσι τοῖς φιλομούσοις συνδρομηταῖς, τοῖς μετὰ πολλῆς τῆς εὐμενείας παρασχοῦσιν ἡμῖν τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ὑπέρ τε τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου, καὶ τῆς ἐκ τῶν ἐνόντων ἱκανοποιήσεως τῶν πόνων ἡμῶν.

Οὐδόλως ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ φιλόκαλοι ἀναγνῶσται, θὰ κρίνωσι τὸ πρῶτον τοῦτο πόνημα ἀποβλέποντες εἰς τὴν πληθὺν τῶν δυσχερειῶν, ἃς ἅπαντᾷ πᾶς ὁ εἰς τοιοῦτου εἴδους ἀγῶνα τὸ πρῶτον ἀποδυόμενος.

Ὁ ποιήσας

Ο ΕΓΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΣ ΥΙΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'.

Παρακαλεῖται ὁ ἀναγνώστης, ἵνα ὀπισθοδρομήσας κατὰ μίαν ἑκατονταετηρίδα, συνοδεύσῃ ἡμᾶς ἐν τῇ Γαλλικῇ πρωτευούσῃ.

Οἱ Παρίσιοι εἶναι χάος, χάσμα πάντοτε χαῖνον, ἔνθα καταπνίγονται ἀλλεπαλλήλως ὅλα τὰ τῆς ἰδιωτικῆς, ὅλα τὰ κακουργήματα, ὅλαι αἱ τραγῳδίαι.

Εἰς τὸ τέλος συνήθως τοῦ μηνὸς οὐδεμία πλέον μνεία γίνεται περὶ τῶν συμβάντων ἐκείνων, ἅτινα εἶχον συγκινήσει ὅλον τὸν κόσμον. Εἰς οὐδεμίαν πόλιν ἡ ζωὴ τῶν ἀγαπώντων τὰς ἡδονὰς εἶναι ἧττον σταθερὰ ἢ ἐν Παρισίοις. Ἡ κίνησις καὶ ἡ ἀστάθεια φαίνονται ὡς ἀνήκουσαι εἰς τὴν Παρισινὴν κοινωνίαν.

Οἱ ἐπὶ ὀλόκληρον τὸ ἔτος ἀχώριστοι ὄντες, καὶ αὐτοὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀρχαία οἰκειότης ἐφαίνετο συνδέουσα στενότερον, εὑρίσκονται αἴφνης καὶ ἀποτόμως χωρισμένοι καὶ παύουσι βλεπόμενοι.

Εἷς τούτων πορεύεται εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ὁ ἕτερος ὁδηγεῖται ἐν τῷ κατείργῳ.

Τὴν προτεραίαν ἐχωρίσθησαν σφίγγοντες τὰς χεῖρας καὶ λέγοντες·

«Θὰ σ' ἐπανίδω αὔριον.»

Καὶ ὅμως δὲν ἐπαναβλέπονται.

Ἀσήμαντος περίστασις διαιρεῖ τὰς ῥήξεις ταύτας, αἵτινες ὄπισθεν τῶν ἀφίνουν συχνάκις λύπην ἢ περιφρόνησιν. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ ἓν βῆμα γινόμενον πρὸς τὰ ἀριστερὰ, ἀντὶ νὰ γείνῃ πρὸς τὰ δεξιὰ, συνάντησις κακοῦ φίλου τινός, μία ἀπερίσκεπτος τόλμη.

Ἀκολούθως πρωΐαν τινὰ μανθάνουσι παρὰ ξένου τινός, ὅτι ὁ πρώην ἀχώριστος φίλος συνελήφθη καὶ ὡδηγήθη εἰς τὴν φυλακήν.

Εἰς τὴν φυλακήν! τί φρικώδης λέξις. Διὰ τὸν φυλακισμένον τὰ πάντα ἐκμηδενίσθησαν, τὰ πάντα κατέρρευσαν τριγύρω του.

Φθίνοντος τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου κατὰ τὸ χίλια ἑπτάκοσια ὀγδοήκοντα ἕξ περὶ τὴν ἑβδόμην ἑσπερινὴν ὥραν, ζωηρὰ κίνησις ἀνεψύχου τὸ βουλεβάρτον. Ἐν δὲ τῇ ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Διονυσίου μέχρι τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, ἐβασίλευε κίνησις ἁμαξῶν, σύγχυσις, βομβορυγμὸς ὑπέρμετρος, ὅμοιον τοῦ ὁποίου δὲν ἀπαντᾷ τις εἰς τὰς λοιπὰς τῆς Εὐρώπης πρωτευούσας.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τέσσαρα ἄτομα ἐρχόμενα ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, ἐστράφησαν πρὸς τὴν ὁδὸν Βοναπάρτου, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον ὁ «*Τρίχρους Φανὸς* »

Ὁδηγοῦμεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, ὁ «*Τριχρους Φανὸς*», ἄγριον καὶ τρομερὸν καταγώγιον, οὗτινος ἡ φήμη κατίστη σχεδὸν γνωστή, ἀφ' ὅτου ὁ Εὐγένειος Σὺης παρέστησεν αὐτὸ εἰς τὸ θέατρον μιᾶς τῶν δραματικωτέρων καὶ ζωηροτέρων αὐτοῦ μυθιστοριῶν.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ρυπαρὸν κατάλυμμα ἦτο ἐν τῇ ὁδῷ Βοναπάρτου ὑπ' ἀριθμὸν 6. Στενὴ αὐλὴ εὑρίσκετο ἀμέσως κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἐξωθύρας εἴσοδον, ἀριστερᾷ ἔβλεπέ τις παραπήγματά τινα ἡμικεχωσμένα ἐν τῇ γῇ, δεξιὰ τὴν εἴσοδον τῶν οἰνώνων ἢ τῶν ὑπογείων, εἰς δὲ τὸ βάθος, τὴν ὑέλω λίθαν, δι' ἧς εἰσήρχοντο εἰς τὸ κύριον κατάλυμμα.

Ἡ πρώτη αἴθουσα οὐδεμίαν εἶχε σπουδαιότητα μεγάλη χυτὴ θερμάστρα ὑπῆρχεν εἰς τὸ μέσον καὶ κύκλωθεν ταύτης βλοιζηρόροι τινὲς ῥίπτοντες ἐπὶ τοῦ προσώπου τὴν ἐπὶ τῆς ἀηδίας ἢ τοῦ ἐνδεδειγμένου βίου ὠχρότητα. Ἀριστερόθεν εὑρίσκετο τὸ γραφεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο ὁ κὺρ Νὴλ Κόρσων, ὁ ἰδιοδεσπότης· τέλος δὲ πρὸς τὸ βάθος ἠνοίγετο δευτέρα αἴθουσα, ἐν ᾗ ἐδραματουργήθησαν αἱ φοβερώτεραι σκηναί, ἀφ' ὅτας διεμνημονεύθησαν τὰ δικαστικὰ χρονικά

Ἡ αἴθουσα αὕτη ἀπεῖχε τοῦ νὰ ἦναι μεγάλη. Τετραγωνικούς τινας μόνον πόδας περιεῖχεν, ἀντὶ δ' ἐπίπλων, ἐστολίζετο μόνον διὰ τεσσάρων ἐδωλίων καὶ δύο τραπεζῶν ἐπὶ τῶν χαρτωμένων τοίχων ἔβλεπέ τις ἔντυπα ἢ διὰ χειρὸς γεγραμμένα ἐμβλήματα, ἅτινα ἠρύσθησαν οἱ συγγραφεῖς τῶν ἀπὸ τὰς μᾶλλον *ἐκκεντρικὰς* φιλολογίας. Ὑποθέσατε πρὸς στιγμὴν ἑαυτοὺς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀνάψατε ἐπὶ μιᾶς τῶν τραπεζῶν ἰσχνήν τινα στεατίνην λαμπάδα καὶ, καθήμενοι εἰς τὴν σκοτεινοτάτην γωνίαν, ἄρετε τὴν φαντασίαν ὑμῶν νὰ ἐνεργήσῃ.

Ἐν ἀκαρεῖ ἡ αἴθουσα θέλει λάβει σχῆμα μικρότατον καὶ μὲ στῆθος πιεζόμενον καὶ καρδίαν λίαν συγκεκινημένην, θέλετε ἰδεῖ ἐνώπιον ὑμῶν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀπαίσια πρόσωπα, τὰ αἱματόεντα, τοῦ παρελθόντος φάσματα, ἅτινα ἄλλοτε ἐσχεδίαζον τὰ ζοφερὰ αὐτῶν ἐγκλήματα ὑπὸ τὸν μέλανα ἐκείνων θόλον.

Ἐνταῦθα οἱ τοῖχοι ἦσαν ἄλλοτε καθημαγμένοι, ἡ ἀτμόσφαιρα διατηρεῖ ἔτι καὶ νῦν ὀσμήν τινα κατέργου· ἐπὶ τῶν ἐδωλίων κάθηνται ἄθλιοί τινες ζῶντες ἄλλοτε διὰ τῆς κλοπῆς καὶ ἄλλοτε διὰ τῶν χρόνων!

Ἐκεῖ πλησίον ὑπῆρχεν ἡ ἡδυπαθὴς, κτηνώδης, καυχὰς καὶ ὀκνηρὰ κακία. ἐδῶ ὑπῆρχε τὸ δραστήριον, τολμηρὸν καὶ συνετὸν μάλιστα ἔγκλημα!

Πόσα ζορερὰ ἐγκλήματα ἐξυφάνθησαν καὶ ἰσχεδιάσθησαν ὑπὸ τοὺς σκωληκοβρότους ἐκείνους θόλους! πόσα ἐγκλήματα προϋπολογίσθησαν ἐπὶ τῶν ρυπαρῶν ἐκείνων τραπεζῶν. Ἐὰν δὲ ἐξήταζέ τις πλησιέστερον τὸ νέμισμα, ὅπερ ὀκνηρὰ χεὶρ ἔρριπτεν ἐκ διαλειμμάτων ἐπὶ τοῦ ἐκ ζίγκου γραφείου τοῦ ἀγενοῦς οἰνοπωλείου, ἴσως ἤθελε παρατηρήσει ἴχνη τινὰ οὐχὶ καλῶς ἐξηλειμμένου αἵματος! πιθανώτατον ἦν ὅτι τὸ κάτεργον εἶχε θύραν τινὰ, διὰ τῆς ὁποίας συνεκοινώνει μετὰ τοῦ διαβοήτου τούτου καταγωγίου καὶ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἄρχεται ἡ ἡμετέρα διήγησις, τὸ οἰνοπωλεῖον ὁ «*Τρίχρους Φανὸς*», ἦν τρόπον τινὰ τὸ «*Χρηματιστήριον τοῦ ἐγκλήματος*».

Ἐκεῖ διεχειρίζοντο τὰς ὑπεθέσεις κατά τινα διατίμησιν μεταβαλλομένην κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰ ἄτομα. Ἐκεῖ ἀπήντα τις ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, ἀδιακρίτως τῆς ἡμέρας καὶ νυκτὸς, ἀνθρώπους διαφόρων καὶ πολυποικίλων εἰδῶν καὶ φυραμάτων.

Πολλάκις ἐμέμφθησάν τινες, καὶ δικαίως, τοὺς μυθιστοριογράφους ὡς παριστῶντας ἐνίοτε πράγματα ἀπίθανα μεγάλας χρώμενοι ὑπερβολὰς, ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ ὑπερβολὴ εἶναι ἀδύνατος, καὶ δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν μετὰ θετικότητος, ὅτι κατὰ τὴν περὶ οὗ ὁ λόγος ἐποχὴν τὸ οἰνοπωλεῖον ὁ «*Τρίχρους Φανὸς*» ἦν τὸ συνευτευκτήριον τῶν κλεπτῶν καὶ τῶν δολοφόνων.

Β'.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν, ἡ δευτέρα αἴθουσα, ἣν περιεγράψαμεν, οἱ θαμῶνες αὐτῆς ἀπετέλουν ἐλάχιστον ἀριθμόν. Εἰσελθόντων τῶν τεσσάρων ἀτόμων εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τὸ ὁποῖον περιεγράψαμεν, ἐκάθησαν πέριξ τραπέζης τινός.

— Τί προστάζουν οἱ κύριοι, ἠρώτησεν ὁ πάτρων.

— Μία μποτίλια καλὸ λαμπίκο καὶ τέσσαρα ποτήρια.

Μετὰ στιγμιαίαν παρέλευσιν ἐκομίσθησαν τὰ αἰτηθέντα.

Μετ' ὀλίγον ἤρχισαν πίνοντες.

Εἷς ἐξ αὐτῶν, ὅστις ἐκαλεῖτο Βῆλος, καί τοι τριακονταετὴς μόλις τὴν ἡλικίαν, εἶχε τὴν κόμην ξανθὴν καὶ τὴν γενειάδα εὐπρεπῶς κεκαρμένην. Χαλκόχρους τὴν ὄψιν, γίγας τὸ ἀνάστημα, καὶ ἀέτιον ἔχων τὸ ὄμμα. Κέκτητο δὲ ἔκτακτον καὶ ἡράκλειον ῥώμην, διό δικαίως ἤρμοζεν αὐτῷ τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάρχηγοῦ.

Εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων ἀτόμων ὀνομαζόμενος Σάθας, πλησιάσας τὸν ὑπαρχηγόν, τῷ εἶπε βαιᾷ τῇ φωνῇ· εἶναι δεκάτη περίπου, καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὁ ἀρχηγὸς κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἀκριβῶς σᾶς ἔδωκεν ὑπόσχεσιν συνεντεύξεως;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Βῆλος.

— Δὲν ἔρχεται.

— Θὰ ἔλθῃ, ἐκτὸς ἐὰν δὲν συμβῇ ἀπευκταῖόν τι.

— Καὶ ἡμεῖς τί νὰ κάμωμεν ἐν τῷ μεταξύ;

— Δὲν πίνετε;

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν διατί παραπονεῖσθε;

— Τέλος πάντων θὰ ἦναι διὰ τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα;

— Ἐλπίζω.

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς ἐργασίας τοῦ Λεονταρδ.

— Τότε πρέπει νὰ περιμένωμεν, αἴ;

— Καὶ νὰ σιωπᾶτε, κύριε Σάθα, ἂν ἦναι τρόπος.

Ὁ Σάθας προσέκλινεν ἄνευ ἀπαντήσεως.

Τὸ ἄτιμον τοῦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ τοσούτῳ ἰσχνόν, ὥστε τὸ σῶμά του ἦν παρεμφερὲς ὀστεολογικὴ συσκευασία, ἦν λίαν εἰδεχθὲς ὑπερτεροῦν κατὰ τὴν ἀσχημίαν καὶ αὐτὸν τὸν μονόφθαλμον κύκλωπα.

Ὑπὸ τὰ ἀνεστραμμένα χείλη παλαιοῦ πίλου, βυθισμένου πρὸς τὸ δεξιὸν οὖς καὶ κεκλειμένου αὐθαδῶς ἔμπροσθεν μέχρι τῶν ὀρρύων, διεκρίνοντο σπινθηροβολοῦντες δύο κοῖλοι ὀφθαλμοί, οἵτινες ἐν τῇ σκιᾷ ἐφαίνοντο φωσφορίζοντες ὡς τῆς γαλῆς· εἶχε τὴν κεφαλὴν μακρὰν καὶ γωνιώδη, ἡ δὲ ῥὶς καὶ ὁ πώγων αὐτοῦ ἐπραγματοποίουν τὸ γεωμετρικὸν πρόβλημα, πῶς δύναται νὰ ἦναι σχῆμά τι ταὐτοχρόνως ὀξὺ καὶ τετράγωνον. Δύο ἐπιμήκεις μέλαιναι μύστακες ἐπιμελῶς ἐστιλβωμένοι καὶ συνεστραμμένοι ἀγκιστροειδῶς, ἔδιδον εἰς τὴν κτηνώδη τοὔτην καὶ χυδαίαν μορφὴν ἦθος λιχατοῦ, ὅπερ ἐπεβεβαίου ἡ στολὴ αὐτοῦ, ἣν ἔφερεν καὶ ἥτις κατὰ τὸ φαινόμενα ἦν λίαν βαρεῖα καὶ ἐνοχλητικὴ διὰ τὸ πνηγηρὸν κλῖμα τῶν Παρισίων.

Ἐξελθὼν τῆς εἰκίας του ὁ ἀρχηγὸς μὲ πλήρη τὰ θυλάκια, ἐπορεύθη εὐθέως πρὸς συνάντησιν τῶν συντρόφων του ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῶν ἀνθρώπων του, οἵτινες κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἀνέμενον αὐτὸν ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ.

Οἱ θαμῶνες τοῦ οἰνοπωλείου ἦσαν παραδεδομένοι εἰς τὸ νὰ πίνωσι.

Μόλον τοῦτο καλός τις παρατηρητής, ἤθελεν ἀνακαλύψει κατασκοπεύων τοὺς μόνους κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην πελάτας τοῦ οἰνοπωλείου, ὅτι αὐτοὶ ἔρριπτον ἀνήτυχα βλέμματα, ὁτὲ μὲν ἐπὶ τῆς θύρας, ὁτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς.

— Δὲν θὰ ἔλθῃ, εἶπε τις τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ὁ καὶ νεώτερος πάντων, ὅστις ἐκαλεῖτο Ἔρρικος.

Τὸ τρίτον τοῦτο πρόσωπον διέφερεν οὐσιωδῶς τῶν δύο πρώτων.

Οὗτος ἦν νεώτερος, ἀριθμὸς ἔλασσον τῶν εἴκοσι πέντε ἐτῶν, τὴν κόμην ἔριφι βραχέως κεκαρμένην, τὴν γενειάδα ὑπόξανθον καὶ ὁξέταν εἰς τὸ ἄκρον· ἡ δὲ εὐκινησία τῶν δύο μικρῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν ἐνεποίουν τρόμον.

— Καὶ ἀπόψε πίρασε καὶ δὲν μᾶς ἦλθε ὁ ἀρχηγὸς, εἶπεν ὁ Σάθας.

— Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἔλθῃ, διέκοψεν ἕτερος τὴν αὐτὴν τοῦ πρώτου φέρων ἡλικίαν, μὲ ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ στιβαροὺς βραχίονας, μὲ λάσιον καὶ δασὺ τὸ στῆθος. Εἶχε μύστακα μέλανα, μέγαν καὶ δασύ, ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ ἦσαν ἐγκεχαραγμένα διὰ βελόνης, σημεῖα διάφορα, χρώματος μέλανος· οὗτος ἐκαλεῖτο Λύκος.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπε, εἶμαι μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ Λύκου, ἀπεκρίθη ὁ ὑπαρχηγός.

Μόλις οὗτος εἶχε τελειώσει τὴν τράπεζαν, ἡ δι' ἧς αἱ δύο αἴθουσαι συνεκοινώνουν θύρα ἠνεῴχθη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ νέον εἰσῆλθε πρόσωπον.

Πάντες ἔστρεψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν θύραν.

Ἦν ὁ ἀρχηγός.

Οὗτος εἰσελθὼν ἐπλησίασε τὸν ὅμιλον τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων καὶ χαιρετίσας ἐκάθησε πλησίον αὐτῶν.

Πάντες ἑτοιμάσθησαν ὅπως ἀκούσωσι τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ.

Οὗτος εἰδοποίησεν αὐτοὺς ὅτι ὑπάρχει ἐργασία τις, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶναι ἕτοιμος, καὶ ὅτι ἦσαν ἐλεύθεροι ἐπὶ δύο, τρεῖς νύκτας, ἕως ὅτου λάβει ἀπόφασίν τινά.

Εἶτα ἐξαγαγὼν ἐκ τῶν θυλακίων του χρηματικόν τι ποσὸν, τὸ ὁποῖον εἶχε φέρει δι' αὐτοὺς, τὸ ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὑπαρχηγοῦ, ὅπως διανείμει αὐτοῖς.

Κατόπιν προσκαλέσας τὸν ὑπαρχηγὸν ἰδιαιτέρως·

— Ἀπόψε πρέπει νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἰωάννας ὅπως συνομιλήσωμεν, καὶ χαιρετίσας πάντας ἐξῆλθε τοῦ οἰνοπωλείου.

Γ'.

Μόλις ἀνεχώρησεν ὁ ἀρχηγός, ἐφάνη ἐπὶ τῆς θύρας ἄτομόν τι ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀνδρίας.

Πάντες ἐστράφησαν τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν θύραν.

— Ἔλα δὰ καθυμένε Ἀνδρία, ποῦ ἦσουν τόσην ὥραν ποῦ ἦτο ὁ ἀρχηγός; ἐδῶ.

— Καὶ δὲν ἤρχουσαν καθυμένε Λῦκε, νὰ μὲ φωνάξῃς ἀπὸ τὸ καφενεῖο τοῦ Γέρο Νίκου, εἶχα νὰ ὁμιλήσω μαζύ του γιὰ μιὰ δουλειὰ ποῦ μὲ εἶπε ἕνας ποῦ τὸν λένε Γέρο Λάμπρο ἀρκετὰ καλή.

— Ἀλλ' ἂς εἶναι, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐκεῖνος ἐδῶ εἶναι ὁ ὑπαρχηγός,

Ὁ Βῆλος ἔμεινε τότε σύννους ἐπί τινας στιγμὰς, μεθ' ὃ ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν ἐστράφη πρὸς τὸν Ἀνδρέαν.

— Ἠξεύρεις, τῷ εἶπεν, ὅτι μᾶς ἔχεις ἕνα ὅλως διόλου παράξενο σύντροφο;

— Τὸν Γέρο Λάμπρο ; Μὴ σᾶς μέλλει, εἶναι σωστὸ κουνέλι.

— Τοὐλάχιστον εἶναι πιστός ;

— Σᾶς δίδω τὸν λόγον μου.

— Καὶ πῶς εἶναι στὸ ἔργον ;

— Δὲν τὸν εἶδα ἀκόμη.

— Ἠξεύρεις ποῦ κάθεται ;

— Οὔτε αὐτὸς τὸ ἠξεύρει . . .

— Τέλος πάντων δὲν τὸ γνωρίζει κανείς ;

Ὁ Ἀνδρέας ἐνεύσεν ἀρνητικῶς.

— Ἠμπορεῖμεν νὰ τὸν ἐρωτήσωμε ;

— Θὰ ἔλθῃ ἀπόψε ἐδῶ καὶ τὸν ἐρωτᾶτε, μὲ εἶπε δὲ ὅτι θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Γέρου Νίκου καὶ ἂν δὲν μὲ εὕρῃ ἐκεῖ θὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

— Ἀλλ' ἂν ἦτο κατάσκοπος ;

— Αὐτὸς κατάσκοπος ! Ἔλα δά ! ἂν μάθετε τὴν δουλειὰν ποῦ ἔχει νὰ σᾶς προτείνῃ . . .

— Τί δουλειά.

Ἐνῷ δὲ ὁ Ἀνδρέας ἡτοιμάζετο νὰ ἀπαντήσῃ, ἠνοίχθη ἡ θύρα καὶ ἐπὶ τῆς φλιᾶς αὐτῆς ἐφάνη ὁ Λάμπρος.

— Ἔ ! Ἔλα, Ἔλα, γέρο, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας· ἀρχίζουν νὰ σὲ κακολογοῦν ἐδῶ.

— Ποιός ; ἠρώτησεν ὁ Λάμπρος χαιρετίζων.

— Ἡ ἀρεντιά του ἐδῶ.

— Καὶ διατί ;

— Διότι δὲν σὲ γνωρίζει.

Ὁ Λάμπρος ἐμειδίασε.

— Ὁ κύριος ἐβιάσθη πολὺ εἰς τὴν κρίσιν του, εἶπε καλοκάγάθως πως· ὅταν μὲ γνωρίσῃ, ἐλπίζω νὰ μ' ἀποδώσῃ τὰ δίκαιά μου.

Καὶ ἐξέβαλλεν βουκάλιον ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— Ἐν πρώτοις, εἶπε, συγχωρήσατέ μοι νὰ σᾶς προσφέρω νὰ πίετε· εἶναι ἕνα περίφημο λαμπίκο, ποῦ τ' ἀγόρασα στὸ δρόμο, ὅταν ἐρχούμην ἀπὸ τὸ τεπόζιτο τῆς Νεαπόλεως.

— Λαμπρὰ ἰδέα εἶπεν ὁ Βῆλος· Ἔχεις καὶ ἄλλαις ;

— Ἔχω . . . πολὺ καλλιτέρας μάλιστα.

— Ἔ ! Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα ἐγώ ! ἀνέκραξε γελῶν ὁ Ἀνδρέας· ἀκούσατέ με· προτείνω νὰ δώσετε τὸν λόγον εἰς τὸν ἀξιότιμόν μου φίλον Λάμπρον, διὰ νὰ μᾶς ἐκθέσῃ τὴν ἰδέαν σου, καὶ ἡμεῖς ἂς πιοῦμεν ἐδῶ τὸ ρακὶ ποῦ μᾶς ἔφερε.

— Δεκτόν, εἶπεν ὁ Λύκος καὶ ὁ Σάθας, τῶν ὁποίων αἱ ὑπόνοιαι ἐξηλείφθησαν ἐν τῷ ἅμα εἰς τὴν ὄψιν τοῦ ποτοῦ.

Ὁ Λάμπρος ἐχαιρέτησε καὶ λαβὼν κάθισμα ἐκάθησεν πλησίον αὐτῶν.

— Ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἁπλῆ, εἶπε μετριοφρόνως, καὶ εὔκολος μάλιστα, δὲν εἶναι καὶ λίγα . . . δύο ἑκατομμύρια περίπου, εἶπε μετὰ μειδιάματος.

Οἱ πέντε ἀκροαταὶ ἤγειραν τὰς κεφαλάς των.

— Δύο ἑκατομμύρια ! ἀνέκραξεν ὁ Λύκος.

— Τί λέγεις ! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας· δύο ἑκατομμύρια !

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε νὰ ψαρεύσωμε αὐτὰ τὰ κόκκινα ψάρια ; εἶπεν ὁ Βῆλος.

Ὁ Λάμπρος ἐμειδίασε πρὸς ὅλας ταύτας τὰς ἐρωτήσεις.

— Αὐτὸς ὁ θησαυρός, ἀπεκρίθη, θὰ εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τὴν ὁποίαν θελήσετε. Μόνον χρειάζεται σβελτοσύνη σὲ λίγαις μέραις, διότι κατόπιν δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ κάμωμεν τίποτε, γιατί θὰ πετάξῃ τὸ πουλί.

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ τὸ φάγωμεν αὐτὸ τὸ φαγί ;

— Εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου.

— Μὰ ποιὸς τὸ ἐμαγείρευσε ;

— Ὁ κύριος Βασιλάντης Περριό.

— Ἠξεύρεις τὸ σπῆτι ;

— Βεβαιότατα ! ὁπόταν λοιπὸν ἀγαπᾶτε πηγαίνομεν.

Ὁ Βῆλος ὥρεξε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Λάμπρον, ὅστις ἔθλιψεν αὐτὴν μετ' ἐγκαρδίου ἀγάπης, μεθ' ὃ ὁ Βῆλος ἐπανέλαβεν·

— Μὰ τὴν πίστιν μου, τώρα δὲν λέγω τίποτε γιὰ σένα.

— Τὸ ἤξευρα.

— Πότε λοιπὸν θὰ κινήσωμεν;

— Ὅσον τὸ δυνατὸν ὀγρήγορα· αὔριον ἂν θέλετε.

Ὁ Βῆλος κατήνεγκε στιβαρὸν κτύπημα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Μὲ τὸν Βελζεβούλ! εἶπε, δύο ἑκατομμύρια! δὲν εἶναι ἄσχημα.

— Αὔριον λοιπὸν νὰ ἤμεθα ἕτοιμοι.

— Καλά, αὔριον. Συναζόμεθα στοῦ Γέρω Νίκου.

— Συμφωνημένο λοιπόν.

— Ναί.

— Τώρα λοιπὸν εἶπεν ὁ Βῆλος νὰ πιοῦμεν λίγο, γιατί ἐξεράθηκε ἡ γλῶσσά μου ἀπὸ τόσα ποῦ εἴπαμεν, καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον προπίνω εἰς ὑγείαν τῶν παλλικαριῶν μου, καὶ τοῦ Λάμπρου ποῦ εἶναι ἄξιο καὶ καλὸ παλλικάρι διὰ τὴν συντροφιάν μας.

— Ζήτω ὁ Λάμπρος καὶ ἡ συντροφιά μου, καὶ λαβόντες πάντες τὰ ποτήρια ἐκραζον.

— Ζήτω! ζήτω.

Ἀφοῦ ἔπιον τὰ ποτά, ὁ Λάμπρος ἔθλιψε τὴν χεῖρα ἑνὸς ἑκάστου τῶν λῃστῶν, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Πρὶν ὅμως ἀνοίξῃ αὐτήν, ἐστράφη ἅπαξ ἔτι πρὸς τοὺς συντρόφους του, τοῖς ἔκαμε νεῦμά τι διὰ τῆς χειρός, τοῖς εἶπε καὶ πάλιν τὴν λέξιν «αὔριον» καὶ ἀνεχώρησεν.

— Λαμπρὸς ἄνθρωπος! εἶπεν ὁ Ἑρμῆς.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ σᾶς δίδω τὸν λόγον μου, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Τώρα, εἶπεν ὁ ὑπαρχηγός, εἶναι ὥρα, νὰ τὸ στρίψουμε σὲ κανένα παρασάκκο, καὶ ἴσως βρεθῇ κανεὶς καὶ τοῦ ἀδειάσουμε τὴν σακκοῦλα, καὶ γιὰ τὸν Γερο-Λάμπρον θὰ ρωτήσω τὸν ἀρχηγόν. Ταῦτα εἰπὼν ἠγέρθη μετὰ τῶν συντρόφων του.

Οἱ πέντε κακοῦργοι ἐξελθόντες διεσκορπίσθησαν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις.

Δ'.

Ἦτο μεσονύκτιον ὅτε ἐξῆλθον τοῦ οἰνοπωλείου. Δύο ἐκ τῶν κακούργων ἐκείνων, ὁ Ἐρρῖκος μετὰ τοῦ Σάθ διηυθύνθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Βιγγενῶν.

Δὲν εἶχον πολὺ προχωρήσει καὶ διέκριναν ὀλίγον ἀπωτέρω αὐτῶν δύο ἄνδρας.

— Σάθ εἶπε τῷ συνεταίρῳ του ὁ Ἐρρῖκος, ἴλα γρήγορα τὰ ποδάργια σου νὰ τοὺς προφθάσουμε ἴσως καὶ εὕρουμε ψωμάκι. Οὕτως εἰπεῖν, ἔσυρεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Σάθαν, παρωτρύνων αὐτὸν νὰ ἐπισπεύσῃ τὰ βήματά του.

Εἶχον ἤδη φθάσει ὄπισθεν αὐτῶν καὶ ἤκουσαν τὴν συνδιάλεξίν των.

Οἱ δύο ἐπιβάται ἦσαν νεανίαι ἡλικίας εἴκοσιν ἕως τριάκοντα ἐτῶν ἀρκετὰ κοσμίως ἐνδιδυμένοι.

— Πόσα ἐκέρδισες ἀπόψε, ἠρώτησε εἷς ἐκ τῶν δύο τὸν συνέταιρόν του.

— Ἀπόψε τίποτε, δέκα πέντε λίρας.

— Μοναχά ;

— Ναί, τόσα μόνον.

— Ἐγὼ στάσου νὰ ἰδῇς, καὶ ἤρξατο μεγαλοφώνως λογαριάζων τὰ κέρδη του.

Ὁ Ἐρρῖκος ἐπλησίασεν ἔτι πλέον καὶ ἔκυψε πίσω τὸ οὖς.

— Ἀγάλια τὰ ποδάργια σου, τὰ καταλαβαίνεις τὰ βρώμικα. Ἀπόψε τὴν κάναμε μὲ φαίνεται, νὰ σὶ ἴδω ἐψιθύρισεν ὁ Ἐρρῖκος τῷ Σάθ.

— Τόσα πολλὰ κέρδη ἔχεις, ὥστε δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὰ λογαριάσῃς, ἠρώτησεν ὁ ἕτερος. Μὰ στάσου βρὲ ἀδελφὲ εἶχα στὴν τσέπη μου δέκα μόνον Ναπολεόντια, τώρα ἔχω τεσσαράκοντα, πενηήκοντα, ὥστε ἐκέρδησα τριάκοντα πέντε, δὲν εἶν' ἔτσι.

— Καλούτσικο κέρδος, ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος.

— Τεσσαράκοντα πέντε καὶ δεκαπέντε τοῦ ἄλλου κάμνουν ἑξήκοντα, χωρὶς ἐκεῖνα ποῦ θ' ἄχουν δικάτους, ἐψιθύρισεν ὁ Ἐρρῖκος τῷ Σάθ. Τὰ μάτια δέκα νὰ μὴν τυὶς χάσουμε. Ἀπάνω κάτω ἀπὸ τριάκοντα λίρας μερτικό.

— Ἔλα πές μου ποῦ νὰ τοὺς πιάσουμε ;

— Σὰν εἶναι καμμία δουλειὰ καὶ θέλει μεγάλη φιλοσοφία. Μιὰ γροθιὰ καὶ ἅγιος ὁ Θεός. Στάσου νὰ διοῦμε πιὸ δρόμο θὰ πιάσουνε καὶ τὰ βρύτκουμε, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος.

Οὕτως ἐπ' ὀλίγα λεπτὰ εἶσῃτι τὰ τέσσαρα ἄτομα ἀνὰ δύο, ὡς εἴδομεν

αὐτὰ ἐπορεύοντο· μετ' ὀλίγον οἱ δύο νεανίαι φθάσαντες μέχρι τῆς πλατείας, ἵν πινιέρης ἔλαβον τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς Προβάνς.

— Οἱ δύο κακοῦργοι ἀνεσκίρτησαν. Μωρὲ κατὰ τὴν Προβὰνς πηγαίνουν οἱ Κύριοι. Ἴσια, ἴσια, μίρος δικό μας. Ἔλα τράβα καὶ δός τὸ δρόμο κατὰ τὸν κατήφορο· ἀπὸ τὸ πρῶτον σοκάκι ποῦ θ' αὔρῃς ἔβγα κατ' ἀπάνω τους. Ἐγὼ ἀπὸ πίσω τους ἀγάλια ἀγάλια τοὺς ἀκολουθῶ ἅμα πιταχτῆς ὁρμῶ καὶ ἐγὼ ἀπάνω τους.

Ὁ εἷς συνένοχος ἐγίνετο ἄφαντος, καὶ ἔλαβε τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν, ὁ δ' ἕρπων ὡς ὄρις, παρηκολούθει τοὺς δύο νέους ὅλως ἀνυπόπτους.

Λίφνης ἐκ τινος δρομίσκου, ὡς ἀστραπή, ἐπέπεσεν ἐπὶ τῶν δύο νέων, ἄτομον τι κρατῶν ἐγχειρίδιον.

Ἦτο ὁ Σάθας.

Οἱ δύο νέοι δὲν ἐδειλίασαν.

Δύο ἐναντίον ἑνὸς θὰ ἀνθίσταντο.

Ὕψωσαν ἀμφότεροι τὰς ῥάβδους διὰ νὰ ὑπερασπίσωσιν ἑαυτούς, ἀλλὰ πρὶν ἢ λάβωσι καιρὸν νὰ κατεβιβάσωσιν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ Σάθα, εἶδον ὄπισθεν αὐτῶν ἕτερον κακοῦργον, ἀνασπάσαντα τὴν μάχαιραν καὶ ἐπιτιθέμενον κατ' αὐτῶν.

— Τοὺς παράδες δὸς γρήγορα, εἶπεν ὁ δεύτερος τῶν κακούργων.

— Δὲν ἔχομεν, ἀπεκρίθησαν οἱ νέοι.

— Θὰ σᾶς σκλίξουμε.

Ταῦτα εἰπόντες ἐπετέθησαν ἐπὶ τῶν δύο νέων καὶ ἤρξαντο ἀναδιφῶντες τὰ θυλάκιά των.

Οἱ δύο νέοι ἀντέστησαν.

Ἤρξατο πάλη τρομερά, φρικώδης. Τὰ θύματα δὲν ἠσκόπευον νὰ ὑποχωρήσωσι.

Ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ ἡ νίκη ἦτο ἀμφίρροπος.

Ἔτυπτεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, κατεξεσχίζοντο· ἔπιπτον καὶ ἀνεγείροντο

Τέλος ὅμως οἱ κακοῦργοι ὑπερίσχυσαν.

Εἶχον τοὺς δύο νέους ὑπὸ τοὺς πόδας των, καὶ στηρίζοντες τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ στήθους ἠρεύνων τὰ θυλάκια αὐτῶν.

Οὐδεὶς διαβάτης ὑπῆρχε.

Σκότος βαθὺ ἐκάλυπτε τὴν ὁδόν· ἔσριγγον οἱ κακοῦργοι τοσοῦτον τοὺς λάρυγγας τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ἵνα μὴ κραυγάζωσιν ὥστε ἐκινδύνευον νὰ τοὺς πνίξωσι.

— Γρήγορα βρὲ, σὺ εἶπεν ὁ Ἔρρικος ὅτι ἔχει πάρτα καὶ κόπτο λάσπη στὰ ποδάρια νὰ μὴ μᾶς πιάσουν.

Οἱ δύο νέοι κατελήφθησαν ὑπὸ σκοτοδίνης. Σχεδὸν ἐλειποθύμησαν.

Οἱ δύο κακοῦργοι ἀποτελειώσαντες τὸ ἔργον των ἀνεχώρησαν, ἀφέντες τοὺς δύο νέους ἡμιθανεῖς ἐκ τοῦ φόβου.

Οἱ δύο νέοι μετὰ μίαν ὥραν συνῆλθόντες ἠγέρθησαν.

— Ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο νέων, ὅστις ἐκαλεῖτο Πασχάλης-δὶ-Λουρὼ, εἶπεν εἰς τὸν φίλον του· νομίζω ὅτι ἔχω ἀκούσει τὴν φωνὴν τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο κακούργων, ὅστις ἐξῆλθεν πρῶτος καὶ ἐπέπεσεν ἐναντίον μας, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς εἰς ὁποῖον μέρος ἐὰν τὸν ξανὰ ἐπιτύχω καὶ πάλιν θὰ καλοπιάσῃ.

Ὁ δὲ ἕτερος, ὅστις ἐξετέλει χρέη γραμματέως ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Βαιλάντου Πιερρεύ, συνεβούλευσε τὸν φίλον του Πασχάλην-δὶ-Λουρὼ νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς τοιούτου εἴδους κακούργους διότι κατόπιν θὰ μετανοήσῃ, διὰ τοῦτο δὲ ἔκριναν καλλίτερον νὰ μὴ ἀπευθυνθῶσιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἀλλὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὰ ἴδια, λαβόντες τὸ πάθημα αὐτῶν ὡς μάθημα, ὅτι ἄλλην φορὰν νὰ μὴ μετρῶσι τὰ χρήματά των ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἐν ὥρᾳ μεσονυκτίου.

Οἱ δύο κακοῦργοι ἐπορεύοντο εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον ὁ «Τρίχρους Φανός».

Ὁ Ἀνδρέας μετὰ τοῦ Λύκου ἔλαβον τὴν ὁδὸν Γκενεγκώ.

— Καὶ τί θὰ κάμωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ὁδὸν, ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας.

— Χθὲς ὁ σύντροφός μας Γάστων μὲ εἶπεν ὅτι ἐπῆγε εἰς τὴν ὁδὸν Γκενεγκὼ διὰ νὰ εὕρῃ τὴν φιλινάδα του Καρολίναν· λέγων ταῦτα ἔκλεισε τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν μετὰ μειδιάματος, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ ἄρεστη, καὶ κάθηται εἰς τὸ ἀνώγι τοῦ Φουκέ, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κρατεῖ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ οἴκου Δωβρεηλ-δὲ-Ρελβέκ, καὶ ὅτι τὸ δωμάτιον τῆς φιλινάδός του, Καρολίνας, εὑρίσκεται πλησίον τοῦ δωματίου αὐτοῦ τοῦ παραλογισμένου τοῦ Φουκέ, καὶ ἤκουσε αὐτὸν ὅταν ὡμίλουσε μὲ τὸν υἱόν του ὅτι ἔχει διακόσιας λίρας, καὶ μὲ εἶπε ὅτι θὰ μᾶς περιμένῃ ἀπόψε ἐκεῖ. Αὐτὸς ὁ Φουκέ, ἐπρόσθεσεν ὁ Λύκος εἶναι παραλογισμένος ὅπου δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς· εἶναι τρία ἔτη περίπου ποῦ συνάζει σόλδι πρὸς σόλδι, φράγκο πρὸς φράγκο, καὶ σήμερον ἔβλεπε νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ποσὸν τῶν διακοσίων λιρῶν.

— Εἶδες ἐκεῖ τὸν ἐξηνταβελώνη ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρέας.

Καὶ δ.ηυθύνθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Γκενεγκὼ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φουκέ.

— Τότε ὁ Λύκος εἶπε πρὸς τὸν Ἀνδρέα, σὺ πρέπει νὰ περιμένῃς ἔξω καὶ νὰ παρατηρῇς, μὴν ἔλθει κανεὶς ἀπὸ τοὺς ποτηράδες, καὶ ἐγὼ θὰ τελειώσω τὴν δουλειά.

Εἰσεχώρησεν ἐντὸς τῆς οἰκίας καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὑπερῷον τοῦ δυστυχοῦς Φουκέ, ἤναψε τὸν φανόν αὐτοῦ καὶ ἤρξατο ἐρευνῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὕρισκε τίποτε ἤρξατο ἀδημονῶν καὶ λέγων:

— Βάιω στοίχημα, μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους ποῦ πιστεύω, ὅτι αὐτὸς ὁ Φου-

κέ, εἶναι ἕνας ποιὸ μεγάλος καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Βερζεβοὺλ ποῦ λέγει κ' ἄκουε ὁ Βῆλος, καὶ ἤρξατο μετὰ μεγαλειτέρας ζέσεως ἐρευνῶν. Μὴ εὑρίσκων δὲ τίποτε δὲν ἀπενθαρρύνετο ὁ κακοῦργος, διότι οἱ τοιοῦτοι εἴδους ἄνθρωποι, ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς ὠνομάσωμεν οὕτως, δὲν ἀποθαρρύνονται εὐκόλως, διότι ὅταν χάσωσιν ὀλίγον ἐκ τοῦ θάρρους των ἀντλοῦσιν ἔτι περισσότερον ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ πράξωσι τὸ ἔγκλημα καὶ μὴ φύγωσιν ἄπρακτοι, ἢ ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ χρυσίου, ἢ διὰ νὰ μὴ γίνωσι περιγέλαστοι ὑπὸ τῶν συντρόφων των, ἐπειδὴ ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι, οἱ ἄθλιοι μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν τιμωρίαν τοῦ Θεοῦ οὔτε τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἤρξατο ἐρευνῶν μετὰ μεγαλειτέρας ζέσεως καὶ προσοχῆς πρὸς εὕρεσιν τοῦ πεθουμένου.

Αἴρνης ἐξέβαλεν φωνὴν χαρᾶς· εἶδεν εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τοῦ δωματίου, ξύλον τι ἐξέχων ὀλίγον τοῦ σανιδώματος, πλησιάσας ἤγειρεν αὐτὸ καὶ εὗρεν ἐντὸς τὸν σάκκον τῶν χρημάτων. Ἐγὼ τὸ ἤξερα πὼς αὐτὸς ὁ κοζάρης τὰ ἔχει κρυμμένα ἐδῶ ἐψιλλισε γελῶν καὶ λαβὼν τὸν σάκκον ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

— Ἐτελείωσε λοιπόν ; εἶπεν ὁ Ἀνδρέας

— Μάλιστα.

— Καὶ τὰ χρήματα ;

— Τ' ἄχω.

— Τότε ἂς τὸ στρίψουμε μὴν μᾶς διῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ποτηράδες καὶ τὰ μπλέξωμε μ' αὐτοὺς τοὺς κατηργάριδες.

— Καὶ ποῦ πηγαίνομεν ; ἠρώτησεν ὁ Λύκος.

— Εἰς τὸ οἰνοπωλεῖόν μας.

— Φεύγωμεν ! Φεύγωμεν ! ἀνέκραξεν ὁ Λύκος.

Ἔμελλον νὰ ἀπομακρυνθῶσιν, ὅτε ὁ κρότος ταχέων βημάτων ἠκούσθη, ἦτο ὁ Γάστων ὁ ὁποῖος ἔτρεχεν εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ σταθῶσι.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας.

— Ἔρχεται, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων γελῶν, καὶ ἔχει τὸ κεφάλι του ἀνοικτό, τὰ φορέματά του ξεσχισμένα καὶ κουνεῖ τὰ χέρια του σὰν τρελλός.

— Ποιός ; ἀπεκρίθη ὁ Λύκος.

— Ὁ Φουκέ.

— Καὶ ποῦ πηγαίνει ;

— Δὲν εἶξερω. Θαρρῶ πὼς κι' αὐτὸς δὲν ξέρει.

— Ὁ δυστυχής ! ἐτραύλισεν ὁ Ἀνδρέας.

— Ὁ Γάστων ἐμεθύσθη.

— Λυπήσου τον ὅσον θέλεις εἶπε μετὰ φαιδρότητος. Ἕνας ἐξηντλημένος π

π' ἄρησε τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν κόρη του ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα ! Ὁ Θεὸς νὰ μὲ κολάσῃ ! σήμερον ἦλθε ἡ τιμωρία του.

Καὶ διευθύνθησαν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον ὁ «Τρίχρους Φανός».

Ἀφήσωμεν τοὺς τρεῖς τούτους κακούργους ἀναμένοντας ἀνυπομόνως τὴν ἔλευσιν τῶν συντρόφων των καὶ εἴδομεν ποῖος ἦτο αὐτὸς ὁ Φουκέ, τοῦ ὁποίου τὰς οἰκονομίας τριῶν ἐτῶν εἶχον λῃστεύσει οἱ δύο οὗτοι κακοῦργοι.

Ε'.

Ὁ Φουκέ, ὅστις πρότερον ὠνομάζετο Πέτρος Δαρσέ, κατήγετο ἐκ Παρισίων. Ὁ πατὴρ τοῦ Πέτρου ἦν μικρέμπορος ὑφασμάτων εἰκοσαετὴς ἐνυμφεύθη καὶ ἀπέκτησεν υἱὸν τὸν ὁποῖον ὠνόμασε Πέτρον σπουδάσας αὐτὸν ἐπὶ δέκα ἔτη ἐν τῷ Λυκείῳ τοῦ Σαὶν Σύρ

Τελειοφοιτήσας ὁ Πέτρος εἰσήχθη παρὰ τοῦ πατρός του Δαρσέ εἰς ἓν ἐμπορικὸν κατάστημα ὡς γραμματεύς.

Ὢν λίαν οἰκονόμος, κατώρθωσε ἐντὸς πενταετίας νὰ συνάξῃ τὸ ποσὸν τεσσάρων χιλιάδων φράγκων κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς πενταετοῦς ὑπηρεσίας του ὁ Πέτρος εἰκοσιτετραετὴς ἀπώλεσε τὸν πατέρα αὐτοῦ μεταβὰς εἰς τὰς οὐρανίας μονάς, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἠναγκάσθη νὰ παραιτήσῃ τὴν ἐργασίαν τοῦ γραμματέως καὶ ἀναλάβῃ τὴν τοῦ πατρός του.

Μετὰ ἓξ μῆνας ὁ Πέτρος ἀπώλεσε καὶ τὴν μητέρα του· ἡ δυστυχὴς τοσοῦτον ἠγάπα τὸν σύζυγόν της ὥστε μὴ ὑποφέρουσα τὸν ἀποχωρισμόν του μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ συζύγου της καταλιποῦσα καὶ αὐτὴ τὸν κόσμον τοῦτον φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὴν θλῖψιν τοῦ ὅτι ἄφησε τέκνον ἄνευ προστάτου.

Ὁ δυστυχὴς Πέτρος Δαρσὲ ἔμεινε μόνος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ μετὰ δὲ τὴν κηδείαν τῆς μητρός του, ἐπιστρέψας εἰς τὸ δωμάτιόν του ἔκλαυσε πικρότατα. Δύο ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός του, ὁ Πέτρος ἐνυμφεύθη τὴν δεσποινίδα Μαρίαν ἣν ἠρᾶτο πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ ἡ ὁποία ἐγέννησε θυγατέρα ὀνομασθεῖσαν Ἐρνεστίναν

Ὁ δυστυχὴς Πέτρος τοσοῦτον ὑπερβολικῶς ἠγάπα τὸ θυγάτριόν του, ὥστε ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεώς του δὲν ἤθελε οὐδὲ στιγμὴν νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του, ἀναθέσας τὴν ἐργασίαν τοῦ καταστήματος εἰς τὸν μόνον ὑπάλληλον του ὀνομαζόμενον Ἰάκωβος Δρύπας, αὐτὸς δὲ ἤρχετο ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος πρὸς παρατήρησιν τῶν καταστίχων.

Τοῦτο διήρκησε ἐπὶ τρία ἔτη, ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Πέτρος ἀπέκτησε καὶ υἱὸν ὃν ὠνόμασε Φαβιανόν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Πέτρος Δαρσὲ ἐπορεύθη εἰς τὸ κατάστημά του διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς λογαριασμούς του, ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα εὗρεν αὐτὸ κλειστὸν τοῦθ' ὅπερ μεγάλην προὐξένησεν αὐτῷ ἀπελπισίαν καὶ φόβον. Διηρώτησε τοὺς γείτονας εἴτινες

ἂν καὶ ὑπωπτεύθησαν ἀπρόοπτόν τι δὲν ἠθέλησαν νὰ λυπήσωσι τὸν γείτονά των, ἀλλ' ἤρχισαν ἐνθαρρύνοντας αὐτὸν καὶ παρακινοῦντες ὅπως ἀνοίξῃ τὸ κατάστημα καὶ παρατηρήσῃ ἴσως ὁ ὑπάλληλός του ἦτο ἀσθενὴς καθ' ὅτι ἐπὶ τρεῖς ἤδη ἡμέρας δὲν ἦλθε, ὅπως ἀνοίξῃ τὸ κατάστημα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἰδόντες ἴσως τὸ πλῆθος, ἐπαρουσιάσθησαν καὶ μαθόντες τὸ αἴτιον προσεκάλεσαν τὸν ἐκεῖ πλησίον εὑρισκόμενον κλειθροποιόν, δι' οὗ ἀνοίξαντες τὸ κατάστημα, εὗρον αὐτὸ ὅλως κενόν, τοῦτο δὲ ἦτο ἀπόδειξις ὅτι ὁ δράστης τῆς κλοπῆς ἦτο ὁ ὑπάλληλος αὐτοῦ Ἰάκωβος Δρύπας καταχραστὴς ἐμπιστοσύνης τοῦ κυρίου του.

Ὁ Πέτρος Δαρσιὲ ὡς εἶδε τὴν κατάστασιν τοῦ καταστήματος ἤρξατο κλαίων καὶ χύνων χείμαρρον δακρύων, παρηγορήσαντες αὐτὸν οἱ ἀστυνομικοὶ πράκτορες ὑπισχνούμενοι ὅτι ταχέως θὰ συνελάμβανον τὸν κακοῦργον ἐκεῖνον κλέπτην, οἵτινες ἤρξαντο ἐρωτῶντες, τὸν κύριον Δαρσιὲ τί κεφάλαια εἶχεν ἐντὸς τοῦ καταστήματός του.

Ὁ Δαρσιὲ ἔδειξε εἰς αὐτοὺς τὰ κατάστιχά του ἅτινα ἐδείκνυον κεφάλαια ἄνω τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων. Κατόπιν ἠρώτησαν τὸν Δαρσιὲ τὸ ὄνομα τοῦ ὑπαλλήλου τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, καὶ πόθεν κατήγετο, ὑπισχνούμενοι εἰς αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκόν του καὶ νὰ μείνῃ ἥσυχος ὅτι ἐντὸς δέκα ἡμερῶν θὰ συνελάμβανον τὸν κλέπτην ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ὁ Πέτρος Δαρσιὲ μὴ ἔχων ἄλλο τι νὰ πράξῃ ἐν τῷ καταστήματί του ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του ἀπελπισμένος, συλλογιζόμενος καθ' ὁδὸν τί θὰ ἀπογείνῃ καὶ πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ ζήσῃ μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του.

Πέντε ἡμέρας μετὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα, οἱ ἀστυνομικοὶ πράκτορες συνέλαβον τὸν Ἰάκωβον Δρύπαν τὸν ὁποῖον ἀνακρίναντες ὡμολόγησε τὸ σφάλμα του κλαίων καὶ μετανοῶν διὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἔπραξεν εἰς τὸν κύριόν του Δαρσιὲ εἰς τοῦ ὁποίου τὸν οἶκον ἀπὸ ἐξαετίας ὑπηρέτει, συνάμα ὡμολόγησε καὶ τοὺς ἑταίρους συνενόχους του οἵτινες ὑπισχνούμενοι εἰς αὐτὸν τὸ ἥμισυ ἐκ τοῦ ποσοῦ δὲν ἐπανεῖδον αὐτοὺς πλέον ἀφ' ἧς ὥρας ἔλαβον τὸ πρᾶγμα ἐκ τοῦ καταστήματος ἐγένοντο ἀφανεῖς μὴ γνωρίζων ὅμως ποῦ διευθύνθησαν ἀπατήσαντες τὸν ἀληθῆ ριον καταχραστὴν τοῦ κυρίου Δαρσιὲ ὅστις ἦτο ὁ μόνος ἔνοχος τῆς κλοπῆς, μὴ δυνηθεὶς νὰ γευθῇ ὁ ἄθλιος τὸν καρπὸν τοῦ ἐγλήματός του.

Μὲ ὅλας τὰς ἐρεύνας της ἡ ἀστυνομία, δὲν ἐδυνήθη νὰ συλλάβῃ τοὺς συνενόχους τοῦ Ἰακώβου Δρύπα οἵτινες ἐπιβιβάσαντες τὰ ὑράσματα πέντε ἡμέρας πρὶν ἢ τὸ ἐννοήσῃ ὁ Δαρσιὲ ἐπὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς διευθυνομένης εἰς Χάβρην καὶ ἐκεῖθεν ἐντὸς πλοίου Ἀγγλικοῦ διευθύνθησαν εἰς τὸ Ὀπόρτον τῆν Πορτογαλλίας.

Δύο μῆνας ἀπό τῶν ἀστυνομικῶν ἐρευνῶν, πάντες οἱ γνωστοὶ ἔμποροι τοῦ Πέτρου συναχθέντες ἔδωκαν εἰς αὐτὸν ποσὸν δύο χιλιάδων φράγκων διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του λυπούμενοι ἐγκαρδίως αὐτὸν ὅστις ἐπαναρχίσας τὴν ἐργασίαν του, ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς ὡς πρότερον νὰ προοδεύσῃ ἐξοδεύσας εἰς ἓν ἔτος τὸ ποσὸν ὅπερ τὸ εἶχον δανείσει καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει πωλῶν τὰ κοσμήματα τῆς συζύγου του καὶ οὕτως ἔμεινε ἄνευ φράγκου καὶ ἄνευ ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους τῶν ἐμπόρων, καὶ φίλων του περιελθὼν εἰς τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν.

Μὲ ὅλην τὴν θερμὴν ἀγάπην ἣν εἶχε ἡ σύζυγος πρὸς αὐτόν, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εὐημερίας του, τοὐναντίον τοσοῦτον, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας του τὸν ἀπεχθάνητο καὶ αὐθαδῶς ἐφέρετο πρὸς αὐτόν, ὀδυρομένη καὶ κλαίουσα κατηρᾶτο τὸν ἑαυτόν της καὶ τὴν τύχην ἣν εἶχε νὰ συζευχθῇ τὸν Πέτρον Δαρσιὲ εὑρισκομένη μεταξὺ τεσσάρων τοίχων, ἄνευ πυρὸς καὶ ἄρτου, κατεκλίνετο ἐπὶ τῆς κλίνης μετὰ τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ της, χύνουσα πύρινα δάκρυα σκεπτομένη τὴν ἀθλίαν ζωὴν εἰς ἣν εἶχε περιέλθει.

Ταῦτα ἐδοκίμαζεν ἤδη ἀπὸ δύο μηνῶν ἡ δύστηνος Μαρία Δαρσιὲ, ἀφ' ἧς ἡ μέρας κατέλαβε ἡ δυστυχία τὸν σύζυγόν της πωλήσασα πάντα τὰ ἔπιπλα τῆς οἰκίας της, χάριν τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων της.

Ἡμέραν τινὰ καθημένη πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ἐζήτει νὰ ἀποδιώξῃ τὰς ἀπείρους ἰδέας αἵτινες κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπησχόλουν αὐτὴν λιμοτουσαν τοῦθ' ὅπερ ἔπασχον καὶ τὰ τέκνα της.

Αἴφνης ἠκροάσθη ἡ θύρα.

Ἡ Μαρία Δαρσιὲ ἔκυψεν ὅπως ἴδῃ ἐκ τοῦ παραθύρου.

Ἡ θύρα ἠκροάσθη ἐκ νέου. . .

Τότε ὑπ' ἀφάτου τινὸς ὠθουμένη περιεργείας εἶπεν.

«Εἰσέλθετε».

ΣΤ.

Ἠνοίχθη τότε ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθε γυνή τις μεσῆλιξ.

Ἦτο ἐνδεδυμένη κομψοπρεπῶς πως . . . Ἡ Μαρία ἀφοῦ μετὰ προσοχῆς τὴν παρετήρησεν ἠσθάνθη περιέργειαν καθ' ὅσον δὲν τὴν ἐγνώριζεν.

Ἦν μία τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες ἀπευθύνονται πρὸς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις παρακινοῦσαι πρὸς τὴν κακίαν, ἑτοιμάζουσαι τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν αἰσχρότητα, ἐν ἄλλοις λόγοις εἶναι μεσήτριαι, γνωρίζουσι κατὰ ποίαν στιγμὴν ἡ ἀρετὴ μέλλει νὰ ὑποκύψῃ καὶ μεταχειρίζόμεναι διὰ τὸ ἄτιμον καὶ αἰσχρὸν αὐτῶν ἐπάγγελμα ὅλους τοὺς δόλους, ὅλα τὰ ψεύδη καὶ ὅλας τὰς ὑποσχέσεις, ὧν πολλάκις ἤδη ἀνεγνώρισαν τὴν ἐπιρροήν.

— Καλημέρα, παιδί μου! τῇ εἶπε μὲ γλυκεῖαν καὶ μελιτώδη φωνήν. Γνωρίζω ὅτι ὀνομάζεσαι Μαρία, ὅτι ὑποφέρεις τὴν μεγαλειτέραν δυστυχίαν, ὅτι ὁ σύζυγός σου εἶναι ὁ Πέτρος Δαρσιέ καὶ ὅστις εὑρίσκεται ἐν τῇ μεγαλειτέρᾳ δυστυχίᾳ μὴ ἔχων οὐδὲ ἓν ῥάγκον διὰ νὰ σᾶς φέρῃ τὸν σημερινὸν ἄρτον.

Ἦλθον λοιπὸν διὰ νὰ σοὶ φέρω τὴν εὐτυχίαν, ἐὰν θέλῃς.

— Πῶς, ἠρώτησεν ἐκθαμβος ἡ Μαρία, μὴ γνωρίζουσα ἡ τάλαινα ὅτι τῇ ἔφερε τὴν καταστροφὴν τῆς τιμῆς της, μὴ γνωρίζουσα ἡ δυστυχὴς ὅτι τῇ ἔφερε τὴν σφραγῖδα τῆς ἀτιμώσεως, μὴ γνωρίζουσα ὅτι θὰ τὴν ὦθει πρὸς τὰ ἐμπρός, ἤτις εὑρίσκετο εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τρομεροῦ τῆς ἐξαχρειώσεως βαράθρου.

— Εἶσαι ὡραία . . . Γνωρίζω ἐγὼ ἕναν, ὁ ὁποῖος χάνει ὅλον τὸ λογικόν του ὅταν σὲ ἰδῇ, ἐξηκολούθησεν ἡ ἀθλία γυνή.

— Ἐνομίσατε, ἀθλία, ὅτι ἐπειδὴ εἶμαι πτωχὴ ἄνευ πόρων ζωῆς, ἐπειδὴ εἶμαι ἡ ταπεινὴ γυνὴ τοῦ πτωχεύσαντος δυστυχοῦς Πέτρου Δαρσιέ, ὅτι θὰ ἐγενόμην δι' ὑμᾶς εὐχερὴς λεία! . . .

Ἐνομίσατε ὅτι ἤρκει ἑκατοντάς τινων Λουδοβικείων εἰς μίαν γυναῖκα ἄπορον διὰ νὰ ἐνδώσῃ! . . . Σκληρῶς ἠπατήθης, ἀθλία γυνή.

Ὄχι, οὐχί! εἶπεν ἐντόνως, δὲν ἤλθετε διὰ νὰ μοὶ φέρητε τὴν εὐτυχίαν, ἀλλ' ὅπως μὲ σύρητε εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀτιμώσεως.

Ἔξελθε ἀπ' ἐδῶ καὶ μὴ ξανατολμήσῃς νὰ ἐπανέλθῃς πλέον . . . . διότι ἄλλως θὰ σὲ ὑποδεχθῇ ὁ σύζυγός μου! ἀκούεις;

Φύγε! φύγε! σὲ λέγω . . . ἀνέκραξεν ἡ τάλαινα μητηρ.

— Μὴ μὲ ἀποβάλλεις τοιουτοτρόπως, ὡραία μου κυρία, διότι κατόπιν θὰ μετανοήσῃς. Διὰ τελευταίαν φορὰν συλλογισθῆτε ὅτι εὑρίσκεσθε ἐν τῇ ἰσχάτῃ ἐνδείᾳ, ὅτι ὁ σύζυγός σας δὲν ἔχει οὐδ' ἓν σόλδιον, ὅτι τὰ τέκνα σας ἀποθνήσκουσι τῆς πείνης.

Μὴ ἀποποιεῖσαι, εὔμορφη μου, κυρία, τὸν νέον, ὅστις μὲ στέλλει, καὶ ὅστις σᾶς ἀγαπᾷ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ἀπολαύσῃ. Αὐτὸς εἶναι πλούσιος, εἶναι τίμιος καὶ πιστός, καὶ ἂν τὸν δεχθῇς θὰ ἔχῃς φορέματα. Ἄρτον, καὶ ὅτι τέλος πάντων φαντασθῇς . . .

Ἐκατάλαβες;

Ἡ Μαρία δὲν ἀπήντησεν.

Ὠχρίασε καὶ ἐκοκκίνησεν ἀλληλοδιαδόχως· σφοδρὰ ταραχὴ εἶχε κυριεύσει τὴν καρδίαν της· ἤγνόει δὲ τί νὰ σκεφθῇ καὶ τί νὰ εἴπῃ. Ἀπωλέσθη ἤδη διὰ παντός! . . . Ἡ μεγίστη ἔνδεια, ἡ ὁλοτελὴς ἐγκατάλειψις, ὁ ἀνυπόφορος λιμὸς ἐσκότισε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἀθλίας γυναικός, ἥτις βεβαίως μὴ ἔχουσα σταθερότητα καὶ ὑπομονήν, ἥτις χαρακτηρίζει τὰς τιμίας γυναῖκας, ὑπέκυψεν.

Ἡ ἀπερίσκεπτος! ἐδειλίασε πρὸ τοῦ φοβεροῦ χειμῶνος, ὅτε ἡ φύσις εἶναι λευκὴ ὡς νεκρικὴ σινδών· ὁ παγετὸς ἐφοβέρισεν αὐτὴν ἐλλείψει ἀνθράκων· δὲν ἀντεῖχε πλέον εἰς τὴν πεῖναν, ἀφ' ἑτέρου δὲ χηρεύουσα καὶ ἐνοίκιον τεσσάρων μηνῶν, ἐτρόμαζεν, ἀναλογιζομένη ὅτι ἔμελλε νὰ μείνῃ εἰς τοὺς δρόμους ἄστεγος, μετὰ τῶν προσφιλῶν αὐτῆς τέκνων.

Ταῦτα πάντα παρεκίνησαν αὐτὴν νὰ κατακριμνησθῇ εἰς τὸ χαῖνον τῆς ἀτιμώσεως βάραθρον ἀντὶ τεμαχίου ἄρτου, ἀντὶ ὀλίγων ἀνθράκων.

Ἡ ἀθλία γυνή, ἥτις ἔσυρεν εἰς τὸ βάραθρον τὴν δύστηνον σύζυγον τοῦ Πέτρου Δαρσιέ, ἠνέῳξε μηχανικῶς θήκην τινά, τὴν ὁποίαν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου της καὶ ἔδειξεν αὐτὴν εἰς τὴν Μαρίαν.

— Παρατήρησε, ὡραία κυρία, εἶδες ποτὲ λαμπρότερα διαμαντικὰ ἀπὸ αὐτά;

Ἡ Μαρία εἶδε τὴν θήκην καὶ ἔμεινεν ἐκθαμβος.

— Τίνος εἶναι αὐτά; ἠρώτησεν ἐνόνουσα τὰς χεῖρας μὲ κίνημα θαυμασμοῦ.

— Ἰδικά σας, κυρία, τὰ ὁποῖα δώσας εἰς αὐτὴν ὡς καὶ γραμμάτιον τῶν ἑκατὸν φράγκων ἀνεχώρησε λέγων εἰς αὐτήν· Αὔριον θὰ ἔλθω ὅπως ὁμιλήσωμεν καλλίτερον.

Τέσσαρας ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως τῆς γυναικός, ἣν ἀνεφέρομεν, ἡ σύζυγος τοῦ Πέτρου Δαρσιέ, ἤρξατο κατερχομένη τὰς βαθμίδας τῆς ἐξαχρειώσεως, κατεπιοῦσα μέχρι τελευταίας σταγόνος τὸ πικρὸν τῆς ἀτιμώσεως ποτήριον.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ, μαθὼν ὁ Πέτρος Δαρσιὲ τὴν ἀτιμίαν τῆς συζύγου του, ὀλίγου δεῖν ἐγένετο ἔξω φρενῶν. Ὁ δύσμοιρος! δὲν ἤρκουν τὰ βέ-

σανα, ἅτινα ὑπέφερεν ἐκ τῆς δυστυχίας, ἀλλ' ἐπέπρωτο εἰς αὐτὸν ἵνα ἴδῃ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, τὴν μόνην παρηγορίαν καὶ χαράν του, ἥτις τῷ ἔμενεν, εἰς ἰσχάτην τῆς κοινωνίας . . . τάξιν τῶν *κοινῶν*.

Κατεδικάσθη νὰ ὑποβαστάζῃ τὸ βαρύτερον τῶν φορτίων καὶ ἐσημάνθη τῇ σφραγῖδι τῆς ἀτιμώσεως.

Τίς οἶδεν ἀντὶ ποίας εὐτελοῦς τιμῆς ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ τὴν τιμήν της.

Δυστυχὴς γυνή!

Ὁ τάλας, Πίτρος Δαρσιέ, ἀνελογίσθη τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς ἐκείνης παρέβαλλεν τὴν ἐνεστῶσαν αὐτῆς κατάστασιν πρὸς ἐκείνην, εἰς ἣν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὤφειλε νὰ ἦναι καὶ ἐρρίγησε καὶ ὅλος ὁ ἔρως, ὃν εἶχε πρὸς αὐτὴν μετεβλήθη εἰς μῖσος καὶ ἐγκαταλείψας σύζυγον καὶ τέκνα ἀνεχώρησεν εἰς Βορδὼ ἀπομακρυνθεὶς τῶν γνωστῶν φίλων του, ἀλλάξας τὸ ὄνομά του διὰ τοῦ ὀνόματος Φουκέ.

Ἤρξατο ἐργαζόμενος ἀδιακόπως νυχθημερὸν, ὑποφέρων σκληρότητα καὶ στερήσεις συνάζων πάντας τὰς οἰκονομίας διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ ποσὸν ὅπερ εἶχον δανίσει εἰς αὐτὸν οἱ ἔμποροι μετὰ τὴν κλοπὴν, ἥτις ἐγίνετο εἰς τὸ κατάστημά του, ὅπερ μετὰ ἓν ἔτος ἔπεμψεν εἰς τοὺς γνωστοὺς ἐμπόρους εὐχαριστῶν αὐτοὺς διὰ τὴν χάριν, ἣν τῷ εἶχον κάμει.

Ἐργασθεὶς ἐπὶ δύο ἄλλα ἔτη ὁ Φουκὲ εἰς Βορδὼ, συνέλλεξε τὸ ποσὸν τεσσάρων χιλιάδων φράγκων, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, κατοικήσας εἰς τὴν ὁδὸν Γκενεγκὼ καὶ πάλιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Φουκὲ πλησίον τοῦ δωματίου τῆς Καρολίνας, ἐκ τοῦ ὁποίου τῷ εἶχον κλέψει τὰς οἰκονομίας τριῶν ἐτῶν, καὶ αἱ ὁποῖαι ὑπελογίζοντο εἰς διακοσίας λίρας καὶ διὰ τῶν ὁποίων εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπαναρχίσῃ τὴν πρώην ἐργασίαν του· κοπιάσας ματαίως ὁ δυστυχὴς ἐπὶ τρία ἔτη, κατακλώμενος τὸν δύσμοιρον τύχην του, ὁρκισθεὶς νὰ συλλάβῃ μόνος του τοὺς κακούργους λῃστὰς οἵτινες τῷ εἶχον ἁφαιρέσει ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὰς ἐλπίδας του.

Ἀφήσωμεν τὸν Φουκὲ ἀναζητοῦντα τοὺς κακούργους καὶ ἀκολουθήσωμεν τὸν Βῆλον ὅπου μετέβαινεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἰωάννας.

Ζ'.

Ἐξελθὼν τοῦ οἰνοπωλείου ὁ Βῆλος, ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ βουλεβάρτον ἄγουσαν ὁδόν. Φθάσας εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Μιχαὴλ, εἶδεν ἅμαξαν σταθμεύουσαν πλησίον τοῦ ξενοδοχείου ἡ «Μαδαγασκάρη», καὶ πλησιάσας εἰς τὸν ἁμαξηλάτην διέταξεν αὐτὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ ἁμαξηλάτης χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ, ἠκολούθησε τὸν Βῆλον, ὅστις διεσκέλισε τὸ βουλεβάρτον κατὰ μῆκος μέχρι τοῦ σταθμοῦ τῶν Τροχιοδρόμων, διατάξας τὸν ἁμαξηλάτην νὰ περιμένῃ ἕως ὅτου ἔλθει ὁ κύριός του, εἶτα ἐστράφη δεξιόθεν καὶ εἰσίδυσεν εἰς στενὸν δρομίσκον κείμενον παραλλήλως τῆς ὁδοῦ, ἔνθα ἔκειτο ἡ οἰκία τῆς Ἰωάννας καὶ ἔκρουσε τὴ θύραν μικρᾶς οἰκίας οὐχὶ καλῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως.

Πάραυτα ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ Βῆλος εἰσῆλθεν ἐντὸς μικροῦ στενοῦ διαδρόμου ὑπ' ἀμυδροῦ φωτὸς φωτιζομένου.

Εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ ἵστατο ἀνήρ τις, ὅστις ἐξετέλει χρέη θυρωροῦ, ὑψηλὸς καὶ λίαν σοβαρὸς τὴν μορφὴν καὶ ὅστις ἅμα ὡς εἶδε τὸν νεηλυδα ἤνοιξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠρώτησε μετ' ἀγρίας φωνῆς·

— Τί ζητεῖτε;

— Τὸν κύριον Σκλαμανσάρ.

Εἶναι ἐδῶ;

— Μάλιστα.

— Ἀνέβα στὸ πρῶτο πάτωμα, τῷ εἶπεν ὁ θυρωρὸς, ἄνοιξε τὴν πόρτα πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ θὰ ἰδῇς ἀντίκρυ σου τὸν κύριον Σκλαμανσάρ.

Ὁ Βῆλος διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα, ἔστριψε τὸ κομβίον τῆς θύρας καὶ εἰσῆλθε.

Εἶδε τὸν Ραμιζὲρ καθήμενον ἔμπροσθεν τραπέζης καταμέστου ἐγγράφων.

Εἰς τὸν κρότον τῶν βηματισμῶν τοῦ Βῆλου, ὁ Σκλαμανσὰρ ἐστράφη.

— Ἔλα, καϋμένε Βῆλε, εἶναι μία ὥρα ποῦ σᾶς περιμένω.

— Γνωρίζεις ὅτι εὐκόλως δὲν δύναταί τις ν' ἀποχωρισθῇ τῶν ἡμετέρων συντρόφων, ἀπεκρίθη γελῶν, καὶ λαβὼν κάθισμα ἐκάθισε πλησίον τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Ἔχεις εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Λεονταρᾶ; ἦλθε κανεὶς ἀπὸ τὸν Πύργον; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγός.

— Ἔχω ἓξ ἡμέρας νὰ λάβω εἰδήσεις, καὶ αὔριον πρόκειται νὰ στείλλω τὸν Γάστωνα διὰ νὰ μάθῃ. Πρὶν δὲ ἢ ἀρχίσωμεν περὶ τῶν ὑποθέσεών μας συνδιαλεγόμενοι, ἔχω νὰ σᾶς προτείνω μίαν ἐργασίαν.

— Πρόκειται περὶ δύο ἑκατομμυρίων.

— Καὶ ποῖος σᾶς εἰδοποίησε δι' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, κύριε Βῆλε; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ ἀρχηγός.

— Ἅμα ἀναχωρήσατε ἀπὸ τὸ οἰνοπωλεῖον, ἦλθεν ὁ Ἀνδρέας καὶ μὲ εἰδοποίησε δι' αὐτὴν τὴν δουλειὰ ποῦ τὴν ἐπρότεινε ἕνας σύντροφος τοῦ Ἀνδρέα ὀνομαζόμενος Γέρο Λάμπρος.

— Βῆλε, ἄνοιξε τὰ μάτια σου καὶ πρόσεχε νὰ μὴν εἶναι κατάσκοπος ἢ κανεὶς ἀπὸ τοὺς μυστικοὺς ἀστυνόμους, καὶ τότε θὰ χάσουμε ὅλην τὴν δουλειά.

— Ἀρχηγὲ Σαλαμανσάρ, γνωρίζεις ὅτι ἐχρημάτισα ἀξιωματικὸς εἰς τὸν Κυβερνητικὸν στόλον, ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ «Ἀστραπή», καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι, γνωρίζεις τί θὰ πῇ ὁ Βῆλος.

— Γνωρίζω ὅτι εἶσαι ἀγχίνους καὶ ἱκανός, ἀλλὰ ξεύρεις τί λέγει ἡ παροιμία «τὸ ξύπνιο τὸ πουλὶ πιάνεται ἀπὸ τὴν μύτην», καὶ διὰ τοῦτο εἶναι χρέος τοῦ ἀρχηγοῦ πάντοτε νὰ παραγγέλῃ τὴν προφύλαξιν.

— Λοιπὸν καὶ ποῦ θὰ τὰ εὕρουμε αὐτὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια, Βῆλε;

— Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κυρίου Βελάντου Περρεύ, καὶ μάλιστα καθὼς μᾶς εἶπε ὁ Γέρο Λάμπρος, πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε γρήγορα, διότι ἂν περάσουν τρεῖς τέσσαρες ἡμέραις δὲν θὰ εὕρουμε τίποτε καὶ καθὼς ξεύρεις κρίνε.

— Πόσους συντρόφους ἔχεις ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Σαλαμανσάρ.

— Ἐδῶ μόνον ὑπάρχουσι δέκα, οἱ δὲ λοιποὶ εἶναι εἰς τὸν Πύργον, ἐὰν θέλῃς μὲ τὸν Γάστωνα νὰ εἰδοποιήσω νὰ ἔλθουν καὶ ἄλλοι πέντε.

— Οἱ δέκα κατὰ τὴν ὥραν φθάνουν. Πρῶτον νὰ ἀναβάλλῃς τὴν δουλειὰ τῶν δύο ἑκατομμυρίων διὰ μεθαύριον.

Δεύτερον νὰ βάλλῃς δύο συντρόφους, τὸ Ἀγγωνικὸ μὲ τὸν Λύκον, νὰ κατασκοπεύουν τὸν Γέρο Λάμπρον, ποῦ κάθεται, τί κάμνει καὶ μὲ ποίους συνομιλεῖ, καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ προφυλάγεσθε.

Τρίτον νὰ βάλλῃς καὶ ἕνα νὰ κατασκοπεύσῃ τὸν οἶκον τοῦ Βελάντου Περρεύ, καὶ νὰ ἐξετάσῃ εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκονται τὰ πράγματα τοῦ οἴκου του, καὶ αὔριον τὸ ἑσπέρας νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ εἴπῃς πῶς ἔχουν.

Τέταρτον, νὰ στείλῃς εἰς τὸν Πύργον τὸν Γάστωνα, καὶ νὰ βάλλουν εἰς τριακοσίων βημάτων ἀπόστασιν, ἄλλην μίαν σειρὰν σκοπῶν, νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Λεονταρᾶ νὰ σπεύσῃ τὴν ἐργασίαν του.

Πέμπτον, νὰ λάβῃ καὶ τοὺς δύο ἑταίρους συντεχνίτας του, διὰ νὰ προρθάσῃ

ἕως εἰς τὰς δεκαπέντε τοῦ μηνός, διότι μετὰ τὰς δεκαπέντε δὲν μᾶς μένει περισσότερος καιρὸς τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν καὶ νέον σύνθημα.

Ἔκτον, νὰ στείλῃς αὔριον, Βῆλε, εἰς Μασσαλίαν τὸν Ἔρρικον νὰ ἐξετάσῃ τὰ πράγματα τοῦ οἴκου Βερνεούτλ δὲ-Μορλάντ.

Τέλος, μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας, ὁ ἀρχηγὸς συλλέξας τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης κείμενα ἔγγραφα, καὶ θέσας αὐτὰ ἐντὸς μυστικοῦ κιβωτίου, καὶ ἀποχαιρετίσας τὸν φίλον του Βῆλον, κατήρχετο τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας τῆς Ἰωάννας.

Ἐξωθεν εἰς τὸ τέλος τοῦ δρομίσκου εὑρίσκετο, τῇ διαταγῇ τοῦ Βήλου, ὡς εἴχομεν εἴπει ἡ ἀγοραία ἅμαξα.

Ἐν αὐτῇ ἐλθὼν ὁ ἀρχηγός, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ καθίσματος.

— Ποῦ πηγαίνομεν, ἂν ἀγαπᾶτε ; ἠρώτησεν ὁ ἁμαξηλάτης

— Ὁδὸς Ρενὼ ἀριθμὸς 45. Καὶ ἀνάψας ἓν σιγάρον παρεδόθη εἰς μυρίας σκέψεις.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐξῆλθε καὶ ὁ Βῆλος ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Ἰωάννας.

Φθάσας εἰς τὰ ἴδια ὁ Ραμζὶρ Μαζατλὰν, κατῆλθε τῆς ἁμάξης δώσας εἰς τὸν ἁμαξηλάτην ἓν εἰκοσάφραγκον, ὅστις ἀπῆλθεν ἐκπέμπων μυρίας εὐχαριστήσεις καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς οἰκίας.

Ὑπηρέτης μὲ στολὴν καὶ θυρωροῦ χρίη ἐκτελῶν, προσελθὼν ἠνέῳξε τὴν θύραν.

Ἡ οἰκία αὕτη εἶχε εὐάρεστον τὸ ἐξωτερικόν.

Ὠκοδομημένη ἐν μέσῳ τοίχου τοιχορράκτου, ἐκρύπτετο κατὰ τὸ θέρος ἐντὸς συστάδος χλόης· ἐν καιρῷ δὲ χειμῶνος τὴν πρόσοψιν αὐτῆς ἐκάλυπτον δένδρα θαλερὰ καὶ συστοιχία ὑψικαρήνων δένδρων μετ' ἀειθαλῶν φυλλωμάτων.

Ὁ κῆπος ἔχων ἔκτασιν τριακοσίων ὡς ἔγγιστα τετραγωνικῶν μέτρων, εἶχεν εἴσοδον ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου Ρενὼ καὶ ἑτέραν πρὸς παράλληλον τοῦ βουλεβάρτου πλατείαν.

Η'.

Ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον ὁ *Τρίχρους φανὸς* ὅπου οἱ τρεῖς κακοῦργοι περιέμενον τοὺς συντρόφους των.

Ἐξελθὼν τῆς οἰκίας τῆς Ἰωάννας, ὁ Βῆλος, ἐπορεύθη εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον.

Εἰσελθὼν ἐντὸς αὐτοῦ εἶδε τοὺς τρεῖς συντρόφους καθημένους καὶ περιμένοντας μετ' ἀνυπομονησίας τοὺς συνεταίρους των.

— Ἔλα δά, καῦμένε Βῆλε· εἶναι ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ποῦ περιμένουμε καὶ δὲν φαίνεσθε, ἀπόψε μετὰ τὸ φαγὶ ἔχουμε καὶ γλύκισμα, καὶ διέταξαν τῷ πάτρωνα νὰ φέρῃ φιάλην οἰνοπνεύματος τῷ ὑπαρχηγῷ.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἐρρῖκος μετὰ τοῦ Σάθα.

Λαβὼν τὸν λόγον πρῶτος ὁ Βῆλος:

— Λοιπὸν τί νέα ἔχουμε αὐτὸ τὸ ἑσπέρας.

— Μικρὰ πράγματα εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Ἔστω νὰ τὰ ἴδωμεν, ἀπήντησεν ὁ Βῆλος.

— Ἐγὼ μὲ τὸν Σάθα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐρρῖκος, ἐπιάσαμε δύο νέους, οἱ ὁποῖοι ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ χαρτοπαικτήριον, καὶ ἐλάβομεν ἀπὸ τὰ θυλάκιά των, ὀγδοήκοντα λίρας, τὰς ὁποίας βεβαίως θὰ ἔκλεψαν εἰς τὸ παιγνίδιον, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν καλὴν τύχην, ἡ ὁποία ἔρριψε εἰρημένον ποσὸν εἰς τὰς χεῖρας μας.

— Καὶ οἱ δύο νέοι ; ἠρώτησεν ἀπαθῶς ὁ Βῆλος.

— Τοὺς ἀνταμείψαμεν μὲ καμπόσαις γροθιὲς καὶ τοὺς ἀφήκαμε μισοπεθαμένους καὶ φύγαμε.

Κατόπιν στραφεὶς πρὸς τὸν Γάστωνα τὸν ἠρώτησεν·

— Γιὰ νὰ 'δοῦμε καὶ τὰ 'δικά σας.

— Ἐγὼ χωρὶς νὰ τὸ 'πενθῶ, εἶπεν ὁ Γάστων, θαρρῶ πῶς ἡ *ρεψιά μας ἔπιασε καλὰ ψάρια.*

— Καὶ ἐγώ, χωρὶς νὰ σᾶς κακοφανῇ, προσέθετο ἕτερος, δὲν πιστεύω νὰ ἦναι καὶ τὰ 'δικά μου ἄσχημα, οὗτος δὲν ἦν τὸ Λαγωνικόν.

— Νὰ 'διοῦμε τὰ κομμάτια καὶ θὰ τὸ μάθουμε εἶπεν ὁ Βῆλος.

Ἀμέσως λοιπόν, ἔλυσαν τὸ δέμα καὶ ἠκούσθη ὁ κρότος ἀργυρῶν σκευῶν, κυλιομένων ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἤρχισαν τὴν ἐξέτασιν τῆς λείας καὶ ἕκαστος ἐφιλοτιμεῖτο νὰ προσφέρῃ τὸ μέρος, ὅπερ ἔφερεν, εἰς τὸ κοινὸν ὄφελος.

— Κυττάξετε ἐδῶ πῶς σᾶς φαίνεται τοῦτο ; Ἔλεγεν εἷς τῶν λῃστῶν, κινῶν τὰ ἅπερ ἔφερεν ἀργυρώματα.

— Ὦ ! θαυμάσια ! περίφημα ! ἔκραξαν πολλαὶ φωναὶ ὡραῖα κοψίματα. Καὶ πῶς λέγουν αὐτὸν τὸν καλὸν ἄνθρωπον, ποῦ μᾶς τὰ χαρίζει ;

— Εὐλογημένον τὸ ὄνομά του σύντροφοι· εἶναι ὁ Ἱππότης Ὀλιβιέρδε-Λαρίβ.

— Ἀλλὰ βάλλω ποδάρι, πῶς καὶ τὰ δικά μας ἐδῶ δὲν πέφτουν παρακάτω.

Καὶ ἐκ νέου ἠκούσθη ὁ κρότος χρυσῶν νομισμάτων, κυλιομένων ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Εἶναι διακόσιαι εἶπεν ὁ Λύκος, τὰς ὁποίας ἐλάβομεν ἀπὸ τὸ ἀνῶγι τοῦ Φουκέ.

Συλλέξας ὁ Βῆλος τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης λάφυρα, ἔθηκεν αὐτὰ ἐντὸς σάκκου, προσεκάλεσε τὸν πάτρωνα Ντὲλ-Κορσῶν καὶ τὰ ἔδωκε πρὸς αὐτὸν ὅπως τὰ φυλάξῃ διὰ τὴν αὔριον.

Κατόπιν ἤρχισαν πίνοντες, καὶ διηγούμενος ἕκαστος, μετ' ἀλαζωνείας τὰ βίαια ἀνδραγαθήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε πράξει, ὅπως κερδήσῃ τὰ λάφυρα τὰ ὁποῖα προσείδαμεν. Ἀφιγούμενος καὶ ὁ Λύκος τὴν ἰδικήν του δυσκολίαν, ἣν ὑπέφερε διὰ νὰ εὕρῃ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν κρύψει τοσοῦτον καλῶς ὁ δυστυχὴς Φουκέ, καὶ συνάμα τὸν θυμόν αὐτοῦ καὶ τὴν συνήθη λέξιν τοῦ ὑπαρχηγοῦ *Βερζεβοὺλ*· κατόπιν λαβὼν τὸν λόγον ὁ Ἀνδρέας ἠρώτησεν·

Ἔχουμε τὴν ἄδειαν νὰ μάθουμε τί παραγγελίας ἔδωκεν ὁ ἀρχηγός, ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας.

— Μάλιστα.

— Πρῶτον μὲν εἶπεν, ἀπήντησεν ὁ Βῆλος, πρέπει νὰ ἀναβάλλουμε τὴν δουλειὰ τῶν δύο ἑκατομμυρίων διὰ μεθαύριον, σὺ δὲ Λύκε μὲ τὸ Λαγωνικὸν ἀπὸ τώρα σᾶς ἐπιφορτίζω νὰ κατασκοπεύητε τὸν Γέρο Λάμπρο, καὶ νὰ μάθετε ποῦ κάθετε, τί κάμνει, καὶ μὲ ποίους συναναστρέφεται, ὅταν τὸ δυνατὸν γρήγορα καὶ νὰ προφυλάγεσθε.

— Σὺ δ' Ἀνδρέα νὰ κατασκοπεύσῃς τὴν οἰκίαν τοῦ Βιλάντου-Περριὺ καὶ νὰ ἐξετάσῃς εἰς ποίαν θέσιν εὑρίσκεται ἡ οἰκία του, καὶ πόσοι εὑρίσκονται ἐντὸς αὐτῆς.

Ὁ δ' Ἔρρικος θὰ ὑπάγῃ εἰς Μασαλίαν, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ πράγματα τοῦ οἴκου Βερνεούιλ-δὲ Μαρλάντ.

Σὺ δὲ Γάστων αὔριον θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν Πύργον καὶ θὰ εἴπῃς τὸν Λεοντάρδ, νὰ βάλλῃ εἰς τριακοσίων βημάτων ἀπόστασιν καὶ ἄλλην μίαν σειρὰν σκο-

πῶν, νὰ σπεύσῃ τὴν ἐργασίαν του νὰ λάβῃ καὶ τοὺς δύο ἑταίρους συντεχνίτας του διὰ νὰ προφθάσῃ ἕως εἰς τὴς δεκαπέντε τοῦ μηνός, διότι μετὰ τὰς δέκα πέντε δὲν μᾶς μένει περισσότερος καιρὸς τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν, καὶ νὰ βάλλῃ νέον σύνθημα.

— Σὺ δὲ Ἔρρικε μετὰ τοῦ Γάστωνος, αὐτὸν θὰ μὲ περιμένετε εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Γέρο Νίκου, διότι ἔχω νὰ σᾶς δώσω καὶ μερικὰς ἄλλας ὁδηγίας.

Ἐξυπνήσας λίαν ἐνωρὶς ὁ Γάστων, ἐπορεύθη πρὸς τὸ καφενεῖον τοῦ Γέρο Νίκου, ὅπου ἐπερίμενε τὸν Βῆλον.

Μόλις ἔφθασεν ὁ ὑπαρχηγὸς ἔλαβε τὸν Γάστωνα, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ οἰνοπωλεῖον ὁ *Τρύχρους Φανὸς*, ὅθεν λαβόντες παρὰ τοῦ Νὴλ Κόρσων τὸν σάκκον, ὅστις εἶχε τὰς λείας, ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Νίκης εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ στάβλος τοῦ Ραμιζὲρ διὰ νὰ θέτωσι τὰ ἄλογα τῆς συμμορίας, ἐκεῖ ἵστη πρὸ τῆς θύρας.

— Ὁ Βῆλος διέταξε τὸν ἱπποκόμον ὅπως ἑτοιμάσῃ ἕνα ἵππον καὶ δώσῃ αὐτὸν εἰς τὸν ἀκολουθοῦντα φίλον του, κατόπιν στραφεὶς πρὸ τὸν Γάστωνα τῷ εἶπεν· ὅτιν τὸ δυνατὸν ταχύτερον νὰ μᾶς πληροφορήσῃς.

Ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ ἵππου του ὁ Γάστων, διηυθύνθη καλπάζων πρὸς τὸν πύργον, κειμένην παρὰ τὴν πόλιν Σάμπελ.

Ὁ Βῆλος ἐπιστρέψας εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον εὗρε τὸν Ἐρρικὸν περιμένοντα.

— Κάμετε γρήγορα, κύριε Βῆλε, εἶπε μετὰ ἰπιότητος ὁ Ἔρρικος, διότι δὲν ἔχουμε περισσότερον καιρὸν τῆς μιᾶς ὥρας διὰ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς Μασσαλίας.

Ὁ Βῆλος διέταξε τὸν πάτρωνα ὅπως παραγγείλῃ νὰ φέρωσι πρὸς αὐτοὺς δύο ποτήρια γάλακτος, καὶ δύο ἄρτους τῆς μπύρας, ἅτινα ἐντὸς τριῶν λεπτῶν εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς τραπέζης, κομισθέντα ἐκ τῆς ἐκεῖ πλησίον εὑρισκομένης γαλακτωπόλιδος, οἵτινες ἤρξαντο τρώγοντες, δίδων ὁ Βῆλος τὸν Φίλον του Ἔρρικον ταὐτοχρόνως τὰς ἀπαιτουμένας ὁδηγίας ὡς ἑξῆς:

— Πρῶτον ὡς φθάσῃς εἰς Μασσαλίαν πρέπει νὰ μάθῃς ποῖος διευθύνει τὴν τράπεζαν τοῦ Βερνεούϊλ-δὲ Μαρλὰντ, τί κεφάλαια ἔχει, καὶ ποῦ εὑρίσκονται ὑποκαταστήματα τῆς τραπέζης ταύτης, νὰ μάθῃς τὴν εἰκόνα τοῦ διευθυντοῦ ἐὰν ἔχῃ τοιαύτην, καὶ ἂν λάβῃς ἀνάγκην βοηθοῦ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς. Δώσας εἰς αὐτὸν δέκα τραπεζιτικὰ γραμμάτια τῶν ἑκατὸν φράγκων πρὸς ὁδοιπορικὰ ἐξόδα καὶ ἔγγραφα πιστοποιήσεως ὑπὸ τὸ ὄνομα Κορβιὲρ Τρὶμ ἀρχιτέκτων συνεβούλευσεν αὐτὸν νὰ λάβῃ τὰς ἀπαιτουμένας προφυλάξεις, καὶ ταχεῖαν ἐπιστροφὴν ὅσον τὸ δυνατὸν, καὶ ἐξελθόντες τοῦ οἰνοπωλείου διευθύνθησαν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν.

Φθάσαντες εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν στιγμὴν τὴν ὁποίαν εἰσήρχετο ἡ ἀμαξοστοιχία.

Ὁ Ἔρρικος λαβὼν εἰσιτήριον καὶ βλέψας τὴν χεῖρα τοῦ Βῆλου, εἰσῆλθεν εἰτὶς τῶν διαμερισμάτων τῆς δευτέρας θέσεως.

Θ'.

Ὁδοιπορήσας ἐπὶ εἴκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας ὁ Γάστων ἔφθασε πλησίον τοῦ δάσους τοῦ Πύργου, ὅπου ἀπέλυσε τὸν ἵππον του.

Ἦν ἑκτὴ περίπου ἑσπερινὴ ὥρα, ἡ μελαγχολικὴ καὶ γλυκεῖα ὥρα τῆς ἐξοχῆς.

Τὰ πρῶτα σκότη τῆς ἑσπέρας ἀνήρχοντο βραδέως ἀπὸ τῶν βαθέων κοιλάδων καὶ ἐξυπλοῦντο ὡς κάλυμμα ἀτμῶδες ἐπὶ τῶν μεγάλων ῥυλλωμάτων προαιωνίων δένδρων.

Προσεγγιζούσης τῆς νυκτὸς, πᾶς θόρυβος καὶ πᾶσα κίνησις ἐφαίνοντο παύσαντες, σπανίως δὲ ἠκούοντο διασχίζοντες τὸν ἀέρα οἱ θρηνώδεις ἆμα καὶ γλυκεῖς φθόγγοι τῶν μελῳδιῶν, ἃς ᾄδουσιν οἱ κατὰ τὰ Νορμανδικὰ ὄρη ποιμένες, ἐπαναγάγοντες τοὺς βοῦς αὐτῶν εἰς τὰ βουκολεῖα.

Ὁ πύργος οὗτος ἐγείγερται ἐν τῷ μέσῳ πεδιάδος ἑπτὰ χιλιαμέτρων, ἥτις περιστοιχίζεται ὑπὸ μεγάλου δάσους, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων λευγῶν πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς Δινάντ καὶ φαίνεται μακρόθεν μετὰ τῶν τεσσάρων πτερυγωτῶν ὑψωμάτων.

Ἡ ἀγρίαν τὴν ὄψιν ἔχουσα πλὴν ἐπιβλητικὴν οἰκοδομὴ αὕτη, προκαλεῖ κατ' ἀνάγκην τὴν ἀνάμνησιν τοῦ μεσαίωνος.

Ἦσαν στερεαὶ αἱ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ οἰκοδομαί, [ἀλλ' ἄνευ ἀρχιτεκτονικοῦ τινος ῥυθμοῦ.

Παρὰ τὴν τῶν αἰώνων διάρρευσιν καὶ τὴν ἀξιοθρήνητον τῆς ἐρειπώσεως κατάστασιν ἐν ᾗ σήμερον εὑρηται, ὁ πύργος ἵσταται ὀρθὸς καὶ ὑπερήφανος ἐγρηγορῶν ὡς φρουρός.

Μάτην ἡ βροχὴ, ἡ χάλαζα καὶ οἱ ἰσχυροὶ ἄνεμοι πλήττουσι τοὺς διερρωγότας αὐτοῦ τοίχους, ἀλλ' αὐτὸς ἀψηφεῖ ἁπάσας τὰς ἐπηρείας τοῦ χρόνου καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον χρόνον.

Ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα αὐτοῦ ἦσαν ἐρημιτικῶς κεκλεισμένα, ῥητῶς δὲ ἀπηγορεύετο ἡ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ δάσους εἰσχώρησις, οἱ δὲ βάτοι καὶ οἱ σχοῖνοι ἐπωφεληθέντες ἐκ τῆς παρὰ τοῦ κυρίου παραχωρηθείσης αὐτῆς ἀνακωχῆς, ἐπολλαπλασιάσθησαν τοσοῦτον ἀρθόνως ὥστε ἰσχημάτιζον ἤδη σχεδὸν δίκτυον πολλῷ μᾶλλον ἐπιροβώτερον ἢ πᾶσαι αἱ ἀμυντικαὶ μηχαναὶ ὑπὸ τῆς ὀχυρωματικῆς ἐφευρεθεισῶν.

Ἐγκαταλελειμμένος ὡς ἐπάρατος τόπος, χρησιμεύει ὡς καταφύγιον εἴς τε τὰς γλαῦκας καὶ τὰ ἄλλα νυκτόβια πτηνά.

Τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος πύργον, οἱ κάτοικοι τοῦ Σάμπελ ἐθεώρουν μετά τινος φόβου.

Ὁ φόβος οὗτος δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ γηραιὸς πύργος ὑπῆρξε τὸ θέατρον τοῦ ζοφεροῦ καὶ μυστηριώδους δράματος.

Τί συνέβη μεταξὺ τῶν μακρῶν τούτων καὶ πυκνῶν τοίχων, οἵτινες δύνανται νὰ καταπνίξωσιν ὅλας τὰς κραυγὰς τοῦ ἄλγους, τῆς ἀπελπησίας, τῆς ἀγωνίας.

Κάτι τι τρομερόν, φρικαλέον, διηγοῦνται οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως.

Ἀλλὰ τί ἀκριβῶς καὶ αὐτοὶ ἀγνοοῦσιν, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, οἱ τοῦ χρόνου ἐκείνου ὑπώπτευσαν φρικώδη γεγονότα, ὅτε δὲ ἀφηγήθησαν, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς μυθώδη περιῆλθον κατάστασιν.

Δὲν ὑπάρχουν πλέον τώρα ἐν τοῖς τοίχοις τῶν παραθύρων τόπον ἐπέχοντα ῥήγματα, ἀλλὰ μόνον μεγάλαι χαίνουσαι ὀπαί, ἐν αἷς εἰσχωρεῖ ὁ ἄνεμος, ἐπιτρέπων τὴν διάβασιν μόνον εἰς τὰ πτηνά, ἅτινα ἐγίνοντο οἱ ἀποκλειστικοὶ τοῦ μέρους κύριοι.

Τὰ παραθυρόφυλλα καὶ τὰ δικτυωτὰ ἀεννάως ὑπὸ τῆς βροχῆς πληττόμενα, περιῆλθον εἰς κατάστασιν σηπεδόνος, ὅταν δ' ἤρεμάτο ἡ βροχὴ συνεπλήρωσεν ὁ ἄνεμος καὶ ἡ τρικυμία ἀποσπάσαντα καὶ ἁρπάσαντα αὐτὰ ἐκ τῶν στροφίγγων των.

Ὁ Γάστων ἔμενεν ἐπί τινα στιγμὴν σκεπτικὸς καὶ ἔμφρων.

Παρατηρήσας πέριξ αὐτοῦ μήπως τὸν παρατηρεῖ τις, διηυθύνθη εἰς τὴν ἀτραπὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸν πύργον.

Μετὰ δύο ὥρων πορείαν, φθάσας εἰς ἀπόστασιν τετρακοσίων ποδῶν ἀπὸ τοῦ πύργου, σκοπὸς κεκρυμμένος ὄπισθεν κορμοῦ δένδρου, εἶδε τὸν Γάστωνα, εἰς τὸν ὁποῖον χωρὶς νὰ εἴπῃ οὐδέν, ἀρῆκεν αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ ἕως πεντήκοντα βήματα, καὶ ἰδοὺ ὄπισθεν μεγάλης δρυὸς ἕτερος λῃστὴς καθὼς ὁ πρῶτος κεκρυμμένος· ἐξελθὼν ἔστη ἐν τῷ μέσῳ καὶ προτείνας τὸ ὅπλον, παρεμπόδισε τὸν Γάστωνα ὅστις εὑρίσκετο δέκα βήματα μακρὰν τοῦ νὰ προχωρήσῃ.

— Τίς εἶ ; ἠρώτησεν ὁ ἐμφανισθεὶς μετὰ φωνῆς ἀγρίας.

— Φίλος.

— Μὴ προχώρει, τὸ σύνθημα εἶδεμὴ πυροβολῶ.

Καὶ πλησιάσας ὁ Γάστων πρὸς τὸν σκοπὸν ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς αὐτόν.

— Ἔτσι σὲ θέλω, ἀγαπητέ μου Φραγκί.

— Τί νέα ἀπὸ τὰ Παρίσια ; ἀπήντησεν ὁ Φραγκίσκος.

— Ἔχουμε καλὸ κυνῆγι ;

— Χίλιαις ὀκτακόσιαις, ἀπήντησεν ὁ Γάστων μετὰ χαρᾶς, καὶ ἀνεχώρησε διευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν τοῦ πύργου, ἔνθα ἕτερος σκοπὸς ἐφύλαττε τὴν εἴ-

σοδον τοῦ πύργου, ὅστις ἅμα ὡς εἶδε τὸν Γάστωνα ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ὁ Γάστων εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ πύργου κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ ὑπόγειον ἐν ᾧ εἰργάζετο.

Δέκα καὶ ἓξ μαρμάριναι βαθμίδες κεκαλυμμέναι ὁλοτελῶς ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἦγον εἰς τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο.

Οὐδὲ ἓν παραθυρόφυλλον ἡ φεγγίτης ὑπῆρχεν.

Λυχνία ἀνηρτημένη ἄνω τῆς ὀροφῆς ἐφώτιζε τὸ σκότος τοῦ ὑπογείου. Ἐν τινι γωνίᾳ ἔκαιεν πῦρ χίον φῶς θαλπερὸν ἐν τῷ ὑπογείῳ ἐκείῳ τὸ χρησιμεῦον εἰς τὰς ἐργασίας των.

Οἱ ἄθλιοι οὗτοι κακοῦργοι δὲν ἦσαν ἄμοιροι τέχνης· οἱ μὲν ἦσαν σιδηρουργοί, ἄλλοι τέκτονες, ζωγράφοι, καὶ μερικοὶ ἐξ αὐτῶν καὶ ἐπιστήμονες. Ἰατροί, φαρμακοποιοί, ἢ ἀρχιτέκτονες, δικηγόροι, καὶ ἄλλοι ἄλλας ἐγίνωσκον τέχνας καὶ ἐπιστήμας.

Δύο ἐξ αὐτῶν πρὸ τοῦ πυρὸς ἱστάμενοι καὶ ἔχοντες ἔμπροσθεν αὐτῶν ἅπαντα τὰ τῆς σιδηρουργικῆς ἐργαλεῖα εἶχον ἀνὰ χεῖρας σφυρὶν, σφυριλατοῦντες μακρὰς σιδηρᾶς ῥάβδους.

Ἐμβαίνων τις ἐντὸς αὐτοῦ θὰ ἐνόμιζε ὅτι εὑρίσκετο ἐντὸς σιδηρουργείου, ὅπου ὑπῆρχον σφυρὶν, τόρνοι, ἄκμωνες κ. λ. π. Εἷς ἐργάζετο ἕτερός τις μακρόθεν, κατεσκεύαζε κιβώτια μεγάλα τοιαῦτα ὥστε νὰ δύναται κεκλυμμένος τις ἐντὸς αὐτοῦ θλίβων ἐλατήριόν τι νὰ ἐξέλθῃ.

Ἕτερος κατεσκεύαζε πλοῦς καὶ ἄλλος ἄλλα.

Ὁ Γάστων κατελθὼν εἰσῆλθε καὶ ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὑπογείου. Εἰς τὸν θόρυβον τῶν βημάτων αὐτοῦ ἔστρεψαν τὴν κεφαλήν· ὁ Γάστων ἐφθέγξατο

— Κοντεύετε νὰ τελειώσητε τὸ ἔργον σας ἠρώτησε μὲ χαροποιὸν φωνήν.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθησαν πάντες ἐν μιᾷ φωνῇ.

— Λεονταρᾶ, προσέθηκεν ὁ Γάστων ἀποτεινόμενος εἰς ἕνα τῶν σιδηρουργῶν, ὅστις ἐφαίνετο σίδηρα πεπυρακτωμένα καὶ ἀρτίως ἐξαχθέντα τοῦ πυρός.

— Πρόσεχε καλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιτύχουμε καλά.

Δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ χάνουμε καταλαβάνεις;

— Ὦ! γιὰ τώρα, ἀπεκρίθη ὁ ἄγριος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὃν ὠνόμασεν ὁ Γάστων Λεονταρᾶν, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐν τῷ πύργῳ εὑρισκομένων λῃστῶν κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Σαλαμανσᾶρ καὶ τοῦ Βήλου· δὲν ἔχει οὔτε στάλαγμα λάθος. Καλὰ ὅταν τελειώσῃς αὐτὰ νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ κάμνῃς καὶ τὰ ἄλλα, καὶ ἀνενοίνωσεν εἰς αὐτὸν τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀρχηγοῦ.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν αἴθουσαν πρὸς τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους συντρόφους του ὅπως παύσῃ τὴν πεινάν του καὶ ἀναπαυθῇ ὀλίγον μετ' αὐτῶν.

Εἰσελθὼν ἐντὸς τῆς αἰθούσης πάντες ἐχαιρέτησαν, καὶ παρετήσαντες τὸ χαρτοπαίγνιον, ὅπερ ἦτο ἡ καλλιτέρα διασκέδασις αὐτῶν ἐν ὥρᾳ ἀναπαύσεως καὶ ἀργίας, ἠρώτησαν τὸν Γάστωνα τὰ τῶν Παρισίων.

— Πρῶτος πλησιάσας ὁ Παῦλος, ὁ καὶ γραμματέως χρέη ἐκτελῶν, ἠρώτησε τὸν Γάστωνα τί νέα ἀπὸ τοὺς Παρισίους ; κοντεύετε νὰ τελειώσητε τὰς κατασκοπιύσεις σας ;

— Γιὰ τὴν δουλειὰ τῆς πάγκας τῆς Μασσαλίας ; χρειάζονται ἀκόμη μερικαὶς ἡμέραις, σήμερα πῆγεν εἰς τὴν Μασσαλίαν ὁ Ἐρρίκος, ἀπήντησεν μειδιῶν ὁ Γάστων μὴ ἔχων ὄρεξιν διὰ νὰ εἴπῃ περισσότερα, διότι ἦτο νήστης ἀπὸ δώδεκα ὥρας.

Ὁ Παῦλος μὴ ἀρκούμενος εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, ἤρξατο πάλιν ἐρωτῶν τὸν Γάστωνα περὶ τῶν εἰσπράξεων τῆς ἑβδομάδος.

Τότε ἔδωκε πρὸς αὐτὸν τὸν σάκκον τῶν χρημάτων ὅπως ἀποταμιεύσῃ αὐτὰ καὶ ἐξαγαγὼν χάρτην ἐκ τοῦ θυλακίου του παρέδωκεν αὐτὸν πρὸς τὸν Παῦλον ἵνα καταχωρήσῃ ἐντὸς τοῦ καταστήχου.

Καὶ ὁ Παῦλος διὰ πυρετώδους χειρὸς ἤνοιξε τὸν χάρτην καὶ ἤρξατο προσεκτικῶς διατρέχων τὰ ἐν αὐτῷ.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Γάστωνα·

— Γνωρίζει ὁ ἀρχηγὸς τὰς εἰσπράξεις τοῦ μηνός ; διότι βλέπω ὅτι δὲν ἐκάμαμεν τίποτε αὐτὸν τὸν μῆνα.

— Γιατὶ νὰ μὴ σᾶς μέλλει κ αθόλου, διότι τὰς παραλήψεις αὐτοῦ τοῦ μηνὸς θὰ τὰς συμπληρώσουμε τὸν ἄλλον μῆνα.

— Ἔχω νὰ σᾶς δώσω καὶ ἄλλας πολὺ καλὰς εἰδήσεις, ἀλλὰ μὴ λησμονῇς πρὶν ἀπὸ ὅλα νὰ μὲ φέρῃς νὰ φάγω, διότι πεινῶ ἐλεεινά. Οὐδὲν δύναμαι νὰ σὲ εἴπω, διότι ὁ στόμαχός μου ὑποφέρει.

— Ἴσιε, ἴσιε, καὶ ἐγὼ δὲν ἔφαγα ἀκόμη, ὑπέλαβεν ὁ Λιονταρᾶς, ὅστις ἤρχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

— Ἔλα ἐμπρός καὶ γρήγορα, ἀπήντησεν ὁ Γάστων.

Ὁ Λιονταρᾶς γελῶν κατῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ μετ' ὀλίγον ἐπαρουσιάσθη κομίζων κρέας ὀπτὸν, ὠὰ, ἰχθῦς τεταριχευμένους καὶ δύο φιάλας οἴνου.

Ἀκτὶς χαρᾶς διέλαμψεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Γάστωνος χωρὶς οὐδόλως νὰ περιμείνῃ πρόσκλησιν, ἐκάθησεν ἔμπροσθεν τῆς τραπέζης.

Ι'.

Μετ' ὀλίγον, οἱ δύο φίλοι ἐκαθήμενοι ἀπέναντι ἀλλήλων ἤρξαντο νὰ τρώγωσιν.

Τοσοῦτον ἐπείνα ὁ ἀτυχὴς Γάστων· ὄντως οὐδὲ κὰν ἤγγιτε τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου, ἐνῷ ὁ Λεονταρᾶς τρεῖς ἤδη εἶχεν ἐκκενώσει αὐτό.

— Ἔλα δά, σύντροφε, εἶπεν ὁ Λεονταρᾶς, τράβα καὶ μιὰ, δὲν ξεύρεις τὴν παροιμία· «*Τρώγοντας καὶ πίνοντας γίνεται τὸ καλὸ τσιμπούσι*» ἔλα στὴν ὑγειά σου . . .

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ Γάστων, καὶ ὑψώσας τὸ μέχρι στεφάνης πεπληρωμένον ποτήριόν του, τὸ ἐξεκένωσε μέχρι τοῦ πυθμένος.

— Τώρα δὲ προσέθηκεν ὁ Λεονταρᾶς ἐναποθέτων ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ποτήριόν του κενόν, τώρα μπορεῖς νὰ μᾶς πῇς τὰ νέα τῶν Παρισίων.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ὁ Γάστων μειδιῶν, ἐπειδὴ ἀκόμη ἔχω ὄρεξιν νὰ φάγω σὲ παρακαλῶ πρῶτον εἰπὲ εἰς τοὺς συντρόφους τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ὅσον θὰ ὁμιλῇς σὺ ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τρώγω, ἔπειτα θέλω σοὶ διηγηθῇ τὰ πάντα.

— Ἔ ! καλὰ ἂς εἶναι ἔτσι ἀφοῦ τὸ θέλεις, κύριε μεγαλοσχήμων, ὑπέλαβε γελῶν ὁ Λεονταρᾶς, καὶ ἐκλέξας πέντε ἐκ τῶν συντρόφων του ἔστειλεν αὐτοὺς πρὸς τὸ διορισθὲν μέρος τοῦ πύργου πρὸς φρούρησιν.

— Αὐτὸ ἔγεινε.

— Τώρα ἐὰν χορτάσῃς, διότι σὲ βλέπω ἀκόμη νὰ τρῷς, εἶναι δική σου ἀράδα νὰ μὲ πῇς καὶ τὰ δικά σου μαντάτα.

Ὁ Γάστων σπογγίσας τὰ χείλη του διὰ τοῦ ῥινομάκτρου του καὶ ἐκκενώσας ἔτι ἅπαξ τὸ ἔμπροσθέν του ποτήριον πλῆρες οἴνου, ἤρξατο ἀφηγούμενος ἀκριβῶς τὰ ὅσα συνέβησαν εἰς Παρισίους καὶ ἅτινα γνωρίζουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται.

Κατόπιν ὁ Λεονταρᾶς εἶπε πρὸς τὸν Γάστωνα, ὅτι μετὰ πέντε ἡμέρας ὅλα θὰ εἶναι ἕτοιμα.

— Ξέχασα νὰ σᾶς εἴπω, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων, καὶ μιὰ δουλειὰ δύο ἑκατομμυρίων ποῦ ἔχουν νὰ τελειώσουν οἱ σύντροφοι.

— Αἴ ! καὶ νὰ τὴν τελειώνε αὐτὴν τὴν δουλειὰ, εἶπεν ὁ Παῦλος.

Ταῦτα εἶπεν καὶ ἤρξαντο πάντες τὸ χαρτοπαίγνιον, τὸ ὁποῖον διήρκεσε μέχρι μεσονυκτίου.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ὁ Γάστων ἀπήρχετο ἐκ τοῦ πύργου.

Φθάσας εἰς τὸ τέλος τοῦ δάσους ὅπου ἀπέλιπε τὸν ἵππον του καὶ σιγαλὰ

συρίξας. προσήλκυσε πλησίον τὸν ἵππον του καὶ ἀναβὰς ἐπ' αὐτοῦ ἐπανήρχετο εἰς Παρισίους.

***

Ἐπανέλθωμεν ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, ὁ «Τρίχρους Φανός» ὅπου ὁ Βῆλος εἶχε δώσει ὑπόσχεσιν συνεντεύξεως πρὸς τὸν Γέρο Λάμπρον, ὅστις τὴν ἐσπέραν τὴν προσδιορισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Βήλου ἐπορεύθη εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον ὁ «Τρίχρους Φανός», ὅπου εὗρε τὸν ὑπάρχηγὸν μετὰ τῶν δύο συντρόφων του, μόλις πέντε λεπτὰ πρὸ αὐτοῦ ἐλθόντας πρὸς ἀνακοίνωσιν τῶν κατασκοπεύσεών των, ἰδόντες δὲ τὸν ἀρχηγὸν ἐρχόμενον διεβεβαίωσαν τῷ Βήλῳ ὅσον ἀφορᾷ τὴν πίστιν αὐτοῦ.

Ὁ Γέρο Λάμπρος πληροφορήσας καὶ χαιρετίσας ἐκάθησε παρὰ τῷ Βήλῳ, ὅστις ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐπιχειρίσεως ταύτης ἕνεκα ἄλλης ἐργασίας· προσέτι δὲ τῷ εἶπε ὅτι πρέπει νὰ μάθῃ καλῶς τίνι τρόπῳ θὰ εἰσέλθωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

— Γιὰ αὐτὸ νὰ μὴ σᾶς μέλλῃ, ἐγὼ ἔχω ἑτοιμασμένο τὸ σχέδιο, εἶπεν ὁ Λάμπρος.

— Λοιπὸν εἰς τὰ, ὀκτὼ θὰ ἤμεθα ἕτοιμοι.

— Λόγο σοστό.

— Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου καὶ τῆς συντροφιάς μου, ἀπήντησεν ὁ Βῆλος.

Οἱ ἄθλιοι οὗτοι, εἰς τὰ χείλη τῶν ὁποίων οὐδόλως ἁρμόζει ἡ λέξις τιμή· ὅσον κακοῦργοι καὶ ἂν ὦσι, ὅταν ὁρκισθῶσιν εἰς τὴν πλήρη κηλίδων τιμήν των, κρατῶσι τὸν λόγον των.

Ταῦτα εἰπόντες ἔθλιψαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων εἶτα ὁ Λάμπρος μετὰ χαρᾶς ἀπῆλθεν. Οἱ λοιποὶ ἐκμυστηρευθέντες εἰς τὸν ὑπάρχηγὸν τὰς ἀνακαλύψεις αὐτῶν· ὅτι κατασκοπεύοντες τὸ Γέρο Λάμπρον, εἶπον ὅτι κατοικεῖ τὴν ὁδὸν Βασδεραμπάρ ὑπὸ τὸ ὄνομα Δήγος, μετερχόμενος τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βιβλιοδέτου καὶ ὅτι εἶναι ἕνας καλὸς καὶ πιστὸς σύντροφος.

— Ἔμαθον ἀπὸ ἕνα σύντροφον, τὸν ὁποῖον γνωρίζω, εἶπεν ὁ Λύκος, ὅτι ἔκαμε ἓξ ἔτη εἰς τὸ κάτεργον τῆς Τουλῶνος, συλληφθεὶς εἰς Μασσαλίαν διὰ κάποιαν πλαστογραφίαν μὲ τὸ *κόμα τῆς Γηραιᾶς Ἀλβνῶνος*.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε καὶ ὁ Ἀνδρέας, ὅστις ἔμαθεν ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βικάντου Περρεὺ εὑρίσκεται εἷς ὑπηρέτης, εἷς γραμματεὺς, ὁ ὁποῖος τὴν νύκτα ἀπέρχεται εἰς τὰ ἴδια ὡς καὶ ὁ Περρεὺ μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρός του, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ εὑρίσκετο εἰς τὸ ἐν Καλκούτῃ ὑποκατάστημα τοῦ πατρός του.

— Αὔριον εἰς τὰς ὀκτὼ θὰ εἶσθε συνηγμένοι ἐδῶ, ἐγὼ δὲ θὰ ὑπάγω εἰς τὸν ἀρχηγὸν διὰ νὰ τὸν εἴπω τί ἐμάθατε διὰ τὸν Λάμπρον καὶ τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁ-

ποίαν ἔλαβον, καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω ἐὰν ἔχῃ νέας ὁδηγίας νὰ μοῦ δώσῃ

Σὺ δὲ, Λύκε, νὰ προσπαθήσῃς νὰ ἔμβῃς εἰς τὸν κῆπον, νὰ πλησιάσῃς εἰς τὸ σπῆτι καὶ ἀπὸ κοντὰ νὰ ἐξετάσῃς τὴν πόρτα καὶ τὰ παράθυρα.

— Ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἠμπορέσῃς νὰ ἔμβῃς εἰς τὸν κῆπον ἀπὸ τὴν πόρτα, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, διότι θὰ ἦναι ἀπὸ μέσα καλὰ κλεισμένη.

— Τότε θὰ ἔμβω ἀπὸ τὸν τοῖχον.

— Φθάνει νὰ μὴ ὑπάρχουν ἐμπόδια· ἡ δουλειὰ τότε εἶναι εὔκολος, εἶπεν ὁ ὑπαρχηγὸς, καὶ ἐγερθεὶς ἐξῆλθε τοῦ οἰνοπωλείου.

Ὁ Σαλαμανσάρ, τὸν ὁποῖον ἀφήκαμεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ κατεκλίθη πλήρης σκέψεων.

Τὴν πρωΐαν ὁ Ραμιζὲρ διέταξε τὸν ὑπηρέτην ὅπως εἴπῃ τῷ ἁμαξηλάτῃ νὰ ἑτοιμάσῃ τὴν ἅμαξαν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἅμαξα ἐλαυνομένη ὑπὸ δύο ὡραίων ἀραβικῶν ἵππων διήρχετο τὸ βουλεβάρτον τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ καὶ ἔστη πρὸς τὴν ὁδὸν Ἅρπ, ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ ἄκρου φίλου αὐτοῦ, Φωβέλ-δὶ-Σίρρα.

Παραλαβὼν αὐτὸν ἐν τῇ ἁμάξῃ του, ἐξῆλθον ὅπως ἀναπνεύσωσι τὴν πρωϊνὴν αὔραν.

Ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Ὑγείας, εἶδον ἑτέραν ἅμαξαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέβαινεν ὡραία γυνὴ μετὰ μιᾶς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους.

Ὁ ὑποκόμης ὡς εἶδεν αὐτὴν ὑπεκλίθη χαιρετίζων.

— Γνωρίζεις τὴν κυρίαν αὐτὴν; εἶπεν ὁ Φωβέλ-δὲ-Σίρρα, εἶναι ἡ κυρία Μανταφρόλ.

Ὁ Ραμιζὲρ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ ἔμεινεν ἐκθαμβος, διότι τρεῖς φορὰς εἶχεν ὑπάγει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του Μανταφρόλ καὶ δὲν ἠδυνήθη ὅπως τὴν ἴδῃ καὶ σχετισθῇ μετ' αὐτῆς.

Καὶ διηγήθη εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ Φωβέλ δὲ Σίρρα τὴν συνάντησιν τοῦ Μανταφρόλ εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν τὴν ἀπουσίαν τῆς συζύγου του, καὶ ὅτι δὲν ἔλαβε τὴν εὐτυχίαν νὰ συστηθῇ πρὸς αὐτὴν καὶ ὅτι σήμερον ἔβλεπεν αὐτὴν κατὰ πρῶτον.

Εἶτα ἤρξατο διηγούμενος ὁ Φωβέλ τὰς χάριτας καὶ τοὺς ἐρασμίους τρόπους της καὶ πολλὰ ἄλλα αὐτῆς θέλγητρα.

Μετὰ τὸν περίπατον αὐτῶν ἐπανέκαμψαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φωβέλ-δὶ-Σίρρα καὶ ἀφήσας αὐτὸν τῷ εἶπεν·

— Τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν ἕκτην ὥραν εἰς τὴν ὁδὸν Καρουσέλ.

ΙΑ'.

Τὴν ἑσπέραν ὁ Ραμιζὲρ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας του μετεμφιεσμένος, ἐφόρει τὴν ὡραίαν μαύρην καινουργῆ ἐνδυμασίαν του· μαῦρος λαιμοδέτης ἐκόσμει τὸ λευκὸν ὑποκάμισόν του καὶ μαῦρα χειρόκτια ἐκάλυπτον τὰς χεῖρας του.

Ὁ θυρωρὸς ἰδὼν τὸν Ραμιζὲρ τόσον πολυτελῶς ἐνδεδυμένον ἠννόησεν ὅτι τὴν ἑσπέραν ἐκείνην δὲν θὰ ἐπέστρεφε, διὸ ἠρώτησεν αὐτόν·

— Φαίνεται ὅτι ὁ κύριος θὰ μὲ διατάξῃ νὰ μὴ τὸν περιμένω ἀπόψε.

— Ναί, αὔριον τὴν πρωΐαν θὰ εἶμαι ἐδῶ.

Ἐξῆλθεν τῆς οἰκίας του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Καρουσέλ.

Ἐκεῖ ἔστη κάτωθεν παλαιᾶς οἰκίας, εἰς ἣν ἦτο δυνατὸν νὰ ὀνομάσῃ τις οὕτω τὸ κτήριον ἐκεῖνο.

Ἠδύνατό τις κάλλιον νὰ παρομοιάσῃ αὐτὸ πρὸς σταῦλον.

Εἶχε τὸ ἐξωτερικὸν ἐλεεινόν, πεπαλαιωμέναι τινὲς σανίδες ἐσχημάτιζον τὴν ἐξωτερικὴν πλευρὰν τοῦ οἰκίσκου.

Ἓν μόνον παράθυρον ὑπῆρχεν, οὗτινος οἱ ὕελοι ἐγένοντο ἀδιαφανεῖς ἐκ τοῦ κονιορτοῦ καὶ τοὺς ὁποίους ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ κεχρισμένους δι' ἀσβέστου.

Ἔκρουσε τὸ μοναδικὸν ρόπτρον τῆς χαμηλῆς ἑτοιμορρόπου θύρας.

Αὕτη ἠνεῴχθη καὶ ὁ Ραμιζὲρ εἰσελθὼν ἔκλεισεν ὄπισθεν αὐτοῦ τὴν θύραν.

Μαῦρος ὑπηρέτης παρουσιάσθη χαιρετῶν αὐτὸν ἰδαφιαίως.

— Σαμψών, καλὴ σπέρα.

— Καλὴ σπέρα, ἀφεντικό.

— Δὲν ἐφάνη κανείς;

— Πῶς, κύριε, ἐνῷ εἰς οὐδένα ἀνοίγω τὴν θύραν ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας σας.

— Ἔχεις δίκαιον, ἡτοίμασας τὰ χρειώδη;

— Χωρὶς νὰ λάβητε ἀνάγκην τῆς παχυμικροτέρας προσθήκης.

— Καλῶς.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν θὰ ἀναρθῶσι τὰ πυλύωτα.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι αὐθέντα.

— Εἶτα ὁ Ραμιζὲρ ἀφήσας τὸν ὑπηρέτην ἀνῆλθε τὴν σκοτεινὴν κλίμακα καὶ τὴν πρώτην καὶ μοναδικὴν ὀροφήν.

Ὁποία ἀντίθεσις ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν τῆς οἰκίας !

Αἴθουσα εὐρεῖα, πλουσίως διεσκευασμένη, ἐστρωμένη διὰ πολυτίμων περσικῶν ταπήτων, ἐξετείνετο ἐνώπιον τοῦ Ραμιζέρ.

Ὑπὲρ τὰ εἴκοσι πολυτελῆ ἀνάκλιντρα ἦσαν τοποθετημένα πέριξ μεγάλης ἐκ δρυὸς τραπέζης.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπῆρχον σιγάρα πρώτης ποιότητος ἐντὸς πολυτελῶν δίσκων.

Ἐκ τῆς ὀροφῆς ἐκρέμαντο πολύφωτα.

Οὐδὲν παράθυρον ὑπῆρχεν.

Ἄνωθεν μόνον ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, ἦσαν ἠνεῳγμέναι σύμμετροι ὀπαί, περιφρατ τόμεναι ὑπὸ ὑέλων.

Ἐξ αὐτῶν δὲ μέχρι τοῦ ἐδάφους ἐκρέμαντο ὕμαντες προσηρμοσμένοι ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Αἱ ὀπαὶ δι' οὐδὲν ἄλλο ἐχρησίμευον, εἰ μὴ μόνον ἐν καιρῷ πληθώρας καπνοῦ νὰ ἀνοίγωνται, ὅπως ἐξέλθῃ ὁ τε καπνὸς καὶ κονιορτός.

Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἦσαν ἀνηρτημένοι εἰκόνες σχήματος μικροῦ παριστῶσαι τὰ πεντήκοντα δύο παιγνιόχαρτα.

Ἐκ τούτου ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦν αἴθουσα χαρτοπαιγνίου.

Καὶ ἀκριβῶς τοιαύτη ἦτο.

Ὁ Ραμιζὲρ εἰσελθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ ἐπλησίασε πρὸς τὴν τράπεζαν, καὶ ἀνοίξας τὸν σύρτην ἐξήγαγε δέσμην παιγνιοχάρτων.

Ἐκάθησεν ἐπί τινος θρανίου καὶ ἤρξατο μετ' ἄκρας ἐπιτηδειότητος προσπαθῶν νὰ ἀποσπάσῃ τὸν καλύπτοντα τὴν δέσμην χάρτην, οὕτως ὥστε νὰ δύναται νὰ τὸν ἐφαρμώσῃ καὶ πάλιν.

Οὕτω καὶ ἐγένετο.

Εὐκόλως ἀπέσπασεν αὐτὸν καὶ ἤρξατο ἀναδηρῶν κατὰ τάξιν τὰ χαρτία καὶ παρατηρῶν αὐτὰ πολλάκις καὶ ποιῶν ἐρ' ἑνὸς ἑκάστου σημεῖα, ἅτινα καὶ ὁ πλέον ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ.

Εἶτα ἔθεσε καὶ πάλιν τὰ χαρτία ἐντὸς τοῦ περικαλύμματος καὶ προσήρμωσεν αὐτὸ ἀκριβῶς.

Τὸ αὐτὸ ἔπραξε καὶ εἰς πολλὰς δέσμας.

—Τὸ ἔργον ἐτελείωσεν, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Ραμιζὲρ, τώρα ἔλθετε μωροὶ καὶ ἄφρονες νεανίαι, ὁ Ραμιζὲρ σᾶς ἀναμένει διὰ νὰ ἐκκενώσῃ τὰ θυλάκιά σας.

Μετ' ὀλίγον τὰ πολύφωτα ἀναφθέντα ὑπὸ τοῦ μαύρου ἔχεον φῶς θαλπερὸν ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ ἐκείνῃ αἰθούσῃ.

Ἡ ὥρα ἐπλησίαζε.

Ὁ Ραμζίρ οὐδόλως ἐκινεῖτο τῆς θέσεώς του

Ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ θρανίου του καὶ κατέχων τὴν συνήθη αὐτοῦ θέσιν, ἐκάπνιζεν ἀδιακόπως σιγάρα.

Αἴφνης ἠκούσθη.

Ἤκουσεν ὑπόκωφον ἦχον κωδωνίσκου.

Εἷς ἐσηκώθη.

Μόλις εἶχεν ἀποτελειώσει τὴν φράσιν του καὶ ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνοίχθη.

Ἄτομόν τι ἡλικίας τριάκοντα ἐτῶν παρουσιάσθη.

Ὁ Ραμζίρ ἠγέρθη.

Πρὶν ἢ λάβει καιρὸν νὰ χαιρετίσῃ τὸν προσελθόντα, τρὶς ὁ κώδων εὐθὺς ἤχησεν καὶ ἡ θύρα πάλιν ἠνεῴχθη.

Τρία ἕτερα ἄτομα ἐφάνησαν εἰσερχόμενα.

— Περάστε, κύριοι, ἀναπαυθῆτε, εἶπεν ὁ Ραμζίρ μὲ κολακευτικὴν φωνήν.

Εἷς ἐκ τῶν τριῶν νεωστὶ εἰσελθόντων ἦν ὁ Φωβὲλ-δὶ-Σίρρα, τὸν ὁποῖον εἴχομεν ἰδεῖ ἀνωτέρω.

Οἱ τρεῖς κύριοι ἐτοποθετήθησαν πέριξ τραπέζης.

Ἡ ὁμιλία ἐστράφη εὐθὺς εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον περὶ τῆς τύχης τοῦ μέν, ἢ τοῦ δὲ, περὶ ἐκείνου ἢ τοῦ ἄλλου παιγνιοχάρτου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ὁ Φωβὲλ δὶ-Σίρρα, χθὲς ὠνειρεύθην ὅτι, ἐὰν βάλλω εἰς τὸ ἐννέα θὰ κερδίσω, λοιπὸν σᾶς τὸ προλέγω, δι' ἀπόψε θὰ κυνηγήσω τὸ ἐννέα.

— Κύριε παγκαδόρε, στραφεὶς εἶπε τῷ Ραμζίρ, δι' ἀπόψε προσέξατε.

— Ἄ ! φίλε μου, ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι καλῶς γνωρίζετε ὅτι μὲ εὐχαριστεῖ ὅταν κερδίζουν καὶ οἱ ἄλλοι.

— Δὲν βλέπετε, τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἴσως εἶναι ἡ σειρά σας, αὔριον ἄλλου καὶ μεθαύριον ἑτέρου καὶ τέλος ἐκείνου, ὃν τινα ἡ τύχη ἤθελεν εὐνοήσει.

— Ὁμιλεῖτε εὐαγγελικῶς, κύριε παγκαδόρε.

— Δὲν λέγω ἄλλο, εἰμὴ τὴν ἀλήθειαν, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ραμιζίρ.

— Ναί, ἀλλ' ἀπορῶ πῶς ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας κατὰ συνέχειαν, τόσον πολὺ νὰ σᾶς εὐνοῇ ἡ τύχη. Ὁμολογεῖτε, ὅτι οὐδεὶς ἐκέρδισε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο.

— Τὸ ὁμολογῶ. Ἀλλὰ δὲν ἀγνοεῖτε ἐπίσης ὅτι ἡ τύχη εἶναι δύστροπος.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν ἀπόψε κύριε, ἀλλὰ τί περιμένετε, διατί δὲν ἀνοίγετε τὸν πάγκον ; νομίζω ὅτι εἴμεθα ἀρκετοί, ἂς ἀρχίσωμεν.

ΙΒ'.

Ὁ κακοῦργος ἐπὶ πολλὴν ὥραν περιτατῶν, ἔρθασε πλησίον τῆς ὁδοῦ Καρουσάλ, ὅπου εἶδε δύο ἀνθρώπους μακρόθεν παλαίοντας, ἔσπευσε τὸ βῆμα ὅπως πλησιάσῃ ἑτοιμάσας συνάμα καὶ τὸ πολύκροτον αὐτοῦ, ὅτε εἰς τριάκοντα βήματα μακρὰν εἶδε νὰ πίπτῃ ὁ εἷς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὸν ἕτερον φεύγοντα πάσι δυνάμει.

Ὁ Βῆλος Ἐκραξε πρὸς αὐτὸν ὅπως σταθῇ ἀπειλήσας ὅτι θὰ τὸν ἐφόνευε, ἀλλ' οὗτος μὴ δώσας ἀπάντησιν οὔτε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Βήλου, ἀπήρχετο, νομίσας ὅτι εἶχε φονεύσει τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ.

Ὁ Βῆλος ἔσπευσε πρὸς τὸν ἐκτάδην κείμενον νομίζων αὐτὸν ὅτι ἦτο νεκρός. Ταχέως ὅμως καθησύχασεν ἰδὼν αὐτὸν ἀνοίξαντα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρακαλοῦντα αὐτὸν ὅπως τὸν βοηθήσῃ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τότε ὁ Βῆλος ἔσπευσε πρὸς τὸν ἐκεῖ πλησίον εὑρισκόμενον σταθμόν, εἰδοποίησε εἰς τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους ἀστυνόμους τὰ διατρέχοντα, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο τὸ θῦμα, προσκαλέσαντες καὶ τὸν ἰατρὸν τοῦ διαμερίσματος καὶ ἐρευνήσαντες ἐπ' αὐτοῦ, εὗρον τὸ χρηματοφυλάκιον αὐτοῦ, ἐνοήσαντες ἐκ τούτου ὅτι τὸ ἔγκλημα δὲν διεπράχθη ἕνεκα τῆς κλοπῆς, ἀλλὰ ὑπ' ἄλλης αἰτίας κινούμενος ὁ δολοφόνος ἐπλήγωσεν αὐτόν.

Μετ' ὀλίγας περιποιήσεις τοῦ ἰατροῦ, ὁ δυστυχὴς μετηνέχθη εἰς τὸν σταθμόν· εἶχε συνέλθει ὀλίγον, καὶ ἔδωκε μερικὰς πληροφορίας εἰς τὸν ἐκεῖ εὑρισκόμενον δικαστικὸν ὑπάλληλον, ὅστις εἶπεν ὅτι ἕνεκα ἐρωτικοῦ πάθους φερόμενος ὁ δολοφόνος ἀντίπαλός του, παρηκολούθει αὐτὸν ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος, ἀλλὰ μὴ γνωρίζων τὸν σκοπόν του δὲν εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομίαν, τὸν ὁποῖον ὁ εἰδικὸς ἀστυνόμος ἠρώτησεν μετὰ θέρμης.

— Γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν πῦ κατοικεῖ ;

— Μάλιστα.

Ὀνομάζεται Ἀριάνδος Πονζέ, κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Νίκης ὑπ' ἀριθμὸν 447.

Εἶτα ἠρώτησε καὶ περὶ τοῦ σωτῆρος αὐτοῦ, διότι ἤθελεν νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του.

Ὅλα ταῦτα ἤκουεν ὁ Βῆλος εὑρισκόμενος ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἐκεῖ.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ πληγωμένου ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν ὁ Βῆλος, τὸν ὁποῖον ηὐχαρίστησεν ζωηρῶς ὁ Ἱππότης Ρωλὰν-δὶ-Λερογίρ, ὡς σπεύσαντα εἰς βοήθειάν του, καὶ σώσαντα τὴν ζωήν του ἐκ βεβαίου θανάτου.

— Τὸ καθῆκόν μου ἔπραξα, εἶπεν ὁ Βῆλος μειδιάσας, εὐτυχῆ δὲ θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου εὑρεθεὶς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν ὁδὸν, ἐν ᾗ ὁ ἄθλιος θὰ σᾶς ἐξεδικεῖτο, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσεν ὁ Ρωλὰν-δὶ-Λογὶρ νὰ τῷ εἴπῃ ποῖος ἦτο καὶ πῶς ὀνομάζεται.

— Ἀπεκρίθη: ὀνομάζομαι Βῆλος· εἶμαι, πλοίαρχος, ὑπηρέτησα ἐπὶ ἓξ ἔτη ὡς ἀξιωματικὸς ἐν τῷ Κυβερνητικῷ Στόλῳ.

Τότε, εἶπεν εἰς τὸν Βῆλον ὅπως εἰσάξῃ τὴν χεῖρά του ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ, καὶ ἐξάξει τὸ σημειωματάριόν του, ὅπερ ἔπραξεν ὁ Βῆλος, ἐξησκημένος ὢν ἐκ τοῦ τοιούτου εἴδους ἐρεύνας, καὶ διέταξεν αὐτὸν ὅπως λάβῃ ἓν ἐπισκεπτήριον ἐξ αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Βῆλος ἀνέγνωσεν·

Ἱππότης Ρωλὰν-δὶ-Λερογίρ.

Ὑπαγορεύσας εἰς τὸν Βῆλον νὰ γράψῃ ὄπισθεν τοῦ ἐπισκεπτηρίου τὸ ὄνομα τῆς ὁδοῦ ἔνθα εὑρίσκετο τὸ μέγαρόν του καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ· καὶ παρεκάλεσε αὐτὸν νὰ μὴ λησμονήσῃ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Ἀποχαιρετίσας ὁ Βῆλος τὸν Ρωλὰν δὶ-Λερογὶρ καὶ τοὺς ἀστυνόμους, οἱ ὁποῖοι εὐχαρίστησαν αὐτὸν ἐπὶ τῇ συνδρομῇ του.

— Ἔπραξα τὸ χρέος μου, εἶπεν, καὶ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ Ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ. ἀλλὰ μόλις ἔκαμψε τὴν ὁδὸν δύο ἄτομα ἐφόρμησαν ἐπ' αὐτοῦ.

— Τοῖς παράδες σου γρήγορα, ἢ δὲ μὴ τελείωτες χωρὶς νὰ πῇς γρῦ, εἶπεν εἷς ἐκ τῶν δύο κακούργων.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς τοῦ ληστοῦ ὁ Βῆλος γελῶν εἶπεν.

— Σὲ ἐνόμιζον μᾶλλον ἐξυπνώτερον κὺρ *Λύκε*.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς φωνῆς τοῦ ὑπαρχηγοῦ, οἱ δύο σύντροφοι τοῦ Βήλου κατεβίβασαν εὐθὺς τὰ ἐγχειρίδια.

— Μὲ τὸν Σατανᾶ ἐκεῖ ποῦ πιάνει κανεὶς ἕνα καὶ λέγει ποῦ θ' ἄχῃ καλὸ κυνῆγι νὰ κάτσει βγαίνει ὁ κύριος Βῆλος μας.

— Θὰ σᾶς ἐρωτήσω διατί δὲν πήγατε νὰ κοιμηθῆτε, εἶπεν ὁ Βῆλος μὲ τόνον ὀργίλον, μόνον ἤθατε ἐδῶ καὶ περιμένατε καὶ τὴν ὥραν μάλιστα ποῦ ἤθρων ἐδῶ κοντὰ ἕνα μισοπεθαμένο καὶ ἡ ἀστυνομία ζητεῖ τὸν δολοφόνον ἢ θέλετε νὰ τὰ περδέψουμε μὲ τοὺς κυρίους.

Ὁ Λύκος καὶ ὁ Ἀνδρέας κατεβίβασαν τὰς κεφαλάς των.

— Ἠθέλαμε νὰ σᾶς δείξουμε τὴν ἱκανότητα καὶ τὸν πόθον μὲ τὸν ὁποῖον

ἐργαζόμεθα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς συντροφιᾶς, ἀλλ' ἡ τύχη δὲν μᾶς ἐβοήθησε καθὼς βλέπεις, εἶπεν ὁ Λύκος δειλῶς πῶς, ἐμεῖς, κύριε Βῆλε, ἐνομίζαμε ὅτι πήγατε εἰς τὸν ἀρχηγόν.

— Ἐκεῖ πήγαινα, ἀλλὰ στὸν δρόμο ηὗρα ἕνα ποῦ τὸν εἶχανε φρέσκο *λαβώσει*. Διηγήθη τὰ διατρέχοντα, τοὺς συνεβούλευσεν νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Φθάσας εἰς τὴν ὁδὸν Καρουσὶλ ἔστη κάτωθεν τῆς γνωστῆς ἡμῖν οἰκίας, ἐν ᾗ εἴδομεν εἰσερχόμενον τὸν Ραμιζὲρ, ὅστις ἔκρουσε τὸ ρόπτρον.

Ἡ θύρα εὐθὺς ἠνοίχθη καὶ ὁ ὑπαρχηγὸς εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς αὐλῆς.

— Εἶναι ἐπάνω ὁ ἀρχηγός ;

— Μάλιστα.

— Παίζουν ἀκόμη ;

— Περίεργον ἕως τώρα πέρασε μιὰ ὥρα.

— Κροῦσον τὸν κώδωνα, σκοπεύω νὰ ἀναβῶ εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Πολὺ καλὰ κύριε, ἀνέλθετε.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Σαμψὼν, ἔσυρε τὸ σῦρμα κρούων τὸν κώδωνα, πρᾶγμα, ὅπερ ἔπραττε πάντοτε, ὁσάκις ἐπρόκειτο ἄτομόν τι ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ ὑπαρχηγὸς ἀνῆλθε τὴν γνωστὴν ἡμῶν κλίμακα, καὶ θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς στρόφιγγος τῆς θύρας, ἠνέωξεν αὐτήν.

Ἐνθυμεῖσθε βεβαίως, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, ὅτι ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ ἐν ᾗ εἰσήρχετο ὁ ὑπαρχηγὸς ἐπαίζετο χαρτοπαίγνιον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ραμιζέρ.

Ἐνθυμεῖσθε ἐπίσης ὅτι, τῇ προτάσει ἑνὸς τῶν προελθόντων τὸ παιγνίδιον ἤρχισεν.

Δὲν λείπωμεν νὰ προσθέσωμεν ὅμως ὅτι μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν ἀφ' ὅτου ἤρχιζε τὸ παιγνίδιον δέκα ἄτομα ἦσαν συνηγμένα ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ, καθήμενα ἔμπροσθεν τῆς τραπέζης καὶ παίζοντα.

Ὁ ὑπαρχηγὸς εἰσῆλθεν.

Τόσον ἦσαν παραδεδομένοι εἰς τὸ παιγνίδιον, ὥστε δὲν ἠννόησαν ὅτι εἶχεν παρέλθει τὸ μεσονύκτιον, πολλῷ δὲ μᾶλλον τὴν παρουσίαν τοῦ Βήλου.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκειντο σωροὶ παιγνιοχάρτων τῇδε κἀκεῖσε ἐσπαρμένα καὶ διάφορα νομίσματα.

Ἡ αἴθουσα ἦν μέχρις ἀσφυξίας ὑπερπληρωμένη καπνοῦ.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔμπροσθεν ἑκάστου παίκτου ἐκάπνιζον σιγάρα ἄτινα κατέκαιον τὸ ξύλον, χωρὶς οὗτοι οὐδόλως διὰ τοῦτο νὰ φροντίζωσι.

Πάντες ἦσαν ἀσκεπεῖς, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς των ἦσαν φρίδην μίγδην.

Τὰ βλέμματα τῶν ἐπὶ τῶν παιγνιοχάρτων προπηλωμένα ἐξέρευγον πῦρ. Τὰ χείλη τῶν ἕτερων σπασμωδικῶς. Εἶχον τὴν ὄψιν χλωμήν.

Ἐν τῷ μέσῳ ὅλων ἄτομόν τι ἱστάμενον καὶ κρατῶν ἀνὰ χεῖρας παιγνιόχαρτα ἔρριπτεν ἀνὰ ἓν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀπαγγέλων αὐτά.

Οὗτος ἦν ὁ Ραμιζέρ.

Μόνος οὗτος ἐφαίνετο ἥρεμος.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἰσήρχετο ὁ ὑπάργηγός, ὁ Ραμιζὲρ ρίπτων τὰ χαρτία ἀνὰ ἓν ἔκραξεν·

—Ὁ ρῆγας χάνει. Δάμα κερδίζει.

Ἔφερε τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν πέριξ τῆς τραπέζης χαρτίων καὶ παρετήρησε.

Κανεὶς, ἐφώνησαν μὲ πνιγηρὰν φωνὴν πάντες.

—Ὁ ετάρι χάνει, ἐφώναξεν ὁ Ραμιζὲρ συνεχίζων τὸ ἔργον του.

Πολλαὶ φωναὶ ἠκούσθησαν ἐξεμοῦσαι τὰς αἰσχροτέρας ὕβρεις. Ἀνάθεμα τὸ σκυλόχαρτο, εἶπε παίκτης τις ρίπτων τὰ χαρτία ὁρμητῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐγειρόμενος τῆς θέσεώς του. Ἔχασα καὶ τὸ τελευταῖον εἰκοσόφραγκον.

—Δεκάρι χάνει, ἑπτὰ κερδίζει.

Ὁ πάγκος, ἐφώνησεν ὁ Ραμιζὲρ, καὶ πάλιν ἐκέρδισα· ἀπόψε ἡ τύχη μὲ εὐνοεῖ.

Ἐπῆλθε σιγή.

Ὁ Ραμιζὲρ ἀφῆκε τὰ παιγνιόχαρτα. Τὸ παιγνίδιον ἔπρεπε νὰ παύσῃ.

— Κύριοι, εἶπεν, μία ὥρα παρὰ τὴν προσδιωρισμένην παρῆλθε. Κατὰ τὸν κανονισμὸν τὸ παιγνίδι παύει.

Πάντες μετ' ἀπορίας ἀνήγειραν τὴν κεφαλὴν καὶ ἔστρεψαν τὰ βλέμματα πέριξ.

— Ὅλοι ἐχάσαμεν ἀπόψε, ὑπέλαβεν παίκτης τις ρίπτων τὰ χαρτία ἐπὶ τῆς τραπέζης. Αὕτη ἡ βραδειὰ ἦτο πολὺ ἀνάποδη.

— Ἐγὼ ἔμεινα χωρὶς ὀβολό, ὑπέλαβεν ἕτερος.

Μόνον ὁ Ραμιζὲρ δὲν ὡμίλει.

Ἀπαθῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης του ἐξηπλωθείς, καὶ θέσας τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, ἐκάπνιζε θεωρῶν μετ' ἀπεριγράπτου ἀδιαφορίας τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, ἐξ ὧν τοὺς πλείστους, ἐν διαστήματι ὀλίγων ὡρῶν, κατηράνισε ἁρπάσας πᾶν ὅτι εἶχον ἐντὸς τῶν θυλακίων των.

Ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὑπῆρχε σωρὸς νομισμάτων, ἅτινα περιεῤῥόει, καὶ ἐφαίνετο ὅτι οὐδεὶς βλέμμα ἠξίου αὐτά.

Οὕτω πάντες βεβαρυμένην ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς ἀϋπνίας καὶ συγκινήσεως, κατῆλθον τὴν κλίμακα καὶ ἐξῆλθον τῆς καταρευούσης ἐκείνης οἰκίας, ἔνθα τὴν ἐπαύριον θὰ ἐπανήρχοντο καὶ πάλιν ἵνα συνεχίσωσι τὸ παιγνίδιόν των.

Ὁ Ραμιζὲρ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ὅλων συνοίθησε τὰ χρήματα, καὶ ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου του.

Ὁ Βῆλος ἐπὶ μιᾶς ἕδρας καθήμενος παρετήρει τὰ πάντα σιωπηλῶς.

Γ'.

Πρῶτος ὁ Ραμιζίρ ἔλυσε τὴν σιωπήν.

Λοιπὸν ἠρώτησε τῷ ὑπαρχηγῷ θέτων τὰ συνοιθρισθέντα χρήματα ἐντὸς τοῦ θυλακίου του. Τί νέα ἔχομεν, ἔκαμες ὅτι σοὶ εἶπον ;

Κἄτι περισσότερον κύριε, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ ὑπαρχηγός.

— Δηλαδή ;

Ὁ Βῆλος ἤρξατο διηγούμενος πάνθ' ὅσα ἔπραξεν καὶ ἅτινα γνωρίζουσι καλῶς οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται, καὶ τὸ δυστύχημα τοῦ ἱππότου· Ρωλὰν-δὲ-Λερογίρ.

Τὸν ὁποῖον ὁ Σκλαμανσὰρ συνεβούλευσε ἵνα ὑπάγῃ καὶ τὸν ἐτισκέφθῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του καὶ σχετισθῇ καλῶς μετ' αὐτοῦ, ἀναγνώσας καὶ τὸ ἐπισκεπτήριον, ὅπερ εἶχε δώσει εἰς τὸν Βῆλον ὁ ἱππότης Ρωλὰν δὲ-Λερογίρ.

Ἐπὶ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν εἰσέτι συνδιελέγοντο οἱ δύο συνένοχοι ἐν τῇ ἀπαισίῳ ἐκείνῃ αἰθούσῃ.

Μετὰ ταῦτα ὁ ὑπαρχηγὸς λαβὼν νέας ὁδηγίας ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης ἐκείνης.

Ἦτο ἔτι εἰς τὴν κλίνην του κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Βῆλος εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ρωλὰν-δὲ-Λερογίρ.

— Ἔρχομαι νὰ ἴδω τὸν ἀσθενῆ μου, ἐὰν μοὶ τὸ ἐπιτρέπῃ.

Ὅστις τῇ ἐπινεύσει τοῦ Ρωλὰν-δὲ-Λερογίρ ἐκαθίσθη πλησίον τῆς κλίνης του καὶ ἤρχισαν νὰ συνωμιλῶσιν ὡς παλαιοὶ φίλοι.

Τότε δὲν ἐθεώρητε εὔλογον νὰ μὴ τῷ εἴπῃ τὴν αἰτίαν δι' τὴν ὁποίαν ὁ ἄθλιος ἀντεραστὴς αὐτοῦ, ἠθέλησε νὰ τὸν δολοφονήσῃ καὶ ἤρξατο διηγούμενος τὰ ἑξῆς:

— Ἐπορευόμην καθ' ἑκάστην εἰς τὸ βουλεβάρτον τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, εἴς τινα τῶν καλλιτέρων μου φίλων, ὅστις ὠνομάζετο Βίκτωρ Μαλτεσὲρ, διὰ νὰ διέλθω ὀλίγας ὥρας μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ μέγαρόν του.

— Εὑρίσκεται εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ Μεγάρου Βίκτωρος Μαλτεσὲρ μία οἰκία τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον βλέπει πρὸς τὸν κῆπον του καὶ εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ ἡ προσφιλής μου Ροζήνα.

— Λιθοξόος τις ὀνομαζόμενος Ἀρμάνδος Πονζί, ὡς εἶχον μάθει παρὰ τοῦ ἰδίου, ἠγάπα τὴν δεσποινίδα Ροζήνα-δὲ-Σερπί, ἥτις ὅμως οὐδὲ γνῶσιν εἶχε περὶ τοῦ ἔρωτός του, καὶ ἂν ἀκόμη ἐγνώριζε, τοῦτο σοὶ λέγω ἐντίμως, ὅτι δὲν θὰ κατεδέχετο νὰ τῷ εἴπῃ οὔτε ἕνα λόγον οὔτε νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, ὅστις ἕνεκα τῆς ὡραιότητός του, ἐνόμιζε ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ προσελκύσῃ τὸν ἔρωτά της. Οὕτινος ὅμως ἡ πολύκροτος φήμη τοῦ χαρτοπαίκτου ἦτο διαδεδομένη καθ' ὅλους τοὺς Παρισίους.

Τὰ ἤθη καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ ὁποίου ἀποδεικνύονται ἐκ τῆς ἐπιβουλῆς, ἣν συνέλαβεν νὰ πράξῃ ὁ κακοῦργος ἐναντίον μου, πιστεύω ὅμως ὅτι ταχέως θὰ λάβῃ τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν πράξεών του παρὰ τῆς δικαιοσύνης.

Διὰ νὰ βλέπωμεν λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ρωλὰν δὲ Λερογὲρ, τὰ ὡραῖα ἄνθη, ἅτινα διατηρεῖ ὁ κηπουρὸς τοῦ Βίκτωρος, ὡς ἡ μήτηρ τὰ τέκνα της, ἐκαθήμεθα εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ μεγάρου, ἀπέναντι τῆς οἰκίας τῆς Ἀγαπητῆς μου Ροζήνας.

— Σοὶ λέγω ὅτι εἶναι ἡ θελκτικωτέρα πάντων, ἀφ' ὅτας μέχρι τοῦδε εἶδον, καὶ ἤρξατο παριστῶν τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς.

— Τὸ σῶμα αὐτῆς εἶναι εὐκίνητον καὶ εὔκαμπτον, ὡς τὰ χαρίεντα καὶ λεπτὰ τοῦ ἔαρος νεαρὰ δενδρύλλια. Ἡ κόμη της μακρὰ καὶ ξανθή, τὸ μέτωπόν της διαλάμπει καὶ εἶναι ὑλαρὸν ἐκ τῆς ἀγνότητος, οἱ δὲ ὡραῖοι καὶ μεγάλοι μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ συμπληροῦν τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῆς ὡραιότητα.

— Δέκα ἡμέρας ἀφ' ἧς ἤρχισα νὰ ἐπισκέπτωμαι τὸν φίλον μου Βίκτωρα Μαλτεσὲρ, ἡ Ροζήνα-δὲ Σερπὶ ἦτο δι' ἐμὲ τὸ εἰδωλόν μου· ἡ λατρεία μου, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν οἶκον ἤρχισα νὰ μεταβαίνω ὅπως συνομιλῶμεν ὀλίγον.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου, ἔλαβον ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου δολοφόνου, ὅστις μὲ συνεβούλευσε νὰ παραιτηθῶ τοῦ ἔρωτος τῆς Ροζήνας δὲ-Σερπί, διότι ἄλλως θὰ τὸ μετανοήσω, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον ἔδωσα νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἡ δεσποινὶς Ροζήνα.

Ἐρωτῶν αὐτὴν ἐὰν ἐγνώριζε τὸ ὄνομον, τὸ ὁποῖον ἔστειλε τὴν ἀπελπιστικὴν ἐπιστολήν, ἥτις ἀναγνώσασα τὸ περιεχόμενον αὐτῆς καὶ ἰδοῦσα τὴν ὑπογραφὴν ἠννόησεν εὐθὺς καὶ μοὶ εἶπε· εἶναι εἷς αὐθάδης καὶ ἀναίσχυντος μέθυσος, ὅστις ὀνομάζεται Ἀρμάνδος Πονζί, μετερχόμενος τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Λιθοξόου, ὁ ὁποῖος πολλάκις διέρχεται οἰνοβαρὴς ἐντεῦθεν.

Μάλιστα μίαν ἡμέραν, ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσῃ τὴν θυρωρὸν τῆς οἰκίας μὲ τὴν ὁποίαν ἐγνωρίζετο τὸ ὄνομά μου ἀπατώμενος ὑπὸ τῆς ἰδέας του ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσω.

Ἀπορῶ δὲ πρόσθεσε πῶς ὁ αὐθάδης ἔλαβε τὴν τόλμην, νὰ σὲ γράψῃ τοιαύτην ἐπιστολήν.

— Ἰδὼν ὁ Ἀρμάνδος Πονζὲ ὅτι αἱ ἀπειλαί του εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν, ἤρξατο παρακολουθῶν με ὁ ἀλητήριος διὰ νὰ μὲ δολοφονήσῃ, ὅπερ καὶ θὰ ἔπραττεν ἐὰν δὲν ἔφθανες, τῇ βοηθείᾳ τῆς Θείας Προνοίας, διὰ νὰ μὲ σώσῃς τὴν ζωήν, καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ Βήλου, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσε νὰ τὸν ἐπισκέπτηται συχνάκις, ἐξαγαγὼν συνάμα ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του δέσμην τραπεζιτικῶν γραμματίων, διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν Βῆλον.

— Τοῦτο ἰδὼν ὅμως ὁ Βῆλος εἶπεν, μὴ πηράζητε τὴν χαρὰν ἣν ἠσθάνθην ἀποδώσας ὑμῖν ὑπηρεσίαν, ἡ μεγαλειτέρα ἀμοιβὴ, ἣν μοὶ ἐκάματε, εἶναι ὅτι πρὸ ὀλίγου μοὶ ἐθλίψατε ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα, μεθ' ὃ ἐπαναθλίψαντες τὰς χεῖρας ἀνεχώρησεν ὁ Βῆλος.

Ἀφήσαμεν τὸν Ἀρμάνδον Πονζὲ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Βῆλος τὸν διέταξε νὰ σταθῇ, φοβερίζων αὐτὸν διὰ τοῦ πολυκρότου.

Εἰς τοῦ ὁποίου ὅμως τοὺς φοβερισμοὺς καὶ τὰς κραυγὰς, δὲν ἔδωσε προσοχὴν ὁ Ἀρμάνδος, νομίζων ὅτι εἶχε φονεύσει τὸν ἀντιραστήν του ἔρευγε δρομαίως, ἐπὶ μίαν ὥραν διήρχετο τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, ὡσεὶ διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος τρομεροῦ ἐφιάλτου

Εἶτα εὑρέθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Νίκης, ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας του, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσελθὼν ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, οὗτινος ὁ θάλαμος εὑρίσκετο εἰς τὸν δεύτερον ὀροφόν.

Ἤνοιξεν ἐσπευσμένως τὴν θύραν διὰ κλειδὸς, ἣν ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίνην του διὰ νὰ κατακλιθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ὁ κακοῦργος νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπειδὴ ἔβλεπε καθ' ὕπνον τὸν Ἱππότην Ρωλὰν δὲ Λιρογὲρ, ὃν ἐθεώρει ἤδη φονευμένον.

Μὴ δυνάμενος ἕνεκα τούτου νὰ κοιμηθῇ ἠγέρθη καὶ ἤρξατο περιπατῶν ἐντὸς τοῦ θαλάμου ὁ Ἀρμάνδος ὑπ' ὀρμεμφήτου παρακινούμενος προσήγγισε τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς κατέκειντο καπνοσύριγγες, λαιμοδέται, τιμάχιον κατόπτρου καὶ δύο φιάλαι ἀψίνθου μεθ' ἑνὸς ποτηρίου.

Ὁ Πονζὲ ἐδράξατο τῆς φιάλης, ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον ἀποροῶν αὐτὸ μέχρι πυθμένος ἐκκενώσας οὕτω καὶ τὰς δύο φιάλας

ΙΔ'.

Ἦτο τρεῖς μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι μετὰ πέντε ἄλλων χωροφυλάκων, καὶ ὁ ἀστυνόμος τῆς συνοικίας ἐπορεύθησαν εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν οἰκίαν ὑπὸ τοῦ Ρωλὰν δὲ Λερογέρ.

Δύο ἐκ τῶν εἰρηνοφυλάκων διετάχθησαν νὰ περιδιαβάζωσιν εἰς τὴν ὁδόν, δύο νὰ φρουρῶσι τὴν θύραν, ὁ δὲ ἕτερος μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν ἀγοραίας ἀμάξης.

— Ὁ ἀνὴρ οὗτος εὑρίσκεται πάντοτε ἐν καταστάσει μέθης καὶ εἶναι κακοῦργος τοῦ χειρίστου εἴδους, σᾶς προειδοποιῶ νὰ προσέχητε, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος τῆς συνοικίας;

— Εἶσθε ὁπλισμένοι ;

— Ἔχω τὸ περίστροφόν μου καὶ ὁ Διμπὺρ τὸ ἰδικόν του.

Καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὴν θύραν παρὰ τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἡ θυρωρός, τὴν ὁποίαν ἠρώτησεν ἐὰν ἦναι ἐπάνω ὁ Ἀρμάνδος, καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες εἰσέδυσαν ἐντὸς τῆς οἰκίας χωρὶς νὰ περιμένωσιν ἀπάντησιν.

— Ποῦ πηγαίνετε ; ἠρώτησεν ἡ θυρωρός.

— Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀρμάνδου ἀπεκρίνατο ὁ ἀστυνόμος, δεῖξατέ μας παρακαλῶ τὴν θύραν τοῦ δωματίου του.

— Ἀλλά . . . ἀλλὰ ἐτονθόρυσεν αὕτη μετὰ δειλίας ποῖος εἶσθε ;

— Εἶμαι ὁ ἀστυνόμος τῆς συνοικίας, ἀπεκρίθη ὁ ἀνὴρ τῆς ἀρχῆς, δεικνύων τὸ τῆς ὑπηρεσίας του διακριτικὸν σῆμα.

Ἡ γυνὴ, ὑπέδειξε τὴν θύραν,

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἀνῆλθον εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον, ὁ δὲ ἀστυνόμος ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ Ἀρμάνδου Πονζέ.

— Ἔ, τί τρέχει ; ἠρθίγξατο ἡ οἰνοβαρὴς καὶ κερχνώδης φωνὴ τοῦ Ἀρμάνδου.

Ὁ ἀστυνόμος ἔκρουσεν αὖθις, προσθεὶς συνέμα ἐπιτακτικῷ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ·

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου ἀνοίξατε !

Ὁ Ἀρμάνδος στηριχθεὶς εἰς τοὺς πόδας καὶ λαβὼν ἐν χειρὶ τὴν ἀμφίστομον μάχαιράν του.

— Στάσου ἐβρυχήθη οὗτος στάσου καὶ σοῦ δείχνω τὸν ν . . ἐγὼ τὸν ν... τὸν νόμον σου.

Ὁ ἄθλιος οὔτε ὑποπτεύετο κἂν ὅτι ἤρχοντο ὅπως τὸν συλλάβωσιν.

Μὲ ὅμμα κατάμεστον ἀφροῦ, μὲ βλέμμα ἀπειλητικόν, καὶ μὲ ἀπαστράπτουσαν μάχαιραν, ἦτο ἕτοιμος ὅπως πλήξῃ πάντα εἰσερχόμενον.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἀνοίξατε, διέταξεν αὖθις ὁ ἀστυνόμος.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθη τριγμὸς καὶ ἡ θύρα παραβιασθεῖσα ἠνοίχθη. Πρῶτος εἰσῆλθεν ὁ ἀστυνόμος τῆς συνοικίας.

Ὁ Ἀρμάνδος βρυχηθεὶς ὡς τίγρις δι' ἑνὸς ἅλματος ἐφώρμησε κατὰ τοῦ ἀστυνόμου, κρατῶν ἐν χειρὶ τὸ ἀγχέμαχον ὅπλον.

Εὐτυχῶς ὁ Διφοὺρ προφθάσας ἐδράξατο τοῦ βραχίονός του καὶ θλίψας αὐτὸν ἰσχυρῶς τὸν ἠνάγκασεν ὅπως ἀφήσῃ τὴν μάχαιραν νὰ καταπέσῃ. Τότε ὑπειλήσας αὐτὸν διὰ τοῦ πολυκρότου αὐτοῦ, ἠνάγκασε τὸν κακοῦργον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἔνθα ὁ συνέταιρος τοῦ Διφοὺρ ἔθηκεν αὐτῷ τὴν χειροπέδην εἰς τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν.

Ὁ ἀστυνόμος ἔλαβε τὴν μάχαιραν ἐκ τοῦ σαντιδώματος ἔνθα εἶχε ἀφήσει νὰ καταπέσῃ αὐτὴν ὁ Ἀρμάνδος καὶ διέταξε νὰ ὁδηγήσωσι τὸν δολοφόνον εἰς . . .

Ἐπιβιβάσαντες τὸν Ἀρμάνδον ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὁ ἀστυνόμος ἔλαβε τὴν θέσιν πλησίον αὐτοῦ καὶ οἱ δύο πράκτορες τῆς ἀστυνομίας ἀπέναντί των καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου

Τὴν ἐπαύριον ἐξήγαγον τὸν Ἀρμάνδον ἐκ τῆς εἱρκτῆς του καὶ τὸν ἐπαρουσίασαν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Οὗτος εἶχεν ἐνώπιόν του τὴν πλήξασαν τὸν Ρωλὰν-δὲ-Λερογὲρ μάχαιραν.

— Ἀναγνωρίζεις τὴν μάχαιραν ταύτην ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἀνακριτής.

— Ναὶ, κύριε, ἀφοῦ εἶναι ἰδική μου.

— Ὁμολογεῖς ἐπίσης ὅτι ἐκτύπησες τὸν ἱππότην Ρωλὰν-δὲ-Λερογὲρ εἰς τὸν ὀδὸν δι' αὐτῆς τῆς μαχαίρας.

— Ὁμολογῶ κάλλιστα. Τὸν ἐφόνευσα ἀρά γε ;

— Ὄχι.

Διότι ἄλλως ἄθλιε τίς οἶδε μετὰ πόσου καιροῦ θὰ συνελαμβάνεσο ὑποβάλων εἰς διαφόρους ἀναζητήσεις τὴν ἀστυνομίαν.

— Λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν φονεύσω, εἶπεν ὁ Ἀρμάνδος.

— Πῶς, ἐπερώνησεν ὁ τῆς δικαιοσύνης ἀντιπρόσωπος, λυπῆσαι λοιπὸν διότι δὲν ἠδυνήθης νὰ τὸν δολοφονήσῃς.

— Μάλιστα, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ ἔκλεψε τὸν ἔρωτά μου μὲ ἐθηλητηρία

σε τὴν καρδίαν διὰ τοῦ δηλητηρίου ἐκείνου τῆς ἀπελπισίας ἐκ τοῦ ὁποίου πάντες οἱ ἰατροὶ συναζόμενοι δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ μὲ θεραπεύσωσι, καὶ τέλος μοὶ ἀφήρεσε τὴν μόνην ἐλπίδα, τὴν μόνην παρηγορίαν, ἣν εἶχον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ μὲ κατέστησε τὸν δυστυχέστερον τῶν ἀνθρώπων.

Εἰδοποίησα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀρμάνδος· αὐτὸν δι' ἐπιστολῆς νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἔρωτος ὅστις θὰ ἔφερε τὴν ἀπώλειαν εἰς ἐμὲ ἢ εἰς αὐτὸν, μὴ θέλων ὅμως νὰ παραιτηθῇ οὗτος τοῦ ἔρωτος τῆς ὡραίας καὶ ἀγαπητῆς μοι Ροζήνας.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπρόφερε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ὁ Ἀρμάνδος ἐρρίγησε μέχρι μυελοῦ τῶν ὀστέων, ἡ γλῶσσα ἐκωλύθη εἰς τὸν λάρυγγά του καὶ θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους του ἀνέπνευσε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του.

— Ἀπεφάσισα ὡς ἐκ τούτου νὰ τὸν φονεύσω, ὅστις ὅμως εἶχε τὴν τύχην νὰ σωθῇ.

Θὰ χαίρεται καὶ θὰ διασκεδάζῃ εἰς τὸν κόσμον, διότι ὁ μόνος ἐχθρός του ὁρκισθεὶς ἐναντίον του ἐκδίκησιν, ὁ Ἀρμάνδος Πονζὲ θὰ κλεισθῇ εἰς τὴν φυλακήν· ὅπως λοιπὸν ὁ ἄθλιος δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ χαρῶ τὸν κόσμον διὰ τοῦτο τοῦ ἔχωσα τὸ μαχαίρι μου εἰς τὸ στῆθός του.

Λυποῦμαι ὅμως ποῦ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν φονεύσω ἀλλὰ τὸν ἐπλήγωσα! λοιπὸν πῆρα τὴν ἐκδίκησίν μου. Ὁ Πονζὲ εἶπε ταῦτα μετ' ἠρεμίας, ἥτις κατέπληξε τὸν ἀνακριτήν, διηρωτᾶτο δὲ οὗτος ἐὰν πράγματι ὁ κακοῦργος εἶχε συναίσθησιν τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον διέπραξεν.

Ὡσεὶ ἐκεῖνος ἐμάντευσε τὴν σκέψιν τοῦ δικαστικοῦ λειτουργοῦ, προσέθηκεν·

— Τώρα ὅτι θέλουν ἂς μὲ κάμουν, ἀδιάφορον, πῆρα τὴν ἐκδίκησίν μου.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ἀρμάνδος Πονζὲ ἦλθεν ἐνώπιον τοῦ κακουργοδικείου, ἔνθα οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἔνορκοι ἕνεκα τῶν κακῶν αὐτοῦ προηγουμένων κατεδίκασαν αὐτὸν εἰς πενταετῆ δεσμά.

ΙΕ.

Κατὰ τὴν δοθεῖσαν συνέντευξιν τῆς προτεραίας εἰς τὰς ὀκτὼ πάντες ἦσαν συνηγμένοι εἰς τὸ προσδιορισθὲν οἰνοπωλεῖον, καὶ ἐπερίμενον τὸν Γέρο-Λάμπρον. Φοβούμενος ὁ Βῆλος μήπως εἶναι καὶ οὗτος μυστικός τις ἀστυνόμος ἔπεμψε τὸν Λύκον νὰ κατασκοπεύσῃ τὸ οἰνοπωλεῖον, ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ Λάμπρος.

Καὶ ἐὰν παρατηρήσῃ κανὲν ὕποπτον πρόσωπον νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ δι' ἑνὸς συρίγματος, καὶ νὰ περιμένῃ ἕως ὅτου ἐξέλθωσι πάντες μετὰ τοῦ Λάμπρου ἐκ τοῦ οἰνοπωλείου. Ὡς ἐξῆλθεν ὁ Λύκος, μόλις εἶχον διέλθει δέκα λεπτὰ ἐφάνη ὁ Λάμπρος ἐπὶ τῆς θύρας.

Οὗτος εἰσελθὼν ἐχαιρέτισε μετὰ μειδιάματος.

— Ὅλα ἕτοιμα εἶπεν ὁ Λάμπρος.

— Πολὺ καλὰ, λοιπὸν νὰ πηγαίνωμεν.

— Δὲν χρειάζονται ἐργαλεῖα ; ἠρώτησεν ὁ Βῆλος.

— Μὴ σᾶς μέλλει ὅλα εἶναι ἕτοιμα, καὶ ἐξαγαγὼν ὁρμαθὸν κλειδίων ἔδειξε πρὸς αὐτούς.

— Ποιὸ καλὰ δὲν χρειάζονται ἐκτὸς ἕνα ρεβόλβερ καθὼς καὶ τὸ νομίζετε κύριε Βῆλε.

— Μὰ τὴν ἁγία Μαρία εἶπεν ὁ Βῆλος εἶσαι ἄξιος σύντροφος.

Καὶ ἐξελθόντες τοῦ οἰνοπωλείου διηυθύνθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαϊλάντου Περρεὺ, ὅπου θὰ ἔπραττον τὸ κακούργημα ἐνοθεὶς μετ' αὐτῶν καὶ ὁ Λύκος, ὅστις περιέμενεν ἔξωθεν τοῦ οἰνοπωλείου.

Δύο ὧραι μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἶχον σημάνει. Πανταχοῦ ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτει.

Τὰ θέατρα, τὰ ᾠδεῖα, τὰ καφενεῖα, αἱ λέσχαι, καὶ ὅλα τὰ ἐν καιρῷ νυκτὸς λειτουργοῦντα καταστήματα ἦσαν σκοτεινὰ καὶ σιγηλά.

Σκότος βαθὺ ἐπεκράτει.

Αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι, οὐδεὶς διαβάτης ἐφαίνετο.

Πάντες ἐκοιμῶντο.

Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ διαβεβαιώσωμεν τοῦτο.

Ἴσως ἐδῶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς στρωμνῆς της ἐξηπλωμένη ὡραία νεᾶνις ἴσως ἀγρυπνεῖ ρεμβάζουσα, ἀναπωλοῦσα τὰς ἐντυπώσεις αὐτῆς, ἢ ἐκείνης τῆς ἑσπερίδος, τοῦ θεάτρου, τοῦ χοροῦ, τοῦ, τοῦ, τοῦ, πολλῶν τέλος πάντων τοῦ.

Ἕτερος νεανίας ἐπὶ τῆς κλίνης ἐξηπλωμένος καὶ βασανιζόμενος ὑπὸ τῆς ὑποψίας, ὅτι ἡ δεσποινὶς τῶν διαλογισμῶν του τὸν ἀπατᾷ, κλέει, στένει, πάσχει καὶ φθυσιᾷ.

Παρέκει ἄλλος ἐκ τῆς πολλῆς αὐτοῦ χαρᾶς στριφογυρίζων ἐντὸς τῆς κλίνης του ἀγρυπνᾷ, διότι ἡ ὡραία κυρία Α . . . ἀντεπεκρίθη εἰς τὸν ἔρωτά του.

Ἄλλος πατὴρ πολυμελοῦς οἰκογενείας, καταβασανιζόμενος ὑπὸ τῆς πενίας καὶ τῆς δυστυχίας, σκέπτεται ἀγρυπνῶν πῶς τὸν ἐπιούσιον ἄρτον νὰ κερδίσῃ.

Καὶ τέλος ἕτερος ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ἁπαλῆς στρωμνῆς του καὶ ἐπὶ τῆς περιουσίας καὶ τῶν ἀξιωμάτων του ἐπακουμβῶν ἀμέριμνος κοιμᾶται, κοιμᾶται ὁ εὐτυχὴς καὶ ἀλλαχοῦ ἄλλος ἄλλα.

Ἐν τοσούτῳ πάντες ἡρεμοῦσαν ἐξηπλωμένοι ἐντὸς τῶν στρωμνῶν των.

Μόνος ὁ κύριος Βαιλάντης περιδιαβάζων ἐντὸς τοῦ δωματίου ὡς παράφρων, σκέπτεται τὴν ἀπώλειαν τῆς εὐτυχίας τῆς θυγατρός του ἢ κάλλιον εἰπεῖν τὴν ἀπώλειαν τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ αὐτοῦ, τὴν δυστυχίαν τῆς θυγατρός του.

Δὲν ἔβλεπέ τις φῶτα εἰς τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν τῶν Παρισίων, πιθανὸν πάντες ἐκοιμῶντο

Ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ βουλεβάρτου ἠκούοντο κραυγαί τινες, φωναὶ ᾀσμάτων μεθύσων.

Ἐκ τοῦ κέντρου τῶν Παρισίων ἀνήρχετο ὁ ὑπόκωφος τῆς τροχηλασίας τῶν ἁμαξῶν κρότος, ἐκ δὲ τῆς διευθύνσεως καὶ τῆς πύλης τῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων ἄκρα ἐπεκράτει σιγή.

Οἱ κακοῦργοι, οἵτινες συνήθως, κατοπτεύουν εἰς τὰ μέρη ταῦτα ζητοῦντες νὰ ἀπογυμνώσωσι διαβάτην τινά, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀλλαχοῦ εἶχον διευθυνθῇ πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἀτίμου αὐτῶν ἐπαγγέλματος.

Ὁ ἄνεμος καὶ τὰ εὐάριθμα ῥάμφη τοῦ φωταερίου ἀσθενὲς ἔδιδον καὶ ὑποτρέμον φῶς.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὁμιχλώδης, ἡ νὺξ ζοφερά, νύκτα κατάλληλος διὰ τὸ ἔγκλημα. Οὐδὲν ἦχος εἰρηνοφυλάκων. Οἱ πέντε κακοῦργοι τείνοντες τὰ ὦτα εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον, βαδίζοντες μετὰ προφυλάξεως, βυθίζοντες τὰ βλέμματά των εἰς ὅλας τὰς διευθύνσεις ὡσεὶ ἤθελον νὰ διασχύσωσι τὰ σκότη, ἀφίκοντο μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ Βαιλάντου Περρυῦ.

Ὁ Βῆλος παρατηρήσας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ τείνων τὸ οὖς ἐψιθύρισεν·

. . Τσιμουδιά.

— Ἔπειτα εἶπε χαμηλοφώνως πρὸς τοὺς συντρόφους του.

— Ἀνοίξατε τὰ μάτια σας.

Τότε ἐπλησίασε πρὸς τὸν τοῖχον, μετὰ τὴν πρώτην διασκέλησιν, ὁ Βῆλος ἔφθασεν εἰς τὸ ὕψωμα αὐτοῦ, ἐντὸς δύο λεπτῶν σχεδὸν καὶ δὲν εἶχε πλέον παρὰ νὰ ἁρπάσῃ ἑαυτὸν νὰ καταπέσῃ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. Τότε ἤνοιξε τὴν θύραν ἣν ἔκλειον τρεῖς μεγάλοι μοχλοί, καὶ εἰσῆλθον οἱ σύντροφοί του. Κλεισθείσης αὖθις τῆς θύρας, οἱ πέντε ἄθλιοι προχώρησαν ἀψοφητεὶ πρὸς τὸν οἶκον βαδίζοντες ἐπὶ τῆς χλόης, ἥτις ἔτι μᾶλλον ἐμαλάκυνε τὸν κρότον τῶν βημάτων των.

Ἀμυδρὸν φῶς ἐφαίνετο μεταξὺ τῶν παραθύρων.

— Εἶναι τὸ δωμάτιον τοῦ Βαιλάντου, εἶπεν ὁ Λάμπρος βαίνων τῇ φωνῇ.

Πάντες ἐπλησίασαν πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἔτειναν τὸ οὖς.

Κατὰ πρῶτον οὐδενὸς ἀντελήφθησαν κρότου, καὶ ὑπέθεσαν ὅτι ἐκοιμᾶτο.

Ἀλλ' ὅμως ἔνδοθεν βηματισμοὶ ἠκούσθησαν καὶ σκιὰ ἀνδρὸς ἐφάνη ἐπὶ τοῦ παραθύρου.

Ἀνετινάχθησαν ἀποτόμως. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βήλου ἀπαισίας ἐξετόξευσαν λάμψεις.

— Δὲν ἐπλάγιασες ἐτυνθόρισεν ὁ Λάμπρος, θὰ φωνάξῃ βοήθεια, θὰ τσιρήξῃ. Ἔχω τὸ μαχαίρι μου, ποῦ ἅμα φωνάξῃ θὰ τοῦ τὸ *μπήξω* στὸ λαιμὸ καὶ ἔτσι δὲν θὰ βγάλῃ λαλιά.

—Τώρα, εἶπεν ὁ Βῆλος πρὸς τὸν Λάμπρον, ἐσὺ μὲ τὸν Ἀνδρέα καὶ τὸν Λύκο πρέπει νὰ περιμένητε ἕως ὅτου ἀνέλθω ἐπὶ τοῦ δένδρου τούτου, δείξας τὸ ἐκεῖ πλησίον τοῦ παραθύρου εὑρισκόμενον δένδρον, καὶ παρατηρήσω τί κάμνει ἐντὸς τοῦ δωματίου. Καὶ ἤρξατο ἀναριχόμενος ἐπὶ τοῦ δένδρου.

Ὁ Λάμπρος λαβὼν τὸν Ἀνδρέα μετὰ τοῦ Λύκου ἐπορεύθη πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, καὶ ἐρευνήσας μεταξὺ τῶν ὁρμαθῶν τῶν κλειδίων εὗρε τὴν κλεῖδα τῆς θύρας, ἤνοιξεν αὐτὴν καὶ ἐπερίμενεν τὸ σύνθημα τοῦ Βήλου.

Ὁ δὲ Βῆλος ἀναριχηθεὶς ἐπὶ τοῦ δένδρου τοῦ εὑρισκομένου πλησίον τοῦ παραθύρου, εἶδε τὸν Βαιλάντην Περρεὺ περιδιαβάζοντα σκεπτικὸν ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Τότε στραφεὶς ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτὸν διὰ νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα εἰς τοὺς περιμένοντας πλησίον τῆς θύρας.

Οὗτος δὲ ἔσυρεν ἐκ τῆς ζώνης του ἐγχειρίδιον καὶ περιέμενεν.

Μόλις ὁ Βαιλάντης ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς αὐτὸν, ὁ Βῆλος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἦτο ἀνοικτὸν, ἕνεκα τῆς θερμότητος τῆς ἀτμοσφαίρας, ἐπήδησεν ταχέως εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ὑψώσας τὸ ἐγχειρίδιον διὰ χειρὸς στιβαρᾶς, ἐβάδισε πρὸς τὸν γέροντα, ὅστις στραφεὶς πρὸς αὐτὸν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν τρόμου.

— Τρεῖς ἄνθρωποι ἔρχονται κατόπιν μου, εἶπε μὲ ὄμμα ἀπειλητικὸν καὶ ἀνυψωμένην χεῖρα· ἂν κάμετε λοιπὸν, ἀρεντικό, τὸ παραμικρὸ κίνημα ἢ γρῦ ἂν φωνάξετε, εἶσθαι ἀποθαμμένος !

Ὁ κύριος Βαιλάντης δὲν ἐκινήθη.

Ἵστατο ὀρθὸς μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ πρόσωπον φοβερισμένον, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐστράφησαν πλήρεις οἴκτου πρὸς τὸν Βῆλον.

Ἐν τούτοις οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Βήλου εἰσελθόντες διὰ τῆς θύρας ἐπροχώρησαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπηρέτου, οὗτινος βιάσαντες τὴν θύραν, τῆς ὁποίας ἡ κλειδονιὰ δὲν ἦτο στερεὰ, εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ δωματίου κρατοῦντες ἀνὰ χεῖρας ἐγχειρίδια.

Εἰς τὸν κρότον τῆς θύρας ἐξυπνίστας ὁ ὑπηρέτης ἠγέρθη, ἀλλὰ πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ κραυγάσῃ ἢ νὰ ὑπερασπισθῇ ἑαυτὸν, ὁρμήσαντες ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἐπλήγωσαν θανασίμως, καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἡμιθανῆ ἀνῆλθον τὴν κλίμακα, εἰσώρμησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εὑρίσκετο ὁ Βῆλος μετὰ τοῦ Βαιλάντου Περρεὺ, καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὅτι ἦσαν ὁ Λάμπρος, ὁ Λύκος καὶ ὁ Ἀνδρέας, οἵτινες εἰς ἐν νεῦμα τοῦ Βήλου ἐφώρμησαν κατὰ τοῦ Περρεὺ, καὶ πάραυτα ὥρμησαν εἰς τὸ ταμεῖον, ὅπερ ἤνοιξαντο λαφυραγογοῦντες.

Οἱ ὀφθαλμοί ! διενοήθη μὲ πρόσωπον κάτωχρον καὶ ἀγριωπὸν, δὲν θὰ μὲ ἀφήσουν τίποτε καὶ ἐλειποθύμησε.

Ὁ Βῆλος ἤρξατο ἔπειτα νὰ ἀνερευνᾷ τὰ ἔγγραφα, ἐλπίζων νὰ ἀνεύρῃ καὶ ἐκεῖ μερικὰ τραπεζογραμμάτια.

Μὴ εὑρὼν πλέον τίποτε, ἔλαβε τὸ δέμα τῶν τραπεζογραμματίων, τὸ ὁποῖον ἄχρι τοῦδε ἐφαίνετο ὅτι τὸ εἶχε περιφρονήσει.

— Κρατοῦμεν τὸν βιό ! εἶπεν ὁ Βῆλος.

— Τώρα ἂς φεύγωμεν.

Ὁ Λύκος ἐξήγαγε τὴν μάχαιράν του καὶ μὲ ἄγριον βλέμμα·

— Μοῦ ἔρχεται μιὰ ὄρεξι, ἐβρυχήθη, πρέπει, λέγε ;

Ἔχων ὑψωμένην τὴν χεῖρα ἄνωθεν τοῦ λειποθύμου Βαιλάντου

— Ὄχι, δὲν θέλω, σὲ λέγω εἶναι περιττόν.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Λύκος πρέπει νὰ φεύγωμεν.

Μετ' ὀλίγον οἱ ἀληταῖροι ἦσαν ἤδη μακρὰν, πορευόμενοι πρὸς τὴν ὁδὸν Καρουσέλ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χαρτοπαιγνίου.

ΙΣΤ'.

Μετὰ δέκα λεπτὰ φθάσαντες εἰς τὴν γνωστὴν ἡμῶν οἰκίαν, ἔκρουσαν τὴν θύραν, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Σαμψὼν ἠκούσθη ἔσωθεν κράζουσα·

— Ποῖος εἶναι ;

— Ἐγώ, ἄνοιξε.

— Τὸ σύνθημα.

Ἡ θύρα ἠνεῴχθη καὶ εἰσῆλθον ἐντός.

Ἀναβάντες τὴν κλίμακα ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς αἰθούσης.

Ἐὰν εὑρισκόμεθα ἐκεῖ, ἀγαπητοί ἀναγνῶσται, δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν. Διότι εἰς τὸ πρὸς ὃ διηυθύνοντο μέρος οὐδεμία θύρα ὑπῆρχε.

Ἐν τούτοις, ὁ Βῆλος πλησιάσας πρὸς τὸν τοῖχον, ἔθλιψεν ἐλατήριόν τι,

Ὁ τοῖχος εὐθέως ἠνοίχθη καὶ ἐφάνη προεβάλλουσα θύρα δωματίου.

Εἰσήγαγεν ἐντὸς τῆς κλειδωνιᾶς τὸ κλειθρον καὶ στρίψας αὐτὸ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ δωματίου, εἶτα δ' ἔκλεισαν αὐτήν· μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐξῆλθον πάντες μετεμφιεσμένοι καὶ ἔλαβον τὴν πρὸς τὰ ἴδια ἄγουσαν.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βήλου ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ χαρτοπαιγνίου, ὁ ἀρχηγὸς Σαλαμανσὰρ κατελθὼν καὶ οὗτος τὴν κλίμακα, διηυθύνθη πρὸς τὸ βουλεβάρτον καὶ εἰσῆλθεν εἰς ξενοδοχεῖον τι. Προσκαλέσας τὸν ὑπάλληλον τοῦ ξενοδοχείου, ἠρώτησεν αὐτὸν ἐὰν εἶχε δωμάτιον διαθέσιμον, ἔπειτα διέταξεν αὐτὸν ὅπως τὴν πρωΐαν ἐξυπνήσει αὐτὸν εἰς τὰς ἑπτά.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα ἀριθμὸν ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου. Μετὰ μίαν ὥραν εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς κλίνης κοιμώμενος ὕπνον βαθύτατον καὶ ὀνειρευόμενος τὰ ὄνειρα τῶν ἐλπίδων του.

Τὴν πρωΐαν ὁ ὑπηρέτης περὶ τὴν ἑβδόμην ἔκρουσε τὴν θύραν. Ὁ Ραμζὲρ ἐξυπνήσας, προσεκάλεσε τὸν ὑπάλληλον καὶ διέταξεν αὐτὸν ὅπως παραθέσῃ τὸ πρόγευμα. Προγευματίσας διέταξεν αὐτὸν ὅπως προσκαλέσῃ ἅμαξαν.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ὁ ὑπηρέτης φέρων ἅμαξαν εἰς τὴν ὁποίαν εἰσελθὼν καὶ καθίσας ἐπὶ τοῦ καθίσματος, εἶπε τῷ ἁμαξηλάτῃ·

— Ὁδὸς Ρισελιέ, ἀριθμὸς 405.

— Φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σωσθένου; Μανταφρόλ, κατῆλθε τῆς ἁμάξης καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα τῆς οἰκίας,

Ὑπηρέτης ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσιν τοῦ Ραμιζέρ.

Ἡ κυρία Μανταφρόλ ἔκλεισε τὸ ὅπερ ἀνεγίνωσκε βιβλίον, ἐναποθέτων τοῦτο ἐπὶ τῆς μονόποδος τραπέζης ἐγγὺς τῆς ὁποίας ἐκάθητο.

Ἠγέρθη ἐκ τῆς θέσεώς της διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Ραμιζέρ.

Ὁ Ραμιζὲρ εἰσελθὼν εἶχεν ἀρήσει τὸν ἐπενδύτην του εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

Ἔφερε μεγαλοπρεπῆ ἐνδυμασίαν ὡς ἁρμόζουσαν εἰς ὡραῖον κύριον ἐξαίρουσαν τὸ ἄλλως τε ὡραῖον αὐτοῦ παράστημα

Ἡ κυρία Μανταφρόλ ἰδοῦσα τὸν ὡραῖον τοῦτον νεανίαν, ὅστις παρουσιάσθη πρὸς αὐτὴν θαρραλέως, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναστείλῃ κίνημα ἐκπλήξεως, ἐννοήσασα ὅτι δὲν εὑρίσκετο ἔναντι συνήθους ἀνθρώπου.

Ὁ Ραμιζὲρ ὑπεκλίνατο μετὰ σεβασμοῦ, ἐκείνη δὲ ἔλεγε καθ' ἑαυτήν·

Εἶναι ὅλος χάρις εἶναι ὡραιότατος αὐτὸς ὁ νέος.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Ραμιζὲρ διὰ τῆς γλυκείας του φωνῆς, θὰ μὲ συγχωρήσητε πιστεύω, διότι ἐτάραξα τὴν ἡσυχίαν σας ἐλθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν σας. Βεβαίως σᾶς εἰδοποίησαν περὶ τῆς ἐπισκέψεως, τὴν ὁποίαν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ κάμω εἰς ὑμᾶς, ἐπειδὴ δὲν εὗρον τὸν κύριον Σωσθένην.

— Ναὶ, κύριε, ἀπεκρίθη ἐκείνη, μετὰ τῆς προσειδιαζούσης αὐτῆς φιλαρίσκου καὶ γλυκείας χάριτος. Δὲν θὰ ἴδητε τὸν κύριον Σωσθένην διότι ἠναγκάσθη νὰ ἀπουσιάσῃ.

— Λοιποῦμαι πολὺ, κυρία, ἐπειδὴ θὰ τῷ ἐζήτουν συμβουλήν.

Πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἡ κυρία Μανταφρόλ, ἐπρόκειτο νὰ καταθέσω εἰς τὸ τραπεζητικὸν κατάστημα τοῦ Δεροζιὲ καὶ Σας χρηματικόν τι ποσόν.

— Ἐὰν δὲν θεωρῆτε τὴν ἰδικήν μου συμβουλὴν περιττὴν, δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς δώσω μερικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ καταστήματος Δεροζιὲ καὶ Σας, εἶπεν ἡ κυρία Μανταφρόλ.

— Εὐχαριστῶ, κυρία.

— Τὸ κατάστημα τοῦτο εἶναι τὸ οἰκονομικώτερον διὰ τοὺς προσόδους τῶν Παρισίων, τοκίζει πρὸς δύο καὶ ἥμισυ τοῖς ἑκατὸ καὶ ἔχει κεφάλαια ἄνω τῶν τριακοσίων ἑκατομμυρίων, ἔχει δὲ καὶ ὑποκαταστήματα εἰς τὰς σημαντικωτέρας πόλεις τῆς Γαλλίας

Ὁ Ραμιζὲρ εὐχαριστήσας τὴν κυρίαν Μανταφρόλ ἔλαβε τὸν πῖλον αὐτοῦ καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ ἀποσυρθῇ.

— Ἐλπίζω, κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Μανταφρόλ ὅτι δὲν εἶναι ἡ πρώτη ἰδοὺ ἐπίσκεψίς σας.

— Εἶναι ἡ τετάρτη ἤδη ἐπίσκεψίς μου, κυρία, εἶπεν ὁ Ραμιζὲρ, ἀλλὰ δυστυ-

χως κατὰ τὰς τρεῖς ἐπισκέψεις μου δὲν ἠδυνήθην νὰ συστηθῶ πρὸς ὑμᾶς παρὰ τοῦ κυρίου Σωσθένους, ὅστις ἐλυπῆτο μεγάλως διὰ τὴν ἀπουσίαν σας, πρὸς χάριν τῶν διὰ τὰ ἐλέη ἐπισκέψεών σας, καὶ θὰ εἶμαι πάντοτε,κυρία, εἰς τὰς διαταγάς σας καὶ εἰς τὰς τοῦ κυρίου Σωσθένους.

— Θὰ ἠμπορεῖτε νὰ ἔρχεσθε νὰ μᾶς βλέπεται ὅταν θὰ εὐαρεστηθῆτε, κύριε Ραμιζὲρ, καὶ μάλιστα ἄνευ προσκλήσεως· σεῖς δὲ πάντοτε ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς θὰ τυγχάνητε ἐν τῷ οἴκῳ ἡμῶν.

— Κυρία, ἐτονθόρισεν ὁ Ραμιζὲρ, πολὺ μὲ κολακεύει ἡ καλοκαγαθία σας.

— Ὦ ! ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἄνθρωποι τῆς αὐστηρᾶς ἠθικοτυπίας· ὁ κύριος Σωσθένης εἶναι ὅλος ἀπέριτος, ὡς τὸν γνωρίζετε.

Ἠξεύρετε, ὅτι τὸ σάββατον ἔχομεν μεγάλην ἑσπερίδα εἰς τὴν ὁποίαν σᾶς προσκαλῶ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κυρία, ἀλλά . . .

— Ὦ ! περιττοὶ οἱ λόγοι, θὰ μᾶς εὐχαριστήσετε ἐὰν ἔλθετε, ἐμὲ καὶ τὸν κύριον Σωσθένην.

Ταῦτα εἰποῦσα περιέβαλλε τὸν νεανίαν διὰ βλέμματος ἡδυπαθοῦς καὶ θωπευτικοῦ σχιδόν.

Εἶτα προσέθηκεν.

— Θὰ ἔλθετε, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Μάλιστα, κυρία.

— Εἶσθε πολὺ περιποιητικὸς καὶ λίαν ἀξιάγαστος. Τὴν ἑσπέραν ταύτην θὰ λάβετε τὴν πρόσκλησίν σας.

Εἶχε τότε ἐγερθῆ ἡ κυρία Μανταφρόλ.

Θὰ κάμετε ἤδη μερικὰς καλὰς γνωριμίας, ἐξηκολούθησε.

Μὲ στόμα φιλομειδὲς ἔτεινε τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Ραμιζὲρ λέγουσα.

— Τώρα γνωριζόμεθα, κύριε, Ραμιζὲρ καὶ ἐλπίζω νὰ γίνωμεν φίλοι.

Ὡδήγησαν αὖθις τὸν νεανίαν μέχρι τοῦ μέσου τοῦ ἀντιθαλάμου.

Οὗτος ἐχαιρέτισε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν κυρίαν Μανταφρόλ, ἔλαβε τὸν ἐπενδύτην του καὶ ἐξῆλθε.

Εὑρεθεὶς ἔξω τοῦ δρόμου ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Εἶμαι σὰν ζαλισμένος ἐψιθύρισεν.

Εἶτα μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων δευτερολέπτων, εἶπε καθ' ἑαυτόν·

Πολὺ λαμπρὰ καὶ κολακευτικὴ ὑπῆρξεν ἡ ὑποδοχὴ τὴν ὁποίαν μὲ ἔκαμεν ἡ κυρία Μανταφρόλ, εἶδον λοιπὸν αὐτὴν τὴν μεγάλην κυρίαν, περὶ τῆς ὁποίας τόσοι λόγοι καὶ τόσοι ἔπαινοι ἐγένοντο. Πραγματικῶς, εἶναι μία ἐπαγωγὸς γυνή, δικαίως λοιπὸν ἐκθειάζουν τὴν χάριν της, τοὺς ἐρασμίους τρόπους της καὶ πολλὰ ἄλλα αὐτῆς θέλγητρα.

© BIBLIOTECA SISMANOGLO LE FIGARO

Ἡ Μανταφρὸλ εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν αἴθουσαν τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων ἔχουσα ἔτι. Εἶχε τὸ πρόσωπον κατέρυθρον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀστραπηβόλους.

Ἐτοποθετήθη ἐνώπιον κατόπτρου, τὸ στῆθος πρὸς τὰ ὀπίσω ἐλαφρῶς κλίνουσα, καὶ ἐξαίρουσα διὰ τῆς στάσεως αὐτῆς ταύτης τὸ ἐξαίσιον καὶ ἀρτιμελὲς αὐτῆς σῶμα.

— Ναί, ἀπήγγειλε, εἶμαι ὡραία, πάντοτε ὡραία!

Ἔλαβεν αὖθις τὴν εἰς τὴν ἕδραν θέσιν της πλησίον τῆς μονόποδος τραπέζης, τὴν δὲ χεῖρά της στηρίζουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐβυθίσθη εἰς δαίδαλον ὀνειροπωλήσεων, αἵτινες ἠδύναντο νὰ καταστῶσι πραγματικαί.

Πολλάκις τὸ ὄνομα τοῦ Ρομιζέρ διῆλθεν ἡδυπαθῶς μεταξὺ τῶν χειλέων της, ἅτινα εἶχον τὴν κίνησιν τὸ φίλημα προτεινόντων χειλέων

Ὅτε ἀνένηψεν ἐκ τῆς ὀνειροπωλήσεώς της ἠγέρθη καὶ ἤρξατο νὰ περιπατῇ ὑψαύχην ἐν τῇ αἰθούσῃ. Οἱ ὀφθαλμοί της ἔλαμπον πάντοτε καὶ τὸ πρόσωπόν της ἠκτινοβόλει.

Αἴφνης πρὸς στιγμὴν ἤρξατο νὰ πνευστιᾷ, τὰ χείλη της διεστέλλοντο καὶ ἅπαν τὸ σῶμα της ὑπέρρυσιν ἐξ ἡδονῆς.

Τότε, ὡσεὶ ἀνταπαντῶσα εἰς μίαν τῶν σκέψεών της, ἐρώνησε·

— Λοιπόν, διατί ὄχι;

Ἀνέκφραστον ἐπὶ τῶν χειλέων της ἐπήνθησε μειδίαμα· εἶτα στηρίξασα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της, διηρωτήθη μετ' ἐκπλήξεως·

— Τί ἔχω λοιπὸν σήμερον; Αὐτὸ εἶναι παράδοξον, δὲν ἠσθάνθην ποτὲ τὴν καρδίαν μου νὰ πάλλῃ οὕτω!

ΙΖ'.

Περὶ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς πρωΐας, κατὰ τὸ εἰωθός, ἡ θυγάτηρ τοῦ κυρίου Βαιλάντου, ἐπορεύθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρός της, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ὅτε ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὀπισθοχώρησε πάραυτα ἀφήσασα κραυγὴν τρόμου καὶ ἀπελπισίας.

Εἶχεν ἰδεῖ τὸν πατέρα αὐτῆς κείμενον ὕπτιον καὶ δεσμευμένον.

Εἰς τὰς ἀπελπιστικὰς κραυγὰς αὐτῆς ἔδραμεν ἡ μήτηρ της· ὅτε δὲ ἔμαθε περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἤρξατο καὶ αὐτὴ νὰ ἐκπέμπῃ γοερὰς κραυγάς.

Εἰς τὰς κραυγὰς τῆς κυρίας Περρεὺ, προτέδραμον οἱ γείτονες, οἵτινες ἰδόντες τὸν κ. Περρεὺ δεσμευμένον καὶ ἀναίσθητον κείμενον ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἔμειναν ἐκπληκτοι ἐννοήσαντες ὅτι συνέβη δυστύχημά τι, διερωτῶντες ὁ εἷς τὸν ἄλλον ἐὰν ἤκουσαν κραυγὰς ἢ ἂν ἤκουσαν κρότον τινὰ τὴν νύκτα. Λύσαντες δὲ τὸν γέροντα μετήνεγκον αὐτὸν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πρώτου ὀρόφου καὶ κατέκλιναν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔσπευδον πλησίον τοῦ ταλαιπώρου Περρεύ, παρέχοντες τὰς ἀναγκαίας περιθάλψεις.

Εἷς μάτην ἠρώτων τὸν δυστυχῆ γέροντα, ἀλλ' οὗτος δὲν ἀπεκρίνατο. Ἐφαίνετο ὅτι ἤκουε τοὺς λόγους αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ.

Εἷς ἐκ τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων ἔδραμε πρὸς ἀναζήτησιν ἰατροῦ, καὶ ἕτερος πρὸς εἰδοποίησιν τῆς ἀστυνομίας.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἰατρὸς ἀφίκετο καὶ ἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Βαιλάντου.

Μετὰ τὰς πρώτας περιθάλψεις, ἐδήλωσεν ὅτι ἐκ τοῦ φόβου κατέστη ἄλλαλος, καὶ ὅτι ἐντὸς δύο ἢ τριῶν μηνῶν θὰ ἰμλῃ

Μετ' ὀλίγον ἅμαξα ἐν ᾗ εὑρίσκοντο τρεῖς ἄνδρες, τοὺς ὁποίους συνόδευον τρεῖς χωροφύλακες, ἔστη ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας.

Ὁ εἰρηνοδίκης τοῦ διαμερίσματος, ὁ γραμματεύς του καὶ ὁ ἰατρὸς κατῆλθον τῆς ἁμάξης.

Οἱ κύριοι οὗτοι λεπτομερεῖς ἐποιήσαντο ἐρεύνας, μετ' οὐ πολὺ δ' εἰσελθόντες

εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπηρέτου, εὗρον αὐτὸν πλέοντα ἐντὸς τοῦ αἵματος ἡμιθανῆ, καὶ ὀλίγας παρέχοντα ἐλπίδας ζωῆς.

Διὰ μεγάλων προσπ. θειῶν καὶ περιθάλψεων ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ, μόλις ἠδυνήθησαν νὰ μάθωσιν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ὑπηρέτου, ὅτι τρεῖς ἄθλιοι εἰσελθόνες ἐντὸς τοῦ δωματίου ἔνοπλοι δι' ἐγχειριδίων, πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ, ἢ νὰ κραυγάσῃ ἐπλήγωσαν αὐτόν.

Μόλις εἶπε τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, ἔπεσε καὶ πάλιν ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης παρέχων ὀλίγας ἐλπίδας ζωῆς. Ἐγκαταλείψαντες αὐτὸν, ἀνῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἔκειτο ὁ Βαιλάντης. Κατόπιν ἔμαθον παρὰ τοῦ ἰατροῦ ὅτι οὗτος ἦτο ἐκτὸς κινδύνου, ἀλλ' ὅτι ἐκ τοῦ φόβου κατέστη ἄλλαλος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, συνελθὼν ὀλίγον ὁ Βαιλάντης ἐκ τῶν περιποιήσεων τοῦ ἐκεῖ εὑρισκομένου ἰατροῦ, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς νὰ ἐννοήσωσι διὰ χειρονομιῶν, ὅτι πέντε κακοῦργοι εἰσελθόντες δύο ἐκ τοῦ παραθύρου, τὸ ὁποῖον εἶχον εὕρει οἱ χωροφύλακες ἀνοικτὸν, καὶ τρεῖς ἐκ τῆς θύρας, οἵτινες τῷ ἀφῆρεσαν τὸ ποσὸν δύο ἑκατομμυρίων φράγκων καὶ πᾶν ὅτι εἶχεν, καὶ ἤρχισε σιωπηλῶς νὰ κλαίῃ.

Ἐνῷ δὲ ὁ δικαστὴς συνέττατε μετὰ τοῦ γραμματέως του τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προκαταρκτικῆς ταύτης ἀνακρίσεως, οἱ χωροφύλακες ἤρξαντο διερευνόντες τὰ πέριξ τῆς οἰκίας.

Ἐν τῷ κήπῳ ἦν δενδροστοιχία κεκαλυμμένη ὑπὸ λεπτῆς ἄμμου, ὅπου ἀνεκάλυψαν βήματα πολλῶν ἀνθρώπων.

Παρετήρησαν δὲ ὅτι εἰς μέρος τι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔστησαν ἐπὶ τοῦ τόπου, ἐξ οὗ οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπελείπετο ὅτι οἱ κακοῦργοι ἦσαν πολλοί.

Ἀλλὰ διὰ ποίας ὁδοῦ ἦλθον; Ποῖοι ἄρά γε νὰ ἦσαν οἱ θρασεῖς καὶ τρομεροὶ οὗτοι κακοῦργοι; Ἐγνώριζον ὅτι ὑπῆρχε παρὰ τῷ κυρίῳ Βαιλάντῃ χρηματικὸν ποσὸν τόσον σπουδαῖον καὶ διατί νὰ πληγώτωσι τὸν ὑπηρέτην;

Καὶ ἤρξαντο ἐρωτῶντες τὸν κύριον Βαιλάντην ἐὰν ἐγνώριζε καὶ ἄλλος τις τὸ χρηματικὸν τὸ ὁποῖον εἶχε.

Ὁ Βαιλάντης ἔνευσεν ἀρνητικῶς, ἐκτὸς ἑνὸς, δηλαδὴ τοῦ ὑπηρέτου, ὅστις ἦτο ἀδύνατον νὰ ἦ συνένοχος, ὡς διατελῶν ἀπὸ δεκαπενταετίας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος, ἠπόρει δὲ πῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ, δηλώσας τοῦτο εἰς τοὺς παρευρισκομένους διὰ χειρονομιῶν.

Τότε ἔμαθεν ἐκ τῶν δικαστῶν ὅτι ἦτο πληγωμένος καὶ εὑρίσκετο εἰς τὸ κάτω δωμάτιον.

Ὁ εἰρηνοδίκης ἀπεσύρθη καταλιπὼν τοὺς δύο ἰατροὺς παρὰ τῷ ὑπηρέτῃ, ὅστις εὑρίσκετο ἐν τῇ αὐτῇ ἀκόμη καταστάσει.

Οἱ χωροφύλακες ἐξεκίνησαν καὶ διέτρεχον τὰ πέριξ ζητοῦντες παντα χοῦ πληροφορίας

Μεθ' ὅλας τὰς ἀστυνομικὰς ἐρεύνας ἡ ἀστυνομία οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνα καλύψῃ.

Ἐξελθὼν τοῦ μεγάρου τοῦ Σωσθένους ὁ Ραμιζὲρ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐν τῇ ὁδῷ Καρουσὲλ γνωστὴν οἰκίαν. Ὁ ὑπηρέτης ἤνοιξεν αὐτῷ τὴν θύραν, οὗτος δὲ ἀνῆλθε τὴν αἴθουσαν, ἠρώτησε δὲ τὸν Σαμψὼν ἐὰν κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἦλθεν ὁ Βῆλος μετὰ τῶν συντρόφων του ἢ ὄχι.

Ὁ Σαμψὼν ἀπήντησε καταφατικῶς.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ μυστικὸν δωμάτιον τὸ ὁποῖον περιεγράψαμεν ὁ ἀρχηγὸς διέταξε τὸν ὑπηρέτην ὅπως εἰς οὐδένα ἀνοίξῃ τὴν θύραν, εἰμὴ μόνον εἰς τὸν ὑπαρχηγόν.

Κωδωνισμὸς ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν, εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ὁ Σαμψὼν ἔδραμεν εἰς ρωγμήν τινα, διὰ τῆς ὁποίας παρατηρῶν τις ἔβλεπε ποῖος ἔκρουε τὴν θύραν.

Διακρίνας δὲ τὸν Βῆλον ἤνοιξε τὴν θύραν· οὗτος δὲ μετὰ σπουδῆς ἀπήντησεν εἰς τὸν ὑπηρέτην.

— Ἐδῶ εἶναι ὁ ἀρχηγός ;

— Μάλιστα.

Τότε ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, ἤνοιξε τὴν μυστικὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὅπου εὑρίσκετο ὁ ἀρχηγὸς καὶ χαιρετήσας ἐκάθησε πλησίον αὐτοῦ.

Ὁ ἀρχηγὸς ἠρώτησεν αὐτὸν, τί κατώρθωσαν περὶ τῶν δύο ἑκατομμυρίων.

Οὗτος δὲ γελῶν, εἶπεν·

— Δὲν σᾶς εἶπεν ὁ Σαμψὼν ὅτι παρέδωκα εἰς αὐτὸν τὰ χρήματα ; καὶ προσκαλέσας τὸν ὑπηρέτην ἠρώτησεν αὐτὸν ποῦ ἔθηκεν αὐτὰ, καὶ διατί δὲν ἐπληροφόρησε τὸν ἀρχηγόν.

— Συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν μὲ ἠρώτησε, καὶ ἀνοίξας μυστικόν τι κιβώτιον κείμενον ἐντὸς τοῦ τοίχου καὶ δείξας πρὸς αὐτοὺς τὰ χρήματα ἀνεχώρησεν.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Βῆλος· ἀλλὰ Σαλαμανσὰρ ἦλθον διὰ νὰ σὲ συμβουλευθῶ περὶ τῆς ἀστυνομίας ἡ ὁποία μᾶς ἀναζητεῖ, καὶ γιὰ νὰ μὴ περδέψουμε τὴν δουλειά μας ἐξεκάναμε τὸν λογαριασμὸν μὲ τὸν ὑπηρέτην τοῦ Βαιλάντου, τὸν ὁποῖον ἀνταμήψαμε μὲ καμπόσαις μαχαιριαῖς.

— Βῆλε, σὲ λέγω πάντα, ὅταν ἀναλαμβάνῃς μιὰ δουλειὰ πρέπει νὰ τὴν τελειώνῃς καλὰ, ἀφ' οὗ ἔβαλες εἰς τὸν νοῦν σου νὰ ξεκάμῃς τὸν ὑπηρέτην ἔπρεπε νὰ τὸν φονεύσῃς, καὶ ὄχι νὰ τὸν πληγώσῃς.

— Ἐγνώριζα ὅτι δὲν ἔχουμε σχέσεις μὲ τὸν οἶκον τοῦ Βαιλάντου, καὶ δὲν

ἦτο ἀνάγκη νὰ τοῦ ἀφαιρέσω τὴν ζωήν· μόνον ἤθελα νὰ τὸν πάρω τὴν φωνὴν νὰ μὴ μᾶς κουράνει τὸ αὐτιά, ἕως ὅτου τελειώσουμε τὴν δουλειὰ καὶ τὰ περδέψουμε μὲ τὴν γειτονιά.

— Λοιπόν, ἀπεκρίθη ὁ Σαλαμανσὰρ πρῶτον πρέπει νὰ ἔχητε τὰ πιστοποιητικὰ ἔγγραφά σας, καὶ νὰ προφυλάγεσθε ἀπὸ τὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα συχνάζετε καὶ μὴ σᾶς μέλλει διόλου.

Τὰ χρήματα, ἅμα φθάσῃ ὁ Γάστων νὰ τὰ στείλῃς εἰς τὸν πύργον καὶ νὰ εἰπῇ εἰς τὸν Λεονταρὲ νὰ ἔλθῃ μὲ πέντε συντρόφους ἅμα τελειώσῃ τὴν ἐργασίαν του, αὔριον δὲ ἐπειδὴ δίδεται ἐσπερὶς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Σωσθένους Μανταφρίλ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶμαι προσκεκλημένος, καὶ θὰ ὑπάγω, ἐὰν λάβητε ἀνάγκην, ἰδοὺ τὸ ἐπισκεπτήριόν μου διὰ νὰ μὲ ζητήσῃς. Ἐγερθεὶς καὶ ἀποχαιρετίσας τὸν ὑπαρχηγὸν ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Προσκαλέσας ὁ ἀρχηγὸς τὸν ὑπηρέτην τῷ εἶπεν· ἀπόψε τὸ σύνθημα θὰ ἦναι «Φῶς» καὶ ἀνεχώρησεν.

SISMANOGLIO MIGARO

ΙΗ'.

Ὁ Ἰωσὴφ ἦτο γερμανός, καταγόμενος ἐκ τοῦ Ἀμβούργου, ἐλθὼν εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος.

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὀνομαζόμενος Φίλιππος, εὑρίσκετο τότε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἑνὸς εὐγενοῦς Γάλλου Οὐγενότου, ἀναχωρήσαντος ἐκ τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν δεκάτην ἑβδόμην ἑκατονταετηρίδα, ἤτοι ὀγδοήκοντα ἔτη μετὰ τὸν φονικὸν γάμον τῶν Παρισίων.

Ἕνεκα τῶν ἀθλιοτήτων, αἵτινες εἶχον διαδοθῇ καθ' ὅλον τὸ κράτος τῆς Γαλλίας, καὶ ἕνεκα τοῦ μίσους, ὅπερ ἔτρεφε πρὸς τοὺς καθολικούς, ἐπειδὴ ἦτο καὶ αὐτὸς Οὐγενότος.

Διατρίψας τέλος εἰς Γερμανίαν ὁ μαρκήσιος πεντήκοντα ἔτη καὶ καταλαβὼν αὐτὸν τὸ γῆρας, ἐπόθησε τὴν πάτριον αὐτοῦ χώραν, μὴ θέλων νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ μακρὰν τῆς φιλτάτης του Γαλλίας.

Ὅθεν ἐπανέκαμψεν εἰς Παρισίους, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν πιστὸν ὑπηρέτην του Φίλιππον μετὰ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του, τὸν γνωστὸν εἰς ἡμᾶς Ἰωσήφ, ὅστις εὑρίσκετο τότε εἰς ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν.

Μετὰ πέντε ἔτη ὁ Ἰωσὴφ ἐσυστήθη ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαιλάντου Περρεύ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν ὑπηρέτησεν ἐπὶ δεκαπέντε ἔτη.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν κλοπὴν, ἥτις ἐγένετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βαιλάντου, ὁ Ἰωσὴφ ὀλίγας ἐλπίδας ζωῆς παρέχων, μετηνέχθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

Ἐπὶ τέσσαρας ὁλοκλήρους μῆνας ἐνοσηλεύετο. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Βαιλάντου Περρεύ, ἦτο καὶ ὑπῆρξεν ὁ τιμιώτερος καὶ ὁ ἄριστος τύπος τῶν πιστῶν καὶ ἀφοσιωμένων ὑπαλλήλων· εἶχε ἡλικίαν τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, καθ' ὃν χρόνον ἔκειτο ἐν τῷ νοσοκομείῳ πληγωμένος, ἦτο ὑψηλός, ζωηρός, κομψός, μὲ πρόσωπον εὐειδέστατον.

Ἡ μελανὴ καὶ πυκνὴ αὐτοῦ κόμη, ἐπεσκίαζε τὸ ὑψηλόν του μέτωπον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἠκτινοβόλει ἡ εὐφυΐα.

Οἱ ὀφθαλμοί του μέλανες καὶ μεγάλοι ἀπετέλουν ἁρμονίαν μὲ τὸ ὠχρόν του χρῶμα.

Λεπτὸς μύσταξ ἐπεσκίαζε τὰ κοράλλινά του χείλη.

Ἡ συνήθης ἔκφρασις τῆς ὡραίας ταύτης μορφῆς ἦν γλυκεῖα.

Κατὰ τὸ τετράμηνον δὲ διάστημα τῆς ἐν τῷ νοσοκομείῳ διαμονῆς του, ὑπέφερεν ἀγογγύστως καὶ μετὰ καρτερίας τοὺς πόνους τῶν πληγῶν του, πνένω τὰ μένεα κατὰ τῶν ἀθλίων δολοφόνων του, ἐγένετο δὲ ἔξαλλος ἐκ τοῦ θυμοῦ, ἀναλογιζόμενος ὅτι ἁρπάρισαν ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ κυρίου του.

Περιέμενε λοιπὸν μετ' ἀγωνίας τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θεραπευθεὶς τελείως θὰ ἐξήρχετο τοῦ νοσοκομείου, ἔχων ἀκράδαντον ἀπόφασιν νὰ ἐκδικηθῇ αὐτούς πάσῃ θυσίᾳ.

— Ἄ ! οἱ κακοῦργοι πρέπει νὰ ἀπέλθωσι τῆς Γαλλίας. Πρέπει νὰ προφυλαχθῶσι διὰ τῶν καταλληλοτέρων μέσων, ἔλεγε μονολογῶν, διότι ἄλλως θὰ δυνηθῶ νὰ τοὺς συλλάβω καθώς μοὶ ἔλεγεν ἡ συνείδησίς μου.

Ὄχι δὲν πρέπει ν' ἀφήσω αὐτοὺς νὰ δρέπωνται τὸν καρπὸν τῶν ἀνοσίων πράξεών των.

Θὰ προσπαθήσω παντὶ σθένει καὶ θὰ κατορθώσω ἐκεῖνο, ὅπερ δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ ἡ ἀστυνομία, θὰ καταπολεμήσω αὐτοὺς μέχρι τῆς τελευταίας ῥανίδος τοῦ αἵματός μου.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πέμπτου μηνὸς, ὁ ἰατρὸς τοῦ νοσοκομείου ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς τὸν Ἰωσὴφ διὰ νὰ ἐξέλθῃ, τοῦθ' ὅπερ μεγάλως ἐχαροποίησεν αὐτὸν μέλλοντα νὰ ἴδῃ τὸν κύριόν του, ὅστις ὁμοίως πολλὰ ὑπέφερεν ἐπὶ τρεῖς μῆνας διατελῶν ἄλλαλος.

Τὸ δυστύχημα τοῦτο μόλις πρὸ μηνὸς εἶχον ἀναγγείλει τῷ Ἰωσὴφ, φοβούμενοι μήπως πάθῃ τι, καθότι ὑπερηγάπα τὸν κύριόν του.

Ἅμα ὡς ἐξῆλθε τοῦ νοσοκομείου, ἐπορεύθη εὐθὺς πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

Ὁ δυστυχὴς Περρεὺ ὡς εἶδε τὸν Ἰωσὴφ ἐγένετο ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, ἐναγκαλισθέντες δὲ κατησπάζοντο ἀλλήλους μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶτα ἤρξαντο συνδιαλεγόμενοι περὶ τῆς κλοπῆς, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσωσι πῶς οἱ ἄθλιοι εἶχον μάθει ὅτι ὑπῆρχον χρήματα εἰς τὴν οἰκίαν.

Προσέτι ὁ Ἰωσὴφ διηγήθη καταλεπτῶς τὴν ἀνάκρισιν, ἣν ὑπέστη ἐν τῷ νοσοκομείῳ ὑπὸ τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν, καὶ τὴν ὁποίαν εἶναι ἐπάναγκες νὰ ἀναφέρωμεν.

Εἴκοσιν ἡμέρας μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἰωσὴφ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὁ εἰσαγγελεὺς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ ἑνὸς γραμματέως, παρουσιάσθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐνώπιον τοῦ ὑπηρέτου του Βαϊλάντου Περρεύ.

Ὁ Ἰωσὴφ εἰδοποιηθεὶς παρὰ τοῦ νοσοκόμου ἀνέμενε τοὺς ἐπισκέπτας.

Ἡ ἐκ τοῦ κλαπέντος χρηματικοῦ, τοῦ προσφιλοῦς κυρίου του, περιελθοῦσα θλῖψις τοῦ ὑπηρέτου ἦν βαθέως ἐγκεχαραγμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Σεὶς ὀνομάζεσθε Ἰωσήφ ; τὸν ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεύς.

— Μάλιστα, κύριε.

— Καλὰς καὶ εὐνοϊκὰς ὑπὲρ ὑμῶν ἔχω πληροφορίας, φρονοῦντες ὅμως ὅτι θὰ δυνηθῆτε νὰ διαφωτίσητε τὴν δικαιοσύνην, ἤλθομεν ἐνταῦθα· διὰ τοῦτο πρέπει νὰ σκεφθῆτε καλῶς καὶ νὰ ἀποκριθῆτε εἰς τὰς ἐρωτήσεις μετὰ μεγάλης σκέψεως.

Γνωρίζεις ἐὰν κατὰ τὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας εὑρίσκοντο χρήματα εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου σου ἦλθε κανείς ;

— Οὐδείς, κύριε.

— Κανεὶς ξένος δὲν σὲ ἠρώτησε περὶ τῶν ἐργασιῶν ἢ περὶ χρηματικῶν ποσῶν τοῦ κυρίου σου ;

— Κανείς . . . ὑπέλαβεν ὁ Ἰωσήφ, τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα παρουσιάσθησαν οὐδὲν ἠρώτησαν περὶ χρημάτων ἢ περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ κυρίου μου.

Ὁ Ἰωσὴφ ὡς νὰ ἀνεῦρέ τι ἀνετινάχθη ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ εἶπε·

— Συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν ἐνθυμήθην ἐνωρίτερον νομίζω ὅμως τώρα ὅτι ἀρκετὰ θὰ σᾶς πληροφορήσω καὶ εἶθε νὰ συνελαμβάνοντο οἱ κακοῦργοι.

Ἓξ ἡμέρας πρὸ τῆς κλοπῆς μία γυνὴ τῆς ὁποίας τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν μοὶ ἐκαλοφάνησαν, ἦλθε εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Βαιλάντου, ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ κυρία ἔλειπεν διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ, ἡ ὁποία ὡς μοὶ φαίνεται δίδων εἰς αὐτὴν ἐλεημοσύνην θὰ εἶδε τὰ χρήματα.

Διὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐρωτήσητε τὴν δεσποινίδα, καὶ καθὼς μοὶ φαίνεται αὐτὴ ἡ στρίγλα θὰ ἦναι ἡ αἰτία ποῦ ἔφαγα ταῖς μαχαιριαῖς καὶ πῆραν τὰ χρήματα τοῦ κυρίου μου.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἀποχαιρετίσας τὸν Ἰωσὴφ ἀπήρχετο τοῦ νοσοκομείου χαίρων μετὰ τῶν συντρόφων του.

Μεταβὰς ὅμως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαιλάντου δὲν ἠδυνήθη νὰ πληροφορηθῇ πλειότερα, εἰμὴ μόνον ὅτι μία γυνὴ ἕως τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐλθοῦσα, ἐζήτησε ἐλεημοσύνην, διότι ἡ θυγάτηρ αὐτῆς εὑρίσκετο κλινήρης καὶ δὲν εἶχεν οὐδὲ ἓν φράγκον διὰ νὰ προσκαλέσῃ ἰατρὸν ἢ καὶ νὰ λάβῃ φάρμακα.

Εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωσεν ἑκατὸν πεντήκοντα φράγκα ἐκ τοῦ ποσοῦ ὅπερ εἶχεν ὁ πατήρ της ἐντὸς τοῦ γραφείου, ἥτις λαβοῦσα τὸ χρῆμα ἀνεχώρησεν εὐγνωμονοῦσα αὐτούς, καὶ μακαρίζουσα τὴν τύχην καὶ εὐτυχίαν τῆς οἰκίας τοῦ Βαιλάντου.

— Γνωρίζετε ποῦ κατοικεῖ αὐτὴ ἡ πτωχὴ γυνή ; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεύς.

— Ὄχι.

Μὴ ἔχων περισσότερόν τι νὰ ἐρωτήσῃ ὁ εἰσαγγελεύς, ἐπειδὴ ἠννόησεν ὅτι δὲν ἐγνώριζε τίποτε ἡ θυγάτηρ τοῦ Βαιλάντου ἀνεχώρησε καὶ ἐρευνήσας δύο ὁλοκλήρους μῆνας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς κακούργους.

SISMANOGLIO MEGARO

ΙΘ'.

Ὁ Βαιλάντης Περρεὺ εἰκοσιδυετὴς ἀπώλεσε τὸν πατέρα του Βάρδον Περρεύ, ταγματάρχην, εὑρέθη δὲ κύριος κεφαλαίου ἑκατὸν πεντήκοντα ὡς ἐγγιστα χιλιάδων φράγκων.

Ἔχων μεγάλην κλίσιν εἰς τὰ ταξείδεια, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός, του ἐπεδόθη εἰς τὸ ναυτικὸν ἐμπορικόν, ἐκτελέσας ὑπὲρ τὰ ἓξ ταξείδια εἰς τὰς Ἰνδίας.

Ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ τελευταίου ταξειδίου του συνήντησε ἐν Παρισίοις νέαν τινὰ λίαν τιμίαν, τὴν ὁποίαν ἠράσθη καὶ τῇ ἐπρότεινε νὰ τὴν νυμφευθῇ, ἥτις ἐδέξατο τὴν πρότασίν του καὶ ὑπανδρεύθη τὸν Βαιλάντην Περρεύ.

Μὴ ἐπιθυμῶν πλέον νὰ ταξειδεύσῃ ὁ Βαιλάντης ἐπειδὴ εἶχε νυμφευθῇ διὰ νὰ μὴ εὑρίσκεται δὲ μακρὰν τῆς συζύγου καὶ τῆς μονογενοῦς θυγατρός, ἣν εἶχεν ἀποκτήσει, ἐγίνετο συναίτερος μεθ' ἑνὸς ἐμπόρου ὀνομαζομένου Κλωβὶν Χέν.

Καταθέσαντες λοιπὸν κεφάλαια ἑπτακοσίων χιλιάδων φράγκων, ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἐμπόριον.

Μετὰ δύο ἔτη ὁ συναίτερος τοῦ Βαιλάντου ἀπέθανε καὶ ὁ Περρεὺ ἐγένετο κύριος ὅλων τῶν χρημάτων.

Παρὰ τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος τοῦ Κλωβὶν Χέν ἐζήτησε τὸ ἀνάλογον τοῦ συζύγου της. Οὗτος τῇ εἶπεν ὅτι τὸ ἐμπόριόν των δὲν ἐπέτυχε, καὶ ὅτι δὲν χρειωστεῖ παρὰ μόνον ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων.

Ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθη ἡ σύζυγος τοῦ Κλαβὶν Χὶν νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς τὸ δικαστήριον. Ἀλλ' ὁ Βαιλάντης εἶχε τροποποιήσει τὰ κατάστοιχά του, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπαρουσίαζον κέρδος, ἀλλὰ μόνον ζημίας.

Οὕτω λοιπὸν ὁ Βαιλάντης ἀρῆκε τὴν ταλαίπωρον σύζυγον τοῦ Κλαβὶν-Χὶν μὲ τὰς ὀκτὼ χιλιάδας φράγκα, τὸ μόνον ποσὸν διὰ νὰ ἀναθρέψῃ τρία τὰ ἄρρενα αὐτῆς τέκνα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλείτερον ἦτο ἐννέα ἐτῶν καὶ μίαν θυγατέρα.

Ὁ Βαιλάντης μετὰ δέκα τέσσαρα ἔτη ἐρημίζετο εἷς τῶν πλουσιωτέρων ἐμπόρων τῶν Παρισίων, οὗτινος τῷ ἐν Ἰνδίᾳ ὑποκατάστημα διηύθυνεν ἀπὸ ἑνὸς ἤδη ἔτους ὁ μονογενὴς υἱός του Γεώργιος Περρεύ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ ἰατροὶ διέταξαν τὸν Βαιλάντην νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Παρισίους διὰ μερικὰς ἡμέρας καὶ νὰ μεταβῇ εἰς ἥτινα πόλιν τῆς Γαλ-

λίας ἐπεθύμει δι' ἀλλαγὴν τοῦ ἀέρος, διότι ἔπασχεν ἐξ ἀναιμίας, οὗτος ἐπροτίμησε τὴν Μασσαλίαν.

Ἠναγκασμένος ὢν νὰ ταξειδεύσῃ ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν θυγατέρα του ἕνεκα τῆς ἀγάπης ἣν εἶχε πρὸς αὐτήν.

Φθάσας ὁ Βαιλάντης εἰς Μασσαλίαν κατῴκησεν ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ τραπεζίτου Βερνεούλ-δὲ Μορλάντ

Ἡμέραν τινὰ ἡ θυγάτηρ τοῦ Βαιλάντου Περρεὺ ἰδοῦσα τὸν νεαρὸν τραπεζίτην εἰς τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας του ἐτρώθη μέσον καρδίας ἐκ τοῦ ἔρωτος πρὸς αὐτόν.

Χαιρετίσασα αὐτὸν ἤρξατο συνδιαλεγομένη μετ' αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ ὡς εἶδε τὴν ζέσιν μετὰ τῆς ὁποίας τῷ ὁμίλει καὶ ἐννοήσας τὸ αἴτιον διότι καὶ οὗτος ἦτο ὀλίγον γυναικοθήρας, ἤρξατο καὶ αὐτὸς μετὰ μεγαλειτέρας πολιτικῆς καὶ ὑπολήψεως ὁμιλῶν μετ' αὐτῆς.

Ἕνα μῆνα μετὰ ταῦτα, ὁ Βερνουὶλ δὲ Μορλάντ ἦτο ἡ μόνη παρηγορία ἡ μόνη ἐλπὶς τῆς θυγατρὸς τοῦ Βαιλάντου Περρεύ.

Ἡ δεσποινὶς Μαγδαλινὴ Περρεὺ συνήγου ἐν αὐτῇ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ γεννήσῃ εἰ μὴ πάθος, ἀλλὰ σπουδαίαν συμπάθειαν, ἀληθῆ ἔρωτα.

Ἀτενίζων τίς εἰς τὴν ἡρεμωτάτην καὶ πως σοβαρὰν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν ἐκφραστηκότητα τοῦ βλέμματός της, ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅτι θὰ ἠδύνατο, ἐπιτρεπουσῶν τῶν περιστάσεων, νὰ ὠθήσῃ τὴν λήθην τοῦ ἑαυτοῦ της μέχρι τῆς αὐταπαρνήσεως.

Ὑπὸ τὸ ψυχρὸν δὲ φαινόμενον ἠσθάνετό τις ἐπίσης, ὅτι ἐνεφωλεύοντο θησαυρὸν τρυφερότητος καὶ ψυχὴ εὐπρόσιτος εἰς ἁπάσας τὰς ἐντυπώσεις.

Τὸ σῶμα αὐτῆς ἦν μικρόν, ἀλλὰ καθ' ὅλας τὰς τῶν γραμμῶν αὐτοῦ ἀναλογίας τέλειον κατὰ τὸ σχῆμα ἐφαίνετο ἐξελθὼν ἐκ χυτηρίου.

Τὰ λεπτὰ καὶ ὁμαλὰ χαρακτηριστικὰ ἦσαν κανωνικώτατα. Τὸ μέτωπον προϋδιδε ἀγχίνοιαν. Εἶχε λαμπροτάτους ὀδόντας, στόμα ἐπαγωγὸν εἰς ὃ τὴν μεγαλειτέραν χάριν ἐχάριζε τὸ μειδίαμα.

Ἡ ροδόχρους τοῦ προσώπου ἀπόχρωσις εἶχε τὴν δρόσον καὶ τὸ χνοῶδες ἐκεῖνο τοῦ ὡρίμου ροδακίνου. Ὁ ποὺς ἦν μικκύλος, ἡ χεὶρ κομψὴ μετὰ δακτύλων συμμετρικῶν καὶ λίαν εὐκάμπτων.

Τὰ πάντα δὲ ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ἐν τῷ σώματι αὐτῆς ἀνεκάλυπτον τὴν ὑγείαν.

Βλέπων ὅμως ὁ Βαιλάντης ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν εἰς Μασσαλίαν τὰς φυσικὰς δυνάμεις τῆς Μαγδαλινῆς βελτιουμένας, καὶ τὴν ὑγείαν τῆς ἐξασθενούσης ἡμέραν παρ' ἡμέραν καὶ χάνουσαν τὴν θελκτικὴν ὄψιν τοῦ προσώπου της, παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ τῷ εἴπῃ τὴν αἰτίαν.

Αὕτη μὴ ὑποφέρουσα τὴν ἀπὸ μακρόθεν συνδιάλεξίν των καὶ θέλουσα νὰ ἔρχηται ὁ Δε-Μορλαντ εἰς τὸν οἶκον της, ὡμολόγησεν εἰς τὸν πατέρα της τὸν Ἔρωτα, ὃν ἔτρεφε πρὸς τὸν νεαρὸν τραπεζίτην Βερνουίλ-Δε-Μορλάντ.

Παρακαλέσας αὐτὸν ὅπως κατορθώτῃ νὰ σχετισθῇ μετὰ τοῦ Βερνουίλ καὶ οὕτω δυνηθῇ νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Φοβούμενος ὁ Βαιλάντης διὰ τὴν ὑγιείαν τῆς θυγατρός του καὶ ἐπιθυμῶν καὶ οὗτος νὰ κάμῃ τοιοῦτον γαμβρόν, ἤρξατο νὰ συχνάζῃ ἐν τῇ Λέσχῃ ἔνθα εὑρίσκετο ὁ Δε Μορλάντ καὶ γνωρισθεὶς μετ' αὐτοῦ, ἐσπέραν τινὰ τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὸν οἶκον του ὅπως διέλθωσιν ὀλίγας ὥρας πίζοντες μπεζίκιον καὶ διασκεδάσωσι.

Ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης, ὁ Βερνουίλ-δε Μορλάντ δὶς ἑνίοτε δὲ καὶ τρεῖς τῆς ἑβδομάδος μετέβαινεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βαιλάντου διὰ νὰ διέλθωσι τὰς ὥρας μετὰ τοῦ Περρεὺ καὶ πρὸ πάντων ὅπως βλέπει τὴν Μαγδαλινήν.

Ἐν διαστήματι τριῶν μηνῶν ὁ Βαιλάντης γενόμενος ἐντελῶς καλὰ, ἐπέστρεφεν εἰς Παρισίους.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Μαγδαλινὴ ἠγάπα τὸν τραπεζίτην Δε-Μορλάντ, εἰδοποίησεν αὐτὴν δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς Παρισίους, ὅτι θὰ ἀπέλθωσιν εἰς Μασσαλίαν, ὑποσχόμενος εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ ἐπανέλθωσι μετὰ τέσσαρας μῆνας.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἑσπέραν τῆς ἀναχωρήσεώς των, ὁ Βαιλάντης Περρεὺ ἔδιδε χορὸν, ἔνθα εἶχε προκαλέσει τοὺς ἐκλεκτοτέρους τῆς ἐν Μασσαλίᾳ κοινωνίας.

Ἐν τῶν πρώτων προσεκλήθη ὁ τραπεζίτης Βερνουίλ δε-Μορλάντ.

Οὗτος ἐλθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαιλάντου, εἶδε τὴν Μαγδαλινὴν μελαγχολικήν, ἥτις λαβοῦσα τὸν Βερνουίλ-δε-Μορλάντ, κατῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κῆπον ὅπως περιδιαβάσωσιν ὀλίγον ὑπὸ τὴν δροσερὰν σκιὰν τῶν ὑψηλῶν δένδρων τοῦ ὡραίου ἄλσους.

Ἐκεῖ δὲ ἤρξατο διηγουμένη μετὰ δακρύων τὸν μέλλοντα ἀποχωρισμόν των, ὃν ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ὑποστῇ ἐπὶ τέσσαρας ὁλοκλήρους μῆνας.

Οὗτος δὲ παρηγορῶν αὐτὴν, τῇ εἶπε ὅτι θὰ μεταβῇ μετ' ὀλίγον χρόνον καὶ αὐτὸς εἰς Παρισίους, ἕνεκα ἐργασιῶν του, καὶ οὕτω θὰ μειώσῃ τὸ διάστημα τοῦ ἀποχωρισμοῦ των.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ἐξαγαγὼν δακτυλίδιον, ἐφ' οὗ ἦτο ἐγκεχαραγμένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, προτέρεεν εἰς αὐτὴν ὡς ἐνθύμιον, ὑποσχεθεὶς ὅτι τὴν ἐπαύριον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των θὰ φέρῃ καὶ τὴν φωτογραφίαν του.

Εἶτα λαβὼν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ.

Τὴν πρωΐαν ὁ Βερνουίλ κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του ἔφερε τὴν φωτογραφίαν του, τὴν ὁποίαν ὡς εἶδεν ἡ δεσποινὶς Μαγδαλινὴ, δὲν ἐγνώριζε τίνι τρόπῳ νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτόν.

— Λυποῦμαι πολὺ ἐπειδὴ δὲν ἔφερον ἐκ Παρισίων οὐδὲ μίαν φωτογραφίαν μου καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ φωτογραφηθῶ ἐκ νέου.

— Ἀλλὰ θὰ σοὶ προσφέρω αὐτὸ τὸ χρυσοῦν ὡρολόγιον διὰ νὰ μετρᾷς τὸν χρόνον καὶ περιμένῃς μεθ' ὑπομονῆς καὶ πεποιθήσεως τὴν ἐπιστροφήν μου.

Καὶ ἤρξατο κλαίουσα ἁρπάσαι τὴν χεῖρά της νὰ κατακρύψῃ ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του. Αὐτὸς δὲ πλησιάσας αὐτὴν τὴν ἠσπάσθη εἰς τὰ χείλη.

Εἶτα ἡ δεσποινὶς Βαιλάντου παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τῇ γράψῃ τακτικώτατα καὶ τὴν πληροφορεῖ περὶ τῶν ἐνταῦθα, διότι πολὺ τὴν ἤρεσεν ἡ πόλις αὕτη, πρὸ πάντων, ὡς ἐννοεῖτε, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ.

Τρεῖς ὥρας μετὰ ταῦτα, ὁ Βαιλάντης καὶ ἡ δεσποινὶς Μαγδαλινὴ ἐπέβαινον τῆς ἀμαξοστοιχίας τῶν Παρισίων τῆς ἀναχωρούσης εἰς τὰς δέκα καὶ εἴκοσιν πέντε λεπτά.

Ὁ Βαιλάντης ἅμα ὡς ἔφθασεν εἰς Παρισίους, ἡ πρώτη αὐτοῦ φροντὶς ἦτο νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του τὸν ἔρωτα τῆς θυγατρός του, ἥτις ὡς ἔμαθε τὰ πάντα, κατέκρινεν αὐτὸν διὰ τὴν ἐλευθερίαν, ἣν κακῶς ποιῶν ἔδωκεν εἰς τὴν θυγατέραν των.

— Πρῶτον ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃς τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ κατόπιν νὰ δώσῃς τὴν ἄδειαν εἰς τὴν θυγατέραν σου νὰ σχετισθῇ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Ὁ Βαιλάντης ὡμολόγησε τὸ σφάλμα του.

Κ'.

Κατὰ τὴν ἑσπέραν τοῦ σαββάτου, καθ' ἃς ἔγραφε τὸ προσκλητήριον τοῦ Ραμζέρ, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τὸ μέγαρον τοῦ Σωσθένους ἦτο λαμπρῶς πεφωταγωγημένον. Ἐπὶ τῆς προσόψεως φωτειναὶ διεγράφοντο γραμμαί. Ἐντὸς τοῦ μεγάρου ἅπαντες οἱ κυροστάται ἦσαν ἀνημμένοι, αἱ δὲ αἴθουσαι κατηυγάζοντο ἐκ τῆς φαεινῆς ταύτης ἀνταναπλάσεως. Ἐν τῷ εὐρεῖ διαδρόμῳ, ὅστις προηγεῖται τῆς μεγάλης κλίμακος, ὀρειχάλκινα ἀγαλμάτια τοποθετημένα ἐντὸς συστάδος ἀνθέων καὶ ἐξωτερικῶν θάμνων, ἱστήριζον ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτῶν δᾷδας. Ἡ πλατεῖα ἦτο κατάμεστος ἁμαξῶν, αἵτινες διεσταυροῦντο, αἱ μὲν προχωροῦσαι στοιχηδὸν διευθυνόμεναι πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου, αἱ δὲ ἐξερχόμεναι ὁδηγήσασαι ἤδη κάτωθεν τοῦ ἀναβάθρου τοῦ κεκαλυμμένου ὑπὸ τάπητος τῆς Ὠβυσσῶνος καὶ κεκοσμημένου διὰ σπανίων ἀνθέων, κυρίους, φέροντας περιβολὴν ἑσπερίδος καὶ κυρίας διαφόρων ἡλικιῶν ἐν λαμπρᾷ καὶ πολυτελῆ ἀμφιέσει.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μανταφρόλ ἵσταντο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἔναντι τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἧς ἀνοικτὰ ἦσαν τὰ δύο φύλλα.

Ἡ κυρία Μανταφρόλ ἔφερεν ἀξιοθαύμαστον ἐνδυμασίαν, ἥτις ἐπρεπε μᾶλλον καταφανῆ τὴν εὐλυγιστίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν τῆς ὀσφύος της.

Ἠστινοβόλει ἐκ τῶν πολυτίμων λίθων. Κεντήματα πορφυρόχροα καὶ χρυσᾶ περιεκόσμουν τὴν ἐκ μαύρων τριχάπτων ἐσθῆτα της. Θυλάκιον διὰ χρυσῆς ἁλύσεως ἐξαιρέτου κατασκευῆς ἀνήρτητο ἀπὸ τῆς ζώνης της. Ἡ μακρὰ μελανὴ κόμη της διηρημένη εἰς πλοκάμους, ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν ἡμιγύμνων ὤμων της.

Οὗτος ὀρθός, ἐκείνη καθημένη, ὑπεδέχοντο τοὺς προσκεκλημένους των, οὓς ἀνήγγειλε θεράπων μέλανα φέρων περιβολὴν καὶ λευκὸν λαιμοδέτην μετὰ λευκῶν χειροκτίων. Οἱ ἄλλοι ὑπηρέται ἔφερον οἰκοστολήν.

Ὅτε ἀνηγγέλετο ἡ ἔλευσις προσώπου ὑψηλῆς κοινωνικῆς περιωπῆς, ἡ κυρία Μανταφρόλ ἀνεγείρετο καὶ χαιρετίζουσα τὸ πρόσωπον τοῦτο μετὰ περισσῆς χάριτος ἐπανεκάθητο ἐπὶ τῆς ἕδρας της.

Αἱ αἴθουσαι ἤρξαντο πληρούμεναι κόσμου, μέχρι δὲ τῆς ὥρας τῆς συναυλίας ἡ ἐποχὴ θὰ προηγεῖτο τοῦ χοροῦ, οἱ διάφοροι ὁμιλοι τῶν κεκλημένων διεχύνοντο εἰς τὸ κατάμεστον ἀναψυκτικῶν ποτῶν καὶ καμπανίτου κυλικεῖον.

Αιφνης, ἡ κυρία Μανταφρόλ ἀνωρθώθη ὡσεὶ ὑπὸ ἐλατηρίου κινηθεῖσα.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἠχηρᾷ τῇ φωνῇ ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε·

— Ὁ μαρκήσιος Ραμζέρ Μαζατλάν.

Εἰσερχόμενος ὁ Ραμζέρ, εἶδε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Μανταφρόλ καὶ διηυθύνθη πρὸς αὐτοὺς φέρων παράσημον Ἀγγλικὸν καὶ Γαλλικὸν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ἠγέρθη λαμβάνουσα τὴν χεῖρα ἐκείνου, οὗτινος εἶχον ἐξαγγείλει τὴν πρὸ μικροῦ ἄφιξιν καὶ ἀνταλάσσουσαν λόγους τινὰς μετὰ τοῦ κυρίου Μανταφρόλ.

Τῇ δεκάτῃ καὶ ἡμείσιᾳ ὥρᾳ ἐκτὸς ὀλίγων ἐπεβραδυνάντων, ὅλοι οἱ κεκλημένοι ἦσαν παρόντες.

Ἡ κυρία Σωσθένου καὶ αἱ τῶν προνομιούχων κύριαι, ἔλαβον θέσιν μετ' αὐτῆς ἐπὶ ἑδράνων ἔναντι τῆς ἐξέδρας, ἐξ ἧς θὰ ἔμελπον τὰ ᾄσματα αὐτῶν οἱ διὰ τὴν ἐσπερίδα προσληφθέντες καλλιτέχναι. Δύο ἐν οἰκοστολῇ θεράποντες διένεμον τὸ τῆς συναυλίας πρόγραμμα.

Νεαρὰ γυνὴ διάσημος ἀοιδὸς τοῦ Κωμικοῦ Μελοδράματος, ἐφάνη ἐπὶ τῆς ἐξέδρας· ἡ ἑσπερὶς ἤρχιζεν.

Ὄπισθεν τῶν κυριῶν, πολλοὶ ἄνδρες ἵσταντο ὄρθιοι. Εἰς τὸν πρῶτον στοῖχον τῶν τελευταίων τούτων, εὑρίσκετο ὁ Μαρκήσιος Ραμιζὲρ Μαζατλάν.

Διὰ τοῦ βλέμματός του ἐζήτει τὸν κύριον Σωσθένην μεταξὺ τοῦ πλήθους, ὅτε οὗτος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶδε πλησιάζοντα, ἐδράξατο οἰκείως τὸν βραχίονά του.

— Ἄ ! προσέθηκεν, ἐκφράζων διὰ τῆς ἐπιφωνήσεως ταύτης τὴν ἀνακούφησιν, τὴν ὁποίαν ᾐσθάνετο.

— Βλέπω ἀγαπητέ μοι Μαζατλὰν, ὅτι καθόλου δὲν διασκεδάζετε.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀλήθεια εἶναι αὐτὸ κύριε Σωσθένη.

— Μὲ αὐτὸ δὲν μὲ ἐκπλήττετε διόλου,

— Αὐτὰ ὅλα, κύριε Σωσθένη, τί εἶναι πρὸς τὴν θάλασσαν ;

— Ἔτσι εἶναι δι' ἐσᾶς τοὺς θαλασσινοὺς καλέ μου φίλε.

Σᾶς ὑπεσχέθην ὅμως νὰ σᾶς συστήσω εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας.

— Εἶναι ἐδῶ ;

— Ναὶ, εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν, ἔλθετε.

Ὁ μαρκήσιος ἀνερρίγησέ πως.

— Νομίζει κανεὶς ὅτι τρέμετε προσέθηκεν ὁ κύριος Σωσθένης.

— Ἡ συγκίνησις, κύριε Μανταφρόλ.

— Βέβαια, ὄχι ἀπὸ τὸ κρύον, διότι ἐδῶ κάμνει ζέστη . . .

— Καὶ ὁ κύριος Μανταφρόλ ἤρξατο γελῶν, ἀπομάσσων τὸ περιρρῆτον ἱδρῶτος μέτωπόν του.

Διῆλθον εἰς τὴν ἄλλην αἴθουσαν καὶ διηυθύνθησαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς παρα-

σημοφόρον κύριον, φέροντα ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης αὐτοῦ τὸ ἀναπαριστῶν σημεῖον τοῦ τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς παράσημον· οὗτος ἐπακουμβῶν εἰς ἔπιπλόν τι, ἐφαίνετο ὅτι οὐδεμίαν ἔδιδε προσοχὴν εἰς τὴν συναναστροφὴν ταύτην.

— Ἀγαπητέ μοι ἀστυνόμε, τῷ εἶπεν ὁ κύριος Μανταφρὸλ ἐπιτρέψατέ μοι ὅπως συστήσω ὑμῖν ἕνα τῶν καλῶν φίλων μου, μόλις πρὸ τριῶν μηνῶν ἀφικόμενον εἰς Παρισίους.

Ὁ ἀνώτερος οὗτος κυβερνητικὸς λειτουργός, ἀνανήψας ἐκ τοῦ ληθάργου του, καὶ ἰδὼν τὸν Μαρκήσιον Ραμιζὶρ Μαζατλὰν, φέροντα ἐπὶ τοῦ στήθους δύο παράσημα ὑπεκλίνατο εὐσεβάστως χαιρετῶν καὶ ἀπεκρίνατο·

— Ἀγαπητέ μοι Σωσθένη, ὁ τρόπος δι' οὗ συνιστᾶτε τὸν φίλον σας, κάμνει ὅπως εὐθὺς ἐκδηλώσῃ τις ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Ἀγαπητέ μοι ἀστυνόμε, ὁ φίλος μου εἶναι ὁ μαρκήσιος Ραμιζὶρ Μαζατλὰν, εἶναι ἐπιδέξιος καὶ ἀτρόμητος ναυτικὸς χρηματίσας πλοίαρχος εἰς τὸν κυβερνητικὸν στόλον ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ «*Ἀστραπὴ*» ἄξιος καὶ ἐφάμιλλος τοῦ διασήμου θαλασσοπόρου Ἰωάννου Βὰρ ἰδιοκτήτου πλοίου, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκυβέρνα καὶ πολλὰ ἐποιήσατο ταξείδια εἰς τὰς Ἰνδίας ἐν τῇ Ὠκεανίᾳ καὶ ἕνεκα τούτου ἐπονομασθεὶς «*Σωτὴρ τῶν Ναυτῶν*».

— Ἄ ! προσέθηκεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ὑποκλινόμενος ἐκ δευτέρου, οὕτινος ἐκεντήθη ἐπὶ μᾶλλον τὸ ἐνδιαφέρον.

— Θέλετε νὰ μάθητε, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Μανταφρὸλ τί ὁ νέος «*Σωτὴρ τῶν Ναυτῶν*» ἔζήτει ἐν τῷ Εἰρηνικῷ Ὠκεανῷ ;

— Τὴν συστολὴν τῶν πειρατῶν, οἵτινες ἐλυμαίνοντο τὰ μέρη ἐκεῖνα.

— Νὰ μὴ ἦναι ἆρά γε αὐτὰ τὰ ὁποῖα μοὶ λέγεται μῦθος τῶν «*Χιλίων καὶ μιᾶς νυκτῶν*» ; »

— Οὐδὲν ἀληθέστερον τούτου, ἀγαπητέ μοι ἀστυνόμε· εἶδον ἰδίοις ὄμμασιν ἐν Καλκούτῃ, δέκα ἐκ τῶν κακούργων ἐκείνων, ὅταν παρέδιδεν αὐτοὺς εἰς τὸν πλοίαρχον τῆς ἐκεῖ εὑρισκομένης Ἀγγλικῆς φυλακίδος, ὄντινα ἐβράβευσεν ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις διὰ τοῦ παρασήμου τῆς Ἀνδρείας, τὸ ὁποῖον φέρει ὡς βλέπετε ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ὁ ἀστυνόμος πλησιάσας ἔκυψεν ὅπως ἴδῃ αὐτὸ καλλίτερον.

— Λαμπρὸν τοῦτο, κύριε μαρκήσιε Μαζατλὰν, εἶπεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

— Τίς οἶδεν, ὁποῖα κατορθώματα ἐπράξατε εἰς τὰς περιπετείας τῶν ταξειδίων σας.

— Πολλὰς, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σωσθένης, ἐκ τῶν ὁποίων μοὶ εἶχε διηγηθῆ εἷς ἐκ τῶν ἐλευθεροθέντων ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν πειρατῶν καὶ ὅστις ἦτο

ὡσαύτως γενναία καρδία· ἐσχετίσθην δὲ εἰς τὰς Ἰνδίας ὅτε μοὶ ἔσωσε τὴν ζωήν.

Ἐκεῖνος μὲ ἐσύστησε πρὸς τὸν κύριον Μαζατλάν, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο τότε ἐκεῖ εἰς τὰς Ἰνδίας.

Ὁ μαρκήσιος ἐμειδίασε μετ' εὐχαριστήσεως.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Μανταρρόλ, ἐκτὸς τῆς καταδιώξεως τῶν πειρατῶν, ἐξετέλει καὶ ἴδια ταξείδια πρὸς ὄφελος αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του. Ἀντὶ ἐμπορευμάτων τῆς Εὐρώπης ἐλάμβανεν ἀδάμαντας, τοὺς ὁποίους ἔριπτον οἱ ἰθαγενεῖς μιᾶς νήσου.

— Ἠμπορεῖ νὰ σᾶς ἐρωτήσῃ τις, ποῦ ὑπήγατε νὰ ἀναζητήσητε τοὺς ἀδάμαντας τούτους; ἠρώτησεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

— Ἡ νῆσος αὕτη καὶ μία ἄλλη γειτνιάζουσα αὐτῇ, ἀνήκει εἰς τὴν ἰδίαν φυλὴν καὶ ἀποτελεῖ μέρος τῶν νήσων τῶν Νέων Ἑβρίδων.

— Πῶς ὀνομάζονται αὐταὶ αἱ νῆσοι;

— Δὲν ἔχουν ὄνομα ἐπὶ τοῦ χάρτου τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ οὐδεμία ὑπάρχει περὶ αὐτῶν ἔνδειξις.

SISMANOGLIO MEGARO

ΚΑ'.

— Ἡμέραν τινὰ ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος Μαζατλὰν, καταδιώκων πειρατικόν τι πλοῖον, τὸ ὁποῖον εἶχε καταφύγιον καὶ κρύπτην τὸν λιμένα μιᾶς τῶν νήσων τούτων, ἂς μοὶ ὑπέδειξεν ἡ τύχη.

Καταδιώξας αὐτὸ μέχρι τοῦ λιμένος καὶ μὴ δυνηθέντες νὰ ἀντισταθῶσιν συνέλαβον τοὺς κακούργους καὶ ἀσπλάγχνους ἐκείνους πειρατάς.

Οἵτινες ἤρξαντο παρακαλοῦντές με νὰ μὴ τοὺς παραδώσω εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν. Ὑποσχόμενοι νὰ μὴ ἐκτελέσωσι πλέον τὸ ἄτιμον αὐτῶν ἔργον τοῦ πειρατοῦ.

Καὶ ὑποσχνούμενοι νά μοι δείξωσιν μίαν ἐπικερδεστάτην ἐργασίαν, ἣν ἐξετέλουν καὶ αὐτοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἐν καιρῷ νηνεμίας, διότι δὲν εὕρισκον καιρὸν νὰ κάμωσι πλειότερα ταξείδια, ἕνεκα τοῦ ἀτίμου αὐτῶν ἔργου.

Συγκατατεθεὶς καὶ ἐγὼ ἔστειλα ἕνα τῶν ἰδικῶν μου μετὰ τοῦ ὑποπλοιάρχου τῶν πειρατῶν δώσας εἰς αὐτὸν καὶ δύο πολύκροτα πλήρη βεβυμένος μήπως ἔχωσι ἔνεδραν τινὰ, διότι παρὰ τῶν τοιούτων κακούργων τὰ πάντα εἶσι δυνατά!

Οὗτοι ἐπιβάντες μιᾶς λέμβου ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηράν, εἰσχωρήσαντες εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου. Τότε διέταξα τοὺς ναύτας μου νὰ ἀφωπλήσωσι τὸ πειρατικὸν πλοῖον, καὶ νὰ ὦσι ἕτοιμοι διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα, δυνάμενοι οἱ ἀτρόμητοι καὶ ἀνδρεῖοι ἐκεῖνοι ναῦται, νὰ ἀντιπαραταχθῶσιν ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης κατὰ δύο καὶ τριῶν τοιούτων πειρατικῶν πλοίων.

Λέγων ταῦτα ὁ μαρκήσιος ἔχαιρεν καὶ ἐμειδία, ἕνεκα τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἐδείκνυεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς θέρμης μετὰ τῆς ὁποίας ἤκουεν αὐτόν.

Οἱ πειραταὶ ἔβλεπον τὴν ἑτοιμασίαν τῶν ναυτῶν μου θαυμάζοντες καὶ ἀποροῦντες τὴν καθαριότητα, τὴν τάξιν, τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν τόλμην των.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ὁ ὑποπλοίαρχος τῶν πειρατῶν μετὰ τοῦ ναύτου, ὅστις μοὶ ἔφερεν ἐντὸς τῆς παλάμης του ἓξ δέκα μικροὺς στιλπνοὺς χάλικας.

Τί εἶναι αὐτά ; ἐφώνησα.

Τότε ὁ πλοίαρχος τῶν πειρατῶν, πλησιάσας μετὰ σεβασμοῦ, καὶ λαβὼν ἕνα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ναύτου μοι εἶπε.

— Εἰδέτε κύριε παρατηρήσατε ! εἶναι ἀδάμαντες.

— Ἀδάμαντες ! ἐπεφώνησα.

— Μάλιστα, ἀδάμαντες, διὰ τῶν ὁποίων δύνασαι νὰ γίνῃς ὑπέρπλουτος, διενεργῶν διαμετακομιστικὸν ἐμπόριον μετὰ τῶν ἰθαγενῶν τῶν νήσων τούτων.

Ἀκούσας ταῦτα, διέταξα νὰ καταβιβάσωσι τὴν μεγαλειτέραν λέμβον τοῦ πλοίου, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθον δώδεκα ἐκ τῶν ναυτῶν μου, διὰ νὰ περιέλθωμεν τὴν νῆσον.

Περιῆλθον αὐτὴν εἰς ἓξ ὥρας. Ἐπανελθὼν εἰς τὸ πλοῖον ἔλαβα μετ' ἐμοῦ τὸν πλοίαρχον τῶν πειρατῶν, ἀντικαταστήσας ὅμως πρῶτον τοὺς δώδεκα ναύτας, ἐπειδὴ εἶχον ἐξαντληθῇ ἀρκούντως. Φθάσαντες εἰς τὴν ἀκτήν, ἔκλεξα τέσσαρας ἐκ τῶν γενναιοτέρων μου ναυτῶν καὶ ἐξῆλθομεν εἰς τὴν ξηρὰν διὰ νὰ σιτισθῶ μετὰ τῶν κατοίκων ἐκείνων.

—Ἀπομακρυνθέντες τῆς ἀκτῆς ἐπροχωρήσαμεν, πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀγνώστου ταύτης γῆς. Μετ' οὐ πολὺ κατεπείσθην ὅτι ἡ νῆσος ἦτο κατῳκημένη· εὑρισκόμεθα τώρα ἐν τῷ μέσῳ ὡραίων καὶ πλουσίων φυτειῶν, αἵτινες ἐμαρτύρουν τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐργασίαν.

Λίφνης σμῆνος ἐξ ὀκτὼ ἢ δέκα, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς μαύρων ἐφάνησαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἡμᾶς διευθυνόμενοι, ὄπισθεν δὲ τούτων δεκαπεντᾶς γυναικῶν καὶ σωρὸς παιδίων.

Ὡς δὲ ἐπλησίασαν ἀναγνωρίσαντες τὸν πλοίαρχον τῶν πειρατῶν, ἤρξαντο ῥηγνύοντες φαιδρὰς κραυγὰς, πρὸς τὰς ὁποίας ἠνώθησαν αἱ ἐπευφημίαι τῶν παιδίων, καὶ τῶν ἄλλων γυναικῶν πάντων ἐξελθόντων τῶν καλύβων.

Εἷς ἐκ τῶν ἀνδρῶν πλησιάσας τὸν πλοίαρχον, τῷ εἶπεν ἐν γλώσσῃ λίαν γνωστὴν εἰς τοὺς περιηγηθέντας τὴν Νέαν Καλχηδονίαν.

Τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἐγνώριζον ἕνεκα τῶν εἰς τὰς χώρας ἐκείνας περιπετιῶν μου, ὁσάκις ἕρερον ὑράσματα ἢ ἄλλο τι εἰς αὐτούς.

Αἱ δὲ γυναῖκές των κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο ἐπορεύθησαν, ἑκάστη εἰς τὴν ἑαυτῆς καλύβην, καὶ ἔφερεν μικρὸν κάνιστρον ἴσον πρὸς ἐκεῖνα, ἅτινα μεταχειρίζονται αἱ νεάνιδες τῶν πόλεων, ἐντὸς τῶν ὁποίων θέτουσι τὰ τῆς ραπτικῆς αὐτῶν ἀπαιτούμενα.

Ἐντὸς δὲ τούτων εὑρίσκοντο πλῆθος ἐκ τῶν μικρῶν ἐκείνων πολυτίμων λίθων, αἵτινες εἶχον συνάξει αὐτοὺς ἐπὶ ἓν ὁλόκληρον ἔτος περιμένοντες τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον πειρατὴν διὰ νὰ ἀνταλλάξωσιν αὐτοὺς μὲ ὀλίγα μέτρα ὑράσματος διὰ νὰ ἐνδύσωσιν ἢ μερικῶν δοχείων, ἢ ἄλλων πραγμάτων.

Συστήσας με εἰς αὐτοὺς ὡς νέον αὐτῶν ἔμπορον, λέγων ὅτι ἀπὸ τοῦδε θὰ ἔχωτι ὑράσματα καὶ ὅτι ἄλλου πράγματος χρείαν ἔχωσι. Ταῦτα ἀκούσαντες μὲ ὑποδέχθησαν μετ' ἀλλαλαγμῶν, καὶ μοὶ ἔφερον μετὰ τῶν συντρόφων μου εἰς τὴν καλύβην τοῦ ἀρχηγοῦ των, ὃν οἱ μαῦροι ἀπεκάλουν βασιλέα των.

Ὁ Βασιλεύς, ὅστις καθὼς οἱ ὑπήκοοι αὐτοῦ δὲν ἔφερε ὡς περιβολὴν εἰμὴ ἓν εἶδος χιτῶνος ἐρυθροῦ χρώματος, χονδροϋράντου διὰ βαμβακερῶν νημάτων.

Μετὰ τοῦ ὁποίου συνεφώνησα, ἀπὸ τοῦδε νὰ συνάζωσι τοὺς καλλιτέρους ἐκ τῶν λίθων ἐκείνων καὶ ὅτι ἐγὼ θὰ τοῖς φέρω πᾶν ὅτι τοὺς ἀναγκαιοῖ.

Ἀποχαιρετίσας τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν, καὶ τοὺς παρευρισκομένους εἰς τοὺς ὁποίους ὑπεσχέθην ἐὰν θέλῃ ὁ Θεὸς εἰς δύο μῆνας νὰ εὑρίσκομαι ἐκεῖ.

Ἐπέστρεψα μετὰ τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ναυτῶν μου εἰς τὴν παραλίαν, ἔνθα μὲ ἐπερίμενον οἱ ἐκεῖ μείναντες ναῦται ἀνυσηχοῦντες διὰ τὴν ἀργοπορίαν μου.

Φθάσας εἰς τὸ πλοῖον προσεκάλεσα τὸν πλοίαρχον τῶν πειρατῶν καὶ τοὺς ναύτας του, τοὺς ὁποίους συνεβούλευσα νὰ παραιτηθῶσι τοῦ ἀτίμου αὐτῶν ἔργου, καὶ νὰ ἔλθωσι μετ' ἐμοῦ ὅπως φορτώσω τὸ πλοῖόν των δι' ἐμπορευμάτων δι' ἰδίοις χρήμασι καὶ οὕτω νὰ ἐκτελῶμεν τὰ ταξείδια ὁμοῦ εἰς τὰς νήσους ταύτας χάριν κοινοῦ κέρδους.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ πλοίαρχος τῶν πειρατῶν ἔκλαυσε καὶ γονυπετήσας ἐνώπιον τῶν ναυτῶν του καὶ τῶν ἰδικῶν μου ἐξήτει συγχώρησιν παρὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ τὰ ἐγκλήματα, ἅτινα εἶχε πράξει. Ὁρκισθεὶς νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ πλέον τὸ ἄτιμον ἐπάγγελμα τοῦ πειρατοῦ.

Οὕτω λοιπὸν μετὰ τοῦ νέου συνεταίρου παρὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἔλειπε τὸ θάρρος ἤρχισα νὰ ἐκτελῶ ταξείδια, ἅτινα σοὶ εἶχεν εἰπῇ ὁ κύριος Σωσθένης Μανταφφόλ.

Καταδιώκων συνάμα καὶ τοὺς πειρατὰς οὓς καθ' ὁδὸν συνήντων.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ κύριος Σωσθένης πωλήσας τοὺς ἀδάμα τας τιύτους ὁ μαρκήσιος Ραμιζὲρ, ἀπεκόμισεν περιουσίαν τριῶν ἑκατομμυρίων περίπου φράγκων. Ἐὰν ὁ φίλος μου ἔλαβε τρία ἑκατομμύρια ἐκ τῶν ἀκατεργάστων τούτων ἀδαμάντων δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι οἱ ἀγοράσαντες αὐτὰ παρ' αὐτοῦ ἔμποροι ἐκέρδησαν τρία καὶ ἴσως τέσσαρα ἑκατομμύρια.

Δὲν ὁμιλῶ ἐνταῦθα εἰμὴ περὶ τῶν ἀδαμάντων, οἵτινες ἀνῆκον εἰς τὸν μαρκήσιον Ραμιζὲρ κατόπιν ἑκάστου ταξειδίου αὐτοῦ· εἶχε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πλοίου του πλήρωμα ἐκ τριάκοντα ἀνδρῶν, δὲν ἦλθε δὲ εἰς Γαλλίαν ἢ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους τούτου, ἀφοῦ ἐπλούτησε σὺν τῷ ἑαυτῷ του καὶ τοὺς τῆς θαλάσσης συντρόφους του.

— Καὶ αὐτὸ κάλλιστον, κύριε, εἶπεν ἐπιδοκιμαστικῶς, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

— Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης θὰ σᾶς ἐξήτουν τὴν ἄδειαν νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε εἰς τὴν οἰκίαν μου, κύριε Ραμιζὲρ Μαζατλὰν ἐὰν συγκατατίθεσθε ὅταν ἔχητε καιρὸν, εἶπεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας κατενθουσιασθεὶς ἐκ τῶν πληροφοριῶν τοῦ Σωσθένους Μανταφρὸλ ἐπιθυμῶν ὅπως ἀκούσῃ καὶ ὁμιλήσῃ αὐτὸν ἰδιαιτέρως.

— Θὰ ἦμαι λίαν εὐτυχὴς λαμβάνων τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ εἰς τὸν οἰκόν σας, κύριε διευθυντὰ, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος Ραμιζὲρ Μαζατλὰν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ὁ διευθυντὴς τὸ ἐπισκεπτήριόν του, σημειώσας τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας του.

Ὁ μαρκήσιος εὐχαριστήσας τὸν διευθυντὴν ἀπεμακρύνθη ἀφήσας αὐτὸν συνομιλοῦντα μετὰ τοῦ κυρίου Μανταφρόλ. Διῆλθε πολλὰ δωμάτια, ὧν αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταὶ ἀποφεύγων τὸν θόρυβον, ἐκάθησεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τελευταίου δωματίου, ἥτις ἦτο αἴθουσα σφαιρηστηρίου.

Ἔμεινεν ἐπί τινα στιγμὴν, ἀναλογιζόμενος τὸν τρόπον νὰ ἄρξηται τῆς συνδιαλέξεως μετὰ τῆς κυρίας Μανταφρόλ.

SISMANOGLIO MEGARO

ΚΒ'.

Ὁ μαρκήσιος εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ παρατήρει ρεμβάζων τοὺς χορευτὰς καὶ τὰς χορευτρίας.

Χεὶρ ἐλαφρὰ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Δὲν χορεύετε, κύριε Ραμιζίρ, τῷ εἶπεν ἡ κυρία Μανταφρόλ διὰ τῆς γλυκείας αὐτῆς φωνῆς.

— Δὲν χορεύω ποτέ, κυρία, ἀπεκρίθη οὗτος.

— Ἐκ πείσματος ἆρά γε ;

— Ὄχι, κυρία.

— Λοιπὸν τότε ;

— Θὰ σᾶς κάμω μίαν ἐξομολόγησιν.

— Καὶ δύο ἐὰν ἀγαπᾶτε.

— Δὲν ἐχόρευσα, ποτέ, κυρία, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠξεύρω νὰ χορεύω.

— Δοκιμάσατε μίαν πόλκαν ἢ ἕνα τετράχορον.

— Δὲν θὰ τὰ καταφέρω καὶ θὰ γείνω καταγέλαστος.

— Τότε δὲν ἐπιμένω. Τοὐλάχιστον δὲν στενοχωρεῖσθε.

— Ὦ ! κυρία, ἠμπορεῖ κἀνεὶς νὰ στενοχωρεθῇ εἰς τὰς αἰθούσας σας μὲ τὴν καλὴν ὑποδοχὴν καὶ τοὺς ἐρασμίους τρόπους σας ;

— Προσφέρατέ μοι τὸν βραχιονά σας, κύριε, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς δείξω καλλιτεχνήματά τινα καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν συμβουλήν σας ἐπὶ τῆς ἀξίας των, τῆς καλλιτεχνικῆς, ἐννοεῖται ἀξίας αὐτῶν.

Ὁ νεανίας προσήνεγκε μετ' ἀβροφροσύνης τὸν βραχιονά του, ἡ δὲ κυρία Μανταφρόλ τὸν παρέσυρε.

Ἡ κυρία Σωσθένους ταχὺ ἔρριψε βλέμμα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιρηστηρίου.

Ἀνήγειρον ἓν παραπέτασμα ὄπισθεν τοῦ ὁποίου αὐτὴ καὶ ὁ συνοδὸς αὐτῆς ἐξηφανίσθησαν.

— Θὰ πέξουμαι τὸ κρυφτό, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ μαρκήσιος Μαζατλάν.

Ἡ κυρία Σωσθένους καὶ ὁ μαρκήσιος Ραμιζέρ Μαζατλὰν εὑρίσκοντο εἰς τὸ ἡδυπαθὲς ἐκεῖνο ἐρημητήριον, ἔνθα εἰσάγομεν ἤδη τὸν ἀναγνώστην.

Ὁ μονήρης οὗτος θάλαμος, δι' ἀμυδροῦ φωτὸς ἐρωτίζετο.

Ἡ κυρία Μανταφρόλ κλείσασα τὴν θύραν αὐτοῦ, ἔθιξε κομβίον διὰ τοῦ δακτύλου ἵνα ἡ λυχνία δώσῃ πάραυτα ζωηρὸν φῶς.

Τότε ὁ Ραμιζὲρ, οὗτινος τὴν χεῖρα ἡ Ἐρριέτη ἐκράτει, εἶδε τὸν καταπληκτικὸν πλοῦτον τοῦ θαλάμου τούτου.

Εἰσελθὼν ἠσθάνθη τὴν εὐωδίαν τῶν ἐν αὐτῷ ἀρωμάτων καὶ ἐνόμισεν ὅτι εὑρίσκετο ἐν ἀτμοσφαίρᾳ οὐδὲν τὸ γήινον ἔχουσα.

— Αὐτὴν τὴν μικρὰν γωνίαν τοῦ μεγάρου τὴν ἔκαμα μίαν φωλεὰν, τῷ εἶπεν ἡ Ἐριέττη διὰ φωνῆς ἡδυπαθοῦς· ἐδῶ ἔρχομαι ζητοῦσα ὥρας μοναξίας, τὰς ὁποίας ἐπιθυμῶ νὰ θυσιάζω εἰς ὀνειροπολήσεις, διότι καὶ ἐγὼ ἐπίσης, κύριε Ραμιζὲρ, ἔχω ὄνειρα, ἅτινα δυστυχῶς δὲν πραγματοποιοῦνται πάντοτε.

Ἐδῶ ἀποφεύγω τὰ ἀδιάκριτα ὄμματα, ἐδῶ κρύπτω πολλάκις τὰς ἀλγηδόνας μου.

— Πῶς, κυρία, τὰς ἀλγηδόνας σας ;

— Ἀπορεῖτε ;

— Ναὶ, κυρία.

— Καὶ πολλοὶ τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνον καθὼς σεῖς, διότι ὁ κόσμος κρίνει ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν φαινομένων. Βλέπουν μίαν γυναῖκα νέαν, ὡραίαν, τὴν ἐπιθυμοῦν, μάλιστα τὴν ζηλοτυποῦν καὶ λέγουν καθ' ἑαυτούς: τὰ ἔχει ὅλα, εἶναι εὐτυχὴς αὐτή! Ἄ ! πόσον ἀπατῶνται σχεδὸν πάντοτε. Δὲν ἠξεύρουν τί ἐν τῇ κατατρυχομένῃ ψυχῇ τῆς γυναικὸς ταύτης, τὴν ὁποίαν θεωροῦσιν εὐτυχῆ, ὑπάρχει.

Μὲ εἴδετε τὴν ἐσπέραν ταύτην ἔχουσα τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῶν χειλέων στερεότυπον μειδίαμα.

Πρέπει τοῦτο, ὁ κόσμος τὸ θέλει.

Ποσάκις μὲ βλέπουν μὲ τὸ μειδίαμα, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοί μου κατάμεστοι εἰσὶ δακρύων.

Θὰ ἠδύναντο νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ἀγαπῶ τὸν κόσμον τοῦτον, οὗ αἱ ἀπαιτήσεις καθιστῶσιν ἡμᾶς αἰχμαλώτους: λοιπὸν, ὄχι. Πόσον θὰ προὐτίμων νὰ ἔμενον ἐν τῇ σκιᾷ, μακρὰν πάσης τύρβης καὶ νὰ ἔζων ἐν τῇ γλυκείᾳ εἰρήνῃ τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας !

Ὅταν ὅμως ἔχῃ τις μεγάλην περιουσίαν, ὁ ἄπληστος κόσμος ἔχει ἐστραμμένα τὰ ὄμματα ἐπ' αὐτοῦ καὶ δι' αὐτὸν δίδει τὰς ἑσπερίδας καὶ ἑορτάς. Πρέπει νὰ δαπανήσῃ τις τὸ χρῆμα· ὡς χρέος τοῦτο ἐπιβάλλεται, προσέθηκε μετὰ πικρίας.

Μειδιάσασα ἐξηκολούθησεν·

— Τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἠξεύρω ποῦ ἔχω τὴν κεφαλήν μου αὐτὴν τὴν στιγμήν, δὲν ἠξεύρω τί θὰ εἴπητε δι' ἐμέ, Κύριε Ραμιζέρ, ἡ μεγάλη πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνη μὲ ἔκαμε νὰ ὁμιλήσω οὕτω ἐνώπιόν σας.

Ὁ μαρκήσιος Ραμιζέρ εὕρητο ἐν προφανῇ ἀμηχανίᾳ.

— Κυρία, ἀπεκρίθη, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν καλὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐσχηματίσατε.

— Καὶ μὲ συγχωρεῖτε, δὲν ἔχει οὕτω;

— Δὲν σᾶς ὁδήγησα ὅμως ἐδῶ διὰ νὰ σᾶς εἴπω παντοειδεῖς μωρολογίας. Ἰδού, κύριε, παρετήσατε, αὐτὸ εἶναι τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ὀνομάζω μουσεῖον μου.

Τότε ὁ μαρκήσιος Μαζατλὰν ἐξήτασε τὰς εἰκόνας, φερούσας ὑπογραφὰς Ἰταλῶν, Γάλλων, Ὁλλανδῶν, καλλιτεχνῶν, μαρμάρινα καὶ ὀρυχάλκινα ἀγαλμάτια ἐκ πορσελάνης καθὼς καὶ διάφορα ἄλλα δοχεῖα.

— Κυρία, εἶπεν ὅλα εἶναι πλουσιώτατα.

— Χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλετε μοὶ ἀπευθύνετε κολακείαν, ἥτις μὲ συγκινεῖ τὰ μέγιστα· ἐγὼ μόνη μου ἐξέλεξα καὶ ἠγόρασα ὅλα τὰ καλλιτεχνήματα ταῦτα.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει, κυρία, ὅτι ἀγωπᾶτε τὸ ὡραῖον, ὅτι μεγάλη εἶναι ἡ καλλαισθησία σας.

Ὁ μαρκήσιος ἐξήτασεν εἶτα ἱκανὸν ἀριθμὸν μικρῶν κομψοτεχνημάτων ἐντὸς ὑελώματος περικεκλεισμένων. Ἑκάστοτε δὲ ἐπανελάμβανεν·

— Αὐτὰ εἶναι περίφημα!

— Τώρα, κύριε Ραμιζὲρ, πρέπει νὰ σᾶς δείξω καὶ τὰ ἄλλα.

— Λοιπόν, κυρία, καθὼς λέγετε, ἔχετε ὁλόκληρον μουσεῖον.

Μετὰ ταῦτα ἤνοιξε τὸν σύρτην, ἐξ οὗ ἔλαβε κυτίον ἐκ ξύλου ἐβένου, κεκοσμημένον διὰ λεπτῶν καὶ ἐξαισίας τέχνης ἀραβουργημάτων ὅπερ ἔθηκεν ἐπὶ μιᾶς τραπέζης, ἀληθὲς ἀριστούργημα τῆς γαλλικῆς τέχνης.

Ἀφήρεσε τὸ κάλυμα τοῦ κυτίου, ἐπιδείξαν δωδεκάδα λαμπρῶν κοσμημάτων τοποθετημένων ἐγγὺς ἀλλήλων.

Ὁ μαρκήσιος Ραμιζὲρ Μαζατλὰν ἔκυψεν ὅπως ἀποθαυμάσῃ τὴν λεπτὴν ἐργασίαν τὸν τοῦ χρωματισμοῦ πλοῦτον καὶ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν μικκύλων τούτων καὶ κομψῶν ἐσμιλτωμένων ζωγραφιῶν. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἰδιαιτέρως ἐφείλκυσε τὴν προσοχήν του.

— Εἶναι τοῦ Λαρηγὲ, εἶπεν ἡ Ἐρριέττη, ἥτις ἔκυψεν ἐπὶ τῶν κομψοτεχνημάτων τούτων.

Ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐρριέτης ἦτο τόσον πλησίον πρὸς τὴν τοῦ Μαζατλὰν ὥστε οἱ βόστρυχοι τῆς κόμης αὐτῆς ἐθώπευον τὴν παρειὰν τοῦ Μαζατλὰν, ἐνῷ ἠσθάνετο ὅτι ἐμέθυεν αὐτὸν τὸ ἐλαφρὸν τῆς ἀναπνοῆς φύσημα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ τὸ τῆς σαρκὸς αὐτῆς ἄρωμα.

Διὰ μιᾶς κινήσεως, ὁ βραχιὼν αὐτῆς στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ραμιζὲρ προσέψαυσε τὸν λαιμόν του. Ἀνεσκίρτησε καὶ ῥῖγος διέδραμεν ἅπαντα τὰ μέλη του.

Ἡ Ἐρριέτη ἀνηγέρθη, τυχαίως; βεβαίως τὰ τρίχαπτα, τοῦ στηθοδέσμου αὐτῆς παρεμερίσθησαν, τὸ δὲ στῆθος ταραχθὲν ἔδειξε τὴν μεταξώδη αὐτοῦ σάρκα καὶ τοὺς θεσπεσίους αὐτοῦ σχηματισμούς.

Τὰ βλέμματά των διεσταυρώθησαν.

Ἡ Ἐρριέτη παράδοξον ἠσθάνθη δόνησιν. Ἐνόμισεν ὅτι τὸ αἷμά της, ῥοῦζον, ἔρρει φλογιρὸν εἰς τὰς βλέβας της. Θαμβωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνδρικοῦ ἐκείνου βλέμματος, τοῦ διυλίζοντος τὸ πάθος καὶ γονυπετήσασα ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ κατησπαζομένη τὰς χεῖρας του μεστὴ πάθους, τῷ ἔλεγεν·

— Ραμιζὲρ σὲ λατρεύω, σὺ εἶσαι τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας μου.

Τότε ὁ Ραμιζὲρ ἀνήγειρεν αὐτήν, ἡ ὁποία συνθλίψας αὐτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους της, καὶ φρικιῶσα τῷ ἐπανελάμβανε·

— Ραμιζὲρ σᾶς λατρεύω !

Ἐκεῖνος τῇ ἀπήντησε·

— Σὲ ἀγαπῶ.

Ἡ Ἐρριέτη κατόπιν φιλήματος ἐρωτικοῦ μεθυσμένη, κατέκλι ε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μαρκησίου καὶ περιέβαλλεν αὐτὸν διὰ τοῦ ἀμαυροῦ βλέμματός της καὶ τὸν κατέκαιε διὰ τῆς μεθυστικῆς πνοῆς της.

Τότε καὶ αὐτὸς καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς μέθης τῆς ἐρωτικῆς ἐκστάσεώς του ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας της . . .

. . . . . .

Μετὰ μίαν ὥραν ἐξήρχοντο τοῦ θαλάμου ἐκείνου καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ.

Τότε ὁ μαρκήσιος Μαζλατὰν πλησιάσας πρὸς τὴν μαρκησίαν Καρολίναν Θιρβιέ, ἐχειρέτισε μετὰ σεβασμοῦ καὶ τὴν ἠρώτησε περὶ τοῦ γάμου τοῦ τραπεζίτου Βερνεούϊλ-δὲ Μαρλάνι.

— Παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας μου ἀπερασίσθη ὁ γάμος μετὰ τοῦ κυρίου Δὲ-Μορλάντ, ὁ ὁποῖος θὰ γείνῃ τῇ προσεχῇ Κυριακῇ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἀπὸ τοῦδε σᾶς προσκαλῶ.

Ὁ μαρκήσιος χαιρετίσας ἀπεμακρύνθη ἀποφεύγων τὸν θόρυβον· ἐκάθησεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ σφαιρηστηρίου, τὴν ὁποίαν εἴχομεν προείπει.

Μὴ ἔχων ἐπιθυμίαν διασκεδάσεως πλέον ἐβυθίσθη εἰς μυρίας σκέψεις.

Ὅτε ἔλειξεν ἡ ἑσπερίς, ἡ Ἐρριέτη, ἐπιστρέψασα εἰς τὸν θάλαμόν της ἦτο ὑπὸ τὴν διάθεσιν τῆς θαλαμηπόλου της, ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτὴν σκεπτική·

— Ὑπέστην συγκινήσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἐγνώριζον μέχρι τοῦδε. Οὔτε ὁ Δὲ Σαντμὲρ, οὔτε ὁ Σωσθένης Μανταφρὶλ δὲν μοὶ ἔκαμαν νὰ γνωρίσω τὰς γλυκυτάτας συγκινήσεις ταύτας.

Ἠγάπα ὅμως αὐτοὺς πράγματι. Τότε αὐτὸς ὁ νέος μαρκήσιος Μαζατλάν...

. . . . . .

—Ναί, ναί, πλησίον του δὲν αἰσθάνομαι πλέον ὅτι εἶμαι ἡ ἰδία γυνή. Λοιπὸν αὐτὸν θὰ ἀγαπήσω ὅπως πρέπει νὰ ἀγαπήσῃ μία γυνή;

Ραμιζέρ, Ραμιζέρ, σὺ θὰ εἶσαι τὸ ἀντικείμενον τοῦ πρώτου ἔρωτός μου.

SISMANOGLIO MEGARO

ΚΓ'.

Παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν δύο ποταμῶν Ἰζάκ καὶ Βιλέν, ὀλίγον μακρὰν τῆς Ρεδὸν, κεῖται τὸ ἐξοχικὸν περίπτερον τοῦ μαρκησίου Βκλὰρ-δὲ-Παλιμέρ, ὀλίγας λεύγας πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ὁποίου ἐκτείνεται ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐξετείνετο, μεγαλοπρεπὴς δάσος.

Οὗτινος τὰ συμπεπυκνωμένα δένδρα μὲ τοὺς συμπεπλεγμένους κλώνας των ἐμαρτύρουν, ὅτι ὁ ὀλέθριος πέλεκυς τῆς κερδοσκοπίας δὲν εἶχεν εἰσέτι τύψει τὰς ὑψηλὰς κορυφάς των.

Ὅσοι γνωρίζουσι τὸ μέρος τοῦτο τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Λείγηρος, τὸ φυσικὸν τοῦτο τετράπλευρον, τὸ σχηματιζόμενον ὑπὸ τοῦ Λείγηρος, τοῦ Βιλέν, τοῦ Ἰζάκ καὶ τοῦ Ἔρδρου, θέλουσι βεβαίως καταλάβει ὡς ἀνακριβεῖς ἀναγινώσκοντες τὰς προηγηθείσας γραμμάς.

Καὶ τῷ ὄντι, τὴν σήμερον ὁπότε ἡ μανία τῆς ἐκριζώσεως κατέλαβε δυστυχῶς τὸ πλῆθος τῶν ὑλοτόμων, μόλις δύναται νὰ ἐπανεύρῃ τις λείψανα τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκείνων δασῶν τῶν φυτευθέντων ὑπὸ τῶν Δριϋδῶν.

Δασῶν φερόντων ἐν ἑαυτοῖς πράγματι, τόσον μυστηριώδες καὶ τοσοῦτον μέγα καὶ εὐγενές, ὥστε ἐπλήρου ἐνθουσιασμοῦ τὰς φαντασίας τῶν ποιητῶν τοῦ μεσαιῶνος, ἀπαντωμένου ἐν τοῖς ἐξηστορήμασι τῶν ἀνδραγαθημάτων.

Τῶν «Ἱπποτῶν τῆς Νυκτός».

Τῶν ἐρώτων τῆς ὡραίας «Γενεβιέβης».

Τῶν ἐπῳδῶν τοῦ «Μερλίνου».

Καὶ τῶν ἱπποτῶν τῆς «Κυκλικῆς Τραπέζης».

Πρὸ τῶν τελευταίων ἐτῶν τοῦ αἰῶνος τούτου ἡ ἀπὸ Νάντης εἰς Γεδὲν ὁδὸς δὲν διεπέρα, οὕτως εἰπεῖν, εἰμὴ ἓν καὶ μόνον δάσος, καὶ ἐκ τοῦ Λείγηρος μέχρι τοῦ Βιλέν, ὁ ὀφθαλμὸς ἀνεπαύετο μόνον ἐπὶ ὑψηλῶν δενδρώνων, ἐπὶ γιγαντιωδῶν δρυῶν, ἐπὶ ἀγρῶν ἐξ ἐρεικῶν, καὶ ἐπὶ παμπαλαίων παραφυάδων.

Πρὸς τὴν συμβολὴν δὲ τοῦ Ἰζάκι καὶ τοῦ Βιλέν, τὸ δάσος ἐλάμβανε διαστάσεις τοσοῦτον ἀληθῶς μεγάλας, ὥστε δικαίως ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ, ὡς μία τῶν ὡραιοτέρων τοποθεσιῶν τῆς χώρας τῆς Βάνδης, ἐν ᾗ ἐν τούτοις, εὑρίσκοντο ἐν ἀφθονίᾳ τοποθεσίαι ἄγριαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς.

Πλὴν αἱ θεωρίαι αὗται, ὧν ἡ ἐκτύλιξις μᾶς παρέσυρε πολὺ μακρὰν οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὴν μυθιστορίαν.

Ὅθεν ἂς εὐχαριστηθῶμεν νὰ εἴπωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην ὅτι ἄνευ περισσοτέρων τυπογραφικῶν παραστάσεων τὸν ὁδηγοῦμεν εἰς τὸν Βαλὰρ-δὶ-Παλιμὲρ τοῦ ὁποίου τὸν θλιβερὸν γάμον τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ θέλομεν περιγράψει κατωτέρω. Ἐγεννήθη κατὰ τὰ χίλια ἑξακόσια ἐννενήκοντα ὀκτώ, εἰς Παρισίους.

Κατὰ τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του εἶχεν ἀπωλέσει τὸν πατέρα του μαρκήσιον Ἀμεδαῖον-δὶ-Παλιμὲρ, ὅστις ἦτο ἄνθρωπος εὐγενοῦς καὶ ἀκεραίου χαρακτῆρος, καὶ ἕνεκα τοῦτο ἐτιμᾶτο περισσότερον ὑπὸ πάντων τῶν συνομιλήκων του καὶ ἔχαιρε τὴν εὔνοιαν αὐτῶν.

Ἦν εἰκοσαετὴς ὅτε πρωΐαν τινὰ χειμερινὴν κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον τοῦ ἔτους χίλια ἑπτακόσια δέκα ὀκτώ, ἐξελθὼν ἐκ τῆς οἰκίας του ἐπορεύθη εἰς τὸ Βουλεβάρτον, πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «*Φωτεινοῦ Ἀστέρος*» πρὸς συνάντησιν ἑνὸς τῶν φίλων του.

Ὁ καιρὸς ἦν ψυχρός.

Χιὼν πολὺ πεσοῦσα τὴν νύκτα τῆς προτεραίας εἶχε καλύψει τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων.

Ἡ χιὼν ἔπιπτεν ἐξακολουθητικῶς.

Κρύσταλλοι ὡς λαμπάδες ἐκρέμαντο ἐκ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν ἀπειλοῦσαι τινὰς διαβάτας.

Ὁ ἀὴρ εἶχε κοπάσει.

Τοῦτο παρηγορητικὸν ἐν μέρει ἦν δι' ἐκείνους, εἵτινες ἔσπευσαν νὰ ἐξέλθωσι τῶν οἰκιῶν των.

Πορευόμενος διὰ τῆς ὁδοῦ Μονμαρτὶλ εὗρεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ἐξηπλωμένον ἐντὸς τῆς χιόνος σῶμα νεαρᾶς κόρης.

Κατ' ἀρχὰς ἐφρικίασεν.

Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο φονευμένη.

Ὑπέθεσε αὐτὴν ὡς κόρην τῆς ἁμαρτίας. Ἐκινήθη διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀλλὰ γοερὸς στεναγμὸς ἐξελθὼν τοῦ στήθους τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος, τὸν ἠνάγκασε νὰ μείνῃ εἰς ὃ εὑρίσκετο μέρος.

Ἠγνόει τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ, ἔτρεμεν, ἠγωνία, τέλος θαρρήσας ἔκυψεν ἵνα ἀναγείρῃ τὴν ἐκτάδην νεάνιδα.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ λέξεις τινάς.

— Σῶτατέ με, κύριε, σώσατέ με, καὶ θὰ σᾶς εὐλογῶ.

Ὁ μαρκήσιος ἤγειρεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του λιποθυμον πλέον, καὶ με-

τέφερεν αὐτὴν εἰς φαρμακεῖον πρὸ τοῦ ὁποίου ἀρκετὸν πλῆθος ἤρξατο συνηθροιζόμενον.

Ὁ φαρμακοποιὸς εἶχε σπεύσει νὰ παράσχῃ τὰς βοηθείας του εἰς τὸ θῦμα τοῦ δυστυχήματος.

Ἐπιγῶντος ἐπιβάλλετο ἡ ἀνάγκη τῆς προσκλήσεως ἰατροῦ.

Ἀστυφύλακες εἶχον προσδράμει, ἐνῷ δέ τινες τούτων διηύθυνον τὴν κυκλοφορίαν τοῦ πλήθους, καὶ διέλυον τὰς συναθροίσεις, οἱ λοιποὶ ἐλάμβανον ὑπ' σημείωσιν λεπτομερείας τινὰς ὑπὸ τοῦ μαρκησίου λεγομένας.

Ἤττα δὲ μὴ δυνηθέντες νὰ μάθωσι, ποῦ ἡ νεᾶνις κατῴκει, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὑρίσκετο, τὴν ὡδήγησαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ «Ἁγίου Ἀντωνίου».

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡ πρώτη σκέψις τοῦ νεκροῦ μαρκησίου, ἡ πρώτη ἐπιθυμία ἦτο νὰ μάθῃ ὁποία τις ἦτο ἡ νεαρὰ νεᾶνις, καὶ εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκετο.

Μετέβη εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ «Ἁγίου Ἀντωνίου».

Ἐν τῇ αὐλῇ ἐπερίμενεν ἀδελφή τις τοῦ Ἐλέους, ἥτις ἰδοῦσα τὸν νεανίαν προσελθόντα ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Τί ζητεῖ ὁ κύριος; ἠρώτησεν.

— Ἀδελφή μου, ἐπεθύμουν νὰ ἴδω νεάνιδα τινὰ, ἣν χθὲς τὴν πρωΐαν μετέφερον λειποθυμον ἐνταῦθα.

— Ἐννοῶ κύριε, ἀλλ' ὅμως ἁπλῶς μόνον δύνασθε εἰδήσεις περὶ αὐτῆς νὰ ἔλθητε, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ εἰσέλθητε εἰς τὸν κοιτῶνα.

— Ἐὰν σᾶς παρεκάλουν;

— Ὅλως ἀδύνατον, κύριε, αὐτὸς εἶναι ὁ κανονισμὸς καὶ δὲν ἀμφιβάλλω γνωρίζετε ὅτι τηρεῖται αὐστηρότατα.

— Ὥστε;

— Δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω ὅτι εἶναι ἐκτὸς κινδύνου καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἀναλάβῃ

Ὁ νεανίας ἀνέπνευσεν ἰσχυρῶς ἀνακουφισθείς.

Δόξα σοι, Θεέ μου, ἐψιθύρισεν, πόσον τὴν ἐλυπήθην.

— Δύνασθε ἐλευθέρως, κύριε, καθ' ἑκάστην εἰς ὁποιανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας, ἀδιαφόρως νὰ ἔρχησθε ἢ νὰ στείλετε κάποιον διὰ νὰ λαμβάνητε εἰδήσεις περὶ τῆς ἀσθενούσης σας.

— Τόσον μόνον;

— Οὐδὲν πλειότερον.

Ὁ μαρκήσιος ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ καὶ ἀποχαιρετίσας τὴν ἀδελφὴν οὗ Ἐλέους, ἀπῆλθε τοῦ νοσοκομείου πολὺ εὐχαριστημένος δι' ὅτι ἔμαθεν.

— Ναί, ἐσκέπτετο, πρέπει νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς νεάνιδος αὐτῆς ὁποία τις εἶναι.

Περίεργον νὰ μὴ εἴπῃ τὴν κατοικίαν της. Δὲν ἔχει ἄρά γε γονεῖς;

Εἶναι ἄρά γε ὀρφανή;

Καθ' ἑκάστην διήρχετο πρὸ τοῦ νοσοκομείου ἔνθα ἐπληροφορεῖτο περὶ τῆς λεάνιδος. Μετὰ παρέλευσιν πέντε ἡμερῶν ὁ μαρκήσιος ὅλως φαιδρὸς διήρχετο τὸ βουλεβάρτον.

Ἦν εὔθυμος.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἦν ἐγκεχαραγμένη ἡ ἄμετρος εὐχαρίστησις.

Τί συνέβη;

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην εἶχε πληροφορηθῆ παρὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους, ὅτι ἡ προστατευομένη του ἐξήρχετο τὴν ἐπαύριον.

Ὁ μαρκήσιος ὑπετχέθη ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ ἤρχετο ὅπως συνομιλήσῃ ὀλίγον μετ' αὐτῆς, καὶ παρεκάλεσε τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐλέους ἵνα εἰδοποιήσῃ αὐτὴν τοῦτο.

Οὕτω καὶ ἐγένετο.

Ἡ νεᾶνις μαθοῦσα ὅτι κύριός τις καθ' ἑκάστην ἐζήτει δι' αὐτὴν πληροφορίας, καὶ προὐτίθετο νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτῆς, κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη. Οὐδένα εἶχε νὰ φροντίσῃ δι' αὐτὴν «Κύριός τις» διελογίζετο, περίεργον· ἀλλ' οὐδένα γνωρίζω ἐκτὸς τῆς στρύγλος ἐκείνης τῆς «κουτσάβλας».

Ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ ὀνόματος τούτου ἡ νεαρὰ κόρη ὠχρίασεν, ὑπέθεσεν ὅτι ὁ ζητῶν αὐτὴν κύριος ἔρχεται ἐκ μέρους της . . .

. . . . . .

Ἀλλ' ὅμως σκεφθεῖσα ὡριμότερον ἀκολούθως καθησύχασεν.

—Ἄ! ἴσως θὰ ἦναι ὁ κύριος ἐκεῖνος ὅστις μὲ παρέλαβεν ἐκ τῆς ὁδοῦ λειποθύμον, καὶ ὅστις μὲ ἔπεμψεν ἐνταῦθα.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦναι ἄνθρωπος τῆς «κουτσάβλας» διότι ἐὰν αὐτὴ ἐγνώριζεν ὅτι εὑρισκόμην ἐδῶ θὰ ἤρχετο πρὸ πολλοῦ νὰ μὲ παραλάβῃ.

Αἱ σκέψεις αὗται καθησύχασαν τὴν δυστυχῆ ἐκείνην ὡραίαν νεάνδα.

ΚΔ'.

Τὴν ἐπαύριον ἅμαξά τις ἵστατο ἔμπροσθεν τοῦ νοσοκομείου, ἥτις εἶχε φέρει τὸν μαρκήσιον Βαλάρ-δὶ-Παλμέρ.

Ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς περιέμενεν ὁ μαρκήσιος ἀνυπομονῶν.

Πέντε λεπτὰ μόλις ἀπὸ τῆς εἰσόδου του ἐν τῇ αἰθούσῃ εἶχον παρέλθει καὶ ἡ θύρα πάλιν ἠνεῴχθη διδουσα εἴσοδον εἰς τὴν ἀναμενομένην νεαρὰν κόρην.

Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει αὐτῆς, ὁ μαρκήσιος Βαλάρ-δὲ-Παλμέρ, ἵνα τὴν ἐνθαρρύνει ἠγέρθη καὶ πλησιάσας αὐτὴν τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ἡ νεαρὰ κόρη τῷ ἔτεινεν ἐπίσης τὴν ἰδικήν της.

Ἰδοὺ τότε τί συνέβη·

Ὁ ἡμέτερος νεανίας ἐνώπιον τῆς ἀγαλματώδους ἐκείνης καλλονῆς ἀπέμενεν ὡς ἠλίθιος, ἀπώλεσε τὸ θάρρος του, αἱ λέξεις ἐκόπτοντο εἰς τὸν λάρυγγά του· πᾶν ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη νὰ μὴ συμβῇ εἰς τὴν νεάνιδα συνέβη εἰς αὐτόν.

Καὶ εἶχε δίκαιον, πολὺ δίκαιον, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται.

Μήτοι καὶ σὺ δὲν ἤθελες ἀπολέσει τὸ θάρρος εὑρισκόμενος ἐνώπιον ὡραίας δεκαεξαέτιδος κόρης, ἧς προστάτης ἐγένεσο, καὶ ἣν πρώτην φορὰν ἤδη ἔβλεπες.

Ναί, δὲν ἤθελες ἀπολέσει τὸ θάρρος σου, εὑρισκόμενος ἐνώπιον ξανθῆς κεφαλῆς ἐστεφανωμένης ὑπὸ λαμπρῶν ξανθῶν πλοκάμων, ἐνώπιον μαύρων μαγνητιζόντων ὀφθαλμῶν, ἐνώπιον καταθελκτικῆς λεπτότητος καὶ ροδαλῶν χειλέων, ἐνώπιον τέλος τοιαύτης ἀγαλματώδους ὡραιότητος;

Μὴ εἴπῃς ὄχι, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι ψεύδεσαι . . .

— Δεσποινὶς, εἶπεν ὁ νεανίας, ἀνακτώμενος τὸ θάρρος του ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μὲ ἐνθυμεῖσθε;

— Ὦ! ναί, κύριε, σᾶς ἐνθυμοῦμαι, σᾶς ἀνεγνώρισα, ὑμᾶς, ὁ ὁποῖος μὲ ἐσώσατε ἐκ τοῦ θανάτου καὶ μὲ εἰσαγάγετε ἐνταῦθα.

— Ὄχι, ἀπατᾶσθε, δεσποινὶς, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἀνετινάχθη, μήπως δὲν ἀνεγνώρισεν αὐτὸν, μὴ δὲν ἦτο ὁ ἐλευθερωτής της . . . ἢ ἀπεστέλετο ὑπὸ τῆς μοχθηρᾶς ἐκείνης γραίας κουτσάβλας.

— Δεσποινὶς, εἶμαι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὑποθέτετε, καλῶς μὲ ἀναγνωρίσατε.

— Ἐ! λοιπὸν, κύριε, προσέθηκεν ἡ νεᾶνις καθησυχάσασα. Λοιπὸν ἀρνεῖσθε πᾶν ὅ,τι δι' ἐμὲ ἐπράξατε;

— Οὐδὲν ἔπραξα, μολονότι τοιαύτην πρόθεσιν εἶχον, κυρία. Ναὶ, οὐδὲν ἔπραξα διότι . . .

Ὅτι θὰ ἔπραττεν ἐγὼ, καὶ ὁπωσδήποτε ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου εὑρισκόμενος θὰ ἔπραττεν.

— Ἀλλοίμονον, πόσα ἐπράξατε δι' ἐμὲ, κύριε, προσέθηκεν ἡ νεᾶνις προσηλοῦσα βλέμματα εὐχαριστήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τοῦ μαρκησίου.

— Πῶς θὰ δινηθῶ νὰ ἐκδηλώσω ὑμῖν τὴν εὐγνωμοσύνην μου;

— Δὲν ἔχετε νὰ πράξητε τίποτε, δεσποσύνη, ἐγὼ οὐδέν δι' ὑμᾶς ἔπραξα καὶ τὸ μικρὸν αὐτὸ, ὅπερ ἔπραξα, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἐκτέλεσις καθήκοντος ἐπιβαλλόμενον εἰς πάντα ἄνθρωπον. Τώρα ἰδοὺ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς συνοδεύσω εἰς τὴν κατοικίαν σας.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐγένετο ὁλοπόρφυρος, οὐδαμοῦ εἶχε κατοικίαν, οὐδένα εἶχε φίλον, οὐδένα ἐγνώριζεν, εἰμὴ μόνον τὴν στρίγλαν ἐκείνην γραίαν, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ὁποίας ἔτρεμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Καὶ κύψασα τὴν κεφαλὴν ἐσίγα.

Ἡ τάλαινα ὁπωίαν δοκιμασίαν ὑφίστατο.

Τί νὰ εἴπῃ, τί νὰ ἀπαντήσῃ;

Ἐζήτουν ἵνα εἴπῃ τὴν κατοικίαν της ὅπως τὴν ὁδηγήσωσιν ἐκεῖ.

Ἀλλ' αὐτὴ δὲν εἶχε κατοικίαν!

Ὁ νεανίας ἀνέμενεν ἀκόμη. Τέλος κατιδὼν ὅτι κάτι μυστήριον συνέβαινεν ἐν αὐτῇ, προσέθηκεν·

— Δεσποινὶς, ὁμιλήσατέ μοι ἐλευθέρως, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἀκολουθέσω νὰ σᾶς ὁδηγήσω.

Ἡ νεαρὰ κόρη τὴν φορὰν πλέον ταύτην ἀνελύθη εἰς δάκρυα, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ πλειότερον.

— Ἀλλὰ τί κλαίετε; διατί δεσποσύνη, εἴπατέ μοι, ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμὲ ὡς ἂν ἦμην ἀδελφός σας.

— Ἀδελφός μου! ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις ἐγείρουσα τοὺς δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς της καὶ παρατηροῦσα τὸν νεανίαν, ἀδελφός μου!

Ὁ δυστυχὴς μαρκήσιος παρέλυσε πλέον, ἐκάμφθη ἐπὶ τῶν γονάτων του κινδυνεύων νὰ πέσῃ.

Τοσαύτην μανίαν εἶχε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

— Κύριε, εἶπεν ἡ νεᾶνις ἀνακτήσασα τὸ θάρρος της, οὐδένα ἔχω ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Μοὶ εἴπατε νὰ σᾶς θεωρήσω ὡς ἀδελφόν μου, δὲν ἔχει οὕτως;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη μὲ τρέμουσαν φωνὴν ὁ μαρκήσιος.

— Λοιπὸν ἐμπιστεύομαι εἰς ὑμᾶς.

Ὁ μαρκήσιος Βαλὰρ ἔμεινεν ἔκθαμβος.

— Δὲν ἔχετε κανένα ; ἠρώτησεν ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπερμέτρως, δὲν ἔχετε κανένα ;

— Ὄχι ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις καὶ ἤρξατο διηγουμένη μὲ τρέμοντα χεῖλη ἐκ συγκινήσεως τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο.

Κατοικοῦσα ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Ρύκκος ὑπ' ἀριθμὸν 24, εἰς ἓν δωμάτιον πενιχρότατον εἰς τὸ ὁποῖον χρεωστοῦσα δύο ἐνοίκια, ἐκ τούτου μὲ ἀπέβαλλον ἐπειδὴ δὲν εἶχον νὰ πληρώσω, εἶχον δύο ἡμέρας νὰ φάγω, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μὲ εἴχετε εὕρει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ λιπόθυμον ἐκ τῆς πείνης.

Δὲν ἔχω κανένα ἐκτὸς μιᾶς στρίγλας γραίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἡμέραν τινὰ ἐδραπέτευσα διακλαθοῦσα τὴν προσοχήν της, ἣν ἐμίσουν, ἐπειδὴ δὲν μοὶ ἔδιδε πολλὰς φορὰς νὰ φάγω, καὶ κατεκλινόμην νήστις, πολλὰς φορὰς μὲ ἔδερεν, ἐπειδὴ τῇ ἐζήτουν νὰ μοὶ δώσῃ νὰ φάγω, ἕως ὅτου ἐδραπέτευσα εἰς τὸ δωμάτιον ἐκ τοῦ ὁποίου μὲ ἀπέβαλλον.

— Τότε ἐλθέ, εἶπεν ὁ νεανίας λίαν συγκεκινημένος καὶ ἐγειρόμενος ταὐτοχρόνως, δώσατέ μοι τὸν βραχίονά σας, ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ, εἶσθε ὑπὸ τὴν προστασίαν ἑνὸς ἀδελφοῦ.

Ἡ δυστυχὴς κόρη μικροῦ δεῖν παρεφρόνει, ἐξέβαλλε κραυγὴν χαρᾶς, καὶ εἶτα γονυπετήσασα ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ μαρκησίου καὶ τὰς κατησπάζετο.

Ὁ νεανίας ἀπεβλακώθη ὁλοτελῶς διότι δὲν ἀπέσυρεν αὐτὰς ἐκ τῶν χειλέων τῆς νεάνιδος. Εἶτα ἐγερθεῖσα καὶ ὑψώσασα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, εἶπεν.

Εὐχαριστῶ σοι Θεέ μου, εἶσαι ἄπειρος ἐν τῇ εὐσπλαχνίᾳ σου.

Ἡ χαρὰ ἦν ἐζωγραφισμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος.

Μετά τινων λεπτῶν συνομιλίαν, οἱ δύο νέοι ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης, εἶτα τοῦ νοσοκομείου καὶ εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς ἁμάξης.

Ἡ ἅμαξα ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ρύακος ἐν ᾗ ἔκειτο τὸ οἴκημα τῆς δεσποινίδος.

Ὁ μαρκήσιος κατελθὼν τῆς ἁμάξης μετὰ τῆς νεάνιδος καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ πενιχρὸν ἐκεῖνο οἴκημα, εἰς τὴν ἀθλίαν τοῦ ὁποίου θέαν ἐρρίγησε, ἐξέβαλλεν ἐκ τοῦ στήθους αὐτοῦ ἓν ὤχ ! ἐκφραστικώτατον.

Ποτὲ δὲν εἶχε συλλάβει ἰδέαν παραπλησίας ἀθλιότητος.

Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς νεάνιδος μετὰ τοῦ μαρκησίου ἡ θυρωρὸς ἠρώτησε.

— Τί ζητεῖτε ;

— Σεῖς εἶσθε, κυρία, ἡ θυρωρὸς τῆς οἰκίας ταύτης ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Μάλιστα, κύριε.

Δι' ἑνὸς βλέμματος ὁ μαρκήσιος ἐβολιδοσκόπησε τὸ ὑπερῷον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ ἀὴρ ἦτο περιωρισμένος, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐφωτίζετο ἀρκούντως ὑπὸ φεγγίτου, διατρυθέντος ἐν τῇ στέγῃ.

— Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ κατοικία τῆς δυστυχοῦς ταύτης νεάνιδος;

— Βέβαια, κύριε, ὅταν κανεὶς δὲν εἶναι πλούσιος, εἰξεύρετε;... ζῇ κανεὶς ὅπως ἠμπορεῖ.

— Πῶς νοικιάζονται αὐταῖς αἱ διαβολότρυπαις, διελογίσθη ὁ μαρκήσιος.

— Ἐν τούτοις, ὑπέλαβεν, εἶναι ἀδύνατον νὰ μείνῃ αὐτὴ ἡ κυρία ἐδῶ, ἐπειδὴ χρειώστει δύο μηνάτικα τὴν ἔχουν δείξει τὸ κατώφλιον.

— Πόσα νοικιάζοντκι αὐτὰ τὰ δωμάτια;

— Εἴκοσι φράγκα.

Ὁ μαρκήσιος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χρηματοφυλακίου του δύο εἰκοσάφραγκα, ἅπερ θέσας ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἰδού, εἶπε τὸ δύο ἐνοίκιά σας, κυρία.

Ἡ θυρωρὸς παρετήρει τὸν νεανίαν μετ' ἐκπλήξεως, διερωτωμένη ἐὰν παρομοία γενναιοδωρία εἶχε μυστικόν τι ἐλαττῆριον.

— Λοιπόν, καλέ μου κύριε, προσέθηκε, γνωρίζετε τὴν δισπεινίδα Ἐλισάβετ;

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ἕνα δυστυχῆ διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀπεκρίνατο.

— Ἄ! ἐφώνησεν ἡ νεᾶνις, εἶσθε σωτὴρ μου!

— Σᾶς εἶπον ὅτι θὰ ἔρχωμαι δι' ὥρας, θὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου τὰ δύο γραμμάτια τῶν ἑκατὸν φράγκων ἅπερ ἔδωκεν εἰς τὴν νεάνιδα.

— Ἰδού, εἶπε, λάβε αὐτὰ διὰ τὰς μᾶλλον κατεπειγούσας ἀνάγκας.

Ἡ Ἐλισάβετ ἔτεινε τὴν τρέμουσαν χεῖρά της εἰς τὴν τοῦ μαρκησίου, ἣν οὗτος τῇ ἔδωκεν.

— Εἰς τὸ ἐπανειδεῖν, δισπεινὶς εἶπεν, ὁ μαρκήσιος, καὶ ἀπεμακρύνθη.

ΚΕ'.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη συνέντευξις, ἧς αἱ συνέπειαι θὰ ἐπέφερον τελείαν μεταβολὴν εἰς τὸν βίον τῆς νεάνιδος.

Ἡ Ἐλισάβετ ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἠσθάνετο ὅτι κάτι τι ἀσύνηθες συνέβαινεν ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κατανοήσῃ τοῦτο.

Κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας ἡ λύπη της ἐμετριάσθη.

Στηριχθεῖσα εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ παραθύρου αὐτῆς ἔβλεπε πρὸ αὐτῆς τοὺς περιπατητάς, ἀλλ' οὐδόλως ἐρθόνει τὴν τύχην αὐτῶν. Μητέρες κρατοῦσαι τὰ μικρὰ αὐτῶν ἐκ τῆς χειρός, προσείλκυον τὰ βλέμματά της καὶ ἠκολούθη αὐτὰς διὰ περιπαθοῦς ὄμματος

Τῇ ἐπαύριον καὶ τὰς ἑπομένας ἡμέρας, ἡ Ἐλισάβετ ἐπανέβλεπε τὸν μαρκήσιον εἰς τὸ ὑπερῷον αὐτῆς.

Ἡ Ἐλισάβετ συνδιελέγετο μετ' αὐτοῦ μετὰ περισσοτέρας ἐλευθερίας. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ δειλία της ἐξηφανίζετο καὶ μετὰ εὐχαριστήσεως ἤκουε τοὺς λόγους του.

Ὢ! πόσον τώρα αἱ ὧραι τῇ ἐφαίνοντο βραχεῖαι, ἃς τὸ πρόσθεν μακροτάτας ἐθεώρει. Τόσον ἐπεθύμει τὴν συναναστροφήν του, ὥστε ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν δὲν ἦλθε, διῆλθε τὴν νύκτα περίλυπος καὶ κατηφής.

Τὴν ἐπαύριον ἐπανεῖδε τὸν μαρκήσιον. ὅστις ἐδικαιολόγησε τὴν μὴ ἐμφάνησιν αὐτοῦ κωλυθεὶς ὡς εἶπε.

Ὁ μαρκήσιος δὲν εἶχε λόγον διὰ νὰ βλέπῃ καθ' ἑκάστην τὴν ὡραίαν νεάνιδα.

Ἡ Ἐλισάβετ ἐννόει τὸ τέχνασμα τοῦτο, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά.

Οὕτω δὲ ἄνευ βιαίων δονήσεων ὁ ἔρως ἐκυρίευσε τὴν καρδίαν της· ἠγάπα τὸν μαρκήσιον.

Καίτοι ὁ νεανίας οὐδένα περὶ ἔρωτος λόγον ἔκαμε αὐτῇ φαινόμενος ἐπιφυλακτικὸς, ἀλλ' ἡ νεαρὰ κόρη ἦν πεπεισμένη ὅτι ὁ νεανίας τὴν ἠγάπα.

Ἐὰν λοιπὸν ὁ μαρκήσιος Βαλέρ τὴν ἠγάπα, διατί δὲν τῇ ἐξωμολογεῖτο τὸν ἔρωτά του; διελογίζετο.

Βεβαίως δὲν ἐναπόκειτο αὐτῇ νὰ τῷ εἴπῃ πρώτη·

— Κύριε μαρκήσιε Δὲ Παλμέρ σᾶς ἀγαπῶ.

Ἡ νεαρὰ κόρη δὲν ἠπατᾶτο. Ναί, ὁ μαρκήσιος Βαλάρ τὴν ἠγάπα, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ ἐκμηστηρευθῇ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ, ἐὰν δὲν ἀνεκάλυπτε τὴν οἰκογένειάν της.

Τέλος διὰ σπουδαίων ἐρευνῶν καὶ ἀναζητήσεων αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἀστυνομίας, ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι ἡ προστατευομένη αὐτοῦ ἦτο θυγάτηρ τοῦ κόμητος Λουφισέρ δὲ Φροντέρ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπήχθη ἀπὸ τοῦ ἐξαδέλφου αὐτῆς πρὸς κληρονομίαν τοῦ κόμητος, ἀφοῦ πρότερον συνέλαβε τὸ σχέδιον τῆς ἐξοντώσεως αὐτῆς καὶ μετηνέχθη εἰς τὴν ρηθεῖσαν γραίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἕνεκα τῶν βασάνων τὰ ὁποῖα παρ' αὐτῆς ὑρίττατο, διαλαθοῦσα τὴν προσοχήν της ἰδραπέτευσεν.

Πολλαὶ ἡμέραι εἶχον παρέλθει, πολλοὶ μῆνες, καὶ τέλος ἓν ἔτος, καὶ σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ μαρκησίου Βαλάρ δὲ Παλιμέρ ἐγένετο σύζυγός του.

Δὲν θέλομεν περιγράψει πόσον ἀμφότεροι ἠγαπῶντο καὶ ποίας λαμπρὰς καὶ χαρμοσύνους ἡμέρας εἶχον διέλθει.

Ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον ἔζη, ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον ἀνέπνεεν, ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον τὴν ζωήν του ἐθυσίαζεν.

Ἔζων εὐτυχεῖς, οὐδεμία ἐφαίνετο σκιὰ ἀμαυροῦσα τὸν εἰρηνικὸν αὐτῶν βίον.

Ἠγαπῶντο.

Ἡ ἀγάπη δὲ ἀμφοτέρων ἐπηύξησεν, ὅτε μετὰ ἓν ἔτος πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ μαρκησίου δὲ Παλιμέρ, ἡ σύζυγός του ἔτεκεν θῆλυ.

Ὁποία χαρμόσυνος ἡμέρα!

Ὁ μαρκήσιος Βαλάρ ἦν ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς του δὲν ἐγνώριζε τί πρῶτον νὰ σκεφθῇ ἵνα χαρῇ πλειότερον

Καὶ ἐν τοιαύτῃ εὐτυχεῖ καταστάσει διατελοῦντες ἔζων.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ὡς καὶ οἱ μῆνες, τὸ δὲ μικρὸν ἄνθος ηὔξανε, καθιστάμενον ζωηρὸν καὶ ὑγιές, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν γονέων του.

Οἱ δύο ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι σύζυγοι ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ περιποίησιν τοῦ τέκνου των

Ἤριζον μόνον ὁπόταν ἐπρόκειτο νὰ παραβάλλουν τὴν πρὸς αὐτὸ ἀγάπην των.

— Ἐγὼ τὸ ἀγαπῶ παρὰ πολὺ καὶ τολμῶ νὰ σὲ εἴπω ἔλεγεν ἡ σύζυγος, περισσότερον σοῦ.

— Ἔστω, ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἀπήντα πάντοτε ὁ μαρκήσιος Βαλὰρ δὲ Παλιμέρ μειδιῶν ἔστω τὸ ἀγαπᾷς περισσότερον ἐμοῦ.

Οὕτω ὡς ἡμέραι διήρχοντο. Ἀλλ' φοῦ! μετὰ πέντε ἔτη σκληρὰ μοῖρα ἐπέτρεψε νὰ χωρίσῃ τοὺς δύο ἐκείνους συζύγους, καὶ οἴμοι! διὰ παντός.

Ναί! τὸ μαῦρον τοῦ Χάρωνος δρέπανον ἔκοψε τὸ νῆμα τῶν ἡμερῶν τῆς συ-

ζύγου τοῦ μαρκησίου Βαλὰρ τῆς ὡραίας Ελισάβετ, ἥτις ἀποθνήσκουσα ἐγκατελίμπανε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὀρφανόν, καὶ ἀπαρηγόρητον τὸν τλήμονα σύζυγόν της.

Ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ἀπέμενεν αὐτῷ νὰ πράξῃ, ἔπρεπε νὰ ὑπομείνῃ. Ναί, νὰ ὑπομείνῃ χάριν τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἀγγέλου, χάριν τοῦ τέκνου του.

Καὶ ὑπέμενεν ὁ τάλας καὶ ὑπέμενεν ἀγογγύστως.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του ὁ μαρκήσιος Βαλὰρ ἀμέσως ἐσκέφθη περὶ τοῦ τέκνου του.

Οὐδέποτε διῆλθε τοῦ νοός του νὰ νυμφευθῇ, ἄπαγε. Τὴν ἰδέαν ταύτην μόνην ἀναπολῶν ἔτρεμεν, ἐρρικία, ἀπετροπιάζετο, ὡς εἰ πρόκειτο νὰ πράξῃ κακούργημα.

Ἐν τούτοις τὸ παιδίον εἶχεν ἀνάγκη μιᾶς γυναικός, μιᾶς τροφοῦ, μιᾶς τέλος πάντων γυναικός.

Ἡ γραῖα μήτηρ τοῦ μαρκησίου-δὶ-Παλιμὲρ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ δι' αὐτὸ αὐτὴ πλέον μετὰ τὸν θάνατον τῆς νύμφης αὐτῆς, ἣν ἀπεριγράπτως ἠγάπα, ἀπαρηγόρητος γενομένη καὶ μὴ παύσασα κλαίουσα, κατέστη ὡσεὶ σκελετός, πρᾶγμα ὅπερ εἰς μεγάλας ὑπονοίας ἐνέβαλλε τὸν δυστυχῆ υἱόν της.

Βλέπων ταῦτα πάντα ἀπετάνθη ἡμέραν τινὰ εἰς μία τῶν γνωστῶν του οἰκογενειῶν, πρὸς εὕρεσιν τροφοῦ, ἥτις καὶ διδασκάλου νὰ δύναται νὰ ἐκτελῇ χρέη καὶ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐμπιστεύετο τὴν τοῦ τέκνου του ἀνατροφήν.

Δὲν ἤργησε νὰ εὕρῃ τοιαύτην.

Ἡ Ἀρετὴ γυνὴ τριακοντοῦτις χηματίσασα καὶ ἄλλοτε εἰς πολλὰς οἰκογενείας ἐκ τῶν σημαινόντων, τροφὸς κατὰ τὴν σύστασιν τῆς οἰκογενείας πρὸς ἣν οὗτος εἶχεν ἀποτανθῇ, εἰσῆλθεν ἐν τῷ οἴκῳ του ἀναλαβοῦσα τὰ ὑποδειχθέντα αὐτῇ χρέη.

Ὁ μαρκήσιος κατ' ἀρχὰς ἐπετήρει αὐτὴν αὐστηρότατα, ἰδὼν ὅμως κατόπιν ὅτι μετ' ἄκρας δραστηριότητος καὶ τιμιότητος ἐξετέλει τὰ καθήκοντά της ἔπαυσε πλέον ἐπιτηρῶν αὐτήν.

Δέκα ἔτη εἶχον παρέλθει καὶ τὸ θυγάτριον ὅλοέν ηὔξανεν.

Ἡ Ἀρετὴ προεγύμναζε τὴν νεαρὰν δεσποινίδα Σουζάναν εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικὴν καὶ τὴν ἐδίδασκε νὰ κρούῃ κλιδοκύμβαλον, διότι ἡ κυρία Ἀρετὴ ἐπίστατο ἄριστα τὴν μουσικήν.

Ὁ μαρκήσιος ἠγάπα τὸ θυγάτριον αὐτοῦ μετὰ τῆς ἀγάπης τῆς χαρακτηριζούσης τὸν ἀληθῆ πατέρα.

Ἐὰν ἔζη ἔλεγεν, ἔζη ὡς τὸ τέκνον του.

Ἡ μάμμη του πρὸς τούτοις οὐδὲν ἄλλο ἔβλεπεν ἐν τῷ κόσμῳ οὐδὲν ἠγάπα πλειότερον τῆς μικρᾶς ἐγγονῆς της.

Ἐλάτρευεν αὐτήν.

Καὶ αὐτὴ ἠγάπα ὅμως αὐτὴν περιπαθῶς, καὶ ταῦτα πάντα μετ' ἀφάτου χαρᾶς ἔβλεπεν ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη μάμμη.

— Ναί, τὴν ἀγαπῶ πολύ, ἔλεγε, καὶ προσπαθῶ ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον νὰ τὴν βλέπω καὶ νὰ τὴν ἀσπάζομαι, νὰ τὴν ἐναγκαλίζομαι διότι αἰσθάνομαι ὅτι τυχαίως θέλω τὴν ἐγκαταλείψῃ.

Φεῦ! εἶχε δίκαιον ἡ δυστυχὴς μάμμη προμαντεύουσα.

Ἓξ μῆνες σχεδὸν εἶχον παρέλθει καὶ ἡ μάμμη τὸ τελευταῖον φίλημα ἐπιθέτουσα ἐπὶ τῆς ἐγγονῆς της, ἀπέθνησκεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ ἀπαρηγορήτου υἱοῦ αὐτῆς.

Ἡ κηδεία αὐτῆς ἐγένετο μετὰ πομπῆς καὶ παραστάσεως.

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Παλμέρ οὐδὲν παρέλειψε.

Μετὰ τὴν κηδείαν τῆς γηραιᾶς μητρός του, ἐπιστρέψας εἰς τὰ ἴδια, ἐνεκλείσθη ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ ἔκλαυσε πικρότατα.

Δὲν τῷ ἔμενε πλέον οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰμὴ μόνον τ' μικρὸν θυγάτριον αὐτοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσεν ὅλην του τὴν ἀγάπην.

DIGITISMANOGLIO MEGARO

ΚΣΤ'.

Ἐγκαταλείψωμεν πρὸς στιγμὴν, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι, τὸν μαρκήσιον Βαλάρ δὲ Παλιμέρ εἰς τὴν θλῖψιν του, καὶ παλινδρομήσωμεν ἐπί τινας ὥρας, ἵνα εὕρωμεν τὸν ὑπηρέτην τοῦ Βαιλάντου Περρεύ, ὅστις πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχεν ἐξέλθει τοῦ νοσοκομείου.

Ὁ Βαιλάντης ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν ἵνα μεταβῇ εἰς Μασσαλίαν καὶ πληροφορηθῇ λεπτομερῶς περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Βερνούιλ· δὲ Μορλάντ καὶ εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκετο ἡ τράπεζά του.

Διότι εἶχε κατατεθειμένα καὶ αὐτὸς μερικὰ χρήματα συνάμα δὲ νὰ ἀλλάξῃ ὀλίγον καὶ τὸν ἀέρα του.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἰωσὴφ λαβὼν παρὰ τοῦ Βαιλάντου τὰ ἀπατούμενα ἔξοδα τοῦ ταξειδίου, καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτὸν ἐπορεύθη εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν καὶ ἐπέβη τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς ἀναχωρούσης εἰς τὰς ἐννέα καὶ τριάκοντα πέντε λεπτὰ διὰ Μασσαλίαν.

Μετὰ ἑνδεκα ὥρων ταξείδιον, ὁ Ἰωσὴφ ἔφθασεν εἰς Μασσαλίαν· τὸ ταξείδιον τοῦ Ἰωσὴφ ἔληξεν εἰς ἀρκούντως προκεχωρημένην ὥραν.

Ἦν ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια ὥρα τῆς νυκτὸς, ὅτε ὁ Ἰωσὴφ εἶχεν ἐξέλθει τοῦ διαμερίσματος τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἐξελθὼν τοῦ σταθμοῦ ἀφοῦ πρῶτον ἔδωκε τὸ εἰσιτήριόν του εἰς τὸν συνάζοντα ταῦτα.

Ἐπορεύθη εἰς ἓν ἐκ τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων ξενοδοχείων. Ἐρωτήσας ἕνα ἐκ τῶν ὑπαλλήλων ἐὰν ἔχῃ δωμάτιον διαθέσιμον, ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου ἀπήντησεν μετὰ μειδιάματος.

— Μάλιστα, κύριε.

Ἐρωτήσας ὅμως πρῶτον ὁ ὑπάλληλος τὸν Ἰωσὴφ, ἐὰν θέλῃ ἡ κλίνη του νὰ εὑρίσκεται μεταξὺ καὶ ἄλλων ἢ τὸ δωμάτιον νὰ ἦναι μοναχικόν.

— Ἐὰν ἔχετε ἰδιαίτερον δωμάτιον θὰ ἦτο καταλληλότερον, διότι ἔχω ὀλίγας ἡμέρας ποῦ ἐξῆλθον τοῦ νοσοκομείου.

— Πολὺ καλὰ, κύριε.

— Πιστεύω ὅμως νὰ γνωρίζητε ὅτι τὰ μοναχικὰ δωμάτια ἐνοικιάζονται ὀλίγον ἀκριβώτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα.

— Δύνασαι λοιπὸν νὰ μὲ εἴπῃς τὴν τιμὴν ἑκάστου δωματίου;

— Δύο φράγκα, κύριε ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε τὴν κλίνην μεταξὺ τῶν ἄλλων δύο καὶ ἥμισυ ἐὰν θέλετε νὰ εὑρίσκεσθε μόνος.

Ὁ Ἰωσὴφ ἐπροτίμησε τὴν δευτέραν τιμήν, διατάξας τὸν ὑπηρέτην νὰ τῷ κρατήσῃ, ἓν ἰδιαίτερον δωμάτιον, καὶ ἔσπευσεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ξενοδοχείου δώσας τὰς ἀπαιτουμένας πληροφορίας εἰς τὸν γραμματέα, εἶτα μετέβη ἵνα κατακληθῇ εἰς τὸ ὑποδειχθὲν δωμάτιον ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου.

Ἐξυπνήσας τὴν πρωΐαν ὁ Ἰωσὴφ καὶ προγευματίσας εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν, ἐξόρλησε τὸν λογαριασμόν του μετὰ τοῦ ξενοδόχου, καὶ ἐξελθὼν τοῦ ξενοδοχείου διηυθύνθη πρὸς τὸ τραπεζιτικὸν κατάστημα τοῦ Βερνεούϊλ δὲ Μερλάντ ἀφοῦ πρότερον εἶχε προειδοποιήσει τὸν ὑπηρέτην τοῦ ξενοδοχείου ὅπως κρατήσῃ τὸ δωμάτιόν του καὶ διὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην, ἔνθα εὗρε τὸν διευθυντὴν τῆς τραπέζης Σάρλεμαν, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔμαθεν ὅτι ὁ κ. Βερνούϊλ-δὲ Μορλάντ, ἀπὸ δέκα ἤδη ἡμερῶν εὑρίσκεται αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας μιᾶς συμμορίας κακούργων, οἵτινες ζητοῦσι δέκα ἑκατομμύρια φράγκα διὰ λύτρα, τοὺς ὁποίους ἡ ἀστυνομία ἀναζητεῖ, καταβάλλουσα τὰς μεγαλειτέρας προσπαθείας διὰ νὰ τοὺς συλλάβῃ.

Ταξιθετήσας τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ Βαιλάντου Περρεύ, ὁ διευθυντὴς τῆς τραπέζης μετὰ τοῦ Ἰωσὴφ, τὸν ἠρώτησεν ἐὰν ἔχῃ σκοπὸν νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ χρηματικὸν κεφάλαιον τοῦ κυρίου του, ὅπερ ἔχει κατατεθειμένον.

Ὁ Ἰωσὴφ τῷ εἶπεν ὅτι δὲν γνωρίζει ἀκόμη τὸν σκοπὸν τοῦ κυρίου του, ἀλλ' ὅτι θὰ γράψῃ πρὸς τὸν κύριόν του περιμένων τὴν ἀπάντησιν ἣν θὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ, καὶ ἀποχαιρετίσας τὸν διευθυντήν, Εὐχαριστῶν αὐτὸν διὰ τὰς πληροφορίας, ἃς τῷ ἔδωτε διὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Ἐξελθὼν εἰς τὴν ὁδὸν ὁ Ἰωσὴφ ἠγόρασε παρά τινος πωντυπώλου, μερικοὺς φακέλλους καὶ ὀλίγα φύλλα χάρτου ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Προσκαλέσας τὸν ὑπηρέτην, παρεκάλεσεν αὐτὸν διὰ νὰ τὸν φέρῃ μελανοδοχεῖον καὶ γραφίδα, τὰ ὁποῖα μετ' ὀλίγον ἐκόμισεν.

Ὁ Ἰωσὴφ καθήσας ἔμπροσθεν τῆς τραπέζης καὶ λαβὼν φάκελλον ἔγραψεν·

«*Πρὸς τὸν Κύριον Βαιλέντη Περρεύ, ὁδὸς Ἁγίου Ὀνωρίου 638 Παρίσιοι.*

Εἶτα λαβὼν φύλλον χάρτου ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὸς τὸν κύριόντου,

«*Μασσαλία*, 7 *Ὀκτωβρίου 1887*

Σεβαστέ μοι Κύριε,

«Τῇ δεκάτῃ καὶ ἡμίσεια τῆς ἑσπέρας φθάσας εἰς Μασσαλίαν κατέλυσα εἰς »τὸ ξενοδοχεῖον οἱ «*Τρεῖς Φίλοι*». Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἡ πρώτη φροντίς μου »ἦτο νὰ ἐκτελέσω τὴν ἀνατεθεῖσαν μοι ἐντολήν.

»Τὴν ὀγδόην λοιπὸν τῆς πρωΐας ἐκείνης δι-νυθύνθην εἰς τὸ Τραπεζιτικὸν κατά»στημα τοῦ κ. Βερνεούϊλ-δὲ-Μορλάντ, ἔνθα παρὰ τοῦ διευθυντοῦ Σάρλεμαν, ἔμα»θον ὅτι ὁ κύριος Βερνούϊλ εὑρίσκεται αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας μιᾶς συμμο»ρίας λῃστῶν, οἵτινες ζητοῦσι ὡς λύτρα παρ' αὐτοῦ δέκα ἑκατομμύρια φράγκα.

»Παρατηρήσας δὲ τοὺς λογαριασμούς σας μετὰ τοῦ κυρίου Σάρλεμαν μὲ ἐ»πληροφόρησε ταῦτα·

»Κατέθεσεν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ κυρίου Βερνούϊλ-δὲ Μορλάντ τῇ 14ῃ Δε»κεμβρίου 1781, ὁ κύριος Βαιλάντης Περρεύ, τριακοσίας χιλιάδας φράγκα πρὸς »2 ο]ο, ἅτινα συμποσοῦνται σήμερον λήγοντος καὶ τοῦ ἕκτου ἔτους, εἰς τριακοσίας »τριάκοντα ἑπτὰ χιλιάδας καὶ ὀκτακόσια τεσσαράκοντα ὀκτὼ φράγκα, τῶν ὁποίων »τοὺς τόκους ἢ καὶ τὰ κεφάλαια δύναται ὁ κύριός σου ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης »εἰς ὅτι καιρὸν θέλει νὰ τὰ ἀποσύρῃ.

»Σὲ παρακαλῶ δὲ ὅπως τοῦ γράψητε ἐκ μέρους μου νὰ μὴ ἔχῃ κ-μμίαν ὑ»ποψίαν διὰ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔχει κατατεθειμένα εἰς τὴν τράπεζάν μας, »ἐπειδὴ πρόκειται νὰ δώσωμεν δέκα ἑκατομμύρια φράγκα διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ »τὰς χεῖρας τῶν κακούργων, ὁ κύριος Βερνούϊλ-δὲ-Μορλάντ, ὡς διαλαμβάνει καὶ »ἡ ἐφημερὶς τῶν «Συζητήσεων» πληροφοροῦσα τὸ κοινόν, ὅτι πᾶς πελάτης τῆς »τραπέζης Βερνούϊλ-δὲ-Μορλάντ, λάβει τὰ μέτρα του . . .

»Καὶ ἀνοίξας τὸ «Καθολικὸν βιβλίον» τῆς τραπέζης μοὶ ἔδειξε τὰ κεφάλαιά »της, τὰ ὁποῖα συμποσοῦνται εἰς ἑξήκοντα ἑκατομμύρια φράγκα. Γράψον μοι λοι»πὸν τί ὀφείλω νὰ πράξω».

Διατελῶ

Ὁ πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος

θεράπων σας *Ἰωσήφ*.

Ἡ διεύθυνσίς μου: Ξενοδοχεῖον οἱ «*Τρεῖς Φίλοι*» πλατεῖα τῆς Ἀδελφότητος

«*Μασσαλία*.»

Κλείσας τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς τοῦ φακέλλου καὶ θέσας αὐτὴν ἐν τῷ θυλακίῳ του, ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ὁμονοίας, ἔνθα ἔκειτο ἀπέναντι τοῦ χρηματιστηρίου τὸ ταχυδρομεῖον, λαβὼν δὲ γραμματόσημον καὶ σφραγίσας τὴν ἐπιστολήν, ἔρριψεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ ταχυδρομικοῦ κιβωτίου, καὶ ἀνεχώρησεν ὅπως περιέλθῃ τὴν Μασσαλίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζε·

ΚΖ΄.

Περιδιαβάζων λοιπὸν ὁ Ἰωσὴφ ἔρθασεν εἰς μίαν ἀπόκεντρον συνοικίαν τῆς Μασσαλίας, ἥτις καλεῖται Σαίντ Κρατέῤιν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν νύκτα τὸ φωταέριον εἶναι σχεδὸν ἀμυδρὸν καὶ διαμένεται λίαν οἰκονομικῶς εἰς τοὺς μέλανας καὶ βορβορώδεις δρομίσκους, οἵτινες ἐτήρησαν τὸν χαρακτῆρα τοῦ μεσαίωνος.

Οὐδόλως ἰσχύει εἰς τὸ μέρος τοῦτο τὸ ὑδρογόνον φῶς, ὅπερ παντοῦ ἀλλοῦ διαχέει τὴν λαμπρότητα αὐτοῦ· — Οὐδόλως ἰσχύει ὁ νόμος, οὐδόλως ἰσχύει ἡ ἀστυνομία.

Ὁ κομψὸς βαλαντιοτόμος, ὁ εὐγενὴς κλέπτης, ὅστις ἐκμεταλλεύεται τὰς λέσχας, τὰς ἐκκλησίας, καὶ τὰ βουλεβάρτα, δὲν ἀποτολμᾷ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Σαίντ Κρατέῤιν.

Ἐν αὐτῇ εὑρηται ὁ χυδαῖος κλέπτης, ὁ χονδροειδὴς μαχαιροβγάλτης ναύτης καὶ ὁ εἰς Τουλῶνα ἐξορισθεὶς κακοῦργος, ὅστις εὗρε τὸ μέσον νὰ δραπετεύσῃ

Ἐν καιρῷ δὲ ἡμέρας, ἐὰν δὲν ἔχητε μέσα φράγκα τινα ἐν τῷ βαλαντίῳ σας, ἐὰν κομβώσητε τὸ ἐπανωφόριόν σας ἵνα κρύψητε τὴν ἅλυσσιν τοῦ ὡρολογίου σας, δύνασθε νὰ ἐμβῆτε εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Σαίντ Κρατέῤιν.

Ὅταν ξένος τίς ὁδηγούμενος ὑπὸ ἀστυνομικοῦ τινος φύλακος ἀφικνεῖται ἐνώπιον τῆς εἰσόδου Σαίντ Κρατέῤιν, ὁ ἀστυνομικὸς φύλαξ ἐκβάλλει τὸν πῖλόν του μετὰ σεβασμοῦ καὶ λέγει αὐτῷ·

— Συγγνώμην, εὐγενέστατε, ἀλλὰ δὲν ὑπάγω μακρύτερα.

Μὴ γνωρίζων τὰ μέρη ταῦτα ὁ Ἰωσὴφ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Σαίντ Κρατέῤιν καὶ ἐπορεύθη εἰς ἓν οἰνοπωλεῖον ἵνα ἀναπαυθῇ ὀλίγον ἕνεκα τῆς κοπώσεως ἣν εἶχε, περιελθὼν τὴν πόλιν ὡς παρατηρητὴς ἢ πρὸς τέρψιν.

Τὸ οἰνοπωλεῖον τοῦτο εἶναι τὸ τριμερέστερον καταγώγιον τῆς Μασσαλίας. Ὁ κύριος τοῦ λογιστηρίου τούτου ὀνομάζεται Μίλων. Ἦτο κολοσσαίου ἀναστήματος, οὗτινος ἡ κόμη ἤρξατο νὰ λευκαίνηται, ὅστις διὰ ἑνὸς γρίνθου ἠδύνατο νὰ θραύσῃ θρανίδιον καὶ ὅστις τιμίως ἔζη ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαοῦ ἐκείνου τῶν λῃστῶν, οἵτινες τὸν ἐφοβοῦντο καὶ τὸν ἐσέβοντο.

Διότι ἐὰν ἐδέροντο ἐν τῷ καπηλείῳ του δὲν ἀνεμιγνύετο.

Πολλάκις συνέβαινεν ὥστε δύο κλέπται καθήμενοι εἰς πεπλεισμένην τοῦ ἄ-

βακος αὐτοῦ τράπεζαν, νὰ συνδιαλέγωνται ἀρκούντως μεγαλοφώνως ὥστε τὰ σχέδια καὶ αἱ ἀφηγήσεις τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν νὰ φθάνωσι μέχρι τοῦ ὠτὸς τοῦ Μίλωνος.

Ἀλλ' ὁ Μίλων δὲν ἦτο περίεργος· καὶ ἄλλως τε δὲν ἐφρόντιζε ἢ περὶ τῶν ὑποθέσεων αὐτοῦ.

Ἐὰν δύο πελάται τοῦ οἰνοπωλείου ἤρχοντο εἰς ῥῆξιν καὶ κατὰ συνέπειαν προσέβαλλεν ὁ εἷς τὸν ἕτερον διὰ μαχαίρας καὶ εἷς αὐτῶν ἐφονεύετο, ὁ Μίλων ἐλάμβανε τὸν νεκρὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν, λέγων·

— Δὲν θέλω δουλειαῖς μὲ τὴν ἀστυνομίαν.

Τοῦθ' ὅπερ προύκάλει πάντοτε τὴν γενικὴν ἱλαρότητα, διότι ἤξευρον καλῶς ὅτι ἡ ἀστυνομία οὐδέποτε εἰσέρχεται εἰς τὴν ὁδὸν Σαίντ Κρατέριν.

Δι ἓν μόνον πρᾶγμα ὁ κὺρ Μίλων δὲν ἐπέτρεπε τὸ σκῶμμα, τοὐτέστιν ὡς πρὸς τὸν σεβασμὸν, ὃν ὤφειλέ τις νὰ φέρῃ πρὸς τὰς δύο αὐτοῦ ὑπηρετρίας τὴν Ἰωάνναν καὶ τὴν Βέττυ.

Ποτὲ δὲν ἐναγκαλίζεταί τις τὴν Ἰωάνναν, ποτὲ δὲν λέγει τις ἀπρεπῆ λέξιν εἰς τὴν Βέττυ.

Ναύτης, ὅστις ἐπανῆλθε ἄρτι ἐκ τῶν θαλασσῶν τῆς Κίνας καὶ εἰσῆλθε διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Μίλωνος φαντασθεὶς νὰ ἐπιθέσῃ ἓν φίλημα ἐπὶ τοῦ στιλπνοῦ λαιμοῦ τῆς Ἰωάννας, ἔπαθε τὰ ἐπίχειρα τῆς αὐθαδίας του, διότι ὁ Μίλων ἁρπάξας αὐτὸν ἐκ τῶν ὤμων τὸν ἐτίναξεν εἰς τὴν ὁδὸν διὰ τῶν ζελωμάτων, ἅπερ πάντα ἐθραύσθησαν.

Ὁ Ἰωσὴφ εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τοῦ Μίλωνος ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τοῦ ἄβακος καὶ διέταξε τὴν Ἰωάνναν ὅπως τὸν φέρῃ μίαν φιάλην κονιάκ.

Μετ' ὀλίγον δύο ἄνδρες εἰσελθόντες εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον ἐκάθησαν εἰς τὴν πλησίον τοῦ Ἰωσὴφ κειμένην τράπεζαν καὶ ἤρξαντο συνδιαλεγόμενοι Γερμανιστί, νομίζοντες ὅτι δὲν τοὺς ἐννοεῖ οὔτε ὁ πλησίον αὐτῶν καθήμενος Ἰωσὴφ οὔτε ἄλλος τις.

Ὁ Ἰωσὴφ ὅμως ὡς εἴχομεν εἴπει ἐπειδὴ ἦτο Γερμανὸς ἤκουσε τὴν συνδιάλεξιν αὐτῶν ἥτις κινήσας τὸ ἐνδιαφέρον του, φιλήκοον ἔτεινεν οὖς.

Ἐπληροφορήθη δὲ ὅτι οὗτοι ἀπετέλουν μέρος μιᾶς συμμορίας λῃστῶν. Τοῦτο ἐκίνησε τό ἐνδιαφέρον τοῦ Ἰωσὴφ, λέξεις ὅμως τινὲς ἃς ἐξεστόμευσαν εἰς τὴν χυδαῖαν Γερμανικὴν γλῶσσαν, ἣν ἐμίλουν ἔτι μᾶλλον διήγειρον τὴν περιέργειαν αὐτοῦ.

Καὶ ὅμως προσεποιήθη ὅτι εἰς οὐδὲν προσεῖχεν.

Ἐντὸς ὀλίγου βλέποντες ὅτι ὁ Ἰωσὴφ δὲν ἔβλεπεν εἰς αὐτοὺς προσοχὴν, ὅτι

ἐξήγαγε ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐφημερίδα, ἧς ἡ ἀνάγνωσις μεγάλως τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ ἀπερρόφα, σκεττόμενος ἄλλως τε ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὁ πλησίον αὐτῶν καθήμενος, οἱ δύο ἄνδρες ἐξηκολούθησαν ἐλευθέρως ὁμιλοῦντες οὕτω·

— Κουταμάρα ποῦ τὴν εἴχαμε, εἶπεν εἷς ἐκ τῶν δύο, ὅστις ἐκαλεῖτο Ἀντώνιος, νὰ μὴ πάμε καὶ ἡμεῖς μὲ τὸν Λεονταρᾶ τότε ποῦ μᾶς εἶπε μόνε μήναμε ἐδῶ νὰ κυτάζουμε τιποτένιες δουλειαῖς.

Ἄκούσ' ἐκεῖ δύο ἑκατομμύρια φράγκα ὅταν μὲ τὸ εἶπε ὁ Ἔρρικος ἔφριξε τὸ μυαλό μου, ποῦ ἦταν ἐδῶ ἕνα μῆνα ἀρχίτερα καὶ μὲ ἔλεγεν ὅτι ἔχουν μία δουλειὰ ἀκόμη νὰ τελειώσουνε καὶ ὅτι ἂν τελειώσῃ καὶ αὐτὴ ἀντίο φτώχια, θὰ χορεύουν οἱ λίραις στὴ τσέπη μου.

Καὶ νὰ ξέρῃς μορὲ μάτια μου πῶς αὐτοὶ εἶναι ποῦ ἔχουνε στὸ χέρι τὸν καλό μας πανκέρη Βερνούδη Βερνεδούλη ξέρω καὶ ἐγὼ πῶς διάολο τὸν λένε.

— Δὲν τὸν λὲς καλλίτερα, καῦμένε Περνεδέτνε, ὑπέλαβε γελῶν ὁ ἑταιρος, ὅστις ὀνομάζετο Σιδέρης.

Καὶ στὰ ἀλήθεια αὐτὸ εἶναι τὸ ποιὸ σωστό, γιατί ὅσο μοιράσῃ ἔφαγε τὸν φτάνει, τώρα πρέπει νὰ δώσῃ καμπόσα.

— Ἐὰν εἴχαμε καὶ ἡμεῖς ἕνα τέτοιον ἀρχηγὸν σὰν τὸν Μαζατλάνη, νὰ διῇς τί δουλειαῖς θὰ κατορθώναμε.

— Ποιὸς μᾶς φτέει, τὸ ξερό μας τὸ κεφάλι, καθήσαμε ἐδῶ νὰ φυλάγουμε τοῖς λαδοποδιαῖς στοὺς δρόμους τῆς Μασσαλίας.

— Δὲν σὲ λέγω καὶ οἱ τζίδες στὴ Μασσαλία ρίξανε τὸ μάτι, γιατί ἔχει ἐδῶ πολλοὺς ποῦ τὸν κράζουνε στὰ γερά, καὶ τὰ παστρικὰ μανδύλια σὰν καὶ λόγου μας εἶναι λίγα καὶ οἱ παραγεμιστοὶ λαγοὶ σὰν τὸν κύριον Βερνεδούλη, πῶς τὸν εἶπες δὲν θυμοῦμαι, εἶναι πολλοί.

— Ἀλήθεια μάνας γυιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Μασταλάννης, Μαστελάκης, πῶς τὸν εἶπες, τὸ ξέχασα.

— Ὦ! δά! καῦμένε, ἀκόμη κομμάτι θὰ τὸν κάνῃς καὶ σκάφη.

— Μὰ τὸ Δεό, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς τ' ἀρέσουν αὐτὰ τὰ δύσκολα ὀνόματα.

— Καὶ τόσο δύσκολο πρᾶγμα σὲ φαίνεται, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, δὲν καταλαβαίνεις τὸ σφάλμα ποῦ εἶναι τοῦ νουνοῦ, γιατί τὸν καιρὸν ποῦ τοὺς βαπτίζουνε εἶναι μωρὰ καὶ δὲν νιόθουνε τίποτε, καὶ καμμιὰ φορὰ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι πέρνουν αὐτὰ τὰ δύσκολα ὀνόματα ἐπίτηδες διὰ νὰ μὴ τοὺς γνωρίζουν οἱ περίεργοι (ἀστυνομία) τὸ ἀληθινὸ ὄνομα καὶ τοὺς ξετρυπόνουν εὔκολα.

— Νὰ διῇς μωρὲ μάτια μου, Ἀντωνιὼ, αὐτὸς ὁ Μαστοράγκος, Μασταλάννης καταφέρνει τοῖς δουλειαῖς μιὰ ὠμορφιὰ χωρὶς νὰ πάρουν οὔτε σταλαγματιὰ μυρωδιὰ οἱ περίεργοι.

— Τώρα ποιὸς ξεύρει σὲ ποιὸ θέατρο στὰ Παρίσια βρίσκεται ὁ Μαστοράγκος καθὼς τὸν εἶπες, Σιδέρη, ἀγκαζὲ μὲ καμμιὰ παρδαλὴ κοκκότα, καὶ οἱ περίεργοι ποιὸς ξέρει σὲ ποιὰ μέρη τὸν γυρεύουνε.

— Αἴ καὶ νάμαστε ἀπὸ ἕνα μέρος, Γουηννιὸ καὶ νὰ τὸν βλέπαμε τὸν κύριον Μασταλάνη, πῶς τὸν λένε. Μὰ τὴν πίστιν μου, αὐτοὺς θαρρεῖ κανεὶς πῶς δὲν τοὺς γεννᾷ μάνα. Οἱ τέτοιοι σὲ ἔχουν ἕνα ἀέρα, σὲ ἔχουν κἄτι μάτια, ποῦ ἅμα σὲ δοῦν εὐθὺς γένεσαι σκλάβος τους, καὶ τοὺς βλέπεις ντυμένους σὰν πρίγκηπας. ποῦ καὶ οἱ περίεργοι τοὺς μιλοῦν μὲ σέβας.

— Καλὰ λές, Σιδέρη, νὰ βλεπες τῆς περασμέναις τὸν Ἔρρικο ποῦ ἤτανε ἐδῶ δὲν θὰ τὸν ἐγνώριζες καθὼς ἤτανε ντυμένος· ψυλὸ καπελλο, γάντια, ρωλόγι, πανταλόνι, κολάρο σιδερομένο τῆς ὥρας, μποτίνια ἀλλ' ἀγγλαὶ, κλὴ ποῦ μοῦ ἔδωτε ἐκεῖνος γνωριμία εἰδεμὴ δὲν θὰ τὸν ἐγνώριζα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ἰωσὴφ συνέπτυξε τὴν ἐφημερίδα του καὶ φιλομειδῶς εἶπε γαλλιστὶ πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ καθήμενον·

— Ἐδῶ ὑπάρχει καλὸς οἶνος τοῦ Βορδὼ, θὰ διατάξω νὰ φέρωσι μερικαῖς μποτίλιαις, καὶ ἂν θέλετε θὰ πιοῦμε στὴν ὑγειὰ τῶν Γερμανῶν παλλικαριῶν.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ποτοῦ, ἀπεκρίθησαν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ μὲ ὅλως γαλλικὴν προφοράν·

— Μὲ εὐχαρίστησι πολὺ, σύντροφε, καὶ θὰ τὸ τσούξουμε στὴν ὑγειὰ τῶν φραντσέζων παλλικαριῶν.

Ὁ Ἰωσὴφ διέταξεν οἶνον τοῦ Βορδώ.

— Πόσαις μποτίλιαις ; ἠρώτησεν ἡ ὑπηρέτρια.

— Ὅσας θὰ μπορέσουμε νὰ πιοῦμε.

Μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἐκεῖνοι κακοῦργοι ἔγειναν οἱ ἄριστοι φίλοι τοῦ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἐτρόντιζε πάντοτε νὰ πληρῇ τὰ ποτήρια τῶν συντρόφων του, εἰς δὲ τὸ ἰδικόν του νὰ θέτῃ ὀλίγον.

Μετὰ μίαν ὥραν πρὶν ἡ ἀποχωρισθῇ αὐτῶν, οἵτινες ἐκ τοῦ ποτοῦ δὲν ἔβλεπον ὁ εἷς τὸν ἄλλον, ἔλαβε κατὰ μόνας τὸν Ἀντώνιον καὶ τῷ εἶπε·

— Αὔριον θέλω νὰ ὁμιλήσωμεν μαζῆ.

— Ἄ ! τί ἔχεις λοιπὸν νὰ μοῦ πῇς ;

— Ἔχω νὰ σοῦ προτείνω μιὰ δουλειά.

— Πῶς ! . . .

— Χρυσάφι θὰ κερδίσουμε.

— Πολύ ;

— Τὸ ποιὸ λίγο δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Τί ;

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ δώσω συνέντευξιν ;

— Ναί.

— Καλά· αὔριον τὸ πρωΐ 'ς τὰς δέκα νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Μέλανος Κύκνου» νὰ ὁμιλήσουμε.

— Τί λοιπὸν αὔριο ;

— Ναΐσκε

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν.

*
* *

Κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν ὁ Ἰωσὴφ μετέβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Μέλανος Κύκνου», ἔνθα πρὸ μιᾶς ὥρας ἐπερίμενεν αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπλησίασεν ὁ Ἰωσὴφ χαιρετῶν καὶ ἐκάθησε πλησίον του.

Ἐπί τινας στιγμὰς οἱ δύο ἄνδρες ἔμειναν σιωπηλοὶ παρατηροῦντες ἀλλήλους.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ 'μιλήσουμε γιὰ μία ὑπόθεσιν ;

— Μάλιστα.

— Δέν με λέτε πρῶτα ποιὸς εἶσθε ;

— Νὰ σᾶς πῶ ποιὸς εἶμαι, εἶναι περιττό, αὐτὸ δὲν σᾶς ὠφελεῖ, τὸ κάτου κάτου οὔτε μὲ γνωρίζετε οὔτε σᾶς γνωρίζω.

— Καὶ ὅμως ξεύρω ποῦ εἶσθε ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον 'μπορῶ καλὰ νὰ συνενοηθῶ.

— Ἄ ! Ἀλήθεια ;

Καὶ ὁ Ἀντώνιος καθήλωσε τὸ ὡς σαρκοβόρου πτυνοῦ ἐπὶ τοῦ Ἰωσὴφ ὄμμα.

— Ἠξεύρομεν τί ἦτο καὶ τί ἤξιζεν ὁ Ἀντώνιος. Ἱκανοποιήσας ἑαυτὸν διὰ τὴν ἐξέτασίν του καθησύχασε.

Πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε.

— Νομίζω πράγματι ὅτι ἠμποροῦμε νὰ συνενοηθοῦμε πές με λοιπὸν τί δουλειὰ εἶναι αὐτή ;

— Ἐὰν δυνηθῇς νὰ μὲ δώσῃς μερικὰς εἰδήσεις περὶ τοῦ φίλου Ἐρρίκου, θὰ κερδίσῃς αὐτὸ τὸ ἑκατόφραγκον.

— Ὦ ! ὦ ! ἀπὸ ἑκατοστάρες ἀρχίσαμε.

— Λοιπὸν λέγε, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ.

Καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς προσποιήσεως ἐξαγαγὼν τὸ τραπεζογραμμάτιον, περιέστρεφεν αὐτὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

Ὁ Ἀντώνιος ἐθεώρει πάντοτε τὸ γραμμάτιον μετ' ἀκορέστου ἀπληστίας. Σκεφθεὶς ὀλίγον ὅμως καὶ ὑποπτευθεὶς μὴ ἦν κατάσκοπός τις, εἶπεν·

— Διατί μὲ ἐρωτᾶτε ; Μὴ τύχῃ καὶ εἶσθε κανεὶς ἀπὸ τὴν «Ἔχιδνα»; ἐννοῶν οὕτως ὁ Ἀντώνιος τὴν Ἀστυνομίαν.

— Τί εἶναι αὐτὴ ἡ «Ἔχιδνα» ποῦ λές ; δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Ξέρω καὶ ἐγὼ πῶς τοὺς λένε οἱ γραμματοδιδαγμένοι, πολιτογδίτηδες, πολιτοφτέστες, οὔφ καὶ δὲν γυρνάει ἡ γλῶσσά μου.

Καλὰ μὲ λέγει καὶ ὁ Σιδέρης ποῦ ἡ γλῶσσά μου θέλει λιμάρισμα μὲ τὴν λίμα τοῦ σιδερᾶ. Νὰ στάσου καὶ τὸ θυμήθηκα, ἤθελα νὰ 'πῶ νὰ μὴ εἶσαι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀστυκόμους, ἀστυκονόμους, δὲν μπόρεσα νὰ τοὺς πῶ καὶ κλείωσι ἀπὸ τοὺς «κόκκινους» καθὼς τοὺς λέμε ἐμεῖς.

— Ὁ Ἰωσὴφ ἐνόμισεν ὅτι ὁ φίλος του τὸν ἐξέλαβε διὰ μυστικὸν ἀστυνόμον.

— Ὦ ! ὄχι, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωσὴφ, αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἐνδιαφέρει ἐμέ.

— Γιάσου, σύντροφε, ἔτσι σὲ θέλω· βλέπω ποῦ μὲ καταλαβαίνεις γλήγορα καὶ ἄδικα σὲ ὑποπτέφτικα.

— Καὶ καθὼς μὲ φαίνεται θὰ ἦσαι κανεὶς μαρκήσιγιος, γιατὶ βαστᾶς καθὼς βλέπω πολὺ χρυσάφι καὶ θὰ συμφωνήσουμε.

— Νὰ μὲ συγχωρέσῃς, ποῦ σὲ ὑποπτέφτικα καὶ σὰν κανένα ἀπ' ἐκείνους τοὺς περιέργους τῆς «Ἔχιδνας».

— Τοὺς ἀστυνόμους ; ὑπέλαβεν γελῶν ὁ Ἰωσὴφ.

— Ναὶ αὐτοὺς τοὺς ἀστυνόμους ποῦ δὲν ἀνοίγουνε τὰ μάτια τους, γιὰ νὰ πιάσουνε αὐτοὺς τοὺς ἔξυπνους ποῦ γυρεύουνε δέκα ἑκατομμύρια φράγκα σωστὰ δέκα καπηταλια ἐμπορικά, μωρὲ μάτια μου δουλειὰ ποῦ σὲ τὴ σκαρώσανε ; τί λὲς κι' ἐσὺ σύντροφε ;

— Ὁ Ἰωσὴφ προσεποιήθη ὅτι γελᾷ· καλὰ λὲς αὐτοὶ εἶναι σωστοὶ δγώται (κλέπται) καὶ πιστεύω νὰ μὴ πιαστοῦνε ποτέ.

— Τέλος ἂς μὴ τὰ πολυλογοῦμε αὐτὰ ποῦ δὲν ἔχουμε κανένα συμφέρο.

— Θέλεις νὰ τελειώσῃς τὴν δουλειὰ ποῦ σε εἶπα ; ξεῦρε ὅτι θὰ καλοπληρωθῇς θὰ σοὶ δώσω δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Εἶναι νοστιμούτσικα . . . Διάβολε ! δέκα χιλιάδες φράγκα !

Μ' αὐτὰ θὰ κάμω ἕνα καλὸ ἐμπόριο.

— Πότε θὰ πάρω τὰ χρήματα ;

— Ἅμα τελειώσῃς τὴν δουλειά.

— Πές μα λοιπὸν τί θέλεις ;

— Σοὶ εἶπον νὰ μοὶ εἴπῃς ποῦ εὑρίσκεται ἡ συμμορία μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι ὁ Ἐρρῖκος καὶ νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Ὦ, αὐτὸ ποῦ γυρεύεις εἶναι ὄχι κομμάτι, ἀλλὰ πολὺ δύσκολο καὶ διὰ νὰ τὰ βγάλω 'ς τὸ κεφάλι μὲ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Ἐρρίκου ποτὲ δὲν εἶναι, καὶ ὅποιος θὰ μπερδέψῃ μὲ αὐτὸν νὰ ξεύρῃς δύσκολα θὰ ξεπερδίψῃς.

— Ξεύρεις τί ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὀνομάζουν Μαζατλάνη.

— Λοιπόν, ἀτεντικό, νὰ ρωτήσω μιὰ καὶ τὸν σύντροφό μου Σιδέρη νὰ διῶ τί θὰ μὲ πῇ καὶ αὐτὸς καὶ τὰ λέμε πάλι.

Ὁ Ἰωτὴρ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀντώνιον τὸ ἑκατόρραγκον παραγγείλας αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἑπομένην καὶ πληροφορηθῇ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ.

SISMANOGLIO MEGARO

ΚΗ'.

Ἐγκαταλείψωμεν πρὸς στιγμὴν τὸν Ἰωσὴφ καὶ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν μαρκήσιον Βαλὰρ-δὲ-Παλιμὲρ τὸν ὁποῖον εἴδομεν ἀφιερώσαντα ὅλην τὴν ἀγάπην εἰς τὸ τέκνον του.

Ἐσπέραν τινὰ περὶ τὴν τετάρτην ὥραν τοῦ μηνὸς Μαΐου κατὰ τὸ χίλια ἑπτακόσια τριάκοντα ἕξ, δώδεκα ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός της, ἡ θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου Βαλὰρ-δὲ-Παλιμὲρ ἐξήρχετο διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ τὴν ἑσπερινὴν ἀρωματώδη αὔραν τοῦ ἐαρινοῦ τούτου μηνὸς μετὰ τῆς τροφοῦ αὐτῆς.

Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους οὐδὲν λαμπρότερον τῆς πρωτευούσης τῆς Γαλλίας καὶ μάλιστα τῶν περὶ αὐτῆς χωρίων, τῶν ὁποίων τὰ λειβάδια ἔχουσι τότε τὸ ἀνοικτὸν πράσινον χρῶμα τοῦ ἔαρος.

Ὅτε ὁ ἐαρινὸς ἥλιος δύει, τὰ ἄνθη πολυποίκιλα ἐκλαπτόμενα ὅλα ὁμοῦ βαλσαμόνουν τὴν φύσιν διεγείροντα τὴν φαντασίαν τῶν θελγήτρων. Ὑπάρχει τι τὸ ἀρχεγονικῶς σαρκικὸν καὶ ἰδανικὸν ἐνταὐτῷ ὅπερ ἐκτροχιάζει τὴν φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄνθη λευκὰ καὶ βαλσαμώδη κατὰ μυριάδας ὡσεὶ νηφάδες κατακλίουσι τὸ ἔδαφος

Ναί, μέθη ἀληθὴς καὶ αἴσθημα ἡδονικόν, κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας τοῦ ἔαρος, τοῦ ὁποίου τὸ γλυκὺ θάλπος θὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸ καῦμα τοῦ θέρους καὶ ἡ «ἄνοιξις» ἡ δεκαπενταέτις αὕτη Ἥβη, ἡ γοργὴ τὸ βῆμα ἀνερχομένη τὴν ἡλικίαν.

Ὁ Μάϊος εἰς τὴν ἐξοχὴν εἶναι κάτι ὡραῖον. Ὁ Μάϊος, ὁ μὴν τῆς ἀγάπης, τῆς σύμπλασίας, τῆς νεότητος καὶ τῶν ἀνθέων, εἰς τὰς ἐξοχὰς εἶναι ποίησις, ἐρωτικὴ μελῳδία, ἓν διαρκὲς ποίημα, οὗτινος ἑκάστη στροφὴ ἄρχεται καὶ τελευτᾷ μὲ τὴν ἐπῳδὸν «Ἀγαπῶ».

Κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν ἡ Σουζάννα ἦτο πλήρης χαρᾶς, σκεπτομένη ὅτι θὰ διέλθῃ ὥρας τινὰς ὑπὸ τὰ φουντωτὰ δένδρα τοῦ δημοσίου κήπου ὅπου αἱ ἀηδόνες ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς Σελήνης τοῦ Μαΐου, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐρωτύλως μέλπουσι τοὺς ἔρωτάς των πρὸς τὰ ῥόδα.

Οὕτω λοιπὸν ἡ Σουζάννα γοργῷ τῷ βήματι ἐβάδιζεν ὅπως φθάσῃ ἐγκαίρως εἰς τὸν δημόσιον κῆπον.

Ὅτε ἔφθασεν ἐν τῇ Πλατείᾳ τῶν Ἱλυσίων Πεδίων, νεανίας τις διερχόμενος ἔμπροσθεν αὐτῆς ὠπισθοδρόμησε καταστέλλων συνάμα ἐπιφώνησιν ἐκπλήξεως, ἥτις ὀλίγου δεῖν διέφευγεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἐξαισίας ὡραιότητος αὐτῆς.

Ὦ! πόσον θελκτικὴ εἶναι ἡ κόρη αὕτη, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης.

Ἀλλὰ κατόπιν ἀνακτήσας τὴν προτέραν ἡρεμίαν αὐτοῦ, ἤρξατο προχωρῶν διαλογιζόμενος κατὰ νοῦν ὁποία τις ἦτο ἡ νεάνις ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἡ ἐξαισία καλλονὴ ἐτάραξε τὸν νοῦν αὐτοῦ.

Εἰσελθὼν ἐντὸς τῆς οἰκίας αὐτοῦ εὗρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσεν.

«Τῷ ἐξοχωτάτῳ Κυρίῳ κόμῃ Βίκτωρ Μαλτεσέρ».

Καὶ σχίσας τὸν φάκελλον τῆς ἐπιστολῆς ἐξήγαγε τὸ ἐν αὐτῷ περιεχόμενον προσκλητήριον, ἐφ' οὗ ἦσαν κεχαραγμέναι αἱ ἀκόλουθοι λέξεις·

Κύριε,

«Ὁ Κύριος κόμης Ροδόλφος Σουκεστῖνος παρακαλεῖ τὸν κ. κόμην Βίκτωρα »Μαλτεσέρ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν μουσικὴν ἑσπερίδα τὴν δοθησομένην τῇ προ»σεχεῖ πέμπτῃ 23 τρέχοντος ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ ἐν τῷ »ὑπ' ἀριθμῷ 562 μεγάρῳ του».

Τὴν ἑσπέραν τῆς πέμπτης, ἀρκετὸς κόσμος ἐπλήρου τὰς αἰθούσας τοῦ κόμητος Ροδόλφου Σουκεστίνου.

Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ κόμης Βίκτωρ Μαλτεσέρ παρετήρησε τὴν Ροζίναν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἱππότου Ρωλὰν-δὲ Λερουέρ καὶ ἥτις ἰδοῦσα αὐτὸν ἐμειδίασεν ἡδέως.

Ὁ Βίκτωρ Μαλτεσέρ ἐδέξατο τὸ μειδίαμα τοιοῦτο.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ νεαρὰ κόρη ἐβάλιζε μετ' ἀπεριγράπτου χάριτος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς πλήρεις χαυνώσεως ἐφαίνοντο τεθαμβωμένοι ἐκ τοῦ ἀπλέτου τῆς αἰθούσης φωτός.

Οἱ δὲ ἀλαβάστρινοι αὐτῆς βραχίονες ἐνεποίουν μεθυστικὴν ἡδυπάθειαν.

Ὁ βαλυσμὸς ἔπαυσεν.

Ἐπανερχομένη εἰς τὴν θέσιν της ἡ Ροζίνα διῆλθε πρὸ τοῦ Βίκτωρος, καὶ ἀφήσασα τὸν βραχίονα τοῦ Ρωλὰν-δὲ-Λερουέρ, ἔλαβε τὸν τοῦ νεαροῦ κόμητος Μαλτεσέρ, ὅστις τῇ ἠρώτησεν ἐὰν συγκατετίθετο νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ τὴν πόλκαν, ἥτις ἤρχιζεν.

Μετὰ τὴν παῦσιν τῆς πόλκας, εἶπεν εἰς αὐτὸν ἡ Ροζίνα·

— Ἄφετέ με νὰ σᾶς παρουσιάσω πρός τινα φίλην μου κατὰ πρώτην φορὰν παρουσιαζομένην εἰς ἑσπερίδα, ὡραίαν ὡς ἄγγελον, καὶ τὴν ὁποίαν αἱ χάριτες ἐπροίκισαν μὲ ἅπαντα αὐτῶν τὰ θέλγητρα.

— Ἀλλὰ δὲν θέλω . . .

— Παρατηρήσατέ την τοὐλάχιστον, ἀφοῦ δὲ ἴδητε αὐτὴν, τότε δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε ἢ ὄχι.

— Ἔστω λοιπόν, εἶπεν ὁ Βίκτωρ Μαλτεσέρ, καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα εἰς τὴν διεύθυνσιν, ἣν τῷ ὑπέδειξεν ἡ δεσποινὶς Ροζίνα.

— Ἀλλ' ἅμα παρετήρησέ τὴν νέαν κόρην ὅτε τῷ ὑπεδείκνυεν αὐτὴν, ἐξέβαλε φωνὴν ἐκπλήξεως.

Εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς τὴν ὡραίαν κόρην, ἣν εἶδε τὴν ἑσπέραν τῆς προτεραίας ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν Ἡλυσίων Πεδίων.

Ὑπὸ τὴν ἐκ λεπτοτάτου μεταξωτοῦ ἐνδυμασίαν της, καὶ τὸν ἐκ μιωσοτίδος στέφανον, οὗτινος τὰ μικρὰ τρυφερὰ ἄνθη συνανεμίγνυντο μετὰ τῆς ἀφθονωτάτης ξανθῆς αὐτῆς κόμης, μὲ τὸ σεμνὸν καὶ γαλήνιον αὐτῆς ἦθος, τὸ δὲ ὡραῖον αὐτῆς βλέμμα αἰδήμον ὡς τῶν παρθένων τῆς Βίβλου, ἐπλανᾶτο περίεργον ὑπεράνω τῆς θαλπερᾶς ἀτμοσφαίρας τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ.

Ὁ Βίκτωρ ἐννεὼς παρετήρει αὐτὴν μετὰ προσοχῆς. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὰ πάντα ἐξηφανίσθησαν δι' αὐτὸν πρὸ τοῦ ὁράματος τούτου . . .

— Λοιπόν! τῷ εἶπεν ἡ Ροζίνα ἐκπεπληγμένη ἐκ τῆς ἀκινησίας καὶ σιωπῆς αὐτοῦ.

— Ποία εἶναι ἡ νεᾶνις αὕτη, ἐψέλλισε τεθορυβημένος.

— Ἡ δεσποινὶς Σουζάνα φίλη μου, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα κατὰ τὴν ἐν τῷ βουλεβάρτῳ διαμονήν μου, ὡς ἤδη σᾶς εἶπον.

— Δὲν εἶδον αὐτὴν ποτὲ ἐν ταῖς συναναστροφαῖς.

— Πρώτην ἤδη φορὰν παρουσιάζεται εἰς ἑσπερίδα . . . Δὲν θέλετε νὰ σᾶς συστήσω πρὸς αὐτήν.

— Διατί τάχα;

— Ὀφείλω νὰ τιμήσω αὐτὴν ἀπόψε, θὰ ἦναι δὲ εὐτυχὴς, ὡς εἶμαι βεβαία, χορεύουσα μεθ' ὑμῶν τετράχορον τινὰ ἢ ἄλλο τι.

Ὁ Βίκτωρ δὲν ἀντέστη πλέον, διότι τοῦτο ἐπεθύμει καὶ αὐτός.

— Ἔστω, εἶπε μετὰ καρτερίας, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε· ἀλλὰ ἄφετέ με νὰ παρουσιασθῶ μόνος πρὸς αὐτήν.

ΚΘ'.

Ὁ Βίκτωρ Μαλτεσὲρ ἀφῆκε τὸν βραχίονα τῆς δεσποινίδος Ροζίνας· αἱ πρῶται συμφωνίαι τοῦ βαλισμοῦ εἶχον ἀντηχήσει· ἡ αἴθουσα, ἐν ᾗ εὑρίσκετο ἡ Σουζάννα, ἐξεκενώθη ἅμα τῷ προαναπρούσματι τῆς ὀρχήστρας, καὶ ἡ νεᾶνις εὑρέθη αἴφνης μόνη, καθημένη σύννους καὶ ἱμείρουσα.

Ὁ Βίκτωρ πληπιάσας ἐχαιρέτισεν αὐτὴν καὶ τῇ ἠρώτησεν ἐὰν ἐπεθύμει νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ, τὸ βάλς, ὅπερ ἤρχιζεν.

Ἡ ὡραία κόρη κατὰ τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὸν κόμητα διὰ τῶν ὡραίων διαυγεστάτων καὶ γλυκείων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, ἐνῷ γλυκὺ μειδίαμα ἐπήνθει ἐπὶ τῶν χειλέων της.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε .... ἀπεκρίθη, ἀλλὰ δὲν δύναμαι, ἐπειδὴ εἶμαι ἤδη λίαν ἀπηυδυσμένη . . . Ἄλλως τε δὲν χορεύω βάλς . . .

— Τοὐλάχιστον ἐπέμενεν ὁ Βίκτωρ, θὰ μοὶ παράσχητε τὴν τιμὴν νὰ χορεύσητε μετ' ἐμοῦ τὸν ἑπόμενον τετράχορον.

— Ὦ ! . . τοῦτο μάλιστα ! εἶπεν ἡ Σουζάννα, εἶμαι ἐλευθέρα καὶ ἐπιθυμῶ τοῦτο.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε λοιπὸν νὰ περιμείνω ἐντὸς τῆς αἰθούσης ταύτης μέχρις οὗ τελειώσῃ τὸ βάλς ;

Αἰφνίδιον ἐρύθημα ἐφάνη ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Σουζάννης, ἥτις ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς μὴ ἀποκριθεῖσα.

Ὁ νεαρὸς κόμης ἐκαθέσθη πλησίον αὐτῆς.

Ἀλλ' εἴτε ἦτο ὄντως συγκεκινημένος, διότι ᾐσθάνετο εἰλικρινῆ ἡδονὴν, θεωρῶν αὐτὴν, ἐπί τινα λεπτὰ ἐτήρησε σιωπήν, ἵνα μὴ ἀπολέσῃ τὸ θέλγητρον.

Ἐν τούτοις, τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ παραταθῇ ἐπὶ πολὺ, χωρὶς νὰ καταστῇ γελοῖον· δὲν ἐβράδυνεν ὅθεν ὁ Βίκτωρ νὰ ἀναλάβῃ τὴν συνδιάλεξιν.

— Ἡ δεσποινὶς Ροζίνα, εἶπε, μοὶ ἔλεγεν ἐμπιστευτικῶς πρὸ μικροῦ ὅτι εἶσθε ἐκ τῶν ἀρίστων αὐτῆς φίλων καὶ φαίνεται ὅτι τρέφει πρὸς ὑμᾶς εἰλικρινῆ ἀγάπην.

Ἡ Σουζάννα ὕψωσε τοὺς ὡραίους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν Βίκτορα Μαλτεσέρ.

— Καὶ ἔχει δίκαιον νὰ μὲ ἀγαπᾷ, ἀπήντησεν· ἤμεθα συνδεδεμέναι διὰ στενῆς φιλίας, καίτοι ἀπρόοπτα συμβάντα μᾶς ἠνάγκασαν ν' ἀποχωρισθῶμεν, οὐδέποτε ὅμως ἐπαύσατο αὐτὴ νὰ τρέφῃ πρὸς ἐμὲ ἀληθῆ ἀγάπην.

— Μοὶ εἶπεν ὅτι πρώτην ἤδη φορὰν ἔρχεσθε εἰς χορόν.

— Ἀληθῶς.

— Ἐνοῶ λοιπὸν διατί δὲν σᾶς παρετήρησα μέχρι τοῦδε, καὶ μεγάλας εὐχαριστίας ὀφείλω τῇ δεσποινίδι Ροζίνᾳ ἐπὶ τῇ εἰς τὸν χορὸν τοῦτον παρουσίᾳ ὑμῶν.

Ἡ Σουζάννα ἐκίνησεν ἠρέμα τὴν κεφαλήν.

— Ὦ ! τοῦτο δὲν ἐγένετο εὐκόλως, ἀπήντησεν . . . ὁ ἀγαθότατος πατήρ μου, δὲν ἠδύνατο νὰ μὲ συνοδεύσῃ καὶ ἐροβεῖτο . . . ζῶμεν λίαν μεμονωμένοι . . . ὁ εἷς παρὰ τὸν ἄλλον . . . οὐδέποτε καταλείποντες ἀλλήλους. Ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι ἡ ἀπουσία μου ὑπῆρξε δι' αὐτὸν μεγάλη θυσία.

— Τὸ ἐννοῶ.

— Ἀλλ' ἡ Ροζίνα τοσοῦτον ἐπέμινεν, ὥστε ἐπὶ τέλους ὑπεχώρησεν ὁ καλὸς πατήρ μου.

— Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἴσως εἶχε ἄλλην τινὰ ἰδέαν. Ἴσως δὲν ἤθελε νὰ ἴδητε τὴν ἑορτὴν ταύτην, ν' ἀναμιχθῆτε μετὰ τοῦ κόσμου τούτου, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνωρίζετε. Καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι δὲν ὠφειλε νὰ σᾶς στερήσῃ τῆς διασκεδάσεως ταύτης . . . καὶ . . .

Σκιά τις διῆλθε διὰ τοῦ ἀγνοτάτου μετώπου τῆς ὡραίας κόρης.

— Ὁ φιλτατός μοι πατήρ... εἶπε θλιβερῶς... δὲν ἀμφιβάλλει βεβαίως ὅτι ἡ εὐχαρίστησις, ἧς ἀπολαύω ἐντεῦθα μακρὰν αὐτοῦ, θὰ εἶναι πάντοτε μεμιγμένη μετὰ πικρίας καὶ λύπης.

— Τί λέγετε ;

— Συγγνώμην, κύριε ! . . . ὡς βλέπετε . . . δὲν συνείθισα εἰσέτι.

Δὲν δύναμαι νὰ ὑποκρύπτω τὰς ἐντυπώσεις μου, εἴτε φαιδρὰς εἴτε θλιβεράς.

— Ἄ ! μὴ φοβεῖσθε οὐδόλως ! εἶπεν ὁ Βίκτωρ μετὰ ζωηρότητος.

Πᾶς ἄλλος, μὴ ἐνδιαφερόμενος, δὲν θὰ παρεδέχετο τοὺς λόγους σας, ἐνῷ ἐγώ, μοὶ φαίνεται, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη σᾶς γνωρίζω.

— Κύριε . . .

— Ἀκούσατέ μου . . . ἄφετέ με νὰ σᾶς εἰπῶ ἀπό τινων ὡρῶν . . . ὁποῖον ἐνδιαφέρον μοὶ ἐμπνέετε . . .

Πρὶν ἢ ὁ Βίκτωρ περατώσῃ τὸν λόγον του, ἡ Σουζάννα ἐκινήθη νὰ ἐγερθῇ.

Ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς συνέβαινέ τι παράδοξον, διότι ἠσθάνετο τῇ στιγμῇ ἐ-

κείνη αἴσθημά τι, οὔτινος τὸ βάθος τὴν ἐτάραττε, χωρὶς νὰ διαταράξωσι τὴν ἥσυχον καρδίαν της.

Ἀλλ' ἀπό τινων λεπτῶν ἠσθάνθη ἑαυτὴν κατακλαμβανομένην ὑπ' ἀορίστου τινὸς ταραχῆς, καθ' ἣν ματαίως προσεπάθει ν' ἀντενεργήσῃ, ἐν δὲ τῇ ἀγνοίᾳ αὐτῆς, ἐδέησε νὰ θεωρήσῃ ὑπερβολικοὺς καὶ δὴ αὐθάδεις τοὺς λόγους τοῦ Βίκτωρος.

— Δεσποινίς! εἶπεν οὗτος μαντεύσας αἴφνης τὸ καταλαβὸν ταύτην αἴσθημα, δὲν σᾶς προσέβαλον ὁμιλήτας τουτοτρόπως! . . .

— Οὐχὶ ἀναμφιβόλως, κύριε . . . ἀπήντησεν ἀφιλῶς ἡ Σουζάννα· ἐν τούτοις ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν εἶμαι ἔμπειρος τοῦ κόσμου τούτου μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ γλῶσσα ὑμῶν . . .

— Εἶναι γλῶσσα ἀληθοῦς φίλου.

— Ἴσως . . . πλήν, δὲν σᾶς ἐπέτρεψα νὰ πιστεύσητε ὅτι θὰ εἶσθε ὁ ἰδικός μου . . .

— Ἔχετε δίκαιον! ἀπεκρίνατο ὁ Βίκτωρ, μετά τινα ὀπόκλησιν. Δὲν ἔπραξα καλῶς παραφερθεὶς ἀπὸ τὴν συμπάθειαν, ὑφ' ἧς κατελήφθην ἅμα σᾶς εἶδον. Ἐν τούτοις, ἐξηγεῖται τοῦτο, καὶ ἐλπίζω ὅτι θέλετε βεβαίως μοὶ ἐπιτρέψει νὰ σᾶς δώσω τὴν ἐξήγησιν ταύτην.

Ἡ Σουζάννα ἀνέλαβε τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν, μὴ ἀνυψοῦσα ὅμως τὸ βλέμμα της.

Ὁ Βίκτωρ ἐξηκολούθησε.

— Πρῶτον σήμερον εἶδον ὑμᾶς, δεσποινίς. Χθὲς σᾶς ἐγνώριζον, ἤδη δὲ μανθάνω ὅτι ὁ πατήρ σας ἀποκαλεῖ ὑμᾶς Σουζάνναν . . .

— Ὁ πατήρ μου, ὡς λέγετε, μὲ ὀνομάζει Σουζάνναν . . . κύριε, καὶ οὗτος εἶναι ὁ μαρκήσιος Βαλάρ δὲ Παλιμέρ.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὀνόματος τούτου, ὁ Βίκτωρ ἔκπληκτος ὀπισθοδρόμησε μεθ' ὁρμῆς.

Ἀλλὰ . . . τότε λοιπόν . . . σεῖς, κύριε, τίς εἶσθε;

— Ὁ κόμης Βίκτωρ Μαλτεσίρ, ἀπεκρίθη ὁ εὐγενὴς νέος, ἐνῷ γλυκὺ μειδίαμα ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Αἱ παρειαὶ τῆς Σουζάννας ἐγένοντο ὁλοπόρφυροι.

— Τί ἔχετε, δεσποινίς; ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

— Τί τοτε, ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις· δὲν ἠδυνήθην νὰ καταστείλω τὴν ἔκπληξίν μου. Τόσον ὀλίγον ἐπίστευον . . .

— Ὦ! συγγνώμην . . . συγγνώμην, δεσποινίς, ἐψέλλισε καὶ ἁρπάσας τὰς χεῖρας τῆς νεκρᾶς κόρης, ἔθλιψεν αὐτὰς ἰσχυρῶς.

— Συγγνώμην, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Σουζάννα μοὶ ὑπεσχέθητε τὸν προσεχῆ τετράχορον.

— Ὁ Βίκτωρ Μαλτεσὲρ ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς δεσποινίδος αἱ πρῶται συμφωνίαι τοῦ τετραχόρου εἶχον ἀντηχήσει.

Ὁ χορὸς διήρκεσε δύο περίπου ὥρας, τὸν τετράχορον διεδέχθη ἡ πόλκα μετὰ μιᾶς ὥρας διάλειμμα, εἶτα ὁ χορὸς τῆς μαζούρκας, καὶ οὕτω μέχρι τῆς λήξεως τοῦ χοροῦ ὁ Κόμης συνεχόρευεν μετὰ τῆς δεσποινίδος.

SISMANOGLIO FIGARO

Δ'.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἑσπερίδος ὁ κόμης Βίκτωρ Μαλτεσέρ, ἐπανελθὼν εἰς τὸ μέγαρόν του, τὴν νύκτα ἔβλεπε καθ' ὕπνον τὴν Σουζάνναν, καὶ τὸν λαμπρὸν γάμον μετ' αὐτῆς· διὰ τοιούτων δὲ ὀνείρων διῆλθε μέχρι πρωΐας.

Τὴν πρωΐαν ἐξῆλθεν ἔφιππος διὰ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸ δάσος καὶ διασκεδάσῃ ὀλίγον τὸν ἔρωτά του. Ὁ Βικτωρ περιεφέρετο πλησίον μιᾶς λίμνης, ἥτις ἐδέχετο τὸν καταράκτην, διὰ τοῦ ἐρρύθμου βαδίσματος ζωηροτάτου πυρότριχος ἵππου, ὃν ἄλλως τε ὁδήγει μετ' ἀπαραδειγματίστου χάριτος.

Ἀφιχθεὶς παρὰ τὸν καταράκτην, παρετήρησε νεανίαν ἱππεύοντα μεγαλοπρεπῆ ἀραβικὸν ἵππον λευκὸν ὡς ἡ χιών. Πτοηθεὶς ὑπὸ τοῦ κρότου, ὃν προξένει ὁ καταράκτης, ὁ ἵππος ἀνίστατο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων αὐτοῦ ποδῶν, περιεστρέφετο, ὠπισθοδρόμει καὶ παρεῖχεν ἅπαντα τὰ σημεῖα μεγίστου τρόμου καὶ φοβεροῦ κινδύνου.

Ὁ νεανίας ἐπάλαιε μετ' ἐνεργητικότητος κατὰ τοῦ ἵππου καὶ θὰ κατώρθου ἴσως νὰ δαμάσῃ αὐτὸν ἐὰν συμβεβικός τι, εὐτυχῶς σπάνιον ἐπὶ τῶν χρονικῶν τῆς ἱππασίας, δὲν ἐπήρχετο.

Ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου τοῦ νεανίου ἦν μικρὸν ἀγγλικὸν ἡνίον, οὗτινος οἱ ἱμάντες ἦσαν στρογγύλοι καὶ ἄνευ ὑποχαλινίου. Οἱ ἱμάντες διερράγησαν. Τότε ὁ ἵππος μανιώδης ὑπὸ τοῦ πόνου καὶ μὴ αἰσθανόμενος πλέον τὸν κυβερνῶντα αὐτόν, ἐπανεστράφη ἀντιστρόφως καὶ ἤρχισε νὰ καλπάζῃ ἀχαλίνωτος, φέρων ἐπ' αὐτοῦ τὸν νεανίαν, τοῦ ὁποίου πᾶσα προσπάθεια ὅπως ἀνακρατίσῃ αὐτὸν καθίστατο πλέον ἀδύνατος.

Ὁ Βίκτωρ ἤρχετο ἀκριβῶς ἀντιμέτωπος· ἐτοποθέτησε τὸν ἵππον αὐτοῦ πλαγίως ὅπως διακόψῃ τὸ κάλπασμα τοῦ ἵππου τοῦ νεανίου. Ἀλλ' οὗτος πτοηθεὶς παρεμέρισε καὶ δι' ἑνὸς ἅλματος διῆλθε.

Ὁ Βίκτωρ ἐκέντησε τὸν ἵππον του, ὥρμησεν εἰς καταδίωξιν αὐτοῦ καὶ κατέφθασεν αὐτὸν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν οὗτος, οὗτινος ὁ φόβος ηὔξανεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἔμελλε νὰ ῥιφθῇ κατὰ κεφαλῆς ἐντὸς τῆς λίμνης. Ἐβρόχθησε τοῦ νεανίου διὰ τῶν στιβαρῶν αὐτοῦ βραχιόνων καὶ τὸν ἀπέσπασε βιαίως ἀπὸ τοῦ ἱππίου του ἐφ' ᾧ ὁ ἵππος ἔπιπτεν εἰς τὸ ὕδωρ.

— Ὁ νεανίας ἐκεῖνος ἦν ὁ ταπεζίτης Βερνούϊλ-δὲ-Μορλάν, ὅστις ηὐχαρίστησε διαπείρως τὸν σωτῆρα αὐτοῦ, ἐζήτησε τὸ ὄνομά του, καὶ ἔμαθεν ὅτι ὠνομάζετο κόμης Βίκτωρ Μαλτισέρ.

Ἀφοῦ ὁ Βίκτωρ ἐβοήθησε τὸν Βερνουίλ νὰ ἐξαγάγῃ τὸν ἵππον του ἐκ τῆς λίμνης, ἀπεχαιρέτησεν αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησε, χαίρων μεγάλως διὰ τὸ ἀνδραγάθημα, ὅπερ ἔπραξε.

Μὴ γνωρίζων ὁ δυστυχὴς κόμης ὅτι ἡ χαρά, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο σώσας ἐκ τοῦ κινδύνου τὸν νεαρὸν ταπεζίτην θὰ μεταβάλλετο εἰς μεγάλην λύπην.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του μὲ ὅλην τὴν χαράν, ἣν ἠσθάνετο δὲν ἠδύνατο νὰ καθησυχάσῃ ὑπὸ τοῦ κατατρύχοντος αὐτὸν ἔρωτος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ καθήσας πρὸ τραπέζης ἐφ' ἧς ὑπῆρχον πάντα τὰ πρὸς γραφὴν χρειώδη ἔγραψεν ἐπιστολήν, ἥτις ἀπευθύνετο πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ μαρκησίου Βαλὰρ-δὲ-Παλιμέρ.

Ἀποπερατώσας τὴν ἐπιστολὴν ἐκάλεσε παρ' αὐτῷ τὸν πιστὸν αὐτοῦ ὑπηρέτην, ὅστις ἀπὸ δεκαπενταετίας εὑρίσκετο ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του καὶ εἶπεν αὐτό.

— Αἰμίλιε θὰ σοὶ ἀναθέσω μίαν ἐργασίαν διὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ λάβῃς ὅλα τὰ μέτρα σου, καὶ ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιστολήν. Πρέπει νὰ εὕρῃς τὸν τρόπον νὰ ἐγχειρήσῃς αὐτὴν εἰς τὴν δεσποινίδα τοῦ μαρκησίου Βαλὰρ-δὲ-Παλιμέρ, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκία εὑρίσκεται εἰς τὸ βουλεβάρτου τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου παρὰ τὴν Μοντρέιλ ὑπ' ἀριθμὸν 399, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τις ἐκ τῶν ἔνδον τοῦ οἴκου τὴν ἐπίπίδωσιν τῆς ἐπιστολῆς.

Ἐν τῷ μεταξὺ σκεπτόμενος ὁ Αἰμίλιος τὸν τρόπον δι' οὗ θὰ ἐδίδε τὴν ἐπιστολὴν ἐνθυμήθη.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον εὔκολον, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν κόμητα, ἐκτὸς ἐὰν δὲν βιάζεται ὁ κύριος.

— Ὅσον τὸ ταχύτερον τόσον τὸ καλλίτερον δι' ἐμέ, εἶπεν ὁ κόμης, ἀλλ' ὡς εἶναι εἰπέ μοι τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἐπενόησες.

Ἰδοὺ πᾶν ὅτι ἐσκέφθη.

— Αὔριον εἶναι σάββατον, ὁ κύριος μαρκήσιος θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον διὰ νὰ κλαύσῃ ὀλίγον ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς συζύγου καὶ τῆς γραίας μάμμης του, κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ διότι τὸν εἶδον πολλὰς φοράς.

— Ὑπάγω λοιπὸν ἔξωθεν τῆς οἰκίας περιμένω ἕως ὅτου ἐξέλθει ὁ μαρκήσιος, κτυπῶ τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ἐρωτῶ τὸν ὑπηρέτην ἢ τὴν τροφὸν, τὴν ὁποίαν ἔχει, καὶ ὅστις ἐκ τῶν δύο ἤθελε παρουσιασθῇ διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν· ὁ κύριος μαρκήσιος εἶν' ἐδῶ ; βεβαίως θὰ μὲ εἴπωσιν ὅτι ἐξῆλθεν, καὶ τότε ζητῶ τὴν δεσποινίδα ἵνα μὲ εἰσάξωσι παρ' αὐτῇ.

— Ἐὰν δὲν δεχθῇ νὰ σὲ ἀκροασθῇ καὶ σὲ ἀποπέμψουν ; ἀπεκρίθη ὁ κόμης.

— Θὰ ἐπιμένω ὅτι εἶναι ἀνάγκη καὶ θὰ ἀναγκασθῇ νὰ μὲ ἀκροασθῇ. Τότε ἐμβαίνω εἰς τὸν θάλαμον ἢ ἐὰν ἔλθῃ ἡ ἰδία τῇ ζητῶ ὅπως συνομιλήσωμεν ὀλίγον ἰδιαιτέρως, τῇ ἐγχειρίζω τὴν ἐπιστολὴν καὶ τῇ λέγω ὅτι τὸ ἐσπέρας περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν θὰ θέλω ἀπαντήσει, περιμένων εἰς τὴν ὁδὸν κάτωθεν τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου σας.

Ταῦτα εἶπεν ὁ ὑπηρέτης. Ὁ κόμης ἐχάρη καὶ ἐπῄνεσεν αὐτὸν διὰ τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα του καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου αὐτοῦ γραμμάτιον τῶν ἑκατὸν φράγκων τὸ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὡς δῶρον τῆς εὐφυΐας του.

Ὁ Αἰμίλιος θέσας τὴν ἐπιστολὴν ἐν τῷ θυλακίῳ του καθὼς καὶ τὸ ταπεζογραμμάτιον, ηὐχαρίστησε τὸν κύριόν του διὰ τὴν γενναιοδωρίαν του, καὶ ἀνεχώρησε πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του.

Τὴν ἑπομένην, ὁ ὑπηρέτης τοῦ κόμητος, λίαν ἐνωρὶς, ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μαρκησίου.

Φθάσας ἔμπροσθεν τοῦ Βουλεβάρτου τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ἔνθα ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ μαρκησίου, ἔστη καὶ ἔρριψε κατάσκοπα βλέμματα ἐπ' αὐτῆς.

Σιγὴ ἄκρα ἐβασίλευεν.

Τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων ἦσαν ἐντελῶς καταβιβασμένα.

— Οὔτε οἱ ὑπηρέται δὲν ἐσηκώθησαν ἀκόμη, ἐσκέφθη ὁ Αἰμίλιος.

Μόνον ἐγὼ σᾶν τὸ σκυλὶ ἀπὸ τὴν νύκτα τοῦ Θεοῦ τρέχω τοὺς δρόμους ὅταν εἶναι καμμιὰ δουλειά.

— Καλὰ· ἀμὴ καὶ ὁ δικός μου κύριος δὲν μοιάζει σᾶν καὶ τοὺς κυρίους τούτους· πρὶν ἀσχίσει τὴν δουλειὰ κανεὶς τὸν καλοπληρώνει, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ταῦτα διαλογιζόμενος ἐπροχώρει.

Ἔφθασε μέχρι τῆς ἑτέρας γωνίας τῆς ὁδοῦ· ἐνταῦθα ἔστη ἐπ' ὀλίγον. Ἔστρεψε τὰ βλέμματα πέριξ καὶ διέκρινε παρὰ τὴν ὁδὸν καφενεῖόν τι, εἰς τὸ ὁποῖον πλησιάσας εἰσῆλθεν.

Ἐντὸς τοῦ καφενείου ὀλίγοι μόνον πελάται ὑπῆρχον.

Ὁ Αἰμίλιος ἐκάθησεν ἔμπροσθεν τραπέζης πλησίον τοῦ παραθύρου οὕτως ὥστε ὀλίγον κύπτων νὰ δύναται νὰ βλέπῃ καλῶς τὴν οἰκίαν τοῦ μαρκησίου Βαλάρ.

— Καλὰ τάχουμε, διενοεῖτο, εὔμορφο μέρος, οὔτε ποντίκι δὲν σου διαφεύγει.

Εἶτα ἐξαγαγὼν τὴν καπνοθήκην του καὶ ἀνάψας σιγάρον ἐζήτησε καφέ.

Πολλάκις ὁ Αἰμίλιος ἔκυψε πλησιάζων τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὰς ὕελους τοῦ παραθύρου παρατηρῶν πρὸς τὰ ἔξω. Θύδεν, ἡ αὐτὴ βαθεῖα σιγή.

Ὁ μαρκήσιος ἐκοιμᾶτο ἀκόμη.

Ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός του, ἀκουμβῶν ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τοῦ παραθύρου, καὶ ἐσκέπτετο.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ρίπτων λαθραῖα βλέμματα ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ μαρκησίου Βαλόρ δὲ-Παλιμέρ.

Πολὺ ὥρα εἶχε παρέλθει καὶ ὁ Αἰμίλιος ἔμενεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἀκίνητος.

Αἴφνης ἀνετινάχθη ὡσεὶ κινηθεὶς ὑπὸ ἀγνώστου δυνάμεως.

Ἡ θύρα τῆς οἰκίας τοῦ μαρκησίου ἠνεῴχη καὶ ἐφάνη ἐξερχόμενον ἄτομόν τι, ὅπερ ἀνεγνώρισε, διότι οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἢ ὁ γνωστὸς ἡμῖν μαρκήσιος, ὅστις ἔλαβε τὴν μεγάλην ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

— Πρέπει νὰ πάρω τὸ κατόπι του διὰ νὰ ἰδῶ ποῦ θὰ πάῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Αἰμίλιος.

Καὶ ἐγερθεὶς ἐπλήρωσε τὸν καφεπώλην καὶ ἐξελθὼν εἰς τὴν ὁδὸν ἠκολούθησε τὸν μαρκήσιον.

Ἐπὶ πολὺν ὥραν ἐξηκολούθουν βαδίζοντες ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ καὶ διευθυνόμενοι πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Αἴφνης ὁ Αἰμίλιος ἔστη. Ἡ δουλειὰ εἶναι σίγουρη διελογίσθη, πηγαίνει εἰς τὸ νεκροταφεῖο, καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ μαρκησίου.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν.

Ἡ θύρα ἠνεῴχθη· ἡ παιδαγωγὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ μαρκησίου εἶχεν ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν του.

— Τί ζητεῖτε, κύριε; ἠρώτησεν ἡ παιδαγωγός.

— Εἶναι ἐδῶ ὁ κύριος Βαλάρ-δὲ-Παλιμέρ;

— Τώρα πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθεν.

— Μετὰ τῆς θυγατρός του;

— Ἡ δεσποινὶς εἶναι ἐδῶ.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ ἴδω τὴν δεσποινίδα, διότι εἶναι ἀνάγκη.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι, κύριε, νὰ σᾶς παρουσιάσω πρὶν ἢ ἐρωτήσω αὐτήν.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ Αἰμίλιος.

Καὶ πάραυτα ἡ παιδαγωγὸς ἐξηφανίσθη.

Ἡ Ἀρετὴ εἰδοποίησε τὴν δεσποινίδα Σουζάννην περὶ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἀγνώστου, ὅστις διὰ μεγάλης ἐπιμονῆς ἐζήτει νὰ παρουσιασθῇ πρὸς αὐτήν.

Ἡ δεσποινὶς ἐκπλαγεῖσα ἕνεκα τῆς παραδόξου ἐπιμονῆς τοῦ ἐπισκέπτου, διέταξεν ὅπως παρουσιάσῃ αὐτόν.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ ὑπηρέτης τοῦ κόμητος εἰσήρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δεσποινίδος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ Ἀρετῆς.

Ὁ Αἰμίλιος ὑπεκλίνατο ἐνώπιόν της μετὰ σεβασμοῦ.

— Σᾶς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην, δεσποινίς, ἐπειδὴ διετάραξα τὴν ἡσυχίαν σας, ἀλλ' ἕνεκα ὅποῦ σᾶς βλέπω ἔκπληκτον, διότι δὲν μὲ γνωρίζετε, ἔρχομαι ἀ-

μέσως ἐπὶ του προκειμένου, δηλαδὴ τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἦλθον ἐνταῦθα, ἀλλὰ πρῶτον στρέψας τὰ βλέμματα πρὸς τὴν κυρίαν Ἀρετήν.

Ἡ δεσποινὶς ἀμέσως ἠνιώησεν αὐτὸν ἐκ τοῦ βλέμματος, τὸ ὁποῖον ἔρριψε πρὸς τὴν κυρίαν Ἀρετήν, ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνωσι μόνοι καὶ ἔνευσεν εἰς τὴν κυρίαν Ἀρετὴν νὰ ἐξέλθῃ, ἥτις ἐννοήσασα ἀπῆλθεν.

— Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ἀρετῆς ὁ Αἰμίλιος ἤρξατο ἡμίσως λέγων τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του φοβούμενος μὴ ἔλθῃ ὁ μαρκήσιος, ἔστω καὶ ἐὰν ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθῃ πρὶν τῶν δύο ὡρῶν, διότι καθὼς λέγει καὶ ἡ κοινὴ παροιμία «φύλα γε τὰ ροῦχά σου διὰ νὰ ἔχῃς τὰ μισά».

— Ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ κόμητος Βίκτωρος Μαλτεσίρ εἰς τοῦ ὁποίου τὸ μέγαρον ὑπηρετῶ ἀπὸ δεκαπενταετίας.

Ἡ δεσποινὶς ὡς ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος ἐγένετο ὠχρὰ ὡς μάρμαρον.

— Μοὶ ἐνεπιστεύθη τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐξηκολούθησεν ὁ Αἰμίλιος διὰ νὰ σᾶς φέρω, ἀλλ' ἐπειδὴ μοὶ παρήγγειλε ὅτι δὲν πρέπει νὰ μὲ ἴδῃ κανεὶς ὅταν σᾶς δίδω ἠναγκάσθην διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ εἰσέλθω, καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην.

— Θέλω νὰ πάρω τὴν ἀπάντησίν σας, ἀλλ' ἐπειδὴ φοβοῦμαι μὴ ἔλθῃ ὁ μαρκήσιος καὶ μὲ εὕρῃ ἐδῶ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πιστεύω ὅτι δὲν θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, διὰ τοῦτο τὸ ἑσπέρας θὰ ἔλθω κάτωθεν τοῦ παραθύρου τούτου, ὅπερ ἔδειξε διὰ τῆς χειρός, θὰ ῥίψω τρεῖς μικροὺς λίθους ἐπὶ τῆς ὑέλου καὶ θὰ περιμένω ἀπάντησιν, αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ σύνθημα ὅτι ἦλθα.

Εἰς ὅλα ταῦτα ἡ δεσποινὶς Σουζάννα ἔμεινεν ὡς ἀπολελιθωμένη.

— Ἐὰν δὲ ἔλθῃ ὁ μαρκήσιος, ἐξηκολούθησεν ὁ Αἰμίλιος καὶ σᾶς ἐρωτήσῃ περὶ τῆς ἐπισκέψεώς μου, τὴν ὁποίαν θὰ πληροφορηθῇ βεβαίως ἐκ τῆς ὑπηρετρίας, ἡ ὁποία μὲ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ μὲ ὡδήγησεν ἐνταῦθα, θὰ τῷ εἴπητε ὅτι ἦλθον πρὸς αὐτὸν ἵνα πληροφορηθῶ περὶ τῆς ἐπαύλεως τῆς εὑρισκομένης ἐν τῇ πόλει Ρεδὸν, ἐὰν ἦναι ἀληθὲς ὅτι πωλεῖ αὐτὴν καὶ περὶ τῆς τιμῆς της, ἢ ἐὰν ἐνοικιάζει αὐτήν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὗρον αὐτὸν ἀπετάνθην πρὸς ὑμᾶς.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Αἰμίλιος καὶ χαιρετίσας ὑποκλινέστατα ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἐπαναλαμβάνων τῇ δεσποινίδι τὴν «ἐσπέραν περὶ τὴν ὀγδόην» καὶ ἀνεχώρησεν.

ΛΑ'.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὑπηρέτου τοῦ κόμητος ἡ δεσποινὶς ἔκπληκτος παρετήρει τὴν ἐπιστολήν, ἥτις εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς ἀπευθύνετο.

«Ὁδὸς Μοντρεὶλ 329.»

— Ὁ ὑπηρέτης τὴν ἔφερεν, ἀλλὰ τί νὰ μὲ γράφῃ;

Τέλος ἡ Σουζάννα θέλουσα νὰ μάθῃ τὸ ἐν αὐτῇ περιεχόμενον, τί δηλαδὴ τῇ ἔγραφεν ὁ κόμης Βίκτωρ Μαλτεσὲρ, διὰ τρεμούσης χειρὸς ἔσχισε τὸν φάκελλον, ἐξήγαγεν τὴν ἐπιστολήν, καὶ μὲ πυρέσουσαν καρδίαν ἤρξατο ἀναγινώσκουσα τὰ ἑξῆς.

«*Δεσποινὶς Σουζάννα.*

«Δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατηθῶ ὑπὸ τοῦ κατατρύχοντός με πάθους· διῆλθον ὅλην »τὴν νύκτα ἄϋπνος καὶ ἀναλογιζόμενος ὑμᾶς.

»Ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν σᾶς εἶδον ἐν τῷ βουλεβάρτῳ τῶν Ἠλυ»σίων Πεδίων περιπατοῦσαν μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ ὑμῶν ὅπως ἀναπνεύσητε »τὴν ἑσπερινὴν ἀρωματώδη αὔραν τοῦ Μαΐου ἐγενόμην ἕξλλος ἐκ τῆς ἐξαι»σίας ὡραιότητός σας, ἐνόμισα ὅτι τὸ δεύτερον ἤδη ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῇ ἡμέρᾳ »ἐκείνῃ. Ὅτε δὲ ἔλαβον τὸ εὐτύχημα νὰ σταθῶ πλησίον ὑμᾶς, τῇ ἐσπέρᾳ τοῦ »χοροῦ, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόμητος Ροδόλφου Σουκεσίνου, τὰ χαρακτηρίζοντα ὑμᾶς »πλεονεκτήματα μοὶ ἐνέπνευσαν μεγίστην συμπάθειαν, θὰ ἐλογιζόμην δὲ ὁ εὐτυ»χέστερος τῶν θνητῶν ἐὰν εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε τὴν πρότασιν, ἣν προβάλλω »ὑμῖν.

»Ἓν ὄνειρον τρέφω ἐν τῇ καρδίᾳ μου νὰ καταστῶ δηλαδὴ σύζυγός σας. Εἰ»πατέ μοι μίαν καὶ μόνην λέξιν «Σᾶς ἀγαπῶ» ἀξιολατρευτός μοι Σουζάννα.

»Τὴν εὐτυχίαν μου ζητῶ γονυκλινὴς καὶ τὴν ὑμετέραν ἴσως ἐπίσης.»

«*Κόμης*»

«*Βίκτωρ Μαλτεσέρ.*»

Υ. Γ. «Ἐὰν ἡ ἀπάντησίς σας εἶναι τοιαύτη οἵαν ἐπιθυμῶ αὐτήν, δύνασθε νὰ »ἔχητε τὴν ἐπιστολήν μου, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ κάμητε »εἰς οὐδένα περὶ αὐτῆς λόγον ἢ μᾶλλον ἐξαφανίσατε αὐτήν.»

B. M.

Περατώσασα τὴν ἀνάγνωσιν, ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ πέσῃ ἐκ τῆς τρεμούσης χειρός της καὶ εἶπεν. Ἔχει γενναίαν καρδίαν εἶναι ἀληθὴς εὐπατρίδης.

Μὲ ἠγάπησε μὲ μίαν παρατήρησιν τόσον τυχαίαν, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγαπήσῃ τις ἀμέσως μίαν; . . Εἶναι δυνατόν! Τὸ αἰσθάνομαι. Ἀφοῦ ἐγὼ ἅπαξ τὸν εἶδον καὶ τὸν ἐπόθησα. Ἡ ὡραιότης του εἵλκυσε πρὸς αὐτὸν τὴν συμπάθειάν μου καὶ τὸν ἔρωτα. Καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον ἔπαθε, καθὼς μοὶ τὸ γράφει ἐν τῇ παρούσῃ του. Καὶ διπλώσασα τὴν ἐπιστολὴν ἔκρυψεν αὐτὴν ἐν τῷ θυλακίῳ της, καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον ὅπως ρεμβάσῃ ἐπί τινα λεπτά.

Ἐπιστρέψας ὁ μαρκήσιος ἐκ τοῦ νεκροταφείου εὗρε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ περιπατοῦσαν ἐν τῷ κήπῳ καὶ συλλέγουσαν ἄνθη.

Κατόπιν διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν διέταξε τὸν ὑπηρέτην ὅπως ἑτοιμάσῃ τὴν τράπεζαν.

— Τὸ τραπέζι εἶναι ἕτοιμο, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης.

Τότε ὁ μαρκήσιος προσκαλέσας τὴν θυγατέρα του ἐκάθησαν πέριξ τῆς τραπέζης ἵνα γευματίσωσι.

— Δὲν ἦσο ἐδῶ τὴν πρωΐαν, εἶπεν ἡ δεσποινὶς, ὅπου μᾶς ἦλθεν ἕνας παράξενος ἐπισκέπτης καὶ σᾶς ζητοῦσε, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ κυρία Ἀριτὴ τὸν εἶχεν εἴπει ὅτι ἔχετε ἐξέλθει ἐπέμενε νὰ συνομιλήσῃ μετ' ἐμοῦ διότι ἦτο ἀνάγκη.

Ἠναγκάσθην λοιπὸν νὰ τὸν δεχθῶ.

Καὶ ξεύρετε τί ἦτο ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνάγκη;

Ἤθελε νὰ μάθῃ ἐὰν ἦναι ἀληθὲς ὅτι πωλεῖτε τὴν ἔπαυλην ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἐν τῇ πόλει Ρεδὸν, τὴν τιμὴν αὐτῆς ἢ ἐὰν τὴν ἐνοικιάζετε, ἐγὼ δὲ ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν πληροφορήσω ἀνεχώρησε καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ πληροφορηθῶ καὶ ἐγὼ διότι θὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ καὶ ἄλλην μίαν φορὰν καὶ ἴσως πάλιν δὲν σᾶς εὕρει ἐδῶ νὰ τὸν πληροφορήσω ἐγώ.

— Δὲν σοὶ εἶπε τίς ἦτο;

— Ὄχι· οὔτε κἂν ἐσκέφθην διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσω.

Κατόπιν ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ περὶ τοῦ νεκροταφείου, ἐὰν τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα ἐφύτευσαν τὰ διετήρει καλῶς ὁ νεκροθάπτης καὶ πρὸ πάντων τὴν ροδὴν, ἣν εἶχε φυτεύσει ἡ ἰδία.

— Ὅλα ἔχουσι καλῶς καὶ πρὸ πάντων ἡ ροδή σου μὲ τὰ ρόδα, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς ἐρρίφθη ἐπ' ἐνὸς ἀνακλίντρου καὶ ἤρχισεν νὰ σκέπτηται τί ἀπάντησιν ἔπρεπε νὰ δώσῃ εἰς τὸν κύριτα.

Ἡ ὡραία δεκαεξαέτης κόρη ἠθέλησε νὰ ὀνειροπωλήσῃ διὰ τὸν ἐραστήν της.

— Ὦ ! ἀφοῦ μοὶ ἔγραψεν ὅτι μὲ ἀγαπᾷ ἔπεται ὅτι εἶναι καλὸς πολὺ καλός, διότι ὁ πατήρ μου, ὅστις μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς μὴ δὲν εἶναι τόσον καλός ;

Καὶ διελογίζετο·

Θὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ διότι εἶμαι καλή, τοὐλάχιστον μὲ τὸ εἶπε τοσάκις ὁ πατήρ μου.

Ὦ ! πόσον ὡραῖα θὰ εἶναι ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ οἱ δύο διερχόμενοι τὸν κῆπον θὰ κόπτωμεν ἄνθη, θὰ στολιζώμεθα μὲ αὐτὰ, θὰ τῷ δείξω τὴν μικρὰν ροδοναίαν ἣν τόσον ἀγαπῶ, τὰ πτηνά μου, ἄ, πόσον μὲ ἀγαπῶσι θὰ τὰ δίδωμεν ὁμοῦ τροφὴν, καὶ αὐτὰ θὰ τὸν ἀγαπῶσιν ἐπίσης.

Ταῦτα σκεπτομένη ἡ νεαρὰ κόρη, ἔχαιρεν ἐκ μέσης καρδίας.

Δι' αὐτὴν ἀνέτειλεν ἡμέρα χαρμόσυνος, ἡμέρα, ἥτις πρώτη αὕτη ἔσχε τοσαύτην ἐπὶ τοῦ βίου της ἐπίρροιαν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐπέτα εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τῶν ἀγγέλων, δὲν ἐγνώριζε τί πρότερον νὰ σκεφθῇ διὰ νὰ χαρῇ πλειότερον. Καὶ ἐν τῇ ἁπλήστῳ αὐτῆς χαρᾷ εἶχε λησμονήσει ἀκόμη καὶ τὸν γέροντα πατέρα της.

Πόσον ἦτο ἀθῶα !

Ὁποῖα αἰσθήματα ἐπλήρωσαν τὴν καρδίαν της ἡ σχέσις, τὴν ὁποίαν ἔλαβε μεθ' ἑνὸς ἀγνώστου ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ χοροῦ, ἓν βλέμμα αὐτοῦ, μία ὀλιγόλεπτος καὶ ἀκατάληπτος συνδιάλεξις, μία λέξις «ἀγαπῶ» ἐντὸς μιᾶς ἐπιστολῆς, μακρὰν ἦτο νὰ ἐννοήσῃ ἡ νεαρὰ καὶ ἀθῶα Σουζάννα

Εἴχομεν εἰπεῖ ὅτι παραδοθεῖσα εἰς τὰς ὀνειροπωλήσεις της ἡ νεαρὰ Σουζάννα ἐσκέφθη τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς πρὸς τὸν κόμητα.

Ἐγερθεῖσα ἔλαβε μελανοδοχεῖον καὶ χάρτην καὶ ἤρξατο γράφουσα.

Γράψασα τὴν ἐπιστολὴν ἡ δεσποινὶς Σουζάννα ἤρξατο σκεπτομένη πῶς νὰ ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτα αὐτῆς εἰς τὴν παιδαγωγόν της Ἀρετὴν μετὰ τῆς ὁποίας ἤθελεν ἐξέλθει εἰς τὸν περίπατον τὴν ἐπομένην πρὸς συνάντησιν τοῦ κόμητος Βίκτωρος Μαλτεσέρ.

Τοιουτοτρόπως σκεπτομένη ἠνοίχθη ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ἡ κυρία Ἀρετὴ ἡ ὁποία ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Σουζάννην ὅτι τὸ δεῖπνον ἦτο ἕτοιμον.

Ἡ Σουζάννα ἔμεινεν ἐκθαμβος ἀποροῦσα πότε διῆλθον αἱ ὧραι συλογιζομένη συνάμα ὅτι μετὰ δύο ὥρας ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπηρέτης τοῦ Μαλτεσὲρ διὰ νὰ λάβῃ ἀπάντησιν.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου προσεποιήθη τὴν ἀδιάθετον διὰ νὰ εὕρῃ καιρὸν νὰ δώσῃ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Αἰμίλιον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐνέβαλεν εἰς μεγάλας ἀνησυχίας τὸν μαρκήσιον Παλμὲρ, ὅστις ἠθέλησε νὰ προσκαλέσῃ ἰατρὸν, ἀλλὰ διὰ παρακλήσεων τῆς θυγατρός του ἐνέδωκεν ὅπως μὴ ζητήσουν ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀδιαθεσία αὐτῆς παρετείνετο ἕως αὔριον.

Διὰ τοιούτου λοιπὸν στρατηγήματος ἔμεινεν εἰς τὸ δωμάτιον περιμένουσα τὴν ἄφιξιν τοῦ Αἰμιλίου.

Περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν ὁ ὑπηρέτης τοῦ κόμητος Μαλτεσὲρ περιεπάτει ἐπὶ τοῦ Βουλεβάρτου τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου περιμένων ἀνυπομόνως ὅπως ὁ δείκτης τοῦ ὡρολογείου αὐτοῦ φθάσει ἐπὶ τῆς ὀγδόης ὥρας δηλαδὴ τοῦ συνθήματος. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν τεττάρτων κάμψας τὴν ὁδὸν τῆς Ὑγιείας, εὑρίθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μοντρέϊλ πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ μαρκησίου.

Ἀκόμη δέκα λεπτὰ ἐψιθύρισε.

SISMANOGLIO MEGARIO

ΛΒ'.

Μετὰ δέκα λεπτῶν ὑπομονὴν ἔστη κάτωθεν τοῦ παραθύρου τῆς δεσποινίδος καὶ ἤρχισε ρίπτων κατάσκοπα βλέμματα περὶ αὐτόν. Τέλος δὲ παρατηρήσας ὅτι ὑπ' οὐδενὸς κατεσκοπεύετο ἤρχισε ρίπτων τοὺς μικροὺς λίθους ἐπὶ τῆς ὕέλου ἐκ διαλειμμάτων.

Εἰς τὸν κρότον τοῦ τρίτου λίθου ἡ δεσποινὶς ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον, διότι τοὺς δύο πρώτους δὲν εἶχεν ἀκούσει, ἕνεκα τῶν ὀνειροπολήσεων εἰς τὰς ὁποίας ἦτο βεβυθισμένη.

Ρίψασα τὴν ἐπιστολὴν ἔκλεισε τὸ παράθυρον ταχέως, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθη τρυγμὸς ἐπὶ τοῦ σανιδώματος πλησίον τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ.

Ἦτο ὁ πατήρ της, ὅστις ἤρχετο ὅπως ἐρωτήσῃ αὐτὴν πῶς ἔχει πρὶν ἢ κατακλιθῇ.

— Εἶσαι καλλίτερα, Σουζάννα μου, ἢ νὰ στείλω τὸν Γουλιέλμον νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἰατρόν.

— Εἶμαι καλλίτερα, πάτερ μου, ἀπήντησε, μὴ ἀνησυχεῖτε· μία κόπωσις ἦτο καὶ ἄλλο τίποτε, αὔριον θὰ εἶμαι ἐντελῶς καλά, δύο ἢ τριῶν ὡρῶν ἀνάπαυσις θὰ μὲ φέρῃ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν.

Ὁ Μαρκήσιος ἠσπάθη τὴν θυγατέρα του καὶ χαιρετίσας ἐπορεύθη ὅπως κατακλιθῇ, τὸν ὁποῖον ἐμιμήθη καὶ ἡ θυγάτηρ του, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀναλογιζομένη τὸν κόμητα.

Τὴν πρωΐαν ἐλθοῦσα ἡ κυρία Ἀρετὴ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Σουζάννης ὅπως ἐξυπνήσῃ αὐτὴν κατὰ τὸ σύνηθες, εὗρεν αὐτὴν ἐντὸς τῆς κλίνης.

Ἰδοῦσα αὐτὴν ρεμβάζουσαν ἡ κυρία Ἀρετὴ, ἔσπευσεν ὅπως ἐρωτήσῃ τὸ αἴτιον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πολλάκις ἔπραττεν ὁπόταν ἔβλεπεν αὐτὴν σκεπτικήν.

Ἡ Σουζάννα παρεκάλεσεν αὐτὴν ὅπως καθήσῃ πλησίον της καὶ ἤρξατο λέγουσα·

— Ἀγαπητή μοι, κυρία Ἀρετή. Γνωρίζω τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν ἔχεις πρὸς ἐμὲ, διὰ τοῦτο θέλω ἐξομολογηθῇ τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον κατατρύχει τὴν καρδίαν

μου, εἰς ὑμᾶς, τὸ ὁποῖον πιστεύω ὅτι δὲν θὰ τὸ ἀνακοινώσητε εἰς τε κανένα, οὔτε εἰς τὸν πατέρα μου καὶ ἤρχισε κλαίουσα διηγουμένη μὲ τρέμουσαν φωνὴν τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος Ροδόλφου Σουκεστίνου τῇ ἑσπέρᾳ τοῦ χοροῦ καὶ τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν τῇ ἔστειλεν ὁ κόμης Βίκτωρ Μαρτεσὲρ, καὶ τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν τῷ ἔγραψε.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κόμητος ἔλαβε ἀντίγραφον τῆς Σουζάννης τὸ ὁποῖον ἀναγνώσας εἰς αὐτὴν εἶπεν·

— Ἐβιάσθης πολύ, ἀγαπητή μου, εἰς τὴν συνέντευξιν τὴν ὁποίαν τῷ δίδεις, ἀλλ' ἔστω, βλέπω ὅτι ἡ καρδία σου ἀφιερώθη πρὸς τὸν κύριον κόμητα τὸ ὀπτιον ἅπαξ μόνον εἶδες, ὅπως καὶ οὗτος σέ, ἀλλὰ δυστυχῶς γνωρίζω τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος, εἶναι ὀξέα καὶ εὐκόλως διαπερῶσι τὴν καρδίαν.

Ἡ δεσποινὶς παρεκάλει τὴν κυρίαν Ἀρετὴν ὅπως δώσῃ εἰς αὐτὴν ὁδηγίαν τινά.

Σκεφθεῖσα ἡ κυρία Ἀρετὴ ὅτι θὰ τῇ ἀπέβαινεν ὁ ἔρως τῆς Σουζάννης ὠφέλιμος, ἤρξατο παρηγορῶν αὐτὴν λέγουσα·

— Καλῶς ἔπραξας νὰ μὴ ἐκμυστηρευθῇς τὰ κατατρύχονται πάθη τῆς καρδίας σου, τὸ ἑσπέρας ὅταν θὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὸν περίπατον, ἐγὼ θὰ ὑπάγω ἕως τὴν φιλινάδα μου Χρυσοθέαν, διὰ νὰ τὴν ἴδω, καὶ σὺ τότε ὑπάγεις εἰς τὸ βουλεβάρον τῶν Ἡλυσίων Πεδίων καὶ συνδιαλέγεσαι μὲ τὸν κύριον κόμητα. Μετὰ ταῦτα ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Χρυσοθέας.

Ἡ κυρία Ἀρετὴ ἐν τῇ συνομιλίᾳ αὐτῆς μετὰ τῆς Σουζάννης ἐλησμόνησεν ὅτι θὰ παρέθετε τὸ πρόγευμα καὶ ἐξῆλθε πάραυτα ὅπως ἑτοιμάσῃ τὴν τράπεζαν.

Ὁ Αἰμίλιος λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ἐπορεύετο περιχαρὴς εἰς τὸ μέγαρον, ἔνθα περιέμενεν αὐτὸν ὁ Βίκτωρ ἀνυπομόνως.

Καθ' ὁδὸν ὁ Αἰμίλιος ἔλεγε· καὶ νὰ ἤξευρα τί τὸν γράφει ἡ λεγάμενη ἐδῶ παρατηρῶν τὴν ἐπιστολήν.

— Ἐγὼ τῇ ἀληθείᾳ ἂν ἤμουνα εἰς τὴν θέσιν της, θὰ τὸν ἔγραφα ἀπόψε νὰ ἔλθῃ νὰ τὰ ποῦμε, ποιὸς ξεύρει ὁ καϋμένος μὲ τί καρδιὰ φυλάγει αὐτὸ τὸ γράμμα. ὠμορφιὰ βαθμὸ κόμητος, τί ἄλλο θέλει ;

Ἂν δὲν τὸν δεχθῇ θὰ 'πῇ ὅτι εἶναι κι' αὐτὴ γιὰ δέσιμο καὶ ὄχι γιὰ ἄντρα μόνο δὲν ξεύρω μὴ τάχῃ σιαγμένα μὲ κανένα ἄλλο καὶ τότε ὁ κύριος κόμης, Βίκτωρ Μαλτεσὲρ, «*ἔφαγε τὰ μούσπουλα*», στάσου νὰ διοῦμε κύριε Αἰμίλιε τί θὰ φέρῃ.

Διανοούμενος ταῦτα ὁ Αἰμίλιος καθ' ὁδὸν συνήντησε φίλον τινά, τὸν ὁποῖον εἶχε νὰ ἴδῃ τρία ἔτη, ὅστις, ἐναγκαλισθεὶς αὐτὸν τῷ ἐπρότεινε νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ ἐκεῖ εὑρισκόμενον οἰνοπωλεῖον.

— Μὴ δυνηθεὶς ὁ Αἰμίλιος νὰ ἀντισταθῇ, ἠκολούθησε τὸν φίλον του εἰς τὸ καφενεῖον, μὲ μίαν ὅμως συμφωνίαν . . .

— Πῶς θὰ τὰ τρακάρωμε στὸ ποδάρι ἐπάνω . . . σὲ μιὰ στιγμὴ μέσα διότι ἔχω ἐργασίαν. Καὶ τὴν ἐπαύριον ἐὰν θέλῃς ἐλθὲ εἰς τὸ καφενεῖον ἡ «Ἑλβετία» ὅπως συνομιλήσωμεν ἐν ἐκτάσει.

— Καλά, καλὰ στὸ ποδάρι ἐπάνω . . . Ἔλα.

Καὶ ὁ Αἰμίλιος ἠνέῳξε τὴν θύραν τοῦ οἰνοπωλείου εἰς ὃ εἶχον φθάσει συνδιαλεγόμενοι καὶ εἰσῆλθε πρῶτος.

— Τί προστάζουν οἱ κύριοι ; ἠρώτησεν ὁ πάτρων.

— Μιὰ ποτήλια παληὸ κρασί.

— Δὲν μοὶ λέγεις, ἀγαπητὲ φίλε Ἀντώνιε, ποῦ ἦσουν ;

— Στὴ Μαρσήλια, εἶναι σωστὰ τρία χρόνια ποῦ ἄφησα τὰ Παρίσια.

— Καὶ θὰ ἐδιασκέδασες ἀρκετὰ καλὰ στὴ Μασσαλία. Καὶ χωρὶς ἀμφιβολία θὰ ἔκαμες ἐκεῖ κάτω τὴν τύχη σου ; Αἴ ;

Ὁ Ἀντώνιος ἀνέτεινε τοὺς ὤμους.

— Ἄφησέ με ἥσυχο ἂν ἀγαπᾷς τὸ θεό σου ! . . Βρὲ ἀδερφὲ ξεύρεις τί ἔφερα μαζί μου . . .

— Προβιζίοναις Μασσαλιότικαις.

— Δουλειὰ κουκοῦτσι. Ἀγιογδίταις ὅσοι θέλεις, χίλιαις φοραῖς εἶναι καλλίτερα τὰ Παρίσια.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ὡρολόγιον τοῦ οἰνοπωλείου ἐσήμανε τὴν ἐνάτην· ὁ Αἰμίλιος ροφήσας τὸ ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου καὶ πάλιν πληρωθὲν ποτήριόν του, εἶτα πληρώσας τὰ ποτὰ καὶ σφίξανταις τὰς χεῖρας ἀλλήλων ἀνεχώρησαν.

Ὁ Αἰμίλιος ἔσπευσε τὸ βῆμα λέγων. Εἴργησα κομμάτι καὶ ποιὸς ξεύρει τί καρδιὰ κάμει τώρα ὁ κύριος Βίκτωρ, καὶ ἂν τὸ γράφει ὅπως θέλει νὰ διῇς χαρὰ καὶ σίγουρα θὰ ἔχω κανένα ἑκατοστάρικο χαρτὶ δῶρο, ἐὰν ὅμως τὸ ἐναντίο ποιὸς τὸν ἀκούει . . .

Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὸ μέγαρον ἔνθα περιέμενεν αὐτὸν ὁ Βίκτωρ Μαλτεστὲρ εὑρισκόμενος εἰς τὸν μέγιστον βαθμὸν τῆς ἀνυπομονησίας· κάθε ἓν λεπτὸν τῷ ἐφαίνετο εἰς αἰών. Τίς οἶδε, ἔλεγε· Θεέ μου, ὁποίαν ἀπάντησιν μέλλω νὰ λάβω· θὰ δεχθῇ τὴν πρότασίν μου ἢ ὄχι ! Ταῦτα ἐσκέπτετο, ὅτε ἐφάνη πρὸ τῆς θύρας ὁ Αἰμίλιος φέρων μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων, καὶ χαιρετίσας τὸν κόμητα ἔδωκεν ἐν τάχει τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ὡς ἔλαβεν ὁ κόμης ὠσφράνθη τὸ λεπτοφυὲς ἄρωμα τὸ ἀποπνέον ὑπὸ τοῦ φακέλλου καὶ διὰ πυρετώδους χειρὸς ἀποσπάσας αὐτὴν ἤρξατο ἀναγινώσκων ἢ μᾶλλον καταβροχθίζων αὐτὴν ἔχουσαν οὕτω·

«*Ἀγαπητέ μοι Κόμη.*

«Τὴν ἐπιστολήν σου, ἣν ἔλαβον μετὰ δακρύων ἱερᾶς συγκινήσεως ἀνέγνων τὸ »περιεχόμενον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον μοὶ παρέσχε σπουδαίαν ἀνακούφησιν. Σᾶς ὑπε»ρευχαριστῶ οὐχ ἧττον, κύριε, διὰ τὰ καλὰ πρὸς ἐμὲ αἰσθήματά σας καὶ μοὶ εἶ»ναι εὐχάριστον ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι ἀπολαύω τῆς ἀγάπης σας.

«Δὲν ἠδυνάμην καὶ ἐγὼ ἐπίσης νὰ λησμονήσω ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τοῦ »χοροῦ, ὅπου εἴχομεν συναντηθῇ. Ἠσθανόμην ἐν τῇ καρδίᾳ μου συγκίνησιν τινά. »Δύο ὁλοκλήρους νύκτας διῆλθον ἄϋπνος ἀναλογιζομένη ὑμᾶς, καὶ ὅτε ἔλαβον »τὴν ποθουμένην μου ἐπιστολήν σας ἐγενόμην ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς μου. Ἀπέ»ναντι τῶν ἱερῶν ὑποσχέσεών σας δὲν ἔχω εἰμὶ νὰ καταθέσω τὸν ἰδικόν μου ὅρ»κον, ὅτι δηλαδὴ θὰ εἶμαι πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη ἐρωμένη σου. Σοὶ στέλλω τὴν »λέξιν τὴν ὁποίαν ἀπῄτεις παρ' ἐμοῦ.

«Ἤθελον σοὶ γράψει ἐκτενέστερον, ἀλλ' ἐπειδὴ φοβοῦμαι μήπως μὲ εἴδοσι »γράφουσαν, πρὸ πάντων δὲ ὁ πατήρ μου, ἀρκοῦμαι εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα.

«Λύριον δὲ περὶ τὴν πέμπτην ἑσπερινὴν ὥραν νὰ μὲ περιμένητε ἐν τῷ βου»λεβάρτῳ τῶν Ἠλυσίων πεδίων διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν Δημόσιον κῆπον καὶ »συνομιλήσωμεν ἀνέτως.

«Ἂς μὴ μάθει κανεὶς περὶ τῆς συνεντεύξεως ταύτης, ἐὰν θέλετε νὰ σᾶς ἀνήκω »καθ' ὅλην μου τὴν ζωήν.»

«Ἡ ὁλοψύχως ἀγαπῶτά Σε

Σουζάννα

Βαλὰρ-δὲ-Παλμέρ.»

ΛΓ'.

Ἅμα ὡς ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν ὁ κόμης Βίκτωρ Μαλτεσὲρ ἐγένετο ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς. Προσκαλέσας τὸν Αἰμίλιον ἔδωκε πρὸς αὐτὸν πέντε γραμμάτια τῶν ἑκατὸν φράγκων, καὶ τῷ εἶπε·

— Ἐὰν ἔλθῃ κανεὶς καὶ μὲ ζητήσῃ νὰ τῷ εἴπῃς ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ καὶ νὰ μὴ μὲ ἀνησυχήσῃς μέχρι τῶν πέντε τῆς πρωΐας διότι ἔχω δύο νύκτας νὰ κοιμηθῶ. Μετὰ ταῦτα ἐπορεύθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κατεκλίθη

Τὴν πρωΐαν ἐξυπνήσας λίαν ἐνωρὶς ἐπορεύθη πρὸς συνάντησιν τοῦ κυρίου Φρειδερίκου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐξήρχοντο εἰς τὸ κυνήγιον, εὗρε τὸν φίλον του ἑτοιμον καὶ περιμένοντα αὐτὸν ὁ ὁποῖος εἶχεν ἑτοιμάσει μίαν ἐνδυμασίαν διὰ τὸν κόμητα Μαλτεσὲρ, δύο ὅπλα τοῦ Λεροσὲ καὶ δύο λαγωνικοὺς κύνας, τοὺς ὁποίους τῷ εἶχε δωρήσει εἷς ἐκ τῶν φίλων του, ὅστις ἔφερεν αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἀνεχώρησαν διευθυνόμενοι εἰς τὸ δάσος τῆς Βενσέννης. Καθ' ὁδὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους εἶδον ἱππέα, ὅστις ἤρχετο καλπάζων.

— Ὁ Φρειδερῖκος στραφεὶς πρὸς τὸν κόμητα Μαλτεσὲρ εἶπεν· νομίζω ὅτι ἐγνώρισα τὸν ἀναβάτην, ὁ ὁποῖος μετέρχεται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ράπτου.

— Τί ζητεῖ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐντὸς τοῦ δάσους ; πόθεν ἤρχετο ; διατί ἐκρύπτετο καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἴδωμεν τὸ πρόσωπόν του.

— Εἷς κόρακας ὁ ράπτης καὶ ὁ ἱππεὺς τί σχέσεις ἔχουμε ἡμεῖς μὲ αὐτὸν, ὁ ἰδικός μου νοῦς κατὰ τὴν ὥραν ταύτην σκέπτεται περὶ τῆς συνεντεύξεως τὴν ὁποίαν θὰ λάβω τὴν ἑσπέραν ταύτην ἐν τῷ Δημοσίῳ κήπῳ μὲ τὴν ὡραιοτέραν δεσποινίδα τῶν Παρισίων.

— Ὁμιλεῖτε ὡς ῥήτωρ, κύριε Βίκτωρ, ἀπήντησεν ὁ Φρειδερῖκος.

Τὴν συνδιάλεξιν αὐτῶν διέκοψεν εἷς ἐκ τῶν δύο κυνῶν, ὅστις εὗρε δύο πτηνὰ ἐντὸς μιᾶς βάτου.

Μετὰ ἓξ ὥρας ἐπέστρεφον εἰς Παρισίους. Τὸ κυνήγιον αὐτῶν κατὰ τὴν δυσμένειαν τῆς τύχης ὑπῆρξε πτωχότατον.

Φθάσαντες εἰς Παρισίους ἐπορεύθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φρειδερίκου, ἔνθα ἔω

ὅτου ἐκδυθῶσιν τὰς κυνηγετικὰς αὐτῶν ἐνδυμασίας ὁ μάγειρος ἡτοίμασε τὸν λαγῳόν, τὸν ὁποῖον ἔφερον ἐκ τοῦ κυνηγίου, ὁ δὲ ὑπηρέτης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου παρέθεσε τὴν τράπεζαν.

Κατὰ τὸ γεῦμα ὁ κόμης Βίκτωρ Μαλτεσὲρ διηγήθη εἰς τὸν Φρειδερῖκον τὸ συμβὰν τοῦ Βερνεσούϊλ δὲ-Μορλάντ, τὸν ὁποῖον ὁ Φρειδερῖκος συνεχάρη διὰ τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀνδρείαν, ἣν ἔδειξε. Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ κόμης ἀπεχαιρέτησε τὸν φίλον αὐτοῦ Φρειδερῖκον καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ βουλεβάρτον τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Γαλλικὸν καφενεῖον περιμένων τὴν ὥραν ὅπως παρέλθῃ καὶ φθάσῃ εἰς τὴν προσδιορισθεῖσαν ὑπὸ τῆς Σουζάννας.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐξῆλθε τοῦ καφενείου παρατηρῶν τὸ ὡρολόγιον αὐτοῦ, διηυθύνθη πρὸς τὸν Δημόσιον κῆπον ὅπου εἶδεν ἐρχομένην τὴν Σουζάνναν.

Ὅτε ἐπλησίασεν ἡ δεσποινὶς Σουζάννα, εἶδε τὸν νεαρὸν κόμητα παρόντα καὶ τρέμοντα σύσσωμον.

Ὁ κόμης Βίκτωρ Μαλτεσὲρ ἦτο ἐκστατικὸς πρὸ τῆς ὡραίας δεσποινίδος ζητῶν λόγους ὅπως ἄρξηται τῆς συνδιαλέξεως.

— Κύριε, τῷ εἶπε διὰ γλυκείας καὶ τρεμούσης φωνῆς διότι καὶ αὐτὴ ἦν συγκεκινημένη προχωρήσωμεν ὀλίγον πρὸς τὰ ἐντὸς τοῦ κήπου.

Ἐκεῖνος ἠννόησεν ὅτι ἠδύνατό τις διαβαίνων νὰ ἴδῃ αὐτοὺς εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, καὶ ἐπροχώρησαν εἰς τὰ ἐνδότερα. Ὁ κόμης λαβὼν τὸ πρότερον αὐτοῦ θάρρος εἶπε·

— Τὸ εἰξεύρετε ἤδη, δεσποινίς· σᾶς ἀγαπῶ. Ὦ! ναί, δεσποινίς, σᾶς ἀγαπῶ καθὼς ποτὲ νέα δὲν ἠγαπήθη μὲ ὅλην τὴν καρδιάν μου! Ποτὲ ἀγνότερος ἔρως δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν ἀνθρώπου! Δεσποινίς, Σουζάννα, ἀκούσατέ μοι. Ὅτε τὸ πρῶτον σᾶς εἶδον ἐν τῷ βουλεβάρτῳ, θεία τῷ ὄντι ἐμφάνησις, ἡ καλονή σας μὲ κατεθάμβωσε· σᾶς ἐπανεῖδον τὴν ἑσπέραν τοῦ χοροῦ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος Ροδόλφου Σουκεστίνου, σᾶς παρετήρουν καὶ σᾶς ἀπεθαύμαζον κρυπτόμενοι ἀπὸ τὰ βλέμματά σας, ἀνέπνεον τὸ ἄρωμα τῆς ἀναπνοῆς σας, καὶ τότε ἤδιστον κατὰ σταγόνας ἐνεστάλαζετο ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ὡσεὶ θεία καὶ οὐράνιος δρόσος.

Ἐν ἐμοὶ συνέβαινε ἐγρήγορσις πραγμάτων ἕως μοι ἀγνώστων ἢ ἀορίστως ἐν τῷ πνεύματί μου συναναφυρομένων. Τοῦτ' ἦν δι' ἐμὲ ἡ αὐγὴ νέας ἡμέρας, τὸ διαθάλον νέον βίον ἔαρ. Ἐν τῇ καρδίᾳ μου διεγέλα ὁ ἥλιος καὶ εἰς τὴν ψυχήν μου ὡσεὶ ἀκτινοβόλως ἀνέθρωσκε σελαγίζων ἀστήρ.

Σᾶς ἠγάπων, δεσποινὶς Σουζάννα, καὶ ἐκτοτε ἐγενόμην ἀληθῶς ἕξαλλος ἐκ τοῦ κατατρύχοντός μοι πάθους καὶ ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ σᾶς γράψω.

— Ὦ! ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ γνωρίσητε μεθ' ὁπόσης ἀνυπομονησίας περιέμενον τὴν ἀπάντησίν σας.

Θεέ μου! ἔλεγα ἐὰν δὲν δεχθῇ τὸν ἔρωτά μου ἢ ἐὰν ἄπελπις ἔβλεπον τοῦτον, τί θὰ ἐγενόμην; ἐν ἐμοὶ τὰ πάντα θὰ ἀπώλωντο ἐσαεὶ καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχον πλέον. Ὦ! δὲν μνυσικακεῖται βεβαίως ἐπειδὴ σᾶς ἠγάπησα;

— Ὄχι, βέβαια, ὑπερήφανον μάλιστα θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου διὰ τὸν ἔρωτα, ὃν σᾶς ἐνέπνευσα.

Ἡ τρέμουσα τοῦ νεανίου χεὶρ ἐδράξατο τὴν τῆς νεαρᾶς κόρης, καὶ πρὶν ἡ δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃ τοὺς λόγους της, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ πυρέσσοντα χείλη του. Εἶτα περιβάλων τὴν Σουζάνναν διὰ βλέμματος τρυφερότητος, τῇ εἶπεν.

— Σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς ἀγαπῶ! Εἶσθε τὸ εἴδωλόν μου, ἡ λατρεία μου!

Ναί, δεσποινὶς, καὶ ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι μὲ ἀπειλεῖ ὁ φοβερώτερος τῶν κινδύνων θὰ σᾶς ἠγάπων.

Ναί, Σουζάννα, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης, ναὶ ἀγαπητή μου, οὐδὲ στιγμὴν εἴχατε ἐξέλθει τοῦ πνεύματός μου ἀπὸ τῆς ἑσπέρας. καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἤδη σᾶς εἶδον, σεῖς εἶσθε τὴν ὁποίαν θὰ ἤμην τόσον εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος νὰ καλέσω σύζυγόν μου καὶ εἶθε νὰ ἀξιωθῶ τῆς εὐτυχίας ταύτης.

Μετὰ δέκα λεπτῶν ἔτι συνδιάλεξιν ἀπεχωρίζοντο, ὁ μὲν κόμης λαβὼν τὴν πρὸς τὰ ἴδια ἄγουσαν πλήρης μεθυστικοῦ ἔρωτος, ἡ δὲ δεσποινὶς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης τῆς παιδαγωγοῦ, ὅπου περιέμενεν ἡ Ἀρετὴ εὑρισκομένη εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς Σουζάννης.

Ὅτε εἶδεν αὐτὴν μακρόθεν ἐρχομένην ἐξέβαλε φωνὴν χαρᾶς.

— Πόσον ἐφοβήθην δεσποινὶς Σουζάννα διότι ἤργισες περισσότερον τοῦ δέοντος.

—Ὀλίγη ἐπιβράδυνσις καὶ ἄλλο τίποτε, κυρία Ἀρετή. Καὶ ἤρχισε διηγουμένη τὴν συνδιάλεξιν ἣν ἔκαμε μετὰ τοῦ κόμητος ἐν χαρᾷ ἀσπαζομένη τὴν παιδαγωγὸν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῇ ὁποίᾳ τῇ ἔδωκεν ὅπως συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ κόμητος καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἔκτοτε ὁ Βίκτωρ ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο, εἰμὴ τὸ πῶς νὰ καταστῇ σύζυγος τῆς Σουζάννας. Βλέπων ὅμως τὸν πατέρα του στένοντα καὶ κλέοντα περιέμενεν τὴ κατάλληλον στιγμὴν ὅπως ζητήσῃ τὴν ἄδειάν του, ἵνα συζευχθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Μαρκησίου Βαλὰρ-δὲ-Παλιμέρ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

SISMANOGLIO
MEGARO

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο

ΡΑΜΙΖΕΡ ΜΑΖΑΤΛΑΝ

SISMANOGLIO
MEGARO

Ο ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΣ ΥΙΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο ΡΑΜΙΖΕΡ ΜΑΖΑΤΛΑΝ

Α'.

Ἐν τινι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ διαμερίσματος τῶν Βορείων ἀκτῶν, αἵτινες ἂν μὴ ὀφείλεις, ἀλλ' ἤκιστα γνωσταί, ἐλλείψει μεγάλων ἐπικοινωνίας ὁδῶν, κεῖται τὸ χωρίον Σάμπελ, οὗ τὸ ἥμισυ τῶν κατοίκων εἰσὶν ἁλιεῖς, οἱ δὲ λοιποὶ γεωργοί.

Πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν σιδηροδρόμων, οἱ ἁλιεῖς τοῦ Σάμπελ πολλοῦ γε καὶ δὴ ἦσαν εὐτυχεῖς, οἷοι εἰσὶ σήμερον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οὗτοι ἀπετέλουν πληθυσμὸν πενιχρώτατα διαιτώμενον, εὐτελέστατα ἐνδυόμενον, ἀγρίαν τὴν ὄψιν ἔχοντα, λυτρώτητα καὶ μὴ καθ' ἑκάστην τρώγοντα. Ἐν τούτοις ἡ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἁλιεία δὲν ἦτο δαψιλεστέρα, οἵα εἶναι σήμερον, ἀλλὰ τί θὰ ὠφέλει αὐτοὺς νὰ ἐπανέρχωνται ἐξ ἀνοικτοῦ πελάγους μετὰ λέμβων καταμέστων ἰχθύων, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ πωλήσωσιν αὐτούς. Ὅπως γλύσχρον ἐκ τῆς ἁλιείας αὐτῶν ἀποκομίσωσι κέρδος, ἠναγκάζοντο νὰ ἀνήγωνται εἰς τὸ πέλαγος, φέροντες εἰς τὰ νῶτα αὐτῶν κοφίνους καὶ εἰς τοὺς βραχίονας καλάθους. Σὺν τούτοις, ἐπήρχοντο αἱ συνεχεῖς τῆς ἀργίας ἡμέραι, ὁπότε αἱ λέμβοι αὐτῶν ὡς τὰ πολλὰ διέρεον, καὶ ἐλλείψει χρήματος, ἠδυνάτουν νὰ ἐπισκευάσωσιν αὐτὰς ἢ νὰ τὰς ἀντικαταστήσωσι δι' ἄλλων.

Τὰ σιδηροδρομικὰ ὅμως συμπλέγματα εἶχον τότε χαραχθῇ καὶ ἡ γηραιὰ

Βρετανία διηυλακώθη καὶ αὕτη ὑπὸ σιδηροδρομικῶν γραμμῶν συνδεξιουμένων πρὸς τὴν ἀπὸ Παρισίων μέχρι Βρέστης γραμμήν.

Ἔκτοτε τὸ Σάμπελ ἀλλοίαν ὅλως προσέλαβεν ὄψιν· διὰ τοὺς ἄρτι πτωχοὺς ἔτι ἁλιεῖς, εὐημερίας ἀνέλαμψεν ἐποχὴ, οὕτω δὲ ἐξ ἐνδεῶν κατέστησαν οὐχὶ μὲν πλούσιοι, ἀλλ' ἴζων ἐν σχετικῇ ῥᾳστώνῃ. Τέλος εἶχον ἐξησφαλισμένον τὸν τῆς ἐπαύριον ἄρτον αὐτῶν, καὶ ἠδύναντο νὰ ἀποζῶσι διὰ τοῦ προϊόντος τῆς ἁλιείας των.

Ἐν τούτοις, τοῦτο δὲ πανταχοῦ συμβαίνει, οἱ ἁλιεῖς τοῦ Σάμπελ, ἐργάζονται διὰ λογαριασμὸν πάτρωνος, ἤτοι χάριν βιομηχάνου, ἀγοράζοντος τὸ προϊὸν τῆς ἁλιείας ἑκάστου καὶ ἐξαποστέλλοντος αὐτὸ καθ' ἑκάστην εἰς Παρισίους, Ρουέννην καὶ εἰς ἄλλας σημαινούσας πόλεις, καλάθους γέμοντας ἐκ πολυτίμων ἰχθύων.

Οὕτω οἱ ἁλιεῖς εἰσί πως θύματα τῶν τοιούτων ἐκμεταλλευτῶν, ἀλλὰ τί νὰ πράξωσιν οἱ δυστυχεῖς οὗτοι; Ἄλλως τε, δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι λόγον αἰτιάσεως, ζῶντες καὶ δυνάμενοι νὰ διαθρέψωσι τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, πολυάριθμον οἰκογένειαν αὐτῶν, διότι ἐὰν ὁ πληθυσμὸς τῆς Γαλλίας τείνει μᾶλλον εἰς μείωσιν ἢ εἰς αὔξησιν, δὲν ὀφείλομεν δι' αὐτὸ νὰ αἰτιώμεθα τοὺς ἀξιεπαίνους τῶν ἀκτῶν ἡμῶν ἁλιεῖς.

Ἡ πρὸς τὰς συζύγους καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἀφοσίωσις καὶ αὐταπάρνησία εἰσὶν ἀντικείμενα θαυμασμοῦ. Μετ' ἐγκαρτερήσεως ἀντέχοντες τὸν κάματον καὶ τὴν ταλαιπωρίαν, οὐδεὶς κίνδυνος πτοεῖ αὐτοὺς, οὐδὲν τοὺς ἀναστέλλει. Πρέπει νὰ δώσωσι τὸν ἐπιούσιον εἰς τὰς οἰκογενείας αὐτῶν ἄρτον. Ἀψηφοῦντες τὴν μανίαν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἐπηρειῶν, ἀπέρχονται τὴν πρωΐαν καὶ ἐπανακάμπτουσι τὴν ἑσπέραν καὶ πολλάκις τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον, ὁπότε ἡ τῆς ἡμέρας ἁλιεία, παρὰ τὰς προσδοκίας αὐτῶν, δὲν ἀπέβη δαψιλής.

Φαίνεται ὅτι ἡ θάλασσα εἶναι τὸ στοιχεῖον αὐτῶν· ἀψηφοῦσι τὰς θυέλλας καὶ τὰς τρικυμίας, παλαίουσι δὲ πρὸς τὴν μανίαν τῶν κυμάτων, ἅτινα συνεχῶς, ἀπειλοῦσι νὰ καταποντίσωσιν αὐτούς.

Ὅταν ἡ θάλασσα εἶναι ταραχώδης καὶ ἡ τρικυμία μαίνεται, ὁ δὲ ἄνεμος πνέει σφοδρὸς, αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία τρέμουσιν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, ἀλλ' οἱ ἀτρόμητοι ἁλιεῖς δὲν τρέμουν ποτέ, διότι μόνον τὸ θάρρος σώζει ἐκ τοῦ κινδύνου καὶ ὄχι ὁ φόβος.

Ἐπιστρέφουν δὲ εἰς τὸν λιμένα μετὰ τοσαύτης ὑπεριφανείας καὶ τοιούτου θριάμβου, καθ' ὅσον μέγας ὑπῆρξεν ὁ κίνδυνος, ὃν διέτρεξαν.

Ἄδοντες καταβαίνουν μετ' ἀναπεπταμένων ἱστίων, γίνονται δὲ δεκτοὶ μετὰ δακρύων χαρᾶς.

Τότε πόσον ἡδεῖς φαίνονται αὐτοῖς οἱ ἀσπασμοὶ τῆς συζύγου καὶ αἱ θωπεῖαι τῶν τέκνων !

Δυστυχῶς φεῦ ! καὶ τοῦτο πολλάκις συμβαίνει, ὑπάρχουν καὶ οἱ μὴ ἐπανακάμπτοντες. Τί γίνονται ; Θύματα τοῦ καθήκοντος, ἡ θάλασσα ἀνήρπασεν αὐτούς ! Θάλασσα τρομερὰ καὶ ἀνηλεὴς πόσους περιβάλλεις καθ' ἕκαστον ἔτος ἐν τῷ ἀπειρομεγέθει σαβάνῳ σου.

Ἡμεῖς δὲ ἀκούομεν τὰς ἀπέλπιδας τῶν χειρῶν κραυγάς, βλέπομεν τὰ τῶν ὀρφανῶν δάκρυα.

Τὸ χωρίον Σάμπελ ἀριθμεῖ τριακοσίους κατοίκους, δύο ἔχει συνοικίας τὴν τῶν ἁλιέων καὶ τὴν τῶν καλλιεργητῶν, κεχωρισμένας ἀλλήλων ὑπὸ αὐχμηρᾶς χέρσου γῆς, ἐφ' ἧς ἐναδύουσι ἀπειρομεγέθεις μέλανες καὶ φαιόχροες βράχοι· οὗτοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ στυγνὴν τὴν ὄψιν ἔχουσαν ἄγονον γῆν, ἐξ ἧς μεταξὺ τῶν βράχων, ἐπὶ λεπτοῦ στρώματος ψαμμώδους γῆς, φύονται ἄκανθαι καὶ τρίβολοι ἔνθεν κακεῖθεν, ἄγριά τινα φυτὰ ἐρυθρωπὰ ὑπὸ τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου, ἐν ἀπόπτῳ δὲ φαίνεται πεύκη τις μεμαραμένη μάτην ἀποπειρωμένη νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς ρίζας αὐτῆς καὶ καμπτομένη εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἐκ τοῦ πελάγους πνεόντων ἀνέμων.

Πῶς εὑρίσκονται ἐκεῖ αἱ τοιαῦται πεῦκαι ἀντιποιούμεναι ἀπὸ τὰς ἀκάνθας καὶ τριβόλους μικρὸν καὶ ἰσχνὸν χῶρον ἐπὶ τοῦ χέρσου τούτου τῆς γῆς τμήματος; Βεβαίως χεὶρ ἀνθρώπινος δὲν ἐφύτευσεν αὐτὰς ἐκεῖ ἀνομβρίλλως, ἄνεμος ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν γαιῶν μιὰ τῶν ἡμερῶν κορίσας ἔσπειρε τὸν σπόρον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀκαλλιεργήτου γῆς.

Αἱ οἰκίαι τῶν ἁλιέων, αἱ πλεῖσται καλύβαι ὠκοδόμηνται ἐπὶ ἀπορρῶγος ἐκ γρανίτου βράχου, χθαμαλοῦ, ὅστις ἀκαταπαύστως ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττόμενος ἰσχναίνεται καὶ διαβιβρώσκεται.

Αἱ κατοικίαι, ὀλίγον ἀπέχουσαι αἱ μὲν τῶν δὲ, διήκουσι κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν καὶ ἐν συμμετρίᾳ, ἅπασαι δὲ ἔχουσαι τὴν πρόσοψιν πρὸς τὸν μικρὸν τοῦ Σάμπελ ὅρμον, ὅπου αἱ προσεγγίζουσαι λέμβοι εὑρίνται ἐν ἀσφαλείᾳ, ὡς ἐν λιμένι καθὼς τὸν τῆς Χάβρης ἢ τὸν τοῦ Σερβούργου. Μεταξὺ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους καὶ τοῦ ναυλοχίου γιγαντιαῖοι ὑψοῦνται βράχοι, τοσοῦτῳ ἐγγὺς ἀλλήλων κείμενοι, ὥστε ἐξ ἀπόπτου ἡ σκιερὰ αὐτῶν γραμμὴ παρέμφερει πρὸς μέγαν ἐκ γρανίτου τεῖχον, ὃν οἱ ἄνθρωποι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ ἐπῳκοδομήσαντο.

Οὕτω ὁ ὅρμος εὑρηται κλειστὸς καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ἐν αὐτῷ αἱ ἀμμώδεις ὄγκοι εἰσὶ κινδυνώδεις, τολμηρὸν δὲ ἦθελεν εἶσθαι διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας τὰς μεταξὺ τῶν βράχων διόδους ὅπως ἀποπειραθῶσιν νὰ εἰσδύσωσιν ἐν ὁρμίσκῳ.

Πρὸ τῆς εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ἀφηγήσεως τῆς συγκινητικῆς κα

δραματικῆς ἱστορίας τοῦ μαρκησίου Ρεμιζὲρ Μαζατλὰν ὀφείλομεν νὰ καταστήσωμεν γνωστὰ τὰ πρὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ καὶ τὰ κατόπιν γεγονότα.

Ὁ μαρκήσιος Εὐγένιος Μαλτεσὲρ ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν πλουσιωτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων οἰκογενειῶν τῆς Βρεταννίας.

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὁ μαρκήσιος Καλέρνης Μαλτεσὲρ, εἶχε μεταναστατεύσει, ὡς πάντες οἱ εὐγενεῖς, οἱ μὴ θελήσαντες νὰ ἀποδεχθῶσι τὰ τετελεσμένα γεγονότα, ἥκιστα δὲ εἰσέτι τὰς νέας ἰδέας. Ἐκουσίαν ὑποστὰς ὑπερορίαν μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ τε καὶ τοῦ δεκαετοῦς τότε υἱοῦ του. Ἐκεῖ δέ, εἰς τὴν ἀντιπέραν τοῦ Ροδανοῦ ὄχθην, κατώρθωσε νὰ διαβιώσῃ ὡς μέγας κύριος, ὅτε δυνηθεὶς νὰ ἀποκομίσῃ ἐκ Γαλλίας ποσὸν εἰς χρυσὸν ἐπίκεινα τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, ποσόν, ὅπερ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐθεωρεῖτο κολοσσαῖον.

Ἡ περιουσία αὐτοῦ, καθὼς ἅπασαι αἱ μετὰ τῶν μεταναστατῶν περιουσίαι, ἐπωλήθη, εἰς τοσοῦτο καλὴν τιμὴν, ὥστε ἠδυνήθησαν νὰ γίνωσι κάτοχοι λαμπροῦ ὑποστατικοῦ, καθ' ὅσον μάλιστα ὑπῆρχε σπάνις χρήματος παρὰ τοῖς ἰδιώταις καὶ τοῖς ταμείοις τοῦ κράτους, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἔλλειψις ἀγοραστῶν. Ἄλλως τε ὁ μαρκήσιος εἶχεν ἐν Γαλλίᾳ ἄνδρα τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ, πιστὸν καὶ ἀφοσιωμένον θεράποντα, ἐπιβλέποντα ἐπὶ τῆς κινητῆς τε καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

Ὅτε δὲ τυχαίως ἦν ἡ πολλὰ πρόσωπα παρουσιάζοντο πρὸς ἀγορὰν πύργου μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ, ἢ ἔπαυλίν τινα, ὁ ἐντολοδόχος τοῦ μαρκησίου ὑπερθεμάτιζε τότε ἐπὶ τοῦ καθορισμένου τιμήματος καὶ καθίστατο κτήτωρ.

Οὕτω δὲ κατορθώθη ἡ ἄθικτος τήρησις τῶν μεγάλων καὶ λαμπρῶν περιουσιῶν τῆς οἰκογενείας τῶν Μαλτεσέρ.

Ὤφειλον τότε νὰ ἀναμείνωσι τὸ τέλος τῶν ἀνησυχιῶν.

Κατὰ τὴν εἰς Βρεταννίαν ἐπάνοδόν του, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαιωνισθῇ ἡ ἐξορία τῶν μεταναστατῶν, ἡ οἰκογέννια τοῦ Μαλτεσὲρ θὰ ἐπανέκαμπτεν, ἡσύχως ἀνακτωμένη τὰς πλουσίας ἰδιοκτησίας αὐτῆς.

Οἱ μετανάσται ἠπατήθησαν εἰς τὰς προβλέψεις αὐτῶν, καὶ δὲν ἦν ἐγγὺς, ὡς ἐφρόνουν, ὁ πρὸς ἐπάνοδον τῆς ἐξορίας αὐτῶν χρόνος.

Ἐν τούτοις, ὁ μαρκήσιος Μαλτεσὲρ εἶδε τὸ τέλος τῆς πρώτης Δημοκρατίας καὶ ἐν ταυτῷ τὰς τῶν ἐλπίδων αὐτοῦ διαψεύσεις.

Ἔκτοτε οἱ μετανάσται ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Γαλλίαν.

Β'.

Ὁ Μαρκήσιος ὅμως Καλέρνης Μαλτεσὲρ ἐπιμόνως ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἐν Γερμανίᾳ. Ἐφάνη πολέμιος πρὸς τὸ ἀπολυταρχικὸν πολίτευμα. Ἤθελε βασιλέα καὶ ὡρκίσθη νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν ἢ μετὰ τοῦ βασιλέως του.

Ὁ πείσμων Βρεταννὸς, ἀφοσιωμένος ἄγαν εἴς τε τὴν βασιλείαν καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν εὐγένειαν, ἀπέθανε κατὰ τὸ ἕκτον ἔτος τῆς Ναπολεοντίου δυναστείας.

Ἐζήτησε παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑποσχεσιν, ὅρκον ὅπως μείνῃ οὗτος ὡς αὐτὸς μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου του πιστὸς τῇ δυναστείᾳ.

Τέσσαρα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἔτη, ὁ Εὐγένιος Μαλτεσὶρ ἀπώλεσε τὴν μητέρα του πληγεὶς μέσην τὴν καρδίαν διὰ τὸν θάνατον αὐτῆς.

Ἦν μόλις τότε εἰκοσαέτης, πλουσιώτατος καὶ ἐλεύθερος ἐν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ, τί ἔμελλε νὰ πράξῃ;

Ὦ! πόσον ἐπεθύμει νὰ ἐπανίδῃ τὴν Γαλλίαν, κατόπιν τῶν μεγάλων ἐν τῇ ὑπερορίᾳ περιπετειῶν, μεγαλειτέρων ἀπὸ ἐκείνας, ἃς ὑπέστησαν ὁ πατήρ του καὶ ἡ μήτηρ του, νὰ ἐπανίδῃ λέγομεν, τὴν Γαλλίαν, ἐξ ἧς ἀπὸ τοσούτων ἐτῶν εἶχον ἀπομακρυνθῇ, μακρὰν τῆς ὁποίας ἠνδρώθη, κατέστη ἀνὴρ, ἰδίᾳ δὲ τὴν Βρετάνην, ἧς ἀόριστον μόνον τὴν ἀνάμνησιν εἶχε. Εἰς τὰ ὄμματά του παρουσιάζετο ὁ ἀρχαῖος τῶν Σάμπελ πύργος, τοιοῦτος οἷον εἶχεν ἰδεῖ ἐν τῇ παιδικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ.

Ἐννοεῖ ὅτι θὰ ἐτήρει τόσον πιστῶς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ γηραιοῦ πύργου τοῦ Σάμπελ, ὅτι δὲν εἶχεν τηρήσει ἢ συγκεχυμένην ἀνάμνησιν τῶν λοιπῶν ἰδιοκτησιῶν, ὄντων προφανῶς μεγαλοπρεπεστέρων, τῶν μαρκησίων Μαλτεσέρ. Οὕτω δὲ κατά τινα ἡμέραν ἦλθεν οὗτος εἰς τὸν κόσμον ἐν Σάμπελ.

Παρὰ τὸν διακαῆ ὅμως αὐτοῦ πόθον τοῦ νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς Γαλλίαν καὶ ἐπανίδῃ τὴν προσφιλῆ αὐτοῦ Βρετάννην, ἐνεμιμνήσκετο τῆς ὑποσχέσεως, ἣν ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα του παρὰ τὴν ἐπιθανάτιον αὐτοῦ κλίνην.

Ἔμεινεν ἐν Γερμανίᾳ καὶ οὗτος ὑπῆρξεν εἷς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀπετέλεσαν τὴν αὐλὴν τοῦ μέλλοντος βασιλέως Λουδοβίκου ΙΗ'.

Ὑγιᾶ εἶχεν ἐκπαίδευσιν, ἥτις ἠδύνατο καθὼς καὶ εἰς τὸν πατέρα του, νὰ τῷ ᾖ ὠφέλιμος πλησίον τοῦ Κόμητος τῆς Προβηγκίας· οὗτος ἄλλως τε δὲν ἠγνόει τὰς πολλαπλὰς καὶ πολυαρίθμους ὑπηρεσίας τὰς ἀποδοθείσας εἴς τε τὴν Γαλλίαν καὶ εἰς τὴν βασιλείαν ὑπὸ τῶν προγόνων τοῦ νεαροῦ μαρκησίου.

Συνέλαβεν ἀκραιφνῆ φιλίαν ὑπὲρ τοῦ Εὐγενίου Μαλτεσὲρ καὶ παρίσχεν αὐτῷ τεκμήρια ἰδιαζούσης ὅλως εὐνοίας.

Ἐπίσης ὅτε ἐπανέκαμψεν εἰς Γαλλίαν ἀνακαλούμενος ὑπὸ τῶν νικητῶν συμμάχων τοῦ Ναπολέοντος ὅστις ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου ὑπὸ τὸ ὄνομα Λουδοβῖκος ΙΗ'. Ἐτήρησε τὸν Εὐγένιον Μαλτεσὲρ ἐν τῇ αὐλῇ καὶ κατέστησε τὸν νεαρὸν μαρκήσιον ἕνα τῶν ἰδιαιτέρων αὐτοῦ γραμματέων.

Ἐν τούτοις, ὁ νεανίας δὲν ἦτο περιωρισμένος παρὰ τῷ βασιλεῖ εἰς ὑπηρεσίαν ἀφαιροῦσαν τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ.

Κατῴκει ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Μαλτεσὲρ, ἀνήκων εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἀπὸ αἰῶνος καὶ ἐπέκεινα· ὁσάκις ἐπεθύμει, καὶ τοῦτο πολλάκις συνέβαινε, μετέβαινεν ὅπως διέλθῃ ὀλίγας ἡμέρας ἐν Βρεττανν[illegible] ἔνθα ἐγίνετο κύριος περιουσίας τῶν Μαλτεσὲρ, ἤτοι πύργων, δασῶν καὶ ἐπαύλεων.

Εὐγνώμων, καθὼς ἔπρεπε νὰ ᾖναι, δὲν ἐδίστασε νὰ περιβάλλῃ διὰ τῶν καθηκόντων του γενικὸν τῶν ὑποστατικῶν αὐτοῦ ἐπιμελητήν, τὸν γηραιὸν καὶ πιστὸν τοῦ πατρός του θεράποντα, Ἀνδριανόν.

Ὁ Ἀνδριανὸς ἐπὶ τέσσαρα ὅλα ἔτη ἐξηκολούθησε ὑπηρετῶν τὸν Εὐγένιον Μαλτεσὲρ, ὃν ἠγάπα τόσον πολύ, ὅσον καὶ τὸν υἱόν του Αἰμίλιον.

Διὰ τὴν ἀγάπην, ἣν εἶχε πρὸς τὸν πατέρα τοῦ μαρκησίου Καλέρνη Μαλτεσὲρ, ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα ὁσάκις ἐνεθυμεῖτο αὐτόν, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν, ἀλλ' ἀπέθανε μακρὰν αὐτῆς.

Ἡμέραν τινὰ ὁ γέρων ὑπηρέτης πορευόμενος εἰς ἓν παντοπωλεῖον, πρὸς παραγγελίαν μερικῶν πραγμάτων ἀναγκαιούντων διὰ τὸν γάμον τοῦ κυρίου του.

Ἐν τῇ διασταυρώσει τῆς ὁδοῦ Δρουὼ, ὁ Ἀνδριανὸς θέλων νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ ἑνὸς ἵππου, ἀνετράπη ὑπ' ἄλλου, ὅστις κατήρχετο τὴν ὁδὸν τῆς Ὑγιείας.

Πανταχόθεν ἠκούσθησαν φωναί, αἱ μὲν τρόμου καὶ οἴκτου, αἱ δὲ ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως.

Ὁ ἵππος λογικώτερος τοῦ ἐδηγοῦντος αὐτὸν ἡνιόχου, διῆλθε διασκελίσας τοὺς πόδας ἄνω τῆς κεφαλῆς τοῦ λειποθύμου γέροντος Ἀνδριανοῦ, χωρὶς νὰ τὸν προξενήσῃ κακόν, ἀλλ' οἱ δύο τροχοὶ τῆς ἁμάξης διῆλθον ἐπὶ τῶν κνημῶν αὐτοῦ.

Δύο ἄνδρες ἐφορμήσαντες κατόρθωσαν νὰ ἀναστείλωσι τὴν ὁρμὴν τοῦ ἵππου, παρὰ τοὺς συνεχεῖς κτύπους, οὓς κατήνεγκε διὰ τῆς μάστιγος ὁ ἁμαξηλάτης,

νομίζων ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ διαφύγῃ, μηδόλως μεριμνῶν ἄλλως τε διὰ τὸ δυστύχημα, ὅπερ πρὸ μικροῦ ἐγένετο αἴτιος καὶ οὗτινος τὴν εὐθύνην ἅπασαν ὑπεῖχεν.

Ἡ ἀγανάκτησις τότε ἐξήφθη ἔτι μᾶλλον, καὶ ἤδη ἐπέκειναι τῶν ἐξήκοντα προσώπων περιεστοίχιζον τὴν ἅμαξαν.

Τρεῖς ἐκ τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων ἀνδρῶν, λαβόντες τὸν δυστυχῆ γέροντα εἰς τοὺς βραχίονάς των, μετήνεγκον αὐτὸν εἰς παραπλήσιόν τι φαρμακεῖον.

Ὁ φαρμακοποιὸς παρέσχεν τὰς ἀναγκαιούσας περιθάλψεις εἰς τὸ θῦμα τοῦ δυστυχήματος, διαγνώσας ὅτι μία κνήμη ἐθραύσθη ὀλίγον κάτωθι . . . τῆς ἄλλης μόνον μολωπισθείσης.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἰατρὸς ἔφθασεν.

Ἡ κνήμη ἤρξατο ἐξοιδαινομένη, ἀλλὰ τὸ ὀστοῦν δὲν κατάγη, τὸ κάταγμα ἦν καθαρόν, τοῦθ' ὅπερ εὐχερῆ καθίστα τὴν ἐπίδεσιν, καὶ ἐπέτρεπε νὰ ἐλπίζῃ τις, ὅτι οὐδεμία περιπλοκὴ θὰ ἐπρόκυπτεν εἰς τὴν θεραπείαν.

Τοῦ ἐπιδέσμου γενομένου, ἠδύναντο νὰ ὁδηγήσωσι τὸν δυστυχῆ τραυματίαν εἰς τὴν κατοικίαν του, καὶ τῷ ἠρώτησαν ποῦ κατῴκει.

Οὗτος ἀπεκρίθη ὅτι ὠνομάζετο Ἀδριανός, ὅτι ἦτο ὑπηρέτης τοῦ μαρκησίου Εὐγενίου Μαλτεσέρ, τοῦ ὁποίου τὸ μέγαρον εὑρίσκεται ἐν τῷ βουλεβάρτῳ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου.

Διέταξαν νὰ ἔλθῃ ἅμαξα, ἐν ᾗ ὁ τραυματισθεὶς εἰσήχθη μετὰ τῶν ἀναγκαίων προφυλάξεων.

Ἡ ἅμαξα ἤρξατο τὴν πορείαν της, ἐπειδὴ δὲ ὁ ἰατρὸς συνέστησεν ὅπως βαίνῃ ἡ ἅμαξα βραδέως, εἷς ἐκ τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων ἀστυνόμων ἠκολούθησεν αὐτὴν πεζῇ.

Δύο δὲ ἕτεροι εἶχον λάβει ὑπὸ σημείωσιν τὸν ἀριθμὸν τῆς ἁμάξης, τὸ ὄνομα τοῦ ἁμαξηλάτου καὶ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων.

Παρετήρησαν δὲ ὅτι ὁ ἡνίοχος ἦτο ὀλίγον ἐν καταστάσει μέθης, τότε τὸν ἐβίασαν νὰ καταβῇ ἐκ τῆς ἕδρας του καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς ἀστυφυλακῆς, ἐν ᾧ ἄλλα ὄργανα τῆς ἀστυνομίας κατεγίνοντο νὰ ὁδηγήσωσι τὴν ἅμαξαν εἰς τὸ ἁμαξοστάσιον.

Μεγάλη συγκίνησις ἐπεκράτει ἐν τῷ Μεγάρῳ τοῦ Εὐγενίου Μαλτεσὲρ ὅτε ἐξήγαγον τὸν τραυματίαν ἐκ τοῦ δίφρου οἱ ὑπηρέται, οἵτινες ὡς εἶδον τὸν Ἀδριανὸν εἰς ἣν εὑρίσκετο κατάστασιν ἤρξαντο ἐπωλοφυρόμενοι.

Ἀνελθόντες βραδέως τὴν κλίμακα τοῦ πρώτου ὀρόφου εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀνδριανοῦ.

Ἐν πρώτοις κατέκλινον τὸν τραυματίαν ἐπὶ ἑνὸς ἀνακλίντρου· εἶτα δύο ὑπηρέται ἀπεκδύσαντες τὸν δυστυχῆ ἔθεσαν αὐτὸν ἐν τῇ κλίνῃ.

Εἷς δὲ ἐκ τῶν ὑπηρετῶν πληρώτας, ἀπέπεμψε τὸν ἁμαξηλάτην.

Μετ' ὀλίγον ἔρθασεν ὁ δεκαοκταέτης αὐτοῦ υἱός, Αἰμίλιος, ὅστις ἤρχετο ἐκ Ρουέννης, ἔνθα εἶχε μεταβῇ πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ὑποστατικῶν τοῦ μαρκησίου Μαλτεσέρ, ἀναθέσας τὴν ἐργασίαν ταύτην εἰς αὐτὸν ὁ πατήρ του 'Αδριανὸς ἕνεκα τῶν πολλῶν φροντίδων, ἃς εἶχε διὰ τὸν γάμον τοῦ μαρκησίου Μαλτεσέρ.

Εἰσελθὼν ὁ Αἰμίλιος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρός του, καὶ ἰδὼν τοὺς ὑπηρέτας συναθροιζομένους ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ τὸν πατέρα του εἰς τὴν κλίνην, ἔχοντα συνεσταλμένον τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῶν πόνων, ἐμαντεύσεν ὅτι συνέβη δυστύχημά τι εἰς αὐτόν.

Πλησιάσας πρὸς τὴν κλίνην καὶ γονυπετήσας, κλαίων καὶ ὀλολύζων ἠρώτα νὰ μάθῃ τί εἶχε συμβῇ εἰς τὸν δύσμοιρον πατέρα του, τὸν ὁποῖον ἐπληροφόρησαν περὶ τοῦ δυστυχήματος οἱ ὑπηρέται τοῦ μαρκησίου Μαλτεσέρ.

Παρηγοροῦντες αὐτὸν ἵνα μὴ κλαίῃ, διότι αὐτὰ συμβαίνουν κάθ' ἑκάστην καὶ ὅτι σὲ δεκαπέντε ἡμέρας τὸ πολὺ ἕνα μῆνα οὐδὲν θὰ ἔχῃ.

SISMANOGLIO MEGARO

Γ'.

Τὴν ἑσπέραν ἐλθὼν ὁ Εὐγένιος Μαλτεσὲρ παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου Κέϋνεκ-δὲ Λαρμόνε, ὅπου εἶχε μεταβῆ πρὸς σύνταξιν ἑνὸς συμβολαίου ἐκ πεντήκοντα χιλιάδων φράγκων, ἐπ' ὀνόματι τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ ὑπηρέτου, διότι εἶχε κατὰ νοῦν τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου του, νὰ δώσῃ αὐτὸ ὡς δῶρον εἰς τὸν πιστὸν καὶ ἀφοσιωμένον ὑπηρέτην τοῦ Ἀδριανόν.

Μαθὼν ὅμως παρὰ τοῦ Αἰμιλίου τὸ δυστύχημα τοῦ ὑπηρέτου αὐτοῦ Ἀνδριανοῦ, ἐσπευσμένως ἐπορεύθη εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα εὑρίσκετο ὁ πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος ὑπηρέτης του.

Ἐνεθάρρυνε τὸν δύσμοιρον αὐτοῦ θεράποντα, ὅτι δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ γείνῃ καλὰ κατὰ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ ἰατροῦ.

— Ἀπὸ τὴν σήμερον θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν σου, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, ὁ εὐπειθὴς καὶ καλὸς υἱός σου, Αἰμίλιος, σὺ δὲ ἀγαπητέ μοι καὶ πιστότατε Ἀνδριανέ, σὺ ὅστις ἀπὸ τεσσαράκοντα ἤδη ἐτῶν εἰργάσθης καὶ ἐργάζεσαι ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ πιστότατα, λάβε λοιπὸν ὡς ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων σου, οὓς ὑπέφερες μέχρι τοῦδε, αὐτὸ τὸ συμβόλαιον εἰς τὸ ὁποῖον περικλείονται ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδες φράγκα, τὸ ὁποῖον εἶχον σκοπὸν νὰ σοὶ δωρήσω τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μου ἐνώπιον τῶν προσκεκλημένων, ὁπότε θὰ εὑρισκόμεθα εἰς τὴν τράπεζαν ἐπαινῶν πάντοτε τὰς ὑπηρεσίας, ἃς παρέσχες εἰς τὸν πατέρα μου καὶ εἰς ἐμέ.

— Ἀλλὰ φεῦ ! ἡ εἱμαρμένη δὲν ἠθέλησε νὰ σοὶ χαρήτῃ νὰ αἰσθανθῇς τὴν χαρὰν ταύτην. «*Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει*» ἐπέπρωτο ἤδη νὰ μὴ ἴδῃς τὸν γάμον τοῦ Κυρίου σου.

— Τὸ δὲ ἕτερον ἀντίγραφον τοῦ συμβολαίου εὑρίσκεται παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Κέϋνεκ-δὲ-Λαρμόνε, καὶ τὸ χρηματικὸν εὑρίσκεται εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Δεροζιὲ καὶ Σας, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἔχῃς ἐτήσιον εἰσόδημα τριῶν χιλιάδων φράγκων.

— Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὁποίας θὰ γείνῃς καλὰ, ἐὰν ἐπιθυμῇς δύνασαι νὰ ὑπάγῃς εἰς ὁντινα ἐξοχικὸν τόπον ἢ πόλιν τῆς Γαλλίας διὰ νὰ διέλθῃς τὰς ἡμέρας

τοῦ γήρατός σου, ἢ ἐὰν θέλῃς μεῖνε ἐδῶ μετὰ τοῦ υἱοῦ σου διὰ τοῦ ὁποίου τὸ μέλλον θὰ φροντίσω κατόπιν.

Ὁ Ἀνδριανὸς λαβὼν τὰς χεῖρας τοῦ μαρκησίου ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, ἔφερεν αὐτὰς εἰς τὰ χείλη του καὶ τὰς κατησπάζετο μὴ εὑρίσκων λόγους διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ χύνων δάκρυα χαρᾶς.

Θλίψας τὰς χεῖρας τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ ὑπηρέτου Ἀνδριανοῦ ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησεν.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μαρκησίου ἐκ τοῦ δωματίου, ὁ Ἀνδριανὸς προσεκάλεσε τὸν υἱόν του Αἰμίλιον, τὸν ὁποῖον ἤρξατο συμβουλεύων ὡς ἑξῆς·

— Νὰ μὴ καταδεχθῇς ποτὲ ἐν ὅσῳ εὑρίσκεσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μαρκησίου νὰ καταχρασθῇς οὐδὲ ἓν σόλδιον, οὔτε ἑκατὸν καὶ διακοσίας χιλιάδας φράγκα, καὶ νὰ ἦσαι πάντοτε ὁ πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος τύπος τῶν ὑπηρετῶν. Θὰ ἔλθῃ δὲ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ λάβῃς τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων σου, ὅπως σήμερον ἔλαβα καὶ ἐγώ· δεῖξας εἰς τὸν Αἰμίλιον τὸ συμβόλαιον τὸ ὁποῖον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ θὰ ἐκληροδότει ὁ ἴδιος.

Πρὸ τοῦ ὁποίου γονυπετήσας ὁ Αἰμίλιος ὡρκίσθη ὅτι θὰ τηρήσῃ τὴν τιμὴν τῶν γονέων του ἀκηλίδωτον καὶ ἀγνὴν καὶ λαβὼν τὰς χεῖρας τοῦ πατρός του ἀφοῦ τὰς ἠσπάσθη ἔθεσεν αὐτὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ εἶπεν·

— Εὐλογίσατέ μοι λοιπόν, πάτερ μου, καὶ ἐστὲ ἥσυχος . . .

Ὁ γέρων καταγοητευθεὶς ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσηλώσας αὐτοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐδεήθη ἐπὶ πολὺ, ἐκλυπαρῶν τὸν Κύριον ὅπως ὁδηγήσῃ τὸν υἱόν του εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ προφυλάττῃ αὐτὸν ἀπὸ παντὸς κινδύνου.

Ἐγερθεὶς ὁ Αἰμίλιος καὶ ἀσπασθεὶς πάλιν τὴν χεῖρα τοῦ πατρός του ἐπορεύθη πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀναγκαίων ἐργασιῶν, ἃς θὰ ἐξετέλῃ ὁ πατήρ του ἐὰν ἦτο καλά.

Ἐξερχόμενος τῆς θύρας τοῦ μεγάρου, ὁ Αἰμίλιος ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ μαρκήσιος εἰς τὸν ὁποῖον εἶπεν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης πρέπει νὰ ἀναλάβῃς τὴν ἐργασίαν τοῦ πατρός σου.

Διότι πρῶτον ὁ πατήρ σου εἶναι πλέον γέρων, καὶ δὲν δύναται νὰ ἐργασθῇ, καὶ δεύτερον ἐπειδὴ τῷ συνέβη αὐτὸ τὸ δυστύχημα. Πιστεύω δὲ ὅτι θὰ φανῇς ἄξιος τοῦ πατρός σου, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς λόγους ὁ Αἰμίλιος συγκατένευσε μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως.

Ὁ μαρκήσιος Εὐγένιος Μαλτεσὶρ μετὰ δύο μῆνας συνέχαιρεν ἑαυτὸν διὰ τὴν ἀνάθεσιν τῆς περιουσίας του εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἀδριανοῦ τοῦ δεδοκιμασμένης τιμιότητος καὶ πίστεως ἀνδρὸς ἐκείνου, ὅστις καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τοῦ βίου αὐτοῦ δὲν ἔπαυσε νὰ τῷ παράσχῃ ἐνδείξεις τῆς ἀμερίστου αὐτοῦ ἀφοσιώσεως.

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος σπανίως μετέβαινεν εἰς Βρετανίαν χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀρχαῖον τῶν Σάμπελ πύργον. Τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἐθεώρει ὡς ὀφειλομένην εὐλαβῆ προσκυνείαν, οὐδαμοῦ δὲ ἄλλοθι ἐπανεύρισκεν ἡδυτέραν τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητρός του, ἣν ἐλάτρευσε καὶ ἥτις τόσον τρυφερῶς τὸν εἶχεν ἀγαπήσει.

Ὄρθιος ἱστάμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πύργου, ἀνελογίζετο τὸν δυστυχῆ πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε μακρὰν τῆς πατρίδος του καὶ τὴν δυστυχῆ μητέρα του.

Τότε οἱ δακρύβρεκτοι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἵσταντο ἀπλανεῖς καὶ τὰ χείλη του ἐτονθόρυζον·

— Διατί νὰ μὴ ζοῦν καὶ αὐτοὶ πλέον;

Φεῦ! πολὺ γρήγορα ἀπέθανον.

Εἶτα προσέθεσεν·

— Αὐτὴ ἡ παλαιὰ κατοικία εἶναι μελαγχολικὴ καὶ ὅμως μοὶ ἀρέσκει πολὺ καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ διέλθω εὐχαρίστως ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.

Τοῦτο προέρχεται διότι ἐκεῖ ἐγεννήθην καὶ ἡ μήτηρ μου μοὶ ἔδωκε τὰ πρῶτα αὐτῆς φιλήματα.

Ἠγάπα νὰ συνδιαλέγηται μετὰ τῶν ἀλιέων, ἀρυόμενος πληροφορίας περὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν, ἐνθαρρύνων αὐτοὺς διὰ καλῶν λόγων καὶ ἀνακουφίζων τὰ δεινοπαθήματα αὐτῶν. Τοῦτ' αὐτὸ ἐποίει καὶ μετὰ τῶν καλλιεργητῶν τῆς ἐπαύλεως καὶ πάντας τοὺς μικρομισθωτάς του. Παρεῖχε τὴν ἐλπίδα καὶ ἐξήρανε τὰ δάκρυά των.

— Ὁ νεαρὸς ἡμῶν μαρκήσιος δὲν εἶναι ὑπερήφανος, ἔλεγον, εἶναι καλὸς κύριος, ὁ ὁποῖος βοηθεῖ τοὺς πτωχούς· εἶναι γενναιόκαρδος καθὼς ἦτο ὁ πατήρ του, καὶ ἐλεήμων καθὼς ἦτο ἡ μήτηρ του, ἡ φίλη τῶν πτωχῶν.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν εὐλογῇ καὶ νὰ τὸν πολυετῇ, ἔλεγεν ἄλλος.

Ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὸ δυστύχημα, ὅπερ συνέβη εἰς τὸν Ἀδριανόν, ὁ μαρκήσιος Εὐγένιος Μαλτασέρ ἐνυμφεύθη τὴν δεσποινίδα Ἀγγελικὴν Ζουλτασέρ εἰς ἡλικίαν εἴκοσι καὶ ἓξ ἐτῶν.

Ἡ Ἀγγελικὴ Ζουλτασέρ ἀνῆκεν εἰς ἀρχαιοτάτην τῆς Βρετανίας οἰκογένειαν. Δὲν ἦτο πλουσία, καθὼς ὁ σύζυγος αὐτῆς, ἀλλ' εἶχε τὰ προσόντα ἐκεῖνα τῆς καρδίας, ἅτινα ἄνθρωπος, οἷος ὁ μαρκήσιος Μαλτεσέρ θὰ προὐτίμα ἀντὶ πάσης μεγάλης περιουσίας.

Ἡ νεαρὰ μαρκησία ἦν ὡραιοτάτη καὶ θελκτικωτάτη.

Ὁ μαρκήσιος Εὐγένιος Μαλτεσέρ, ὅστις ποτὲ δὲν εἶχεν ἀγαπήσει, ἐνυμφεύθη τὴν δεσποινίδα Ἀγγελικὴν ἐξ ἔρωτος, δυνάμεθα δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐλάτρευε τὴν

σύζυγόν του. Οὐδέποτε γάμος συνήφθη ὑπὸ αἰσιωτέρους οἰωνούς, τὰ πάντα δὲ ὑπισχνοῦντο τῷ νεαρῷ ζεύγει τελείαν εὐδαιμονίαν.

Ἐντὸς ὀκτὼ καὶ δέκα μηνῶν ἡ μαρκησία ἐγέννησεν υἱόν.

Ὀλίγου δεῖν ὁ μαρκήσιος ἐξίστατο τῶν φρενῶν ἐκ τῆς χαρᾶς του.

Ἡ γέννησις τοῦ υἱοῦ ἦν δι' αὐτὸν ἀπόλυτος εὐημερία.

Ἦτο πατήρ, εἶχεν υἱόν, κληρονόμον τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς περιουσίας τῶν Μαλτεσέρ.

SISMANOGLIO MEGARO

Δ'.

Ὁ μαρκήσιος εἶχε παραδοθῆ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ Βίκτωρ ἦτο ἓν ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων παιδίων, τὰ ὁποῖα ἀγαπῶτι νὰ ἀναρτῶνται ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τῆς μητρός των, καὶ διὰ τῶν ἀξιολατρεύτων αὐτῶν θωπειῶν ἐκλιπαροῦσιν συγγνώμην διὰ τὰ ἐλαφρὰ αὐτῶν παραπτώματα.

Ἠγαπᾶτο καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν γονέων του. Ἐξήρχοντο μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν περίπατον, διασκεδάζοντες διὰ τῶν κινήσεων καὶ τῶν ἀνασκιρτήσεων τοῦ μικροῦ Βίκτωρος.

Ἡμέραν τινὰ ἐξῆλθον εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ προγευματίσωσι.

Ἐκάθησαν ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλης ἱνδοκαστανέας, ἔνθα εὑρίσκετο τράπεζα ἕτοιμος διὰ τὸ πρόγευμα.

Κατὰ τὸ πρόγευμα, ἡ νεαρὰ μήτηρ, ἥτις ἐκράτει τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν γονάτων της, εἶπε πρὸς τὸν μαρκήσιον·

— Ἰδέ, Εὐγένιε, πῶς σὲ παρατηρεῖ μὲ ὕφος περίεργον, τὸ ὡραῖον μου μικράκι! Καταλαμβάνει ὅτι εἶσαι πατήρ του καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι μήτηρ του.

Ὁ μαρκήσιος ἐμειδίασεν εἰς τοὺς λόγους τούτους.

— Τοιαύτης ἡλικίας παιδὶ δὲν καταλαμβάνει τίποτε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· βλέπεις δὲ ὅτι μὲ τὰ σωστά σου τὸ σκέπτεσαι ὡς ὡραῖον ἀξιωματικὸν τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ τῶν Οὐταρικῶν ταγμάτων.

— Μὲ τὰ σωστά μου, προσέθηκεν ἐκείνη, τὸ βλέπω πάντοτε, τὸ βλέπω ἐπίσης ὅτι πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον, ὅτι ἠξεύρει νὰ ἀναγινώσκει καὶ νὰ γράφῃ πολλὰς γλώσσας, ὅτι πηγαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅτι μοὶ δίδει τὸν βραχίονά του διὰ τὸν περίπατον, καὶ τέλος εἰκοσαετῆ καὶ φέρει ὡραῖον ὡς τὸν ἰδικόν σου μελαγχρὸν μύστακα.

— Καὶ ἀληθινὸν ἀξιωματικὸν, προσέθηκε γελῶν ὁ Εὐγένιος.

— Μάλιστα. Ὁ υἱός μου ἔσται ὑπερασπιστὴς τῆς πατρίδος καθὼς οἱ προπάτορές του.

Ὁ Εὐγένιος ἤρξατο νὰ γελᾷ.

— Δὲν βλέπεις πῶς σὲ παρατηρεῖ, πιστεύω ὅτι τὰ μουστάκια σου κινοῦν τόσον πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον του.

— Δυνατὸν καὶ τοῦτο· ἀλλ' ἐὰν δὲν παύει τοῦ νὰ μὲ παρατηρῇ, αἱ μικραί του χεῖραι δὲν ἡσυχάζουν· ἰδὲ πῶς σὲ σιάζει τὰ μαλλιά σου.

Τὸ παιδίον ἱστάμενον ὄρθιον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός του καὶ μὴ ἀποστρέφον τὰ ὄμματα ἀπὸ τὸν πορτέρα του, ἔσυρε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν χειρῶν του τὰ ἄκρα τῆς οὐλης καὶ ξανθῆς κόμης τῆς μητρὸς καὶ κατέστριφε τὴν ὅλην τῆς κεμμώσεως ἁρμονίαν.

— Μπᾶ! ἄφες τὸ καϋμένο, δὲν πειράζει· ὁ Αἰμίλιος θὰ μὲ φέρῃ ἕνα κτένι καὶ διορθώνω τὰ μαλλιά μου.

Μετὰ βραχείαν σιγὴν ἡ νεαρὰ μήτηρ ἐξηκολούθησεν·

— Ἀληθιὰ εἶναι πελὺ σοβαρός· πρέπει νὰ τὸν κάμωμεν νὰ γελάσῃ ὀλίγον.

— Πάρτονε σὺ καὶ θὰ διῇς.

Ἡ Ἀγγελικὴ Ζουλτασὲρ ἔθηκε τὸν μικρὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Εὐγενίου καὶ ὑπῆγε νὰ κρυβῇ ὄπισθεν συστάδος λυρίων.

Τὸ παιδίον ἤρξατο ἀναζητῶν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Κούκου! κούκου! ἐφώνησεν ἡ Ἀγγελική.

Εἶτα δὲ ἐμφανισθεῖσα αὖθις, εἶπεν·

— Νὰ ἡ μήτηρ σου!

Τὸ μικρὸν ἤρξατο τότε νὰ γελᾷ τείνον τοὺς ἁβροὺς αὐτοῦ βραχίονας εἰς τὴν μητέρα του.

Πολλάκις ἡ σκηνὴ αὕτη ἐπανελήφθη καὶ ἑκάστοτε ὁ μικρὸς Βίκτωρ ἐνηγκαλίζετο καὶ ἀνεκίρτα ἐκ χαρᾶς.

Οὕτω διασκεδάζοντες μετὰ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῶν μικροῦ, ἡ Ἀγγελικὴ καὶ ὁ Εὐγένιος ἔφθασαν εἰς τὸ τέρμα τῆς εὐδαίμονος ἐκείνης ἡμέρας.

Δύο ἔτη μετὰ ταῦτα ἡ Ἀγγελικὴ ἔπεσε κλινήρης ἕνεκα λυπηρᾶς εἰδήσεως, ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ συζύγου τῆς θείας της, ὁ ὁποῖος τὴν εἰδοποίει τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς του συζύγου, ἡ ὁποία εἶχε μεταβῇ εἰς Γερμανίαν ἕνεκα σπουδαίων ὑποθέσεων, ἀφήσασα τὰ ὀπίσω αὐτῆς μακρὰν τῆς ἀγαπητῆς αὐτῆς πατρίδος Βρεταννίας.

Ὁ μαρκήσιος Εὐγένιος Μαλτεσὲρ ἠναγκάσθη νὰ προσκαλέσῃ παιδαγωγὸν διὰ τὸ παιδίον, ἕνεκα τῆς ἀσθενείας τῆς συζύγου του.

Ἡ παιδαγωγὸς τοῦ Βίκτωρος, ἥτις ἐκαλεῖτο Κικελία, ἀνέτρεφε τὸν μικρὸν Βίκτωρα μετὰ σφοδροῦ ζήλου, ὅπως ἀποδῇ ἡμέραν τινὰ ἄξιος τοῦ μεγάλου τῶν Μαλτασὲρ ὀνόματος.

Ὁ μικρὸς Βίκτωρ φθάσας εἰς τὸ ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐξήρχετο μετὰ

τοῦ πατρός του εἰς τὸν περίπατον ἐφ' ἁμάξης, διερχόμενος μετ' αὐτοῦ τὰ διάφορα ἐργοστάσια τῶν Παρισίων, ἐδείκνυεν εἰς αὐτὸν τὰς ὡραίας καὶ θαυμασίας μηχανάς των, δεικνύων εἰς τὸν υἱόν του τοὺς μαθητὰς τοῦ ἐργοστασίου, οἵτινες εἰργάζοντο μετὰ ζήλου προσπαθοῦντες ὅπως ὅσον τάχιον γείνωσιν τέλειοι τεχνῖται. Συμβουλεύων αὐτὸν νὰ γείνῃ γενναιόψυχος καὶ ὑπομονητικὸς εἰς τὰ προσκόμματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀπήντα ἐνίοτε ὑπὸ τῶν φίλων του.

Τότε ὁ μικρὸς Βίκτωρ ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς του περιεπτύσσετο τὸν λαιμὸν τοῦ πατρός του καὶ τὸν κατεκάλυπτε διὰ φιλημάτων.

Τοιουτοτρόπως αἱ ἡμέραι διεδέχοντο τοὺς μῆνας καὶ οἱ μῆνες τὰ ἔτη, αὐξάνων κατὰ τὴν ἡλικίαν, γενόμενος συνάμα τὸ καύχημα τοῦ πατρός του.

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ ἔννατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, προσέλαβον διὰ τὸν Βίκτωρα καθηγητὰς παρὰ τῶν ὁποίων ἐδιδάσκετο τὴν Γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν καὶ Ἑλληνικὴν, οἵτινες ἐθαύμαζον αὐτὸν διὰ τὴν ἀγχίνιαν τοῦ πνεύματός του.

Ἐκτὸς τῶν τριῶν γλωσσῶν, ἃς ἐδιδάσκετο, ἐγνώριζε καὶ τὴν Γερμανικὴν, ἣν ἐξέμαθε παρὰ τοῦ πατρός του καὶ τὴν Ἰταλικὴν, ἣν ἐδίδασκεν αὐτὸν ἡ μήτηρ του.

Κατὰ τὸ δωδέκατον ἔτος εἰσήχθη εἰς Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων, ἐν τῷ ὁποίῳ σπουδάσας ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ἐποίησε λαμπρὰς σπουδὰς, λαβὼν δὲ τὸ δίπλωμα αὐτοῦ ἀπεφοίτησε κατὰ τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰσήχθη παρὰ τοῦ πατρός του εἰς τὴν αὐλὴν Λουδοβίκου τοῦ ΙΗ'. ἐν τῇ ὁποίᾳ μετὰ τρία ἔτη ἀντικαθίστα τὸν πατέρα του Εὐγένιον Μαλτεσίρ, ὅστις ἐπεθύμει τὸν ἀνεξάρτητον καὶ ἐλεύθερον βίον.

Ἐκ τῶν προτέρων εἶχε συννενοηθῆ μετὰ τῆς συζύγου του περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θὰ ἔζων ἐν Βρετανίᾳ. Μόλις ἕνα μῆνα θὰ διήρχοντο εἰς Παρισίους θὰ διεχείμαζον δὲ εἰς Ρέννας, ἐν τῷ ἀρχαίῳ μεγάρῳ, ἐν ᾧ ἐπολλήλως πολλαὶ τῶν Μαλτεσίρ γενεαὶ κατῴκησαν.

Θὰ διήρχοντο τὸ πλεῖστον τοῦ θέρους ἐν τῷ Πύργῳ, ἰδιοκτησίᾳ τοῦ μαρκησίου, ἐν τοῖς πέριξ τῆς Δενάν, ἥτις περιεβάλλετο διὰ μεγάλου ὑποστατικοῦ μετ' ἐξαισίων δασῶν, ἔνθα δαψιλὴς ἦν τὸ θήραμα καὶ ὅπου ὁ μαρκήσιος, ὅστις ἠγάπα τὴν θήραν θὰ ἠδύνατο τῇ συνοδείᾳ φίλων νὰ ἐπιδοθῇ εἰς κυνηγετικοὺς ἄθλους. Ἐκτὸς τούτου, καθ' ἕκαστον ἔτος θὰ διέμενον ἐπὶ μῆνα ἐν Σάμπελ, διότι ἐνεῖ μόνον ὁ μαρκήσιος ἠδύνατο κάλλιον νὰ λησμονῇ τὰς ἡδείας καὶ προσφιλεῖς αὐτῷ ἀναμνήσεις.

Δύο ἔτη μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ πατρός του, ὁ Βίκτωρ ἐλογίζετο ὁ δραστηριότερος καὶ εὐφυέστερος τῶν συγχρόνων λογίων, τῶν εὑρισκομένων ἐν τῇ αὐλῇ Λουδοβίκου ΙΗ'. τοῦ ὁποίου ἀπήλαυε τὴν εὔνοιαν, ἀνακαλύψας διὰ τῆς εὐ

φυλας του συνωμοσίαν τινὰ διοργανοθεισαν ὑπὸ τοῦ δουκὸς Γουσταύου, καὶ καταγγείλας ταύτην ἔσωσε τὴν ἀπειλουμένην ζωὴν τοῦ βασιλέως, ὅστις χάριν εὐγνωμοσύνης ἔδωκεν εἰς τὸν Βίκτωρα Μαλτεσίρ τὸν τίτλον κόμητος, καὶ τὴν διοίκησιν τῆς κομητείας Λαβάλ.

Ὁ Βίκτωρ Μαλτεσίρ, σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἱστορίᾳ μέλλοντος νὰ διαδραματίσῃ, καθῆκον ἡγούμεθα νὰ καταστήσωμεν γνωστὴν τὴν ἀτομικότητα αὐτοῦ.

Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται ἐγνώρισαν αὐτὸν παιδίον, νῦν βλέπουσιν αὐτὸν νεανίαν, μετ' οὐ πολὺ θὰ ἴδωσιν αὐτὸν ἄνδρα.

SISMANOGLIO MEGARO

Ε'.

Ἐπανέλθωμεν, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ, ἔνθα εἴχομεν ἴδει τὴν παιδαγωγὸν τοῦ κόμητος Βίκτωρος Μαλτισέρ, ἥτις ἐκαλεῖτο Κικελία καὶ ἦν δεκαεννεαέτις, ὡραία καὶ πλήρης χάριτος..

Ὑψηλὴ τὸ ἀνάστημα, εὔκαμπτος, τὸ σῶμα αὐτῆς εἶχεν εὐλιγυσίαν, ἥτις ἔ-διδε μεγίστην εἰς ἁπάσας τὰς κινήσεις αὐτῆς χάριν. Μελαγχρὴ, εἶχεν ἐξαίρετον τὴν κόμην, μέλανας μεγάλους ὀφθαλμοὺς βαθέως χρώματος, ὧν οἱ πυριφλεγεῖς κόραι εἶχον παραδόξους ἀνταυγίας. Εἶχε τὴν χροιὰν ὑπόφαιον, τὸ δέρμα λευ-κὸν καὶ λεπτὸν, τοῦθ' ὅπερ παρεῖχε τύπον ἰδιαίτερον εἰς τὴν ὡραίαν αὐτῆς καλ-λονὴν, καλλονὴν μεγαλοπρεπῆ δυναμένην νὰ περιφρονήσῃ τὴν λεπτομερεστέραν ἐξέτασιν, διότι ἐν τοῖς τοῦ προσώπου χαρακτηριστικοῖς ὡς καὶ ἐν ἅπασι τοῖς μέλεσι τοῦ ἀξιοθαυμάστου σώματός της, μάτην θὰ ἀνεζήτῃ τις τὴν ἀνεύρεσιν οἱασδήποτε ἀτελείας.

Παρ' αὐτῇ, δυστυχῶς, τὸ ἠθικὸν ἐμειονέκτει πρὸς τὰ φυσικὰ πλεονεκτήματα.

Ἡ Κικελία ἦν μία γόησσα· ἐκέκτητο τὴν δύναμιν ἐκείνην τοῦ βλέμματος, τὸ γοητευτικὸν ἐκεῖνο θέλγητρον, εἰς ὃ δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀντιστῇ.

Ἠδυνάτει τις νὰ ἀντέσχῃ εἰς αὐτὸ, διότι ἠσθάνετο ἑαυτὸν περιβαλλόμενον ὑπὸ εἴδους μαγνητικοῦ ρευστοῦ ἀπορρέοντος ἐκ τῶν δύο λαμπυριζόντων ὀφθαλ-μῶν ἐκείνου.

Ἡ φύσει ψυχρὰ, τραχεῖα καὶ ἐπιβλητικὴ φυσιογνωμία αὐτῆς προὔδιδε πα-ραδόξους κινήσεις.

Πολλάκις ἐξερεθιζομένη, πάραυτα κατεπραΰνετο καὶ φιλομειδὴς προσελάμβανεν ἔκφρασιν. Τοῦτο ὅμως δὲν ἦτο προσωπίς, ἣν προσήρμοζεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της ; Τὸ στόμα αὐτῆς ἦν ὡραῖον κοσμούμενον ὑπὸ λευκῶν ὀδόντων, ἀλλὰ σχεδὸν πάντοτε καὶ ὅτε ἀκόμη ὑπεμειδία, τὸ ἄνω χεῖλος ἐξεικόνιζε πτυχὴν περιφρονή-σεως σημαντικήν.

Λίαν φιλάρεσκος, ἐν ἐπιγνώσει τῆς καλλονῆς της, ἐτεζήτει τὰ θυμιάματα καὶ δὲν ἐφαίνετο ἀναίσθητος εἰς τὰς κολακευτικὰς ἐκφράσεις, πάντων τούτων μαρτυρούντων ματαιόφρονα ἱκανοποίησιν.

Ἠρίσκετο βλέπουσα ἄνδρα πρὸ τῶν γονάτων της, καθηκετεύοντα αὐτὴν, ἵνα κατόπιν αἰσθανθῇ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τῷ ἀπαντήσῃ διὰ τῶν λέξεων τούτων·

«Δὲν σᾶς ἀγαπῶ!» λέξεις τρομεραὶ ἀνηλεοῦς σκληρότητος, πίπτουσαι ἐκ τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων τοῦ τόσον ὡραίου ἐκείνου στόματος.

Μόνος μετὰ τέσσαρα ἔτη ὁ μαρκήσιος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὁποίας εἰσήχθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἡ Κικελία, κατασυντριβόμενος ὑπὸ τῶν ἀτρήτων βελῶν τοῦ ἔρωτος καὶ κατατρυχόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἀποκτῆσαι αὐτήν, ἠδυνήθη νὰ προσελκύσῃ τὸν ἔρωτα αὐτῆς, διότι προϋτίμα μᾶλλον αὐτὸν ἢ ἄλλον.

Διατί δὲν τὸν κατασύντριψεν ἐπίσης διὰ τῆς περιφρονήσεώς της.

Ὁ Εὐγένιος πρῶτον τῇ ἤρεσκε, δεύτερον δὲν ἔλειπε τὸ χρῆμα, αὐτὸς θὰ τῇ ἔδιδε τὴν ζωὴν, τὴν ἐλλείπουσαν αὐτῇ ζωήν. Δὲν εἶχε τίποτε ἐν τῇ καρδίᾳ της, παρ' αὐτῇ τὰ πάντα ἦσαν ἐν τῇ κεφαλῇ, καὶ ἤθελε νὰ αἰσθανθῇ παλλομένην τὴν καρδίαν της, εἶχεν ἀνάγκην χρήματος, ἔρωτος καὶ πάθους.

— Θέλω νὰ τὸν ἀγαπήσω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, καὶ θέλω νὰ μὲ λατρεύσῃ! Τότε θὰ ζήσω.

Ἡμέραν τινὰ χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τίποτε, ὑπερθεν πάντων ἑαυτὴν τιθεμένη, εἰς μόνην τὴν φαντασίαν της ὑπείκουσα, εἶπε τῷ Εὐγενίῳ·

— Ἀναζωπύρισον ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ ἄγνωστόν μοι ἐκεῖνο πρᾶγμα τοῦ οὐρανοῦ, ὅπερ καλεῖται ἔρως! Γνώρισόν μοι τὰς θείας ἐκείνας ἐκστάσεις, μετὰ σοῦ θέλω νὰ ἔχω ὅλην ἐκείνην τὴν ἄβυσσον τῆς λήθης.

Ὁ ἔρως, ὃν αὐτὴ ἐζήτει, ὁ ἔρως ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον διακαῶς ἐπόθει νὰ γνωρίσῃ, κατέλαβε τὴν καρδίαν τῆς Κικελίας; Οὐχί! ἡ καρδία αὐτῆς δὲν ἐμαλάχθη, ἔμενε σκληρὰ πάντοτε ὡς μάρμαρον.

Ἐν τούτοις, λίαν εἰλικρινῶς ὑπὸ τῆς αἰσθηματικότητός της ἐξαπατηθεῖσα ὑπὸ στιγμιαίας καταπραύνσεως τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτῆς, ἐνόμιζεν ὅτι ἠγάπα τὸν Εὐγένιον, ἀλλ' οὐδὲν εἶπεν εἰς αὐτόν.

Ἐξ ὅλων τούτων φαίνεται ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα ἠδύναντο εὐχερῶς νὰ ἀποσπασθῶσιν ἀλλήλων.

Ναὶ, διὰ τὸν Εὐγένιον ἦτο τοῦτο δυνατὸν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅπως μὴ ἐπανίδῃ τὴν Κικελίαν, ἀλλὰ δι' αὐτὴν ὄχι. Δὲν ἠννόει ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλειφθῇ οὕτω ὑπ' ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχε προτιμήσει, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφοσιώθη καὶ ἠσθάνετο αὐτὴν θανασίμως πληγεῖσαν.

Ἡ φιλοτιμία τῆς γυναικὸς διεκυβεύετο, εἶτα ἀνεμιμνήσκετο τῶν ὀρέξεών της καὶ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν ἀκορέστων αὐτῆς πόθων καὶ ἐμειδία.

Πέντε μῆνας μετὰ ταῦτα ὅτε τὸ πρῶτον ἡ Κικελία ἀπεκάλυψε τὴν εἰς ἣν περιῆλθεν ἐνδιαφέρουσαν θέσιν, κατελήφθη ὑπὸ μελαγχολίας.

Τότε ἐὰν εἶχε μητέρα, πατέρα, οἰκογένειαν, ἡ δυστυχία της ἤθελεν εἶσθε

μεγαλειτέρα. Ἀναλογιζομένη τὴν θλῖψιν, ἣν θὰ τοὺς προξένει. Θαρραλέως ὤφειλε νὰ ἀποφασίσῃ.

Τί εἶχε νὰ μεμφθῇ ἑαυτὴν, μήπως δὲν ἀνεκουφίζετο ἀναμιμνησκομένη τὸν πρὸς τὸν Εὐγένιον ἔρωτά της.

Ἐνίοτε κατελαμβάνετο ὑπὸ σφοδρᾶς ἀπελπισίας καὶ ἰδέαι θανάτου καὶ αὐτοκτονίας ἐγενῶντο ἐν τῇ κεφαλῇ της. Ἄλλο τί ὅμως συνέβη ὅτε ἠσθάνθη κινούμενον, σκιρτοῦν ἐν τῷ κόλπῳ αὐτῆς τὸ ὅπερ εἶχε συλλάβει μικρὸν πλάσμα, τὴν λύπην αὐτῆς διεδέξαντο τότε ἀνασκιρτήσεις χαρᾶς. Τὸ τῆς μητρός της συναίσθημα κατεσίγαγε τὰς ἀπαισίας σκέψεις καὶ διεσκέδαζε τοὺς φόβους αὐτῆς.

Ἐκείνη, ἥτις ἠγάπα τόσον τὰ παιδία, ἥτις ἤκουε νὰ τὴν ἀποκαλῶσι μητέρα, ἔμελλε νὰ ἀποκτήσῃ ἓν ἰδικόν της. . . Ὢ ! πόσον θὰ τὸ ἠγάπα. Καὶ ὅμως τοῦτο δὲν ἐγίνετο ὡς δύναταί τις νὰ φαντασθῇ.

Μίαν ἡμέραν προσκαλέσασα ἰδιαιτέρως τὸν μαρκήσιον Μαλτεσὲρ εἰδοποίησεν αὐτὸν μετὰ χαρᾶς τὴν ἐγκυμοσύνην αὐτῆς, ὅτι δηλαδὴ μετὰ πέντε μῆνας ἔμελλε νὰ γίνῃ μήτηρ.

Ὁ μαρκήσιος ὡς ἔμαθε παρὰ τῆς Κικελίας τὴν ἐγκυμοσύνην της, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔνθα ἤρξατο διαλογιζόμενος περὶ τοῦ πρακτέου.

Ὀλίγον σκεπτόμενοι πάντες οἱ πράττοντες τοιοῦτον ἀτυγχώρητον σφάλμα πρὸ τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ, ἀλλὰ κατόπιν σφοδρῶς μετανοοῦντες, ὅπερ καὶ ἐγένετο εἰς τὸν μαρκήσιον.

Σκεφθεὶς ἐπὶ μίαν ὥραν, ὁ μαρκήσιος ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτοῦ ἵνα κατακλιθῇ

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ὁ Εὐγένιος Μαλτεσὲρ λαβὼν ἰδιαιτέρως τὴν Κικελίαν, συνεβούλευσεν αὐτὴν ὅτι ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν νὰ εὕρῃ πρόφασιν ὅπως ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας καὶ κατοικήσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἡ «Ὡραία Πολωνία» καὶ τῇ διεβεβαίωσεν ὅτι αὐτὸς θὰ φροντίσῃ περὶ οἰκήματος καὶ περὶ τῶν ἐξόδων της, ἵνα μὴ δώσῃ ὑπονοίας εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ Ἀγγελικήν, τὸ ὁποῖον εἶχε μαντεύσει πρὸ πολλοῦ ἡ δυστυχὴς σύζυγος τοῦ μαρκησίου, στενάζουσα, κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη, φθείρουσα καθ' ἑκάστην τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς της μὴ θέλουσα νὰ φανερώσῃ εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς τὸ αἴτιον, ὅπερ εἶχε μαντεύσει· καὶ μονολογοῦσα ἔλεγε καθ' ἑαυτήν.

— Εἶμαι δυστυχὴς, εἶναι ἀληθές· θὰ δυνηθῶ μεθ' ὑπομονῆς νὰ ὑποφέρω τὸν πόνον μου. Θὰ εἶμαι ἰσχυρὰ καὶ θὰ ἔχω θάρρος.

Τὸν ἀγαπῶ καὶ ἐὰν ἀκόμη ἀπέβαινεν ἐνοχώτερος θὰ τὸν ἠγάπων.

Πάντοτε ἡ δύναμις αὕτη, ἡ ἐξουσία αὕτη, ἡ κυριαρχία αὕτη !

Ἡ τιδηρὰ ἄλυσσις τῆς ἀγάπης μὲ περιβάλλει, μὲ καταθλίβει, καὶ μὲ περιάγει εἰς παραλυσίαν.

Ὦ! διατὶ ἐγεννήθην! διατί δὲν ἀπέθνησκον! πρὶν ἢ γνωρίσω, πρὶν ἢ ἀγαπήσω αὐτόν!

Οὕτω μεμψιμοιροῦσα καὶ θλιβομένη διήρχετο τὰς ἡμέρας της ἡ Ἀγγελικὴ μετὰ τοῦ συζύγου της Εὐγενίου Μαλτεσὲρ, ὅστις ἔδωκεν εἰς τὴν Κικελίαν γραμμάτιον τῶν χιλίων φράγκων, ὅπως χρησιμοποιήσῃ αὐτὰ εἰς τὰς πρώτας ἀνάγκας της.

SISMANOS MEGARO

ΣΤ'.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ Κικελία παρουσιασθεῖσα ἐνώπιον τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας Μαλτεσὲρ, εἰδοποίησεν αὐτοὺς ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ἀδελφός της ἀσθενεῖ εἰς Λίλλην καὶ τὴν προσκαλεῖ πλησίον του, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν διὰ νὰ ἀπέλθῃ.

Ὁ μαρκήσιος προσποιηθεὶς ἐπὶ ὀλίγα λεπτὰ ὅτι ἐσκέπτετο, ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ἀπάντησιν, ὅτι δύναται νὰ ἀπέλθῃ ὁπόταν θέλῃ· ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, πληρώσας εἰς αὐτὴν συνάμα καὶ τὰ μισθὰ, ἅπερ εἶχε νὰ λάβῃ, δώσας αὐτῇ καὶ γραμμάτιον τῶν χιλίων φράγκων ὡς δῶρον τῆς καλῆς πρὸς αὐτοὺς ὑπηρεσίας της.

Τὴν ἑσπέραν ἡ Κικελία ἀπήρχετο τοῦ μεγάρου τοῦ Μαλτεσὲρ ἀποχαιρετῶν πάντας καὶ πρὸ πάντων τὸν μικρὸν Βίκτωρα, ὅστις εὑρίσκετο τότε εἰς τὸ πίμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, τὸν ὁποῖον κατέτρωγε ἐκ τῶν φιλημάτων, σκεπτομένη ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐπανέβλεπεν.

Τέλος ἀποχαιρετίσασα πάντας, ἤρξατο κατόπιν συλλέγουσα τὰς ἀποσκευὰς αὐτῆς, χύνουσα πύρινα δάκρυα, σκεπτομένη ὅτι ἀπήρχετο τοῦ μεγάρου ἐκείνου ἐν τῷ ὁποίῳ ἀπέκτησε τὸν καρπὸν τῆς ἁμαρτίας.

Κατόπιν ἤρξατο πάλιν χαίρουσα, σκεπτομένη ὅτι ἐὰν ἐγεννᾶτο υἱὸς, θὰ ἦτο γόνος τοῦ μεγάλου τῶν Μαλτεσὲρ ὀνόματος. Συλλέξασα τὰς ἀποσκευάς της ἔστειλεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν ὅπως προσκαλέσῃ ὁδοθεράποντα.

Μετ' ὀλίγον φθάσας ὁ ὁδοθεράπων καὶ λαβὼν τὰς ἀποσκευὰς διηυθύνθη πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον ἡ «Ὡραία *Πολωνὶς*» ἔνθα εἶχε συμφωνήσει μετὰ τοῦ μαρκησίου.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ μαρκήσιος κατὰ τὰ συμφωνηθέντα τῇ προτεραίᾳ μετὰ τῆς Κικελίας, ἐπιβὰς ἁμάξης μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Λουδοβίκου τοῦ Μεγάλου, ἔνθα ἔκειτο τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ Κέϋνεκ-δὲ-Λαρμονὲ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέθεσε νὰ συντάξῃ πωλητήριον μιᾶς ἐξοχικῆς οἰκίας ἕως τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκα δώσας εἰς αὐτὸν καιρὸν μιᾶς ἑβδομάδος πρὸς εὕρεσιν ταύτης.

Κατελθὼν τοῦ συμβολαιογραφείου διηυθύνθη πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον ἡ «Ὡραία *Πολωνὶς*».

Ὁ Μαλτεσὲρ εἰσελθὼν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐσπευσεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ξενοδοχείου.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Εὐγένιος μήπως εἶναι καμμία νεᾶνις ἐδῶ κατοικοῦσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὑπὸ τὸ ὄνομα Κικελία;

Ἡ γυνὴ ἐμειδίασε δεικνύουσα τοὺς ἀπομείναντας ὀλίγους αὐτῆς κιτρίνους ὀδόντας καὶ ἀπεκρίνατο δι' ἀπὸ τῆς γλυκείας αὐτῆς φωνῆς·

— Εἶναι ἐδῶ ἀπὸ χθὲς τὸ ἑσπέρας βέβαια θὰ ἦσθαι σεῖς ὁ συγγενὴς, ὁ ὁποῖος χρεωστεῖ νὰ ἔλθῃ καὶ τὸν ὁποῖον περιμένει.

— Μάλιστα, κυρία.

— Φρόσω, Φρόσω, ἐφώνησεν ἡ πάτρων.

Κόρη νεαρὰ καὶ ὡραιοτάτη τὴν μορφὴν ἐξῆλθεν ἔκ τινος δωματίου γειτνιάζοντος πρὸς τὴν αἴθουσαν.

— Τί ἀγαπᾶτε ; ἠρώτησεν.

— Ὁ κύριος ζητεῖ τὴν δεσποινίδα Κικελίαν, ὁδηγήσατε τὸν κύριον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀριθμοῦ 8.

— Ἀμέσως, κυρία, εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια.

— Ὁρίστε κύριε· καὶ ἐξῆλθεν ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ μαρκησίου εἰς τὸν ὁποῖον δείξασα τὸν ἀριθμὸν 8 ἀνεχώρησεν.

Ὁ Εὐγένιος ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Κικελίας, ἡ ὁποία εἶπεν· εἰσέλθετε.

Ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθεν.

Ἡ Κικελία ὡς εἶδε τὸν μαρκήσιον ἔδραμεν πρὸς αὐτὸν λέγουσα· καλῶς μᾶς ἦλθετε, ἀγαπητέ μοι Εὐγένιε. Ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησα τοῦ μεγάρου σας κάθε ἓν λεπτὸν μοὶ φαίνεται εἷς αἰὼν, πόσον εὐτυχὴς θὰ ἤμην ἐὰν ἦσο πάντοτε πλησίον μου.

— Προσφιλής μοι Κικελία, ἄφετέ με νὰ σᾶς εἴπω πόσον θέλγομαι, ἐνθουσιῶ, διότι τὸ πρῶτον ἤδη μὲ ὀνομάζεται Εὐγένιον. Δὲν φαντάζεσθε πόσον ψυχρὰ καὶ ἄνοστος μοὶ φαίνεται ἡ λέξις «κύριος» ἐπὶ τῶν ὡραίων ροδοχρόων χειλέων σας.

Ἐκείνη ἐρυθριάσασα, ἀπεκρίνατο

— Ἀφεῦ πλέον δὲν φοβοῦμαι ὅπως μὴ ἀκουσθῶ ὑπὸ τῆς συζύγου σας δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ὀνομάσω κύριον.

— Ἄ ! Κικελία, εἶσθε ὅλως διόλου θελκτικωτάτη.

— Θέλω νὰ ἦμαι πάντοτε οὕτω διὰ νὰ σᾶς προσκολλήσω στενῶς πρὸς ἐμέ.

— Καὶ αὐτὸ θὰ ἐκάμνετε βεβαίως ἐὰν δὲν ἦτο ἤδη τετελεσμένον.

— Σεῖς Εὐγένιε πρῶτος μοὶ ἐπροξενήσατε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου, τὴν ὁποίαν ὁλόκληρον σᾶς ἔδωκα, καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἦμαι εὐτυχὴς ἐὰν ἡ ἰδική σας δὲν εἶναι ὅλως εἰς ἐμὲ ἀφοσιωμένη, Εὐγένιε. Πιστεύω ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, ἔχω ἀνάγκην νὰ τὸ πιστεύσω . . .

— Ἀλλ' ἐπείσθητε περὶ τούτου· εἰξεύρετε καλῶς; Κικελία, ὅτι κέκτησθε ὅλας τὰς χάριτας τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς καὶ πόσον εἶσθε ἄξια νὰ ἀγαπᾶσθε.

— Τέλος, μὲ ἀγαπᾶται, τὸ πιστεύω, ἀλλ' ἐὰν βραδύτερον ἐπαύατε νὰ μὲ ἀγαπᾶτε; Ἄ! Εὐγένιε, ἐὰν τοῦτο συνέβαινεν.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχετε αὐτὸν τὸν φόβον.

— Ἐὰν τοῦτο συνέβαινε θὰ ἤμην δυστυχεστάτη.

Ἐὰν δὲν μὲ ἠγάπας πλέον, ἐὰν μὲ ἐγκατέλειπες, θὰ ἐγενόμην ἐγὼ ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐγεννήθην ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν τρυφιλότητα καὶ τὸν ἔρωτα; τί θὰ ἔλεγες τί θὰ ἔπραττες ἐὰν ἔβλεπες τὴν Κικελίαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου ἐραστοῦ;

Ἀστραπὴ διεπέρασε τὸ βλέμμα τοῦ μαρκησίου.

— Σιώπα, σιώπα! ἐπεφώνησεν ἐκεῖνος.

— Ἐὰν ἐν τούτοις βαρυνθεῖσα νὰ σὲ βλέπω ψυχρῶς ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸν ἔρωτά μου παρεδιδόμην εἰς ἄλλον;

Ἡ ὀργὴ ἀπήστραψεν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Εὐγενίου.

— Θὰ ἐφόνευον τὸν ἄλλον καὶ σὲ κατόπιν! ἀπεκρίνατο ὑποκώφῳ τῇ φωνῇ.

— Ἄ! ἐφώνησεν ἐκείνη, ἰδοὺ πόσον σὲ ἀγαπῶ, πόσον ἐπιθύμουν νὰ ἦσο πάντοτε . . . Ἡσύχασε ὅμως καὶ μὴ κρατήσαι· εἶμαι ὅλη ἀφωσιωμένη εἰς σὲ καθὼς σὺ εἰς ἐμέ. Ἐὰν σοῦ εἶπον τοῦτο, τὸ ἔκαμα διὰ νὰ σὲ ἐμψυχώσω, νὰ σὲ ἀποσπάσω ἀπὸ τὰς μελαγχολικὰς ἰδέας σου.

Οὕτω ὁμιλοῦσα τὸν περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων της.

— Ἰδού, ἐξηκολούθησε, πῶς εἶσαι ἀλυσσίδετος· τόλμησον λοιπὸν νὰ εἴπῃς ὅτι οἱ βραχίονές μου βαρύνουσι πολὺ ἐπὶ τῶν ὤμων σου. Ἄ! σιωπᾷς.

— Δὲν ἔχω νὰ σὲ εἴπω τίποτε.

— Ναί, ναί θέλω νὰ ὁμιλήσῃς· εἰπέ μοι ὅτι μὲ ἀγαπᾷς.

Τότε ὁ Εὐγένιος φιλήσας αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου, τῇ ἔλεγε·

— Σὲ ἀγαπῶ, Κικελία, σὲ ἀγαπῶ!

— Δόξα σοι ὁ Θεός. Ἔχω ἀνάγκην ἔρωτος, πάθους, ζωήν, τὴν ἰδικήν σου ἀφοσιωμένην ὅλην πρὸς τὴν ἰδικήν μου.

Μετ' ὀλίγων λεπτῶν ἔτι συνδιάλεξιν ὁ Εὐγένιος ἐπληροφόρησεν αὐτὴν ὅτι θὰ ἤρχετο μετὰ μίαν τὸ πολὺ ἑβδομάδα ἵνα παραλάβῃ αὐτὴν εἰς τὸν νέον της οἶκον καὶ ἀπῆλθε τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ μαρκήσιος εἶχεν ὑπάγει εἰς τοὺς ἱπποδρομικοὺς ἀγῶνας, οἵτινες ἐγίνοντο τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του εἰς τὸν συμβολαιογράφον Κέϋνεκ, εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Σαϊντ Μὼρ ἵνα ἴδῃ αὐτούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο προσκεκλη-

μένος ὑφ' ἑνὸς τῶν φίλων του, ὅστις θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας εἰς τοὺς ὁποίους οἱ ἀριστεύσαντες ἦσαν τρεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς ἦτο ὁ φίλος του Οὐμβέρτος Ζοζέ, τὸν ὁποῖον συνεχάρη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του.

Τὴν ἑσπέραν ὁ μαρκήσιος ἐπιβὰς τῆς ἁμαξοστοιχίας τῆς ἀναχωρούσης ἐκ Βούργα-Λαρὲν ἔφθασεν εἰς Παρισίους εἰς τὰς ἓξ καὶ τεσσαράκοντα πέντε· κατελθὼν τοῦ διαμερίσματος τῆς συνολκῆς ὁ Εὐγένιος μετέβαινεν εἰς τὸ μέγαρόν του.

Φωνή τις ὄπισθεν αὐτοῦ καθ' ὁδὸν εἶχεν προφέρει τὸ ὄνομά του.

Ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν γραμματοκομιστὴν ἀναδιφῶντα τὸν σάκκον του.

— Ἀφοῦ σᾶς συναντῶ ἐδῶ, κύριε Εὐγένιε, εἶπεν ὁ τοῦ ταχυδρομείου ὑπάλληλος, μὲ κάμετε νὰ ἀποφύγω τὸν κόπον τοῦ νὰ ὑπάγω μέχρι τοῦ μεγάρου σας.

Ἔχω μίαν ἐπιστολὴν διὰ σᾶς.

Ἰδοὺ αὐτή.

Ὁ Εὐγένιος ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ γραμματοκομιστὴς ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

— Εἶναι τῆς Κικελίας ἀναμφιβόλως, ἐσκέφθη ὁ Εὐγένιος Μαλτεσέρ.

Καὶ παρετήρησε τὸ γράψιμον τῆς διευθύνσεως.

— Ὄχι, ἐξηκολούθησε κατόπιν ταχείας ἐξετάσεως. Δὲν εἶναι τῆς Κικελίας. Ποίου ἆρά γε εἶναι ;

Καὶ ἔσχισε τὸν φάκελλον. Τὰ βλέμματά του προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς ὑπογραφῆς. Εἶναι τοῦ Κέϋνεκ, τί μὲ γράφει

Καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὁποίας τὸν προσκαλεῖ ὁ Κέϋνεκ εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖόν του.

Ὁ μαρκήσιος καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα διῆλθε ἄϋπνος, σκεπτόμενος τί ὤφειλε νὰ πράξῃ διὰ τὸ τέκνον, ὅπερ θὰ ἐγεννᾶτο.

Τὴν πρωΐαν ἐγερθεὶς λίαν ἐνωρὶς διέταξε τὸν ὑπηρέτην αὐτοῦ Λίμιλιον ὅπως προσκαλέσῃ ἀγοραίαν ἅμαξαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιβὰς διευθύνθη πρὸς τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ Κέϋνεκ, ὅστις ἐπληροφόρησεν αὐτὸν ὅτι ὑπάρχει μία ἐξοχικὴ οἰκία εἰς τὸ Βλεμὸν καὶ ὅτι πωλεῖται ἀντὶ τριάκοντα χιλιάδων φράγκων μετὰ τῶν ἐπίπλων αὐτῆς, καὶ ἐὰν ἔχῃ καιρὸν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπάγουν ὅπως ἴδωσιν αὐτήν.

Ζ΄.

Ὁ Μαρκήσιος λαβὼν ἐπὶ τῆς ἁμάξης του τὸν συμβολαιογράφον Κέϋνεκ διηυθύνθησαν εἰς τὸν Βλεμὸν πρὸς τὴν οἰκίαν τὴν ὁποίαν εὗρεν ὁ μαρκήσιος ὡραίαν καὶ κατάλληλον διὰ τὴν Κικελίαν, ἐπιστρέψαντες εἰς Παρισίους ἐπορεύθησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἡ «Ὡραία Πωλωνίς», ἔνθα εὗρε τὴν Κικελίαν ἀνυπομόνως περιμένουσαν, ὅπως παρέλθωσιν αἱ προσδιορισμέναι ἡμέραι τῆς μιᾶς ἑβδομάδος, δώσας εἰς αὐτὴν ὁ μαρκήσιος τὸ συμβόλαιον, ὅπερ εἶχε συντάξει ὁ Κέϋνεκ διὰ νὰ τὸ ὑπογράψῃ, καὶ ἡ ὁποία ὑπέγραψε γενομένη ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ πληρώσας ὁ μαρκήσιος τριάκοντα γραμμάτια τῶν χιλίων φράγκων εἰς τὸν συμβολαιογράφον, ὁ ὁποῖος παρέδωκε τὸ κλειδίον τῆς οἰκίας εἰς τὸν Εὐγένιον, κατῆλθε τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἀνεχώρησε.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συμβολαιογράφου, ὁ μαρκήσιος ἐπειδὴ εἶχεν ἐξέλθει τῆς οἰκίας μὴ προγευματίσας, ἐπρότεινεν εἰς τὴν Κικελίαν ὅπως προγευματίσωσιν, ἥτις μετὰ χαρᾶς ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν.

Ὁ Εὐγένιος προσεκάλεσε τὴν ὑπηρέτριαν, ἡ ὁποία ἠρώτησε τί ἐπιθυμοῦσι,

— Θέλομεν νὰ γευματίσωμεν, εἶπεν ὁ Εὐγένιος, τί ἠμπορεῖτε νὰ μᾶς δώσητε ;

— Ἐπιθυμεῖτε μαρινάτο κυπρῖνο ; ἔχομεν ἐξαίρετον.

— Πολὺ καλά.

— Καὶ ἕνα καλὸ φρέσκο κουνελάκι, προσέθηκεν ἡ ὑπηρέτις.

— Ἔστω.

— Καὶ κητόπιν ἕνα ψητὸ πουλάκι.

— Εὖγε, καὶ κατόπιν ροδάκινα, ἐὰν ἔχετε . . . τυρὸν καὶ καφέ.

Μὴ λησμονήτε καὶ τὸ κρασί, ἐπανέλαβεν, ἀλλὰ νὰ ἦναι ἀπὸ τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχετε, καμπανίτης.

Τὸ γεῦμα διεξήχθη διὰ τῆς μεγαλειτέρας εὐθυμίας.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Εὐγένιος καὶ ἡ Κικελία κατῆλθον τοῦ ξενοδοχείου, ἐπέβησαν τῆς ἁμάξης καὶ διηυθύνθησαν καὶ αὖθις εἰς τὸ Βλεμὸν, ἵνα ἴδῃ καὶ ἡ Κι-

κελία, τὴν ὁποίαν εὗρε πραίαν, καὶ μὴ εὑρίσκουσα λόγους ἵνα ἐκφράσῃ τὴν χαράν τὴς εἰς τὸν Εὐγένιον, καὶ ἐπανέκαμψαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Κατελθοῦσα τῆς ἁμάξης ἡ Κικελία, ἀπεχαιρέτησεν αὐτὴν ὁ μαρκήσιος καὶ ἀνεχώρησε διευθυνόμενος εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ἡ Κικελία εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον συνέλλεξε τὰς ἀποσκευάς της καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸν νέον αὐτῆς οἶκον.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἡ Κικελία διῆλθε τὴν νύκτα ἄϋπνος, σκεπτομένη ἐν ἡσυχίᾳ ὁποίαν διαγωγὴν ὤφειλε νὰ τηρήσῃ ἐν τῷ μέλλοντι.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡ Κικελία ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ Εὐγενίου, τὴν ὁποίαν ἔφερον δύο πρόσωπα, εἷς ἀνὴρ καὶ μία γυνὴ, ἵνα χρησιμεύσουν ὡς ὑπηρέται τῆς οἰκίας.

Συστήσας αὐτοὺς εἰς τὴν Κικελίαν, ὅτι εἶναι τίμιοι, ὡς δεικνύουσι καὶ τὰ ἐνδεικτικὰ, τὰ ὁποῖα φέρουσιν.

Καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ ἦτο μάγειρος, ἡ δὲ γυνὴ θαλαμηπόλος.

Ὁ μαρκήσιος Εὐγένιος Μαλτεσέρ τὴν τρίτην ἡμέραν ἐπορεύθη εἰς τὸν νέον οἶκον τῆς Κικελίας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ὑπεδέχθη μετὰ μεγάλης χαρᾶς.

Διὰ νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τὰς συχνὰς ἐπισκέψεις τοῦ μαρκησίου—διότι ἡ Κικελία ἠννόει νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν της πρὸς τοὺς περὶ αὐτὴν,—συνεφωνήθη δὲ ὅπως ὁ Εὐγένιος παρουσιάζεται ὡς θεῖος της.

Κατὰ διαταγὴν αὐτῆς, τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρετέθη πλούσιον γεῦμα εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπερ εἶχε διακοσμηθῇ δι' ἀνθέων πρὸς ἐγκαινίασιν τῆς νέας αὐτῆς κατοικίας.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Εὐγενιος ἀνεχώρησεν, ὑποσχεθεὶς εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ ἐπανήρχετο μετὰ δύο ἡμέρας.

Οὕτω λοιπὸν ὁ Εὐγένιος ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δύο καὶ ἐνίοτε τρεῖς τῆς ἑβδομάδος ἐπισκέπτετο τὴν Κικελίαν.

Τέσσαρας μῆνας μετὰ ταῦτα, ἑσπέραν τινὰ δύο ἄτομα ἐβάδιζον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἐξοχικοῦ χωρίου Βλεμόν.

Τὸ ἀνώμαλον ἔδαφος τῆς ὁδοῦ ἐκαλύπτετο ἐπὶ πηλοῦ, εἰκῆ καὶ κακῶς ἐκτισμένα, χθαμαλαὶ, ἐστεγασμέναι διὰ τεθραυσμένων κεράμων καὶ πλήρεις ἀγρίων καὶ παρεισάκτων φυτῶν.

Ἄθλια καὶ δυσώδη καπηλεῖα, ἁλειματοποιεῖα, ἐργαστήρια εἰς τὰ ὁποῖα ἀποτεφροῦνται τὰ ὀστᾶ πρὸς παραγωγὴν ζωϊκοῦ ἄνθρακος καὶ ἕτερα δυσώδη βιομηχανικὰ καταστήματα.

Τοιαύτην εἰκόνα παρουσίαζε τὸ χωρίον Βλεμόν, καθ' ἣν ἐποχὴν μέλλει νὰ

γεννηθῇ ὁ ἥρως τῆς ἡμετέρας ἱστορίας, δηλαδὴ περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 176.

Τὴν νύκτα ἀραιοὶ φανοὶ ῥίπτοντες φῶς ὑπέρυθρον καθιστῶσιν εἰδεχθέστερα τὰ μέρη ταῦτα.

Ὑπὸ τὴν τρέμουσαν καὶ ἀσθενῆ των λάμψιν ὁμιάζουσαν μὲ βλέμμα θνήσκοντος, οἱ ἄθλιοι κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων φαίνονται ὡς σκιαί.

Τὰ ὀπωροπωλεῖα καὶ καπηλεῖα ἀμυδρῶς φωτιζόμενα ὑπὸ καπνιζούσης λυχνίας ὁμοιάζουσι μὲ τάφους.

Τὰ πάντα παριστῶσι φανταστικὰς μορφὰς ἱκανὰς νὰ πτοήσωσι τὰς ψυχάς.

Εἰς τὸ ἐξοχικὸν μέρος τοῦ χωρίου τούτου, εἰς τὴν πεδιάδα Βερτοὺς, ἐλάμβανε χώραν τὴν 30 Νοεμβρίου 176 ἡ σκηνὴ τὴν ὁποίαν μέλλωμεν νὰ ἀφηγηθῶμεν.

Τὴν πρωΐαν τῆς 30 τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου, ὡς εἴπομεν, ἐλθὼν ὁ μαρκήσιος εὗρε τὴν Κικελίαν ἐν τῇ κλίνῃ κατεχομένην ὑπὸ τῶν ὀδύνων τοῦ τοκετοῦ.

Προσκαλέσας τὸν μάγειρον Βαδουὰρ, ἐπειδὴ εὑρίσκετο ἀπὸ τεσσάρων μηνῶν εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, ὧν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Κικελίας, ἠρώτησεν αὐτὸν ἐὰν ἐγνώριζεν ἄνθρωπον τινά, ὅστις νὰ γνωρίζῃ τὰ μέρη, τοὺς κατοίκους, καὶ τὰς οἰκίας τοῦ χωρίου.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Βαδουάρ. Γνωρίζω ἕνα, ὅστις ὀνομάζεται Κολλῖνος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει ὅλα τὰ μέρη καὶ τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου συνάμα δὲ δὲν εἶναι καὶ πολὺ φλύαρος καὶ δὲν τὸν μέλλει διόλου διὰ τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, προσπαθῶν μόνον νὰ κερδίσῃ τὸν καθημερινὸν ἄρτον.

Τότε ὁ μαρκήσιος ἔπεμψε τὸν Βαδουάρ, διὰ νὰ προσκαλέσῃ τὸν ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντα ἄνδρα. Μετ' ὀλίγον ἔρθασεν ὁ Βαδουὰρ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του Κολλίνου, τοῦ ὁποίου τὰ προτερήματα πρὸ ὀλίγου τοσοῦτον εἶχεν ἐπαινέσει εἰς τὸν κύριόν του.

— Καλὴ ἡμέρα σας, κύριε, εἶπεν ὁ Κολλῖνος εἰς τὸν μαρκήσιον.

Ἀντιχαιρετίσας ὁ μαρκήσιος αὐτὸν τὸν ἠρώτησε.

— Γνωρίζεις ἐὰν ὑπάρχῃ ἐδῶ μαῖά τις.

— Γνωρίζω μιὰ μαμὴ ποῦ σὲ πέντε λεπτὰ ἠμπορεῖ νὰ ξεγεννήσῃ δέκα.

— Θὰ ὑπάγῃς λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μαίας ταύτης εἶπεν ὁ μαρκήσιος καὶ θὰ τῇ εἴπῃς ὅτι τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν ἕκτην ὥραν νὰ σοὶ περιμένῃ ὅπως τὴν φέρῃς ἐδῶ, καὶ νὰ μοὶ φέρῃς ἀπάντησιν ἐὰν δέχεται ἢ ὄχι.

Ὁ Κολλῖνος μετὰ τοῦ Βαδουὰρ ἐπορεύθη πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς μαίας καὶ συνομίλησε μετ' αὐτῆς δίδουσα εἰς τὸν Κολλῖνον τὸν λόγον της, ὅτι τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν ἕκτην ὥραν θὰ ἦναι ἕτοιμος ὅπως τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ ἀνεχώρησαν μετὰ τοῦ Βαδουάρ.

Καὶ ἐπορεύθησαν πρὸς τὸ καπηλεῖον τῆς «*Προνοίας*» διὰ νὰ τὰ τρακάρωσι. Μετ' ὀλίγον ὁ Βαδουὰρ ἐξήρχετο τοῦ καπηλείου ἀφοῦ ὅμως ἔδωσε εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ Κολλτνον τὸ λουδοβίκιον ὅπερ τῷ εἶχε δώσει ὁ μαρκήσιος διὰ τὸν κόπον του, λέγων εἰς αὐτόν· τὸ ἑσπέρας θὰ λάβῃς πλειότερα.

Ὁ Κολλτνος ἔβλεπε τὸ χρυσοῦν νόμισμα μετὰ χαρᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον εἶπεν ἀναχωρῶν ὁ Βαδουὰρ τὴν ἑσπέραν περὶ τὴν πέμτην ὥραν νὰ τὸν περιμένῃ ἐνταῦθα.

SISMANOGLIO MEGARO

Η'.

Πορευθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν ὁ Βαδουὰρ ἐπληροφόρησε τὸν μαρκήσιον τὴν ὑπὸ σχεσιν τῆς μαίας. Κατὰ τὰ συμφωνηθέντα τὴν ἑσπέραν οἱ δύο ἄνδρες ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Χρυσῆς Σταγόνος, ἐβάδισαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς σύμπλεγμα ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων οἰκιῶν ἀποτελουμένον ἔναντι τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο φανός.

Καίτοι μόλις ἦτο ἡ ἕκτη ἑσπερινὴ ὥρα, αἱ οἰκίαι ὅμως αὗται ἦσαν ἑρμητικῶς κεκλισμέναι.

Εἰς τὴν λάμψιν τοῦ φανοῦ ἠδυνήθησαν νὰ ἀγνώσωσιν ἐπὶ μιᾶς τῶν οἰκιῶν τούτων τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφήν·

ΚΥΡΙΑ ΜΑΛΒΙΝΑ ΜΑΙΑ.

Ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἔκρουσε μὲ προφύλαξιν τὴν θύραν τῆς οἰκίας ταύτης, ἥτις ἀπετελεῖτο, ὅπως καὶ ὅλαι αἱ τῆς συνοικίας ἐξ ἑνὸς ἰσογείου καὶ μιᾶς ὀροφῆς.

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

Αὖθις ἔκρουσε.

Παρῆλθον ὅμως δύο λεπτὰ χωρὶς οὐδ' ἡ παραμικρὰ κίνησις ν' ἀκουσθῇ.

— Διάβολε τοῦ διαβόλου! ἐψιθύρισε, τί σημαίνει αὐτό; Νὰ μὴ βγῆκε ἔξω ἡ γρηὰ στρίγλα; ἀδύνατον, τὴν εἰδοποιήσαμεν· ὑποσχέθηκε νὰ μὴ τὸ κουνήσῃ ὅλην τὴν νύκτα, ξεύρει καλῶς πῶς . . .

Βλέπων δὲ ὅτι οὐδεὶς ἐφαίνετο, ἐξεσφενδόνισεν ἐκφραστικὴν ὕβριν, καὶ ἀνέκραξε μὲ θυμόν.

— Νὰ παρ' ὁ διάβολος! μὲ ἔρχεται νὰ σπάσω τὴν πόρτα, καὶ δὲν εἶναι δύσκολο· ὅλα αὐτὰ τὰ παλιόσπιτα εἶναι καμωμένα μὲ λάσπη καὶ σάλιο.

— Ὦ! ὄχι μὴ ἀνοησίας, μπάρμπα-Κολλῖνε, τῷ εἶπεν ὁ σύντροφός του, μὴ πάρη εἴδησιν ἡ ἀστυνομία, καὶ δὲν εἶναι ὥρα γι' αὐτὸ δὲν εἶναι στιγμὴ νὰ κάμουμε ἄνω κάτω τὸν κόσμον.

— Ποῦ νὰ τὴν γυρέψῃ κανείς; πιόνα νὰ ρωτήσουμε; ὑπέλαβεν ὁ μπάρμπα-Κολλῖνος κρούων λυσσωδῶς τὸν πόδα.

Καὶ ἔρριψε πέριξ αὐτοῦ ἄπελπι βλέμμα.

Κανένας δὲν φαίνεται νὰ τὸν ρωτήσουμε ! Οὔτε ἕνα σπῆτι ἀνοικτό, οὔτε ἕνα παράθυρο φωτισμένο, οὔτε ψυχὴ σ' αὐτὸν τὸν σκυλόδρομον. Θὰ τὸ πῇ κανεὶς νεκροταφεῖον παρὰ δρόμο.

Μὴ δυνάμενος ἐπὶ πλέον νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτόν, ἡτοιμάσθη νὰ καταφέρῃ ἰσχυρὸν ἐπὶ τῆς θύρας λάκτισμα.

— Ἥσυχα σοῦ λέγω ! τῷ εἶπεν ὁ σύντροφός του Βαδουὰρ δραξάμενος καὶ ἀπομακρύνων αὐτὸν τῆς θύρας.

— Ἀλλὰ, ζῷο, εἶπεν ὁ μπάρμπα-Κολλῖνος, δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν τὴν κατάστασιν τῆς κυρίας σου ; ἂν δὲν πᾶμε τὴν Μαλβίνα, ἡ κυρία σου θὰ τὰ φέρῃ σκοῦρα.

— Ναί, καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ Βαδουάρ.

— Γιὰ αὐτὸ πρέπει νὰ εὕρουμε αὐτὴν τὴν διαβολομαμή . . . Αὐτὴν γιὰ καμμιὰ ἄλλη . . .

— Μία ἄλλη, . . καὶ τί θχρρεῖς πῶς ἐδῶ εἶναι τὸ Παρίσι ἄρα δὲν βρίσκεις τὴν μιὰ . . . νὰ πηγαίνῃς στὴν ἄλλη . . . ἐδῶ ὅλαις εἶναι ἕνδεκα.

Ὁ μπάρμπα Κολλῖνος λέγων τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις καὶ διακλαθὼν τῆς ἐπιτηρήσεως τοῦ φίλου του Βαδουάρ, ἐκλόνισε τὴν θύραν δι' ἰσχυροῦ καὶ ἀποτόμου λακτίσματος.

— Ἄθλιε ! ἀνέκραξεν ὁ Βαδουάρ ῥίπτων πέριξ αὐτοῦ τεταραγμένα βλέμματα, θέλεις λοιπὸν νὰ μᾶς τρέχουνε στὴν ἀστυνομία ;

— Σιωπή ! ὑπέλαβεν ὁ μπάρπα Κολλῖνος· τὸ πουλὶ βγῆκε ἀπ' τῇ φωλιά του. κύτταξε . . .

Φῶς ἐφάνη ὄπισθεν τοῦ παραθύρου τοῦ πρώτου πατώματος.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ παράθυρον τοῦτο ἠνεῴγη βραδέως.

Κεφαλὴ γραίας προέκυψε μὲ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπον, κανωνικὴν φυσιογνωμίαν, μὲ ὑπόφαιον καὶ κακῶς ἐκτενισμένην κόμην.

Ἦτο ἡ μαῖα.

— Ποῖος εἶναι ; ἠρώτησεν.

— Ἐγὼ, ὁ Κολλῖνος· κάμε γρήγορα, κατέβα, σὲ περιμένουν ἐκεῖ κάτω.

— Ἐκεῖ κάτω, καὶ ποῦ ; ἠρώτησεν ἡ γραῖα.

— Εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Βερτοῦ κοντὰ στὴ Λευκὴ Γέφυρα, ἀπεκρίθη ὁ μπάρπα Κολλῖνος.

— Εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Βερτοὺς εἰς τὴν Λευκὴ Γέφυρα, ἄ ! ναί, θυμοῦμαι, εἶπεν ἡ μαῖα κλείουσα βραδέως τὸ παράθυρον, νά με, ἔρχουμαι.

— Ἄ ! διάβολε ! Τί λοιπὸν ἔχει ; εἶπεν ὁ μπάρπα Κολλῖνος εἰς τὸν σύντροφόν του, δὲν τὴν ἀναγνωρίζω διόλου.

— Ἴσως ἐκοιμούντανε, ἀπεκρίθη ὁ Βαδουάρ.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ἡ θύρα ἠνεῴγη καὶ ἡ μαῖα ἐξῆλθεν ἐπὶ τέλους.

— Ἐμπρός ! δρόμο, τῇ εἶπεν ὁ μπάρπα Κολλῖνος, πολὺ καιρὸ χάσαμε ὡς τώρα, καὶ δὲν εἶναι ὥρα νὰ μουχλιάσουμε ἐδῶ, διότι μᾶς περιμένουν.

Καὶ ὁμιλῶν οὕτω ἐβάδιζεν ἐσπευσμένως.

— Ἄ ! πολὺ γρήγορα περιπατεῖς, δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ ἀκολουθήσω, εἶπεν ἡ γραῖα ἀποτόμως ἱσταμένη.

Ὁ Κολλῖνος πλησιάσας παρετήρησεν αὐτὴν προσεκτικῶς καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Αὐτὴ εἶναι μεθυσμένη ! ἐκραύγασεν.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ἡ μαῖα κλονιζομένη ἐλαφρῶς δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, κέρασα τὴν κυρία Ἰσιδώρου μὲ ῥάσε καὶ αὐτὴ καί . . .

Διεκόπη καὶ ἀνέπνευσε θορυβοδῶς.

Ὁ Κολλῖνος ὀπισθοχώρησε κατὰ δύο βήματα.

— Μεθυσμένη στουπί, ἐπανέλαβε.

— Σᾶς λέγω πῶς δὲν εἶναι τίποτε, ὑπέλαβεν ἡ γραῖα Μαλβίνα δραττομένη τοῦ βραχίονός του, ἐφ' οὗ ἐστήριξεν ὁλόκληρον τὸ βάρος τοῦ σώματός της, ὁ καθαρὸς ἀέρας θὰ μὲ ξεζαλίσῃ· ὕστερον ἀπὸ δύο λεπτὰ δὲν θὰ ἔχω τίποτα· γνωρίζω ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, εἶπεν ὁ Κολλῖνος.

Ἐπανήρξαντο τὴν πορείαν των, καὶ μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κικελίας.

— Ἔ ! γρήγορα λοιπόν ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ὅστις ἀνυπόμονος ἀνέμενεν εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε πρὸς τὸ χωρίον Βλεμόν, ἀναγνωρίζων τὸν Βαδουάρ μετὰ τοῦ συντρόφου του, δὲν ἠξεύρετε λοιπόν . . .

Κραυγὴ ὀξεῖα καὶ διαπεραστικὴ ὁμοιάζουσα μὲ τὴν ἐσχάτην κραυγὴν θνήσκοντος τὸν διέκοψεν ἀποτόμως.

— Διάβολε τοῦ διαβόλου ! ἐτονθόρυσεν ὁ μάρμπα Κολλῖνος, καταληφθεὶς ὑπ' ἀσθενοῦς ῥίγους, νὰ ἕνα πλᾶσμα ποῦ δὲν κοιμᾶται βέβαια ἐπάνω σὲ τριαντάφυλλα.

Καὶ ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὴν μαῖαν, ἥτις οὐδεμίαν ὑφίστατο συγκίνησιν, τῇ εἶπε·

— Ἄ ! διατί δὲν συγκινιέσαι καθόλου ;

Καὶ τὴν ἔσυρε κράζων·

— Ἐμπρὸς, ἐμπρός !

Εἰσερχόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν παρετήρησαν τὸν μαρκήσιον, ὅστις κατήρχετο τὴν κλίμακα διὰ νὰ παρακινήσῃ αὐτοὺς νὰ ἐπισπεύσωσι τὰ βήματά των.

— Αὐτὸς, ἐψιθύρισεν ὁ Κολλῖνος, ἁφαιρῶν εὐσεβάστως τὸν σκοῦρον του.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ των ὁ μαρκήσιος ὥρμησε πρὸς αὐτοὺς καὶ σύρων ἰσχυρῶς τὴν μαΐαν.

— Ἐμπρός! εἰς τὸ ἔργον, εἶπε μὲ φρικιῶσαν φωνὴν, νὰ ἔδιδεν ὁ Θεὸς καὶ νὰ μὴ ἐφθάνατε ἀργά!

Ἀλλ' ἡ Μαλβίνα ἀντὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Κικελίας, ἔνθα ἤθελε νὰ τὴν σύρῃ, κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Παράξενον! ἐψιθύρισεν μὲ ἠλίθιον ὕφος, θαρροῦσα πῶς ὁ καθαρὸς ἀέρας . . . ἀλλ' ὄχι, ἀπ' ἐναντίας . . .

— Ἀλλά, δυστυχῆ, σπεῦσον λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος κινῶν αὐτὴν ἰσχυρῶς, πεντάλεπτος ἐπιβράνδυσις δύναται νὰ τὴν φονεύσῃ.

— Δὲν 'μπορῶ, ἐτονθόρυσεν ἡ μαῖα, δὲν βλέπω καθαρὰ, τὰ χέρια μου εἶναι σὰν μολύβι, δὲν 'μπορῶ . . .

Θ'.

Ὁ μαρκήσιος πρὸς στιγμὴν ἔμεινεν ἔντρομος.

Κατόπιν προσεκτικῶς ἐξετάσας τὴν Μαλβίναν ἀκίνητον καὶ ἀναίσθητον καθημένην ἐπὶ τῆς κλίματος.

— Κατάρα! ἐκραύγασε ποιῶν ἀπέλπιδα χειρονομίαν, εἶναι μεθυσμένη.

— Μεθυσμένη στουπί, προσέθηκεν ὁ μπάρμπα Κολλίνος.

— Δὲν τὴν εἶδες λοιπὸν σύ Βαδουάρ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Αὐτὸ φαίνονταν φῶς φανερά, ἀλλὰ μᾶς εἶπε πῶς θὰ τῆς πιρνοῦσε στὸ δρόμο, ἐνῷ ἀπ' ἐναντίας ὁ καθαρὸς ἀέρας τὴν ἔκαμε χειρότερα.

— Σπεύσατε, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ μαρκήσιος πρὸς ἀναζήτησιν ἄλλης, διότι ἡ γυνὴ αὕτη οὐδεμίαν ὠφέλειαν δύναται νὰ μᾶς παρέξῃ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν ὁ μπάρμα Κολλίνος.

— Καὶ διατί;

— Διότι μόνον μιὰ ὑπάρχει εἰς τὸ χωριό.

Διαπεραστικαὶ κραυγαὶ ἐξήρχοντο αὖθις ἐκ τοῦ δωματίου τῆς Κικελίας.

Αἱ κραυγαὶ αὗται ἐξερχόμεναι ἐκ τῶν σπλάγχνων τῆς ἀτυχοῦς Κικελίας, τοσαύτην ὀδύνην ἐξέφραζον, ὥστε ὁ μαρκήσιος καὶ οἱ δύο ἄνδρες παρετήρησαν ἀλλήλους ὠχριῶντες.

— Ὦ! αὐτὸ εἶναι φρικτόν! φρικτότατον! ἐψιθύρισεν ὁ μαρκήσιος, μεγάλοις βήμασι βαδίζων, ἵνα κατευνάσῃ τὴν συγκίνησιν, ἣν τῷ προὐξένουν αἱ κραυγαί, αἵτινες ἐνίοτε οὐδὲν ἀνθρώπινον ἐνεῖχοι.

— Ἡ γυνὴ αὕτη, ἥτις οὐδὲν δύναται, οὐδὲν ὅπως τὴν σώσῃ! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος συσφίγγων καὶ περιστρέφων τὰς χεῖρας.

Ἡ μαῖα ἔχουσα τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς τὸ στῆθος καὶ προτεταμένους τοὺς βραχίονας, ἐφαίνετο ὡς οὐδὲ κἂν ἀκούουσα τὰ πέριξ αὐτῆς λεγόμενα.

Ἦτο βεβυθισμένη εἰς παντελῆ ἀποκτίνωσιν.

Αἱ διαπεραστικαὶ κραυγαί, αἵτινες κατὰ διαλείμματα ἠκούοντο, οὐδεμίαν αἴσθησιν τῇ ἐπροξένουν, ὡσεὶ ἡ καρδία αὐτῆς ἦτο ἀπολελιθωμένη.

Ἐπὶ τέλους αἱ κραυγαὶ εἰς τοσαύτην ἔντασιν ἔφθασαν, ὥστε ἡ Μαλβίνα ἐρρίγησεν ἐλαφρῶς καὶ ἐψιθύρισε μὲ φωνὴν μόλις διακρινομένην·

— Ἄσχημα . . . ἄσχημα . . . πηγαίνει, θὰ πνιγῇ ἂν δὲν κάνουν γρήγορα... ἀλλὰ δὲν 'μπορῶ . . . δὲν 'μπορῶ . . .

— Ἀθλία, μέγαιρα! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος μανιώδης γενόμενος ἐκ τῆς ὀργῆς, ἐξαγαγὼν πολύκροτον, δὲν ἠξεύρω τί μὲ κρατεῖ καὶ δὲν σὲ ρίπτω νεκρὰν εἰς τοὺς πόδας μου.

Ὁ Κολλῖνος ἐτέθη μεταξὺ τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαίας.

— Μὴ ἀνοησίας, ἀφέντη, ἡ γυναῖκα σου βρίσκεται ἐπάνω κινδυνεύει νὰ καὶ ἀποθάνῃ καὶ ἔπειτα αὐτὴ ἡ γυναῖκα μᾶς χρειάζεται.

Ποιὸς ξεύρει ἂν δὲν τὴν περάσει σὲ κομμάτι . . .

— Νὰ ἀποθάνῃ! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, ὦ! δὲν πρέπει! δὲν θέλω νὰ ἀποθάνῃ!

Εἶτα ἀπευθυνόμενος τῷ μπάρμπα-Κολλίνῳ.

— Ἔχει ἐδῶ φαρμακεῖον;

— Μάλιστα.

— Μεταβῶμεν λοιπὸν εἰς τὸ φαρμακεῖον, εἶπεν ὁ μαρκήσιος σύρων ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Κολλῖνον.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν, ἡ θύρα τῆς οἰκίας τῆς Κικελίας ἐκρούετο μετὰ σροδρότητος.

Ἡ θύρα ἠνεῴγη καὶ ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του μικρὸν φιαλίδιον, ἀπεπωμάτισεν αὐτὸ καὶ πλησιάσας εἰς τὴν μαῖαν τὸ ἔθεσεν ὑπὸ τοὺς ῥώθωνάς της.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑγροῦ ὑπῆρξε κεραυνοβόλον.

Ἡ Μαλβίνα ἀνετινάχθη καὶ ὅλον αὐτῆς τὸ σῶμα, ὡς εἰ ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ἠγέρθη ἀποτόμως, περιέφερε πέριξ αὐτῆς τεταραγμένα βλέμματα, καὶ ἐψιθύρισε μὲ τρόμον, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην μὲ φωνὴν καθαρὰν καὶ εὐδιάκριτον·

— Τί λοιπὸν ἔχω, τί μοῦ συνέβη;

— Ξεμέθυσες λοιπὸν ἀθλία; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Δὲν εἶμαι πλειὰ μεθυσμένη.

— Ξεύρει; γιατί σὲ φέραμε ἐδῶ; εἶπεν ὁ Βαδουάρ.

— Βέβαια

— Αἰσθάνεται τώρα στερεὰν τὴν χεῖρά σου, καθαρὸν τὸ πνεῦμά σου, διὰ νὰ βοηθήσῃς τὴν νέαν αὐτὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἀκούεις τὰς κραυγάς; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Ὄχι· ἡ ὅρασίς μου εἶναι ἀκόμη θαμβωμένη καὶ αἰσθάνομαι τρεμοῦλαν εἰς ὅλα τὰ μέλη . . . Τέλος πάντων δὲν ἠμπορῶ· ἡ κατάστασίς της εἶναι σοβαρά· ἀπαιτεῖται ὅλη ἡ ἐπιτηδειότης μου, ὅλη ἡ ψυχραιμία μου, ὅλη ἡ τέχνη μου . . . καὶ ὅμως αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν τὰ ἔχω. Μόλις μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦμαι ἱκανή, τὸ αἰσθάνομαι.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ τοῦ δωματίου θύρα ἀνεῴγη καὶ ἄνωθεν τῆς κλίμακος ἐφάνη ἡ θαλαμηπόλος τῆς Κικελίας Τατιανὴ, φρικιῶσα καὶ ὠχρά.

— Ὦ ! δυστυχία ! ἀνέκραξε πίπτουσα ἐφ' ἕδρας· ἡ κακομοῖρα ἡ κυρία μου πνίγεται, πέντε λεπτὰ ἀκόμη καὶ θὰ εἶναι πλέον ἀργά· ἡ καϋμένη τόσον νέα ! τόσον εὔμορφη ! εἶναι γιὰ νὰ τρελλαθῇ κανείς.

— Πέντε λεπτά ! ἐψιθύρισεν ὁ μαρκήσιος.

Αἴφνης κατελήφθη ὑπὸ αἰρνιδίας καὶ ψυχρὰς ἀποφασιστικότητος.

Ἐτέθη πρὸ τῆς γραίας καὶ προσηλώσας ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ὀξὺ καὶ σπινθηροβόλον.

— Ἄκουσέ με τῇ εἶπε μὲ φωνὴν σοβαρὰν καὶ διαπεραστικὴν, καὶ μάθε ὅτι ποτὲ δὲν ἀθετῶ τὸν λόγον μου· ἐὰν ἡ νέα αὕτη ἀποθάνῃ εἶναι σφάλμα σου· σὲ ὁρκίζομαι λοιπὸν ὅτι οὐδὲ στιγμὴν θὰ ἐπιζήσῃς κατόπιν αὐτῆς.

Καὶ προσέθηκε δεικνύων αὐτῇ τὸ παλύκροτόν του.

— Καὶ τώρα, ἡ ζωή της καὶ ἡ ἰδική σου εἶναι εἰς χεῖράς σου· τίποτε πλέον δὲν σὲ λέγω.

Καὶ ἐρρίφθη ἐπί τινος ἕδρας.

Ἡ μαία εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν εἰς θάνατον καταδίκην της.

Ὁ φόβος, ὃν ἠσθάνθη, συνεπλήρωσεν ὡς διὰ μαγείας τὸ θαῦμα, ὅπερ ἤρχισεν ἐκ τοῦ ἀμωνιακοῦ ἅλατος φιάλη.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐπανεῦρεν ἅπασαν τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός της.

Ἀμφότεροι εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα ἡ Κικελία ἠγωνία ἐκ τῶν πόνων.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ὄρθιοι, ἄφωνοι, ἀκίνητοι, τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἔχοντες, ἀνέμενον, πρὸ πάντων ὁ μαρκήσιος, μετὰ τρομερᾶς λύπης καὶ στενοχωρίας.

Τί θὰ συνέβαινεν ;

Τί μετ' ὀλίγον θὰ ἀνήγγειλεν ἡ Μαλβίνα ;

Τὴν ἀπελευθέρωσιν ἢ τὸν θάνατον ;

Ἰδοὺ τί διηρωτᾶτο τρέμων ὁ μαρκήσιος διὰ τὸ ἀτυχὲς πλάσμα, ἡ ζωὴ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς χεῖρας ἀθλίου πλάσματος; πρὸ ὀλίγου ἐκ τῆς μέθης ἀνακύψαντος.

Αἴφνης τρομερὰ κραυγὴ διαπεραστικὴ καὶ ὀξεία τοὺς ἔκαμε νὰ ἀνασκιρτήσωσι.

— Τελείωσε, ἐψιθύρισεν ὁ μπάρμα-Κολλῖνος, ὅστις ἐγνώριζε τὴν ἱκανότητα τῆς Μαλβίνας, ἐλευθερώθηκε.

Ὁ μαρκήσιος οὐδὲ λέξιν ἤρθρωσε.

Τὴν σπαρακτικὴν κραυγὴν τῆς ἀγωνιώσης, ἥτις εἶχε παγώσει τοὺς τρεῖς ἄνδρας διεδέξατο σιωπή, ἥτις ἐπηύξησε τοὺς φόβους των.

Τὸ οὖς τεταμένον πρὸς τὴν θύραν ἔχοντες προσεπάθουν νὰ ἀκούσωσι τὸ ἐλάχιστον θόρυβον.

Ἀλλ' οὐδέν, οὐδὲν ἤκουον.

Οὔτε λέξιν οὐδὲν κίνημα.

Τέλος μετὰ πέντε λεπτὰ ἤκουσαν θόρυβον βημμάτων.

Ἡ θύρα ἠνεῴγη.

Ἐκ ταύτης ἐξῆλθεν ἡ Μαλβίνα.

— Ἀπέθανεν! ἐψιθύρισεν ὁ μαρκήσιος.

— Ὄχι! ἐλευθερώθηκεν, ἀπεκρίθη ἡ μαῖα τῆς ὁποίας τὰ χαρακτηριστικὰ ἠκτινοβόλουν.

Κατόπιν προσέθηκεν ἀπομάσσουσα τὸ μέτωπόν της.

— Καὶ ἐσώθη.

— Ἀποκρίνεσαι δι' αὐτήν; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος μετὰ μειδιάματος.

— Ἀποκρίνομαι.

Κατόπιν προσέθηκε·

— Ὦ! ἔχετε θαυμάσιον μέσον, κύριε, διὰ νὰ ξεμεθᾶτε τοὺς ἀνθρώπους.

— Θαυμάσιον ἀφοῦ ἐπέτυχε.

Εἶτα ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του νομισματοφυλάκιον, ἔλαβε τραπεζητικὸν γραμμάτιον καὶ τῷ ἔτεινε τῇ μαίᾳ λέγων:

— Λάβε· εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Ἑκατὸν φράγκα! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μαλβίνα, ἥτις συνήθως ἐπληρώνετο δέκα φράγκα καὶ μίαν λύτραν οἴνου δι' ἕκαστον τοκετόν.

— Καὶ τώρα ἔχω νὰ σὲ εἴπω ἰδιαιτέρως, καὶ ἔνευσεν αὐτὴν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Εἰσῆλθεν εἰς παρακείμενόν τι δωμάτιον μετὰ τῆς Μαλβίνας ὁ μαρκήσιος καὶ τῇ εἶπεν·

— Θὰ καταγράψῃς σὺ ἡ ἰδία τὸ παιδίον εἰς τὸ δημαρχεῖον μὲ τὴν ἀκόλουθον δήλωσιν·

«Πατὴρ ἄγνωστος μήτηρ ἡ κυρία Κικελία Ραῦνώ!»

Ἡ μαῖα ὑπεσχέθη εἰς τὸν μαρκήσιον ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ τὴν δήλωσιν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, ἥτις ἔλαβεν ὡς δῶρον καὶ ἕτερον ἑκατόφραγκον καὶ κατόπιν ἀνεχώρησεν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου ὁ μαρκήσιος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Βλεμὸν ἔλαβε τὸ παιδίον καὶ τὸ ἔφερεν εἰς μίαν τροφὸν, ἐν Νέσλ-λα-Βαλλέ, ἔνθα ἡ Κικελία κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν μετέβαινε διὰ νὰ τὸ ἴδῃ καὶ διασκεδάσῃ μετ' αὐτοῦ.

SISMANOGLIO FIGARO

Ι'.

Μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἡ Κικελία κορεσθεῖσα τὸν ἔρωτα τοῦ Εὐγενίου Μαλτεσὲρ, διὰ τοῦ χρήματος τοῦ ὁποίου ἐσύχναζε εἰς τὰ μεγαλείτερα θέατρα καὶ διαφόρους ἑσπερίδας, συνήντησεν νέον τινὰ ὀνομαζόμενον Μαλφρέδ, ὅστις κατῴκει εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ἀπολαμβάνων φήμης εἰσοδηματίου, ὑπὸ προσωπεῖον κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἐκρύπτετο ἔνοχος τῶν βδελυρωτέρων κακουργημάτων.

Ἐλθὼν εἰς Παρισίους διὰ νὰ γευθῇ τὸν καρπὸν τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ εἶχε διαπράξει πρό τινων ἔτι μηνῶν. Δολοφονήσας τὸν ἔμπορον Τζὼν Στύχερ, ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου «*Πεκτορία*» τῆς ἀγγλικῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρίας, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐλήστευσε τὸ ποσὸν ἑκατὸν πεντήκα χιλιάδων φράγκων, ὅπερ ἔφερε μεθ' αὐτοῦ εἰς τραπεζογραμμάτια.

Τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν δολοφονίαν ταύτην, ἡ Κικελία συνήντησεν εἰς μίαν ἑσπερίδα τὸν ἄθλιον δολοφόνον, τὸ τέρας ἐκεῖνο τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ ὁποίου ἡ ὡραιότης τοσοῦτον τὴν κατεθάμβωσε ὥστε ἠράσθη αὐτόν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Κικελία εὑρίσκετο εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τῆς εὐτυχίας της, μεταβαίνουσα καθ' ἑκάστην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «*Λευκοῦ Ἵππου*» ὅπως ἴδῃ καὶ ἐναγκαλισθῇ τὸν προσφιλέστατον αὐτῆς Μαλφρέδ, ὅστις ἵνα διέρχεται τὰς ὥρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἀνεγίνωσκε τὴν ἀγγλικὴν ἐφημερίδα «*Χρόνον*».

Δύο μῆνας μετὰ τὴν συνάντησιν τῆς Κικελίας ὁ Μαλφρὲδ ἀναγινώσκων κατὰ τὴν συνήθειάν του τὸν ἀγγλικὸν «*Χρόνον*» εἰς μίαν στήλην αὐτοῦ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

«Πρὸ πέντε μηνῶν ἔγκλημα δολοφονίας διεπράχθη ἐντὸς ἀτμοπλοίου τῆς ἀγγλικῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρίας «*Πεκτορία*» εἰς τὴν πρώτην θέσιν τῶν ἐπιβατῶν εὑρέθη τὸ πτῶμα τοῦ ἄγγλου ἐμπόρου Τζὼν Στύλερ. Ὅταν τὸ πλοῖον ἦρε τὴν ἄγκυραν διὰ νὰ ἀποπλεύσῃ τοῦ λιμένος τῆς Λιβερπούλης καὶ μεταβῇ εἰς τὸν τῆς Χάβρης.

Ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος κινητὸν ἐλατήριον εἶχε τὴν κλοπὴν ὅπερ ἀπο-

δεικνύεται ἐκ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἔχει κλέψει ὁ δολοφόνος τὸ ὁποῖον εἶχε μετ' αὐτοῦ ὁ Τζὼν Στύλερ. Ἐν πρώτοις ἔκ τινων ἐνδείξεων ἐνόμισεν ἡ ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου ὅτι ὁ ἔνοχος εἶχε μεταβῆ, εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Ἔπεμψε λοιπὸν δύο ἀστυνομικοὺς πράκτορας πρὸς καταδίωξίν του.

Ἡ ἀστυνομία διαφωτισθεῖσα ἐκ νέων γεγονότων, ἐπείσθη ὅτι ἀκολουθεῖ σφαλερὰ ἴχνη καὶ πιστεύουσα ὅτι ἐπὶ τέλους ἀνεῦρεν αὐτὰ, ἔπεμψε τέσσαρας τῶν καλλιτέρων πρακτόρων της δύο εἰς Βερολῖνον καὶ δύο εἰς Παρισίους.

Ὁ Μαλφρέδ ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐφημερίδα ἐδίπλωσεν αὐτὴν μεθοδικῶς, λέγων· τέσσαρες ἀστυνομικοὶ πράκτορες καὶ οἱ ἐπιτηδειότεροι ἐστάλησαν εἰς Βερολῖνον καὶ εἰς Παριτίους, ἀλλ' αὗται εἶναι μεγάλαι πόλεις.

Τίς οἶδεν ὅμως ἂν δὲν εὑρίσκονται ἐπὶ τὰ ἴχνη μου.

Ὁ κίνδυνος εἶναι λοιπὸν μέγας καὶ πρέπει νὰ διπλασιάσω τὴν τόλμην καὶ τὴν δραστηριότητά μου, μάλιστα, μάλιστα, οὐδὲ ἓν λεπτὸν πρέπει νὰ χάσω.

Ταῦτα λέγων ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ παραπλεύρως αὐτοῦ καφενεῖον.

Ὁ ὑπηρέτης παρουσιάσθη ἐρωτῶν μὲ ἐλαφρὰν ξενικὴν προφοράν.

— Τί ἀγαπᾷ ὁ κύριος ;

— Φέρετε τέϊον, τῷ εἶπεν ὁ Μαλφρέδ.

— Ἀμέσως, μελόρδε, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης ἀποσυρόμενος.

Παρατηρήσας ὅμως αὐτὸν καλῶς ὠχρίασεν.

Τῷ ἐφάνη ἀμυδρῶς ὅτι κἄπου εἶδε αὐτὴν τὴν μορφήν.

Ἀλλὰ ποῦ ;

Σκεφθεὶς ὅμως καλῶς ἀνεσκίρτησεν.

— Ναί, ναί, χθὲς τὸ ἑσπέρας ἦτο εἰς τὸ θέατρον «Βαριετέ.»

Αὐτὸς ἦτο.

Ἀλλὰ μὲ μεγάλας παραγναθίδας.

Καὶ πολὺ μεγάλας μάλιστα.

Ἔπειτα τὸν εἶδον καθὼς ἐξῆλθεν τοῦ θεάτρου εἰς τὸ «Σουηδικὸν καφενεῖον.»

Τοῦθ' ὅπερ ὀλίγον μοὶ ἀνησυχήσατε ἐν πρώτοις.

Τότε δὲν ἠπατήθην· οὐδὲ σκιὰν ἀμφιβολίας πρέπει πλέον νὰ ἔχω, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εὑρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴχνη μου.

Εἶναι εἷς τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων τῶν ἀποσταλέντων ἐκ τοῦ Λονδίνου.

Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

Ὁ ἄλλος δὲν θὰ εἶναι μακράν.

Ἐκτὸς ἂν δὲν ειναι καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τὸ ὁποῖον κατοικεῖ.

Ἄ ! ἐὰν ἐγνώριζον τις εἶμαι ὅτε πρὸ ὀλίγου συνηντήθημεν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Ἄ ! ἐὰν ἠδύναντο νὰ ὑποπευθῶσιν ὅτι τὸ ἄτομον τὸ ὁποῖον ζητοῦσιν εὑρίσκεται ἐνώπιόν των, τι θὰ ἔπραττον ὅπως τὸν συλλάβωσι.

Ἰδοὺ λοιπὸν εὐκαιρία, ἥτις θέτει ἐνώπιόν μου τοὺς δύο τούτους πράκτορας μετὰ τῶν ὁποίων θὰ συναψω ἀγῶνα, καὶ θὰ τοὺς ἀναγκάσω νὰ πληρώσωσι ἀκριβὰ τὴν τοσαύτην τόλμην των.

Ἡ τύχη εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ· μὲ παραδίδει κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς μάχης, ὅπλον δι' ἐμὲ δὲν μένει νὰ τὸ μεταχειρισθῶ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν φθάνει ἡ τόση ἀδράνια, πρέπει νὰ ξαναρχίσω.

Μετ' ὀλίγον ὁ Μαλφρὲδ προσεκάλεσε τὸν ὑπηρέτην, ὅστις παρουσιάσθη πάραυτα.

— Φέρετέ μοι παρακαλῶ τὸν *Χρόνον τοῦ Λονδίνου.*

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ ὑπηρέτης ἐπανῆλθε κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸν *Χρόνον.*

— Εὐχαριστῶ, τῷ εἶπεν ὁ Μαλφρέδ.

Ἐνῷ δὲ ὁ ὑπηρέτης ἡτοιμάζιτο ν' ἀναχωρήσῃ τὸν ἠρώτησε·

— Πῶς ὀνομάζεσθε, φίλε μου ;

— Πέτερ, μυλόρδε.

— Λοιπὸν, Πέτερ, δὲν λαμβάνεται τὴν καλωσύνην νὰ προσκαλέσητε μίαν ἅμαξαν.

— Ὑπάρχουσι δύο, μυλόρδε, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου.

— Κρατήσατέ μοι λοιπὸν τὴν μίαν.

— Ἀμέσως, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Πέτερ ὑποκλινόμενος.

— Ἀληθὴς τύπος ὑπηρέτου ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μαλφρέδ, ὅστις τὸν εἶχεν ἀκολουθήσει διὰ τοῦ βλέμματος μέχρι τῆς θύρας, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι παίζει καλὰ τὸ μέρος του.

Ἀλλ' ἐὰν ἦτο ἀληθής ;

Ἐὰν ἠπατήθην, πιστεύω ὅμως ὅτι τὸν ἀνεγνώρισα.

Πρέπει ἐξ ἅπαντος νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ τὴν μάθω ἀμέσως.

Εἶναι ἐπάναγκες νὰ πληροφορηθῶ περὶ τούτου, διότι ἐὰν αὐτὸς εἶναι ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ὁ σύντροφός του δὲν θὰ ἦναι μακρὰν, ἐξετάζων δὲ μὲ προσοχὴν ὅλας τὰς πέριξ εὑρισκομένας κεφαλὰς, τὰς ὁποίας μέλλω νὰ συναντήσω θὰ δυνηθῶ νὰ τὸν ἀνακαλύψω.

Πρέπει λοιπὸν πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἐξακριβώσω τὸ οὐσιῶδες τοῦτο σημεῖον, διότι ἄλλως, τίς οἶδεν εἰς ποίαν δημόσιον πλατεῖαν τοῦ Λονδίνου θὰ στήσωσι τὸ ἐκρίωμά μου.

Ἐὰν οἱ φόβοι μου εἶναι ἀληθεῖς, τότε ἓν τῶν δύο μοὶ μένει νὰ πράξω, ἢ νὰ περιμένω ὡς βλάξ νὰ μὲ συλλάβωσι, ἢ νὰ ἀπαλλαχθῶ τοῦ μόνου ἐμποδίου προξενῶν εἰς αὐτοὺς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλουσι νὰ προξενήσωσιν εἰς ἐμὲ, δηλαδὴ νὰ ἐξαφανίσω αὐτούς.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, ὁ κῦβος ἐρρίφθη· καὶ ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μάθω ἂν ἠπατήθην ἢ ὄχι.

Ὁ Μαλφρέδ ἀφῆκε πάραυτα τὴν τράπεζαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐγέμισε τὰ θυλάκιά του μὲ πᾶν ὅτι εὗρε πολύτιμον.

Καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ γραφεῖον ἔνθα εἶχεν ἰδεῖ τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου.

— Ἄ ! κύριε, εἶπεν ὁ Μαλφρέδ εἰς τὸν διευθυντὴν, χαίρω πολὺ διότι σᾶς συνήντησα.

Οὗτος ὑπεκλίθη.

— Ἤθελον νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τὸν ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὸ παρακείμενον καφενεῖον τοῦ ξενοδοχείου.

— Πῶς ὀνομάζεται, μυλόρδε ; ἠρώτησεν ὁ διευθυντής.

— Πέτερ.

— Εἶμαι εὐτυχὴς μανθάνων ὅτι ἐπαινεῖται τὴν ὑπηρεσίαν μου, μυλόρδε.

— Εἶναι ἄξιος τῶν ἐπαίνων, θὰ ἦναι βεβαίως πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας, κύριε ;

— Ἀπεναντίας, μυλόρδε.

— Ἄ !

— Ἦλθεν ἐδῶ . . .

Διεκόπη συμβουλευόμενος τὸ χαρτοφυλάκιόν του.

— Σταθῆτε, ὑπέλαβεν, παρέλαβον αὐτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ἀκριβῶς τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ μυλόρδος ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μου.

— Ἄ ! εἶπε σκεπτικὸς ὁ Μαλφρέδ.

— Μάλιστα εἷς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν μου ἀσθενήσας αἰφνιδίως μοὶ συνέστησεν αὐτὸν τὸν νέον, διὰ τὸν ὁποῖον ἠγγυήθη, καθότι εἶναι ἐξάδελφοι, ἐκτελεῖ δὲ τὴν ἐργασίαν του ἀξιεπαίνως, ἀφ' ὅτου εὑρίσκεται πλησίον μου.

— Τὸν παρήγγειλα νὰ μὲ εὕρῃ μίαν ἅμαξαν.

— Ἡ ἅμαξα σᾶς ἀναμένει, μυλόρδε.

Ὁ Μαλφρέδ ἐξῆλθε τοῦ γραφείου.

— Λοιπὸν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μαλφρέδ, τί νὰ ὑποθέσω δι' αὐτὸν τὸν ὑπηρέτην, ὅστις εἰσέρχεται ἐδῶ ἀκριβῶς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας κατόπιν μου, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ ἐξαδέλφου του, ὅστις ἀκριβῶς ἀσθενεῖ τὴν ἡμέραν ταύτην ἵνα τοῦ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του.

Εἶναι πλέον ἀνεπίδεκτον ἀμφιβολίας ὅτι ἐχθροί μὲ καταδιώκουσι. Ἀπὸ τῆς αὔριον λοιπὸν πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶ αὐτοῦ.

Καθὼς καὶ τοῦ συντρόφου του· ἀλλὰ τοῦτον δὲν τὸν γνωρίζω.

Εἶχεν φθάσει εἰς τὸ προαύλιον.

— Λωρὲν, ἐκραύγασε φωνή τις, προχωρήσατε.

Ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο τοῦ Πέτερ, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχεν ἐξέλθει ἐκ τῆς θύρας τῆς συγκοινωνούσης μετὰ τοῦ ξενοδοχείου.

Ταὐτοχρόνως κομψὴ ἅμαξα, ὁδηγουμένη ὑπὸ ἁμαξηλάτου περιβεβλημμένου ὡραίαν στολὴν, προὐχώρησεν εἰς τὸ προαύλιον καὶ ἔστη πρὸ τοῦ μυλόρδου.

Οὗτος ἐπέβη ταύτης κραγάζων εἰς τὸν ἁμαξηλάτην.

— Εἰς τὸ δάσος !

Ὁ ἁμαξηλάτης παρώτρυνε τὸν ἵππον του ἡ δὲ ἅμαξα ἐκυλίσθη βραδέως ἐπὶ τοῦ ἀσφάλτου.

Ἀλλὰ πρὶν ἀπομακρυνθῇ ὁ Λωρὲν ἀντήλαξε μετὰ τοῦ Πέτερ νεῦμα σχεδὸν ἀπαρατήρητον.

Ὅπερ ὅμως δὲν διέφυγε τῆς προσοχῆς τοῦ Μαλφρέδ.

Τοῦτο εἶναι εὐτύχημα.

Διπλάσιον εὐτύχημα, καθ' ὅτι ἐν πρώτοις δύναμαι νὰ προφυλάττομαι ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ κατόπιν γνωρίζω ἤδη τοὺς δύο ἐχθρούς μου.

Τί νὰ κάμω τώρα ;

Νὰ ἀποκοιμήσω τὴν δυσπιστίαν των καὶ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «*Λευκοῦ Ἵππου*».

Καὶ κατόπιν νὰ γράψω εἰς τὴν Κικελίαν καὶ νὰ δυνηθῶ νὰ τὴν καταπείσω νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν Ἱσπανίαν, καὶ μὲ τοὺς κυρίους εὔκολα τὰ διορθώνουμε.

Μολονότι δὲ ἐσχημάτισα σχέδιόν τι, ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ λάβω ἀνάγκην ἑνὸς βοηθοῦ.

Πρέπει λοιπὸν ἀπόψε νὰ ὑπάγω εἰς τὸ καπηλεῖον ὁ «*Ἀγριόγατος*» καὶ εἶμαι θετικὸς ὅτι θὰ εὕρω κανένα ἔντιμο ὑποκείμενο διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ.

ΙΑ'.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Μαλφρίδ ἐπανήρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἤρξατο γράφων μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Κικελίαν διὰ νὰ ἔλθῃ ἀφεύκτως. Αἴφνης ἤκουσε τὸ κομβίον τῆς θύρας τοῦ δωματίου του στρεφόμενον, ἤγειρεν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδεν εἰσερχομένην τὴν Κικελίαν. Ἀκτὶς χαρᾶς ἔλαμψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ μειδιάσας τῇ εἶπε·

Καὶ ἐγὼ θὰ σοὶ ἔπεμπον τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἣν ἀνέγνωσε.

«Ἀγαπητή μοι Κικελία

«Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν λέξεων τούτων, ἃς κατεσπευσμένως σᾶς γράφω »ἔλθετε νὰ μὲ ἴδητε ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν.

»Σᾶς ἀναμένω.

Μαλφρέδ».

— Ἰδοὺ ἐγὼ λοιπόν, ἀγαπητέ μοι Μαλφρέδ, εἶπατέ μοι τὸ αἴτιον τῆς προσκλήσεώς σας καὶ ἐλάθησε πλησίον του.

— Κικελία, ἀγαπητή μοι Κικελία, ἐψέλλισεν ὁ Μαλφρὲδ θεωρῶν ἐρωτικῶς τὴν νεαρὰν Κικελίαν, ἐνῷ οἱ δάκτυλοί του ἔπαιζον μὲ τὴν ὡραίαν μακρὰν αὐτῆς κόμην.

Ἀγαπητή μοι Κικελία, ἀπρόοπτον συμβὰν μοὶ ἀναγκάζει νὰ ἀπέλθω τῆς Γαλλίας καὶ διέλθω ὀλίγους μῆνας εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἱσπανίας ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθηρῶν λειμώνων ἐν τῷ μέσῳ τῶν πευκῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ροδοδαφνῶν καὶ συκομορέων καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν θελγήτρων τῆς χώρας ἐκείνης.

Ἐὰν θέλῃς, φιλτάτη μοι Κικελία, νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς εἰς τὴν χώραν ταύτην τῆς ἐπαγγελίας θὰ διέλθωμεν τὰς γοητείας τοῦ πρώτου ἡμῶν ἔρωτος.

Ἡ Κικελία ἀκούουσα τοὺς ἐπαίνους τῆς πόλεως ταύτης, καὶ ἐπιθυμοῦσα ἵνα διέλθῃ ὀλίγους μῆνας περιοδεύουσα τὰ ἄγνωστα μέρη μετὰ χαρᾶς τῷ εἶπε·

— Ἄ! βεβαίως τὸ θέλω ὅπου θὰ ἦσαι σὺ ὅπου ἡ χεὶρ μου θὰ κεῖται ἐν τῇ χειρί σου ἐκεῖ θὰ εἶναι δι' ἐμὲ γῆ τῆς ἐπαγγελίας.

— Ἄγγελέ μου, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Μαλφρὶδ μὲ κατέστησες τοσοῦτον εὐδαίμονα τοσοῦτον ἐπλήρωσες τὴν καρδίαν μου χαρᾶς ὥστε νομίζω ὅτι εὑρίσκομαι ἐντὸς τοῦ παραδείσου, νὰ ζῶ μετὰ σοῦ πλησίον σου ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Ἱσπανίᾳ, ἢ ἐν Ἰταλίᾳ εἶναι καλλίτερον δι' ἐμὲ τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελείας, εἶναι οὐρανός.

Οὕτω λοιπὸν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἡ Κικελία ἀπήρχετο συμφωνήσασα μετὰ τοῦ Μαλφρὶδ ὅπως συνάξῃ ὅτι πολυτιμώτερον εἶχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἀναχωρήσῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἱσπανίας.

Μὴ σκεπτομένη ἡ ἀθλία, οὐδὲ αἰσθανομένη τὴν ἐλαχίστην τύψιν τῆς συνηδείσεως διὰ τὸ μικρὸν καὶ ἀθῶον ἐκεῖνο πλᾶσμα, ὅπερ θὰ ἄφηνεν.

Εἶχε καρδίαν μαρμάρινον. Ἦτο εἶδός τι τέρατος, μὴ αἰσθανομένη ἄλλο παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἔρωτός της, ἐξ οὗ δὲν μένει παρὰ ἡ ἀγριωτέρα ζυλοτυπία.

Μὴ σκεπτομένη πλέον τὸν Εὐγένιον Μαλτεσὲρ, ἀλλὰ τὸν νέον αὐτῆς ἐραστὴν Μαλφρὶδ «Ἅδης πῦρ καὶ ἔρως γυναικὸς ὃ μὴ εἴπωσιν ἀρκεῖ.»

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Μαλφρὶδ εἰσήρχετο εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον ὁ «Ἀγριόγατος» βολυδοσκοπήσας δι' ἑνὸς βλέμματος τοὺς πελάτας τοῦ οἰνοπωλείου ἐπλησίασεν εἰς μίαν τράπεζαν πρὸ τῆς ὁποίας ἐκάθητο ἀνήρ τις.

— Γκαρσὸν ἐκραύγασε, φέρε με ἕνα μπουκάλι πορτὲρ καὶ δύο ποτήρια.

Ὑδροθεράπων, εἶπεν εἰς τὸν πλησίον του καθήμενον, πίνεις καὶ σὺ μετ' ἐμοῦ; διότι ἐγὼ ποτὲ δὲν πίνω μοναχός.

Ὁ ὑδροθεράπων ἐκάμυσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐχαιρέτησε τὸν Μαλφρὶδ καὶ ἐκένωσε τὸ ποτήριον, τὸ ὁποῖον οὕτως τῷ προσέφερε.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; τὸν ἠρώτησεν ὁ Μαλφρέδ.

— Τὸ ὄνομά μου εἶναι Ἀζενὸρ, κανεὶς ὅμως δὲν μὲ ξέρει ἔτσι, ἔχω ἕνα παρατσοῦκλι κ' ὅλο μὲ αὐτὸ μὲ καταλαβαίνουνε, καὶ ἡ γυναῖκά μου ἀκόμη ἔτσι μὲ φωνάζει.

Ὁ Μαλφρέδ ἐπλήρωσεν ἐκ νέου τὰ ποτήρια.

— Καὶ ἀπὸ τότε ποῦ πανδρεύθηκα μοῦ ἐδώσανε αὐτὸ τὸ παρατσοῦκλι.

— Δὲν μὲ λὲς λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

— Γιατί ὄχι. Πρῶτα ἂς πιοῦμε ἀκόμη μιὰ, ἂν θέλῃς, καὶ ὑψώσας τὸ ποτήριόν του τὸ ἐξεκένωσε καὶ πάλιν.

Ὁ Ἀζενόρ ἤρξατο εἶτα διηγούμενος τὴν ἱστορίαν του, ἣν παραλείπομεν ἐνταῦθα νὰ ἀναφέρωμεν, ἣν θὰ ἀφηγηθῶμεν ταύτην ἐν καταλλήλῳ περιστάσει.

Ἀποπερατώσας τὴν ἱστορίαν του, ὁ Μαλφρέδ ἐγερθεὶς τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Εὖγε, εἶσαι παλληκάρι ἀληθινὸ, καὶ ἐγὼ σὰν ἐσένα ἄνθρωπον γύρευα.

— Γιατί ὄχι, κύριε, φθάνει νὰ ἦναι δουλειὰ καὶ νὰ βγαίνῃ χρῆμα καὶ ὅτι θέλει ἂς ἦναι.

Ὁ Μαλφρέδ τότε ἔλαβεν ὕφος ἐπιβλητικὸν καὶ ἤρξατο μετὰ φωνῆς σιγηλῆς ὁμιλῶν.

— Ἄκουσόν μοι, εἶπεν, θέλεις χρήματα ; ἰδοὺ λάβε, καὶ ἐξαγαγὼν δύο εἰκοσάφραγκα ἔρριψεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Σαράντα φράγκα ! εἶπεν ὁ Ἀζενόρ παρατηρῶν αὐτά.

— Ἔ ! τί σκέπτεσαι, ἐμπρός, πάρε τα λοιπὸν γιὰ τὴν ὥραν σὲ φθάνουν, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν δουλειὰ θὰ ἔχῃς ἄλλα διακόσια.

Καὶ ξέων τὴν κεφαλὴν ἔλαβεν αὐτά.

— Θέλεις πορτέρ ; διάταξον νὰ ἔλθῃ.

— Πορτέρ, ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς, ἂς ἔλθῃ, καὶ κρούων τὰ ποτήρια διέταξε τὸν προσελθόντα κάπηλον νὰ φέρῃ ἑτέραν φιάλην.

Ὁ κάπηλος δὲν ἤργησε νὰ φανῇ, οὔτε ὁ Ἀζενόρ νὰ πληρώσῃ καὶ πάλιν τὰ ποτήρια, τὴν φορὰν ὅμως ταύτην μέχρι στεφάχης.

— Πιὲ καὶ ἄκουσέ με τώρα, εἶπεν ὁ Μαλφρέδ.

Ὁ Ἀζενόρ ροφήσας τὸ πορτέρ καὶ σπογγίσας διὰ τῆς χειρὸς τὰ χείλη του ἀπήντησεν.

— Εἶμαι ὅλως διόλου αὐτιά.

Ὁ Μαλφρέδ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο ἀντικείμενα, ἅτινα δὲν εἶχε παρατηρήσει κατ' ἀρχὰς ὁ Ἀζενόρ.

— Κατ' ἀρχάς, εἶπεν, ἰδοὺ τὰ ἐργαλεῖα τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς χρειασθῶσι,

Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἦσαν σιδηροῦς μοχλὸς καὶ χαρτόνιον ἑνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου μήκους.

— Τί θὰ τὰ κάμωμεν αὐτά, εἶπεν ὁ Ἀζενόρ.

— Αὐτὸ τώρα θὰ σοὶ τὸ εἶπω.

Καὶ δεικνύων αὐτῷ τὸν μοχλόν·

— Ἐν πρώτοις εἶσαι ἱκανὸς νὰ μεταχειρισθῇς αὐτό.

Ὁ Ἀζενόρ ἔλαβε τὸν μοχλὸν καὶ τὸν ἀνήγειρεν

— Εἶναι ὀλίγον βαρύς, ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν μεταχειρισθῇ.

— Ἄκουσέ με λοιπὸν τώρα.

Εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ Σουρδιέρης ὑπάρχει ἓν στόμιον ὀχετοῦ.

— Διάβολε ! ἠμπορεῖτε νὰ καυχηθῆτε ὅτι γνωρίζετε πολὺ καλὰ τὰ Παρίσια. Νὰ ἠξεύρετε καὶ αὐτὰ τὰ στόμια τοῦ ὀχετοῦ κάθε δρόμου! αὐτὸ εἶναι παρὰ πολύ.

— Αὐτὸν μόνον γνωρίζω, διότι αὐτὸς μὲ ἀνησυχεῖ. Λοιπὸν βεβαίως θὰ παρατηρήσατε καμμίαν φορὰν μὲ ποῖον τρόπον οἱ καθαρισταὶ τῶν ὀχετῶν ἀνοίγουσι τὰς σιδηρᾶς πλάκας, αἱ ὁποῖαι κλείουσι τὰ στόμιά των;

— Μὲ ἕνα μοχλὸν ὡς αὐτόν. Τὸ εἶδα ἑκατὸ φοραῖς.

— Γνωρίζεις λοιπὸν τώρα εἰς τί θὰ χρησιμεύσῃ αὐτὸς ὁ μοχλός ;

— Θέλετε ν' ἀνοίξετε αὐτὸ τὸ στόμιον τοῦ ὀχετοῦ ; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ Ἀζενόρ.

— Μάλιστα.

— Ἀλλὰ τί θὰ κάμετε ;

— Μοὶ ὑπεσχέθης τυφλὴν ἐμπιστοσύνην, ἀρκεῖ νὰ βγαίνουν ψηλά.

— Ἀρκεῖ, θὰ ἦμαι ἄφωνος σὰν τὸ ψάρι.

— Καθὼς θὰ ἀνοίξῃς τὸ στόμιον θὰ σταθῇς ἐκεῖ σὰν φρουρὸς διὰ νὰ ἐμποδίζῃς τοὺς διαβάτας νὰ πλησιάζουσι.

— Τὸ πιστεύω· ἕνα πήδημα δέκα μέτρα δὲν θὰ τοὺς πολυευχαριστήσῃ, καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ τὰς βροχὰς ποῦ καταπλημμύρισαν τὰ Παρίσια καὶ ἔκαμαν κάθε ὀχετὸν ἀληθινὸ ποταμό, κίτρινον ποταμόν, ποιὸ κίτρινόν ἀπὸ ἐκεῖνον τῆς Κίνας καὶ ποιὸ ὁρμητικὸν ἀπὸ τοὺς καταρράκτας τοῦ Νείλου.

— Τέλος πάντων, ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσίν μας.

Ἐρωτᾶτε εἰς τί ἠμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ αὐτὸ τὸ μέγα τεμάχιον τοῦ χαρτονίου, δὲν εἶναι ἔτσι ;

— Ναί, τὸ ἐρωτῶ καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ καταλάβω.

— Καὶ δὲν τὸ μαντεύεις ;

— Καθόλου.

— Καλὰ λοιπὸν καθὼς ἀνοίξῃ τὸ ἄνοιγμα τοῦτο θὰ τὸ σκεπάσῃς μὲ αὐτὸ τὸ χαρτόνι.

— Μπᾶ ! εἶπεν ὁ Ἀζενόρ ἐκθαμβος.

— Καταλαμβάνετε ;

— Ἀπάνου κάτου.

— Ὀλίγον μὲ μέλλει τὸ οὐσιῶδες εἶναι νὰ συμμορφωθῆτε λεπτομερῶς μὲ ὅλας τὰς συστάσεις.

— Θὰ μείνῃς λοιπὸν ἐκεῖ διὰ νὰ ἀπομακρύνῃς τοὺς διαβάτας, ἀλλ' ἰδίως θὰ ἔχῃς τὰ βλέμματα πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ Ὠβερβιλλιέρης.

— Καλά.

— Δὲν θὰ κινηθῇς ἀπὸ τὴν θέσιν σου μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἴδῃς νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος σου καὶ ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται πλησίον τοῦ στομίου τούτου τοῦ ὀχετοῦ δύο ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι θὰ περιπατοῦν μὲ ταχὺ βῆμα.

— Ὕστερα ;

— Καθὼς φθάσωσιν εἴκοσι βήματα μακρὰν ἀπὸ σέ, ὁ εἷς τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων θὰ βήξῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ὁ Μαλφρὲδ ἔβηξεν ὅλως ἰδιαιτέρως.

— Θὰ τὸν ἀναγνωρίσω, εἶπεν ὁ Ἀζενόρ. Τί θέλετε νὰ κάμω κατόπιν;

— Θὰ ἀπομακρυνθῆτε.

— Αὐτὸ μόνον;

— Μάλιστα.

— Μπᾶ!

— Αὐτὸ εἶναι εὔκολη δουλειά.

— Τὸ μέρος σου τότε θὰ τελειώσῃ, θὰ ἀρχίσῃ τότε τὸ ἰδικόν μου μέρος.

— Καλὰ, τώρα γνωρίζω τὴν δουλειά μου, μπορεῖτε νὰ βασισθῆτε σ' ἐμένα.

— Ἂς ἐξέλθωμεν λοιπὸν διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ ὀχετοῦ, ὅπερ πρέπει νὰ ἀνοίξῃς.

— Αὐτὸ εἶναι ὅλο ποῦ ἔχω νὰ σοῦ πῶ. Τώρα ἂς πηγαίνουμεν.

— Ὁ Ἀζενὸρ ἐκκένωσε καὶ τὸ ἐναπομεῖναν εἰς τὴν φιάλην πορτὲρ καὶ ἐξῆλθον.

Πρῶτος ἐξῆλθεν ὁ Ἀζενὸρ ἔχων ἐπ' ὤμου τὸν μοχλὸν, ὁ δὲ Μαλφρὲδ κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ χαρτόνιον.

SISMANOGLIO MEGARO

ΙΒ΄.

Ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινὴ καὶ ὁμιχλώδης, μόλις δὲ ἔβλεπέ τις εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων πρὸ αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἡ ὁδὸς ὑπὸ τῆς ἀφθόνου βροχῆς, ἥτις εἶχε καταβρέξει τοὺς Παρισίους ἐπὶ τρεῖς περίπου ὥρας, εἶχε τόσον καθαρισθῇ, ὥστε ἐπέτρεπε νὰ βαδίζῃ τις τυχαίως χωρὶς νὰ φοβῆται τὸν πηλόν.

Καθ' ὁδὸν ὁ Ἀζενόρ διελογίζετο ταῦτα·

Διόλου δὲν τὸν εἶχε πτοήσει ἡ συνέντευξις αὕτη, ἣν ἐλαβε μετὰ τοῦ Μαλφρέδ.

Ἕνα ἄνοιγμα μιᾶς πλάκας καὶ ἕνα κάλυμμα χαρτονιοῦ κατὰ γῆς, χά! χά! πολὺ δύσκολο πρᾶγμα . . . ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀληθινὰ θὰ ἦναι τετραπέρατος· σὰν νὰ μ' ἔδεσε μὲ τὰ λόγια του. Σοῦ ἔχει ἕνα στόμα ποῦ καὶ πουλιὰ ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ.

Ἂς εἶναι, σὰν ἰδῶ πῶς τὸ παρακάνει καὶ αὐτόν . . . μιὰ νύχτα καὶ τελειώνει ἡ ὑπόθεσις.

Ταῦτα ἐσκέπτετο ὅτε ἤκουσε τὸν Μαλφρέδ.

— Στάσου, νὰ τί ζητοῦμε.

Καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Ἀζενόρ τὴν στρογγύλην σιδηρᾶν πλάκα, ἥτις ἔκλειε τὸ στόμιον τοῦ ὀχετοῦ.

— Καλά, δώσατέ με τὸν μοχλὸν καὶ ἐλᾶτε ὅταν θέλετε.

— Στάσου, εἶπεν ὁ Μαλφρέδ, ὅστις ἐφαίνετο σκεπτόμενος πρὸς στιγμήν, ἰδοὺ μία οἰκία ποῦ κτίζεται, καὶ ἡ ὁποία θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ πολύ.

— Πῶς ;

— Θὰ πάρῃς κἀμμιὰ εἰκοσαριὰ πετραδάκια καὶ θὰ ρίψῃς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ἐκ τοῦ ὀχετοῦ.

— Αὔριο τὸ βράδυ, λοιπὸν περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν θὰ τὰ ἔχῃς ὅλα ἕτοιμα καὶ θὰ περιμένῃς.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, σ' ἀρίνω καλὴν ἀντάμωσιν, μὴ λησμονεῖς κἀμμίαν ἀπὸ τὰς συστάσεις μου, καὶ ἔσο προσεκτικός Ἔτριξαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων καὶ ἀνεχώρησαν.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ Μαλφρεὶδ εἰσήρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Λευκοῦ Ἵππου» ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἔκλεισε μὲ διπλὴν στροφὴν τὴν θύραν, ἔλαβεν ἐκ τῆς θέσεως μικρὸν κιβώτιον, ὅπερ ἦτο πλῆρες μικρῶν φιαλιδίων.

Τὸ μικρὸν τοῦτο κιβώτιον ἐν τῷ ὁποίῳ εὑρίσκοντο ὑπὲρ τὰ εἴκοσι φιαλίδια εἶχεν ἕκαστον ἓν εἶδος φαρμάκου.

Ἔλαβεν ἓν φιαλίδιον ἡμίσεως δακτύλου μεγέθους ἐπιμελῶς ἐσφραγισμένον ὅπερ εἶχε λευκόχρουν τι ὑγρὸν καὶ εἶπεν·

Λύριον τὸ ἐσπέρας ὀλίγαι σταγόναι ἐκ τοῦ ὑγροῦ τούτου καὶ ὅλα τελειώνουν.

Ἡ Κικελία μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της ἐκ τοῦ ξενοδοχείου, ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ τὰ ὡραῖα μέρη, τοὺς θαυμασίους τόπους, ἔνθα ἔμελλον νὰ μεταβῶσι καὶ ἀναμένουσα ὅπως παρέλθωσι αἱ δώδεκα ὧραι τῆς νυκτός.

Τὴν πρωΐαν ἡ Κικελία συλλέξασα ὅτι πολυτιμότερον εἶχε καὶ ὅ,τι τῇ εἶχε δωρήσει ὁ μαρκήσιος Εὐγένιος Μαλτεσὲρ εἰς χρηματικὸν, ἄτινα συνεποσοῦντο εἰς τὰ ἑξῆς:

Πεντήκοντα ὁμολογίας τῆς Ἐγγείου Πιστώσεως τῆς Γαλλίας, τεσσαράκοντα ὁμολογίας τῆς Δύσεως, δεκαπέ τε μετοχὰς τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Μασσαλίας, δέκα προσοδοφόρους τίτλους.

Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα εἰς τραπεζογραμμάτια τῶν χιλίων καὶ πεντακοσίων φράγκων.

Καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Λευκοῦ Ἵππου» πρὸς τὸν νέον αὐτῆς ἐραστὴν, Μαλφρεὶδ, ἀντάξιον αὐτῆς σύντροφον.

Ἡ Κικελία φθάσασα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὑπεδέχθη αὐτὴν μετὰ χαρᾶς ὁ Μαλφρεὶδ, τὴν ὁποίαν περιέμενεν ἵνα γευματίσωσιν.

Τὸ γεῦμα διεξήχθη μετὰ μεγάλης φαιδρότητος.

Μὴ λησμονοῦντες νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Μαλφρεὶδ εὗρε τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν ἵνα ρίψῃ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου τῆς Κικελίας ὀλίγας σταγόνας ἐκ τοῦ φαρμάκου, ὅπερ εἴχομεν ἴδει ἐν τῷ φιαλιδίῳ τῷ ἐξαχθέντι ὑπὸ τοῦ Μαλφρεὶδ ἐκ τοῦ κιβωτίου.

Φάρμακον, ὅπερ λαμβάνων τις κατελαμβάνετο ὑπὸ εἴδους τι πυρετοῦ. Μετὰ παρέλευσιν ὀκτὼ ὡρῶν, ὁ πυρετὸς ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ τρεῖς περίπου ὥρας.

Τὴν ἑσπέραν ὁ Μαλφρεὶδ ἐπορεύθη εἰς τὸ καπηλεῖον ὁ «Ἀγριόγατος», ἔνθα εὗρε τὸν Ἀζενὸρ περιμένοντα ὅπως ὁ δείκτης τοῦ ὡρολογίου φθάσει εἰς τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν ὑπὸ τοῦ Μαλφρεὶδ.

Εἰς τὸν ὁποῖον ἀφοῦ προσέφερε φιάλην πορτέρ, συνεβούλευσεν αὐτὸν ὅπως περὶ τὴν ὀγδόην εἶναι ἕτοιμος καὶ τὸν περιμένει εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος.

— Μένε ἥσυχος, τῷ εἶπεν ὁ Ἀζενόρ.

Ὁ Μαλφρεὶδ ἐπανῆλθε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Λευκοῦ Ἵππου» κείμενον εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων μακρὰν τῆς Σουρδιέρης.

Ἔμελλε νὰ ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα, ὅτε αἴφνης ἤκουσε νὰ τὸν προσκαλῶσι.

Ἦτο ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου.

— Κύριε, τῷ εἶπεν, ὀφείλω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι θὰ εὕρητε τὴν κυρίαν Κικελίαν εἰς θλιβερὰν θέσιν.

— Τί λοιπὸν τῇ συνέβη; ἠρώτησν λίαν ἀνήσυχος ὁ Μαλφρέδ

— Κατέπεσεν αἰφνιδίως ἀσθενὴς πρὸ μιᾶς ὥρας, τὴν δὲ στιγμὴν ταύτην εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ δωματίου σας ἐπὶ μιᾶς κλίνης τὴν ὁποίαν διέταξα νὰ φέρωσιν οἱ ὑπηρέται, καὶ κατεκλίθη ἐπ' αὐτῆς.

Τὸ σῶμά της κατελήφθη ὑπὸ ἰσχυροῦ ῥίγους, τὰ χαρακτηριστικά της ἐκαλύφθησαν ὑπὸ φοβερᾶς ὠχρότητος.

— Τί ἔπαθε, Θεέ μου! εἶπεν ὁ Μαλφρέδ.

Καὶ ὥρμησε ταχαίως πρὸς τὴν κλίμακα.

Μετὰ μίαν στιγμὴν εἰσήρχετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ξενοδοχείου, ἀσθμαίνων καὶ μὲ τεταραγμένα χαρακτηριστικά.

— Ἡ ἐξαδέλφη μου φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ ἄσχημα, κύριε, εἶπεν εἰς τὸν διευθυντὴν, τρέχω νὰ προσκαλέσω ἰατρόν.

— Ὑπάρχει τοιοῦτος ἐδῶ, πλησίον τοῦ ξενοδοχείου, κύριε, καὶ ἂν θέλητε νὰ στείλω νὰ τὸν προσκαλέσω.

— Εὐχαριστῶ, ἔχω εἰς Παρισίους Ἄγγλον ἰατρὸν φίλον μου, εἰς ὃν ἔχω μεγίστην ἐμπιστοσύνην, αὐτὸν θέλω νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καὶ τρέχω νὰ τὸν ζητήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Μόνον ἐπειδὴ ὀλίγον γνωρίζω τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, τὸ ἑσπέρας πρὸ πάντων, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ διατάξητε ἕνα τῶν ὑπηρετῶν σας νὰ μὲ συνοδεύσῃ.

— Εὐχαρίστως.

Ἔμελλε νὰ ὁρμήσῃ ἐκτὸς τοῦ γραφείου του.

— Ἄ! τῷ εἶπεν ὁ Μαλφρέδ, προτιμῶ τὸν Πέτερ, διότι αἰσθάνομαι πρὸς αὐτὸν μεγίστην ἐμπιστοσύνην.

— Θὰ τὸν προσκαλέσω.

— Ἄλλως τε δὲν θὰ ἀπουσιάσῃ ἐπὶ πολύ· ὁ ἰατρὸς μένει ἐδῶ πλησίον, εἰς τὴν ὁδὸν Σουρδιέρης.

— Πολὺ καλά, κύριε.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ἀνοίξας τὴν θύραν τὴν κειμένην εἰς τὸ προαύλιον τοῦ ξενοδοχείου, ἡ ὁποία συνεπικοινώνει μετὰ τοῦ καφενείου, καὶ προσεκάλεσε τὸν Πέτερ.

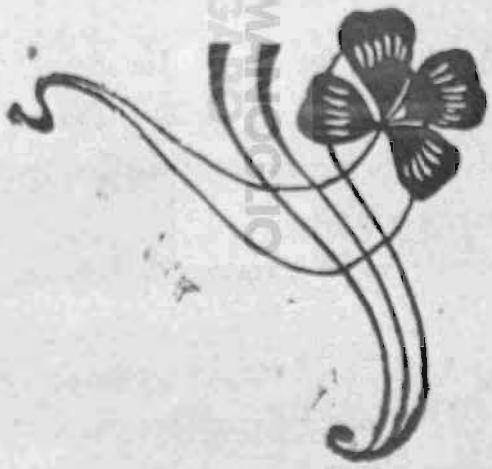
— Πέτερ, τῷ εἶπεν, ἐπειδὴ μία κυρία ἠσθένησεν αἰφνιδίως, καὶ ἡ ὁποία εἶνε ἐξαδέλφη τοῦ κυρίου Μαλφρέδ, ὅστις μεταβαίνει νὰ προσκαλέσῃ ἕνα φίλον του

ἰατρόν. Ἀλλ' ὅμως δὲν γνωρίζει καλῶς τοὺς δρόμους τῶν Παρισίων καὶ θὰ τὸν συνοδεύσῃς μέχρι τῆς κατοικίας τούτου.

— Εὐχαρίστως, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Πέτερ.

. . . . . .

. . . . . .

ΙΓ'.

Ὁ Μαλφρὲδ λοιπὸν εἶχεν ἐξέλθει τοῦ ξενοδοχείου τοῦ «*Λευκοῦ Ἵππου*» συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πέτερ, ὅστις ἕνεκα τῆς περιστάσεως ταύτης εἶχεν ἀλλάξει τὴν οἰκοστολήν του καὶ φορέσει ζακέτον

— Ἡ ὁδὸς τῆς Σουρδιέρης δὲν εἶναι νομίζω μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, δὲν εἶν' ἔτσι; ἠρώτησεν ὁ Μαλφρὲδ τὸν ὑπηρέτην.

— Εἶναι πολὺ πλησίον μιλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Πέτερ ἀποδίδων ἐκ φιλοφρονήσεως τὸν τίτλον τοῦτον εἰς τὸν Μαλφρέδ.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, διότι ἡ κατάστασις τῆς δεσποινίδος μοὶ ἐμπνέει σπουδαίας ἀνησυχίας.

Δι' αὐτὸ βιάζομαι νὰ μάθω τί θὰ εἴπῃ ὁ ἰατρός.

— Ἰδοὺ μιλόρδε, ὑπέλαβεν ὁ Πέτερ, εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ὁδὸν Σουρδιέρης.

— Τῷ ὄντι, μοὶ φαίνεται ὅτι τὴν ἀναγνωρίζω, καίτοι ἅπαξ μόνον διῆλθον δι' αὐτῆς καὶ τοῦτο ἐν πλήρει ἡμέρᾳ.

Ὁ Μαλφρὲδ διηυθύνθη εἰς τὸ ἀριστερὸν πεζοδρόμιον, φυσικὰ δὲ τὸν ἠκολούθησεν καὶ ὁ Πέτερ.

Μετά τινας στιγμὰς ὁ Μαλφρὲδ παρετήρησεν εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων τοῦ πεζοδρομίου, σκιὰν, ἣν ἀμέσως ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο τοῦ Ἀζενόρ.

Προυχώρησαν πεντήκοντα εἰσέτι βήματα.

Τότε ὁ Μαλφρὲδ κατελήφθη ὑπὸ ἰσχυροῦ βηχὸς, ὅστις τὸν ἠνάγκασε νὰ σταθῇ ἐπί τινα δευτερόλεπτα.

Ὅταν ἐπανήρξατο τῆς πορείας ὁ Ἀζενόρ εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ἀλλ' ὁ Μαλφρὲδ βυθίζων τὰ βλέμματά του εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὁδοῦ τὸν παρετήρησε κεκρυμμένον εἴς τινα γωνίαν οἰκίας εὑρισκομένης ἔναντι τῆς θέσεως, ἣν εἶχε ἀφήσει.

Ἡ ὀλεθρία στιγμὴ εἶχε φθάσει ἐπλησίαζον εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ ὀχετοῦ, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ὁ Ἀζενόρ θὰ εἶχε ρίψει τὸ μέλαν χαρτόνιον διὰ νὰ τὸ καταστήσῃ ἀπαρατήρητον.

— Τί εἶναι αὐτό; εἶπεν αἴφνης ὁ Μαλφρίδ, σωρὸς πετρῶν ἐξαίρετος ἰδέα διὰ νὰ σπάσῃ τις τοὺς πόδας του.

Ἐπήδησε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ἐπὶ τῆς λεωφόρου.

Ὁ Πέτερ τὸν ἐμιμήθη.

Προϋχώρησαν δέκα εἰσέτι βήματα.

Εἶτα ἠκούσθη κραυγή.

Ὁ Πέτερ εἶχε θέσει τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ χαρτονίου καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸν ὀχετόν.

Ὁ Μαλφρὲδ φοβούμενος μὴ προσκοληθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἐὰν ἵστατο πλησίον του, ἐπήδησεν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, καθ' ἣν στιγμὴν τὸν εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ὀχετοῦ.

Εἶτα ἔστη νὰ τὸν ἴδῃ βυθιζόμενον.

Ἀλλ' ἔμεινεν ἔκπληκτος παρατηρήσας τὴν κεφαλήν του ἄνωθεν τοῦ στομίου.

Ὁ δυστυχὴς Πέτερ δι' ὁρμεμφύτου κινήματος αἰσθανόμενος τὸ ἔδαφος ὑποχωροῦν ὑπὸ τοὺς πόδας του εἶχεν ἁπλώσει τὰς δύο του χεῖρας καὶ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν χειλέων, τοῦτο δὲ τὸν ἐκράτησεν ἄνωθε τῆς ἀβύσσου.

Δυστυχῶς ὅμως δι' αὐτὸν τὸ ἄνοιγμα τοῦ στομίου ἦτο πολὺ μέγα διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ θέσῃ τοὺς ἀγκῶνας ἐφ' ἑκάστου τῶν χειλέων, εἰς τρόπον ὥστε οἱ βραχίονες ἁπλωμένοι καθ' ὅλον αὐτῶν τὸ μῆκος, ἐστερροῦντο τῆς ἀπαιτουμένης ἰσχύος διὰ νὰ κρατήσωσι τὸ βάρος τοῦ σώματός του, τὸ ὁποῖον ἐβυθίζετο βραδέως κάτωθεν τοῦ ἐδάφους.

Ὁ ἄτυχὴς πιστεύων εἰς ἀπρόοπτον συμβάν, ἤρξατο κραυγάζων·

— Μαλφρέδ, βοήθειαν! τρέξατε ἀμέσως, ἄλλως ἐχάθην! βοήθειαν . . . βοήθει . . . Μαλφρέδ! Οὗτος πλησιάσας τὸν παρετήρει.

Ἦτο πελιδνός, τὰ δὲ χαρακτηριστικά του, τεταραγμένα ὑπὸ τοῦ φόβου, εἶχον καταστῇ ἀγνώριστα ἐντός τινων δευτερολέπτων.

Πρὸς στιγμὴν βαθυτάτη σιωπὴ ἐπεκράτησε, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ βαράθρου ἠκούετο ὁ ἀπαίσιος ρόχθος τοῦ ὕδατος, μανιωδῶς ὁρμοῦντος πρὸς τὸν ὀχετὸν λίαν στενὸν διὰ νὰ τὸ περιλάβῃ.

— Ἀκούεις αὐτὸν τὸν θόρυβον; εἶπεν ἡσύχως ὁ Μαλφρὲδ εἰς τὸν Πέτερ, ὅστις τὸν παρετήρει μὲ βλεσυρούς ὀφθαλμοὺς καὶ ἱκετευτικὸν βλέμμα, εἶναι τὸ βορβορῶδες ὕδωρ τῶν ὁδῶν τῶν Παρισίων, ὅπερ κυλίεται εἰς τὸν ὀχετὸν μὲ τὴν ταχύτητα καὶ τὴν δύναμιν τῶν ἀκατασχέτων χειμάρρων. Οἰκτρῶς θὰ ἀποθάνῃ ἐκεῖνος, ὅστις εὑρεθῇ εἰς τὸν στενὸν αὐτὸν ὀχετόν, σκοτεινότερον τοῦ Ἅδου, βυθισμένος εἰς τὰ βορβορώδη ταῦτα κύματα, μανιωδέστερα τῶν τοῦ Ὠκεανοῦ, ἅτινα θὰ τὸν κατασυντρίψωσιν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν πλευρῶν, αἵτινες εἶναι αἱ ἀπορρῶγες ἀκταὶ, τῆς ὑπογείου ταύτης θαλάσσης, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐλοιπὸν ὁ θάνατος

αὐτὸς θὰ ἦναι ἰδικός σοῦ, κὺρ Πέτερ, καὶ θὰ μάθῃς βυθιζόμενος εἰς τὸ καταχθόνιον αὐτὸ βάραθρον, ὅτι τὰ πάντα δὲν εἶναι ρόδινα εἰς τὸ ἔντιμον ἐπάγγελμα τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος.

Ὁ δυστυχὴς τότε τὰ πάντα ἠννόησε καὶ ἐξέβαλεν ὀξείαν κραυγὴν ἐλπίζων νὰ ἐλκύσῃ διαβάτην τινά.

— Ἐὰν ἐξαγάγῃς δευτέραν κραυγήν, τῷ εἶπεν ὁ Μαλφρὶδ θὰ σὲ ἐξαφνίσω μὲ ἓν κτύπημα τοῦ ποδός μου ἐπὶ τοῦ κρανίου σου, ἄλλως ἐὰν φανῇς φρόνιμος θὰ σὲ ἀφήσω νὰ βυθισθῇς ἡσύχως ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἕως ὅτου σὲ ἐγκαταλείψωσιν ὁλοσχερῶς αἱ δυνάμεις σου. Αὐτὸ θὰ σὲ κάμῃ νὰ κερδίσῃς ἓν λεπτόν, ὅπερ εἶναι πολύτιμον δι' ἄνθρωπον εὑρισκόμενον εἰς τὴν θέσιν σου, ἐγὼ δὲ θὰ χαρῶ βλέπων παρατεινομένην τὴν ἀγωνίαν ἐκείνου, ὅστις ἐταξείδευσε πεντακόσια μίλια μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὲ συλλάβῃ καὶ μὲ ὁδηγήσῃ εἰς Λονδῖνον ὡς περίεργον ζῶον καὶ παράσχῃ εἰς τοὺς ἀγαπητούς συμπολίτας μου τὸ διασκεδαστικὸν θέαμα τῆς ἀποχωνήσεώς μου.

Ἐνῷ ὡμίλει, ὁ ἀτυχὴς ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἐβυθίζετο ἐπὶ μᾶλλον.

— Κύριε! μιλόρδε! ἐτονθόρισε, χάρις! λυπηθῆτε με καὶ θὰ εἶμαι ἰδικός σας, θὰ σᾶς ἀνήκω εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν, θὰ καταστῶ κύων σας, δοῦλός σας! Ὦ! χάρις! χάρις! Ἔλεος!

Καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐξήστραπτον ἐκ τῆς ἀγωνίας.

Οἱ συνεσφιγμένοι δάκτυλοί του ἐκράτουν τὸν σιδηροῦν κύκλον μὲ τὴν ἀπελπισίαν ἣν παρέχει ὁ φόβος τοῦ θανάτου.

Οἱ βραχίονές του ὅμως ἐξησθένουν καὶ ἐβυθίζετο ὁλοέν

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν φρικώδες ῥῖγος διέτρεχε τὸ σῶμα του ὅταν ἤκουε κυλιόμενον μὲ κρότον εἰς τὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς ἀβύσσου τὸν βορβορώδη χείμαρρον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην φωνὴ ἀνέκραξεν ἄ ωθεν τῆς κεφαλῆς του.

— Ἄ! ἀλλ' ὄχι! ὄχι! δὲν θέλω, δὲν θέλω τὸν θάνατόν του, ἀνακατώθηκα κι' ἐγὼ μέσ' 'ς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι καὶ κινδυνεύει τὸ κεφάλι μου, δὲν θέλω.

Ἦτο ὁ Ἀζενόρ, ὅστις ἐπλησίασεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ εἶχεν ἐννοήσει τὸ τρομερὸν δρᾶμα, ὅπερ ἐλάμβανε χώραν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ἔμπρός! τραβήξου! ἐμὲ μόνον ἀφορᾷ καὶ ἐγὼ μόνος λαμβάνω ὅλην τὴν εὐθύνην, τῷ εἶπεν ὁ Μαλφρὶδ ὠθῶν αὐτὸν ἀποτόμως.

— Εὐχαριστῶ, ἐσεῖς δὲν θὰ μὲ γλυτώστε ἀπὸ τὸ μαχαίρι τῆς γκιλοτίνας, ἂν μὲ στείλουν ἐκεῖ, ἀνέκραξεν ὁ Ἀζενόρ, κινδυνεύει τὸ δέρμα μου, σᾶς λέγω πῶς δὲν τὸ θέλω.

Καὶ ὁρμήσας πρὸς τὸ ἄνοιγμα τοῦ ὀχετοῦ, ἔτεινε τὸν βραχίονα διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα ἐκ τοῦ τραχήλου.

Οὗτος ὅμως, οὗ τὰ ὦτα ἐβόμβουν καὶ τὸ λογικὸν εἶχε σκοτισθῆ ἀπό τινων ἤδη στιγμῶν, οὐδὲν εἶχεν ἀκούσει ἐκ τοῦ διαλόγου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνταλλαγῆ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του.

Ἀκούσας δύο φωνὰς ὑπέθεσεν ὅτι εἶχε δύο ἐχθρούς.

Ὅταν ἠθάνθη νὰ ἐγγίζωσι τὸν ὦμόν του, ἐδράξατο διὰ τῆς μιᾶς χειρός του τοῦ ἐνδύματος τοῦ Ἀζενόρ, εἰς ὃ προσηλώθη ὡς σιδηρᾶ ἁρπάγη, ἐνῷ διὰ τῆς ἑτέρας ἐκράτει τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

— Ἄφησέ με, ἀλλ' ἄφησέ με, ἄλλως χαθήκαμε καὶ οἱ δύο! ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ Ἀζενὸρ μὲ φωνὴν μεστὴν τρόμου, ἄφες με γρήγορα, θὰ μὲ σύρῃς μαζύ σου.

Ἀλλ' ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ νομίζων ὅτι εὗρε μέσον σωτηρίας δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ.

Καὶ ὁ Ἀζενόρ ἠσθάνετο νὰ τὸν σύρωσιν ἕως τὴν ἄβυσσον μὲ ἀπέλπιδα καὶ ἀκράτητον δύναμιν.

— Μαλφρὲδ, ἀνέκραξε μὲ παράφρονα φωνήν, πιάσε με, βοήθησέ με, μὲ τραβᾷ.

Ἀλλ' ἡ κεφαλὴ τοῦ πράκτορος εἶχεν ἤδη ἐξαφανισθῆ εἰς τὸν ὀχετόν, ὁ δὲ Μαλφρὲδ δὲν ἐκινεῖτο.

— Τὸ ἠθέλησες, ἀνόητε, γλύτωσε ἐὰν ἠμπορῇς ἀπεκρίθη ὁ Μαλφρέδ· ἄλλως πίνεις πολὺ καὶ ὁμιλεῖς πολύ, καὶ εἶσαι ὀλίγον εὔσπλαγχνος· λοιπὸν πήγαινε νὰ κάμῃς ἕνα γῦρο μαζύ του εἰς τὸν ὀχετόν.

Μόλις ἐτελείωσε καὶ ἠκούσθη τρομερὰ κραυγή.

Ὁ Ἀζενὸρ εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Ταὐτοχρόνως ὁ Μαλφρὲδ ἔβλεπε πέντε ἢ ἓξ πρόσωπα ἐξερχόμενα τῆς ὁδοῦ Ὠβερβιλλιέρης καὶ διευθυνόμενα πρὸς τὴν ὁδὸν Σουρδιέρης.

Ἔδραμεν εἰς τὴν σιδηρᾶν πλάκα, ἣν εἶχεν ἀναγείρει ὁ Ἀζενόρ, τὴν ἐκύλισε μέχρι τοῦ στομίου τοῦ ὀχετοῦ καὶ τὴν ἐφήρμωσεν ἐκεῖ διὰ τοῦ ποδός.

Ὑπόκωφος κραυγὴ ἠκούσθη ἐκ τοῦ ὀχετοῦ

Κραυγή, ὀξεῖα, ἀγρία, διαπεραστική, ὥστε ὁ Μαλφρὲδ ἐρρίγησε.

Ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ τρομεροῦ τάφου, ὅστις εἶχε κατροχθήσει δύο ἀνθρώπους. Ἐξαίρετα εἶπεν, ἐγλύτωσα καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν φλύαρον καὶ μωρόπιστον Ἀζενὸρ τώρα μᾶς μένει ὁ ἄλλος.

ΙΔ΄.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ Μαλφρέδ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Λευκοῦ Ἵππου».

— Κατάρα ! ἀνέκραξεν εἰσερχόμενος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχείου τύπτων τὸ μέτωπον μετ' ἀπελπισίας· ὁ φίλος μου δὲν εὑρίσκετο εἰς τὴν κατοικίαν του.

— Λάβετε τὸν ἰατρὸν, ὅστις κατοικεῖ ἐδῶ πλησίον, εἶπεν ὁ ἰδιοκτήτης· ἡ δεσποινὶς εἶναι τόσον ἀσθενὴς ὥστε . . .

— Ὄχι, ὄχι ! εἰς τὸν φίλον μου μόνον τὸν ἰατρὸν Οὐίλσων ἔχω ἐμπιστοσύνην, τὸν ἔχω νὰ τὸν προσκαλέσω.

— Καὶ ὁ Πέτερ ;

— Ἄ ! ἰδού· μᾶς εἶπον ὅτι ὁ ἰατρὸς ἔχει ταὐτοχρόνως προσκληθῇ ὑπὸ δύο ἀσθενῶν, τῶν ὁποίων μᾶς ἔδωσαν τὰς διευθύνσεις, διαβεβαιοῦντες ἡμᾶς ὅτι θὰ τὸν εὕρωμεν εἰς τὴν κατοικίαν ἑνὸς ἐξ αὐτῶν.

Ὁ πρῶτος κατοικεῖ ἐν Βελλερόνδ καὶ ὁ ἕτερος εἰς τὸ βουλεβάρτον τῶν Ἰχθυοπωλῶν.

— Διὰ νὰ μὴ χάσωμεν καιρὸν, ἐπεφόρτισα τὸν Πέτερ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην διεύθυνσιν, ἐνῷ ἐγὼ, ἐν πρώτοις ἔτρεξα ἐδῶ διὰ νὰ ἴδω πῶς εἶναι ἡ δεσποινὶς καὶ κατόπιν θὰ λάβω ἅμαξαν διὰ νὰ μεταβῶ εἰς Βελλεφόνδ.

Εἶδον τὸν Λωρὶν τὸν ἁμαξηλάτην, ὅστις χθὲς μὲ ὡδήγησεν εἰς τὸ δάσος· μὲ περιμένει καθήμενος ἐπὶ τῆς ἕδρας του ἀναβαίνω νὰ μάθω πῶς εἶναι ἡ δεσποινὶς, μετὰ πέντε δὲ λεπτὰ ἀναχωροῦμεν διὰ Βελλεφόνδ.

Ἀφήσας πάραυτα τὸ γραφεῖον, ἀνῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ δωμάτιόν του.

Ἡ Κικελία κατέκειτο ἔτι κληνήρης.

Τὸ πρόσωπον της ἦτο πελιδνὸν, οἱ ὀφθαλμοὶ κιτρινωποὶ, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς αἰφνιδίως καταλαμβανομένους ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ.

— Μίαν ἔτι ὥραν, ἀγαπητή μοι Κικελία, καὶ θὰ ἔχαι ἐπὶ ποδός, ἐψέλλισεν ὁ Μαλφρέδ. Δὲν γνωρίζεις τὴν βοήθειαν, ἣν μοὶ παρέχεις νὰ ἐλευθερωθῶ ἐκ τῶν δύο τούτων τολμηρῶν ἀστυνόμων.

Ταῦτα ψελλίζων ὁ Μαλφρέδ, ἀφῆκε τὴν Κικελίαν καὶ κατῆλθεν εἰς τὸ ἰσόγειον

Ὁ Λωρὲν εὑρίσκετο ἤδη εἰς τὸ προαύλιον κρατῶν ἐνὰ χεῖρας τὴν μάστιγά του.

Ἐφαίνετο ἔμφροντις.

— Τί νὰ σὲ πῶ, ἔλεγεν εἴς τινα ὑπηρέτην μεθ' οὗ συνδιελέγετο, τὴν στιγμὴν ταύτην, παράξενον μοὶ φαίνεται νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὸς μόνος χωρὶς τὸν Πέτερ.

— Φαίνεται ὅτι τὸν ἔστειλε νὰ ζητήσῃ τὸν ἰατρὸν εἰς τὸ βολεβάρτον τῶν Ἰχθυοπωλῶν, δὲν θὰ ἀργήσῃ λοιπόν.

— Δὲν λέγω ὄχι, ἀλλά . . . αὐτὸ μὲ φαίνεται παράξενον.

Ὁ Μαλφρὲδ παρουσιασθεὶς τὴν στιγμὴν ταύτην, ἔθεσε τέρμα εἰς τὸν διάλογον τοῦτον.

Ἐπέβη τῆς ἁναμενούσης αὐτὸν ἁμάξης, ἥτις πάραυτα ἀνεχώρησε.

Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει καταπίπτουσα, ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἰσχυρῶς κινῶν τὰ δένδρα μὲ ὑπερβολικὸν θόρυβον.

— Ὁ καιρὸς αὐτὸς μᾶς εἶναι ὅλως εὐνοϊκὸς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων μου, ἐψιθύρισεν ὁ Μαλφρέδ.

Εἶτα ἀπαίσιον μειδίαμα ἐπήνθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων του ὅταν παρετήρησεν ὅτι αἱ ἅμαξαι καθίσταντο σπανιώτεραι εἰς τὴν Πλατείαν τῶν Ἡλυσίων.

Κατέστησαν ἔτι σπανιώτεραι ὅταν ἐστράφη τὴν θριαμβευτικὴν ἀψῖδα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Μεγάλου Σταυροῦ.

Τότε ἔσυρε τὸ πολύκροτον ἐκ τοῦ θυλακίου του, τὸ ἐπλήρωσε μετὰ προφυλάξεως καὶ τὸ ἔθεσεν ἡσύχως ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του.

Εἶτα ἐξηπλώθη εἴς τινα γωνίαν τῆς ἁμάξης, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ἀνέμενε.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ ἄνεμος ἐδιπλασιάζετο μὲ λύσσαν, τὸ δὲ ὕδωρ κατέπιπτεν ὡς εἰ ἠνεῴχθησαν ὅλοι οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ φύσις ἐφαίνετο ἀνάστατος.

Ἅπαντα τὰ στοιχεῖα εἶχον ἐγερθεῖ.

Ὁ Μαλφρὲδ ἠθέλησε νὰ μάθῃ ποῦ εὑρίσκετο, ἀλλ' ἡ νὺξ ἦτο τόσον σκοτεινή, ὥστε θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο, ἐὰν δὲν διέκρινε τὸ παράπηγμα εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ὁ εἰσπράκτωρ.

Μετὰ παρέλευσιν δέκα περίπου λεπτῶν ὁ Μαλφρὲδ εἶπε καθ' ἑαυτόν.

— Θὰ ἀπέχωμεν μόλις δέκα βήματα ἀπὸ τὴν γέφυραν· ἰδοὺ ἡ στιγμή.

Ἀφῆρεσε τὸν πῖλόν του, ἔλαβε διὰ τῆς μιᾶς μὲν χειρὸς τὸ πολύκροτον διὰ δὲ τῆς ἑτέρας κατεβίβασε τὴν ὕελον, καὶ θέσας τὴν κεφαλὴν ἐκτὸς τῆς θυρίδος ἐκραύγασε.

— Λωρέν !

Οὗτος τετυφλωμένος ἐκ τῆς βροχῆς, καὶ διάβροχος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὡσεὶ ἐξήρχετο ποταμοῦ τινος ἔστρεψε τὴν κεφαλήν.

— Λωρέν, φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ Μαλφρέδ, θέλετε νὰ μάθητε ποῦ εἶναι ὁ Πέτερ ;

— Ἀλλὰ μιλόρδε . . .

— Κυλίεται πρὸ μιᾶς ὥρας εἰς τὸ βάθος ὀχετοῦ, ἔνθα ἀποθνήσκει πνιγόμενος ὑπὸ τοῦ βορβόρου, τὸν θάνατον δὲ τοῦτον ἐπιφυλάσσω εἰς ἀστυνομικὸν πράκτορα, ὁ ὁποῖος, ὡς σεῖς, καὶ αὐτὸς θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ πολεμήσῃ. Ἐμπρός ! καλὸν ταξείδιον διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, κύριε Λωρέν.

Καὶ διὰ μέσου τῆς βροχῆς καὶ τοῦ σκότους; ὁ δυστυχὴς εἶδε νὰ λάμψῃ εἰς ἀπόστατιν ἓξ δακτύλων τοῦ προσώπου του ὁ χάλυψ τοῦ πολυκρότου.

Ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἔκαμε ἀπότομον κίνημα πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ ὅπλον.

Ἀλλὰ δύο πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν πάραυτα.

Τότε ἐξήπλωσε τοὺς βραχίονας, ἐκλονίσθη δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, εἶτα κατέπεσεν μὲ προτεταμμένην κεφαλὴν ἐκ τῆς ἕδρας του καὶ ἐξηπλώθη κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ.

Ὁ ἵππος εἶχε σταματήσει.

Ὁ Μαλφρὲδ ἔθεσε τὸ πολύκροτον εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Εἶτα κατῆλθε τῆς ἁμάξης.

Μὲ μεγίστην ψυχραιμίαν ἐπλησίασεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Αὕτη ἔπαλεν εἰσέτι ἐλαφρῶς.

— Ἀναπνέει ἀκόμη, ἐψιθύρισεν, ἀλλ' ὁ Σηκουάνας μόλις ἀπέχει δύο βήματα, θὰ ἀνακλάβῃ αὐτὸς νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργον.

Ἔλαβε τὸ σῶμα ὑπὸ μάλης, τὸ ἔσυρε μέχρι τῆς γεφύρας, τὸ ἔθεσεν δ' ἐκεῖ, οὐχὶ ἀκόπως.

Εἶτα τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ κενόν.

Ἠκούσθη παφλασμός.

Εἶτα οὐδέν.

Τὰ πάντα εἶχον λήξει.

ΙΕ'.

Δύο ὧραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἀνεχώρησεν ὁ Μιλφρέδ ἐφ' ἁμάξης ὁδηγουμένης ὑπὸ τοῦ ἁμαξηλάτου Λωρὲν πρὸς πρόσκλησιν τοῦ ἰατροῦ Οὐίλσων.

Ὅτε εἶδον αὐτὸν ἐπιστρέφοντα πεζῇ μὲ τεταραγμένα χαρακτηριστικά, ἔχων ἐν ἀταξίᾳ τὰ καταξεσχυσμένα, ἐνδύματά του, κατεσπιλωμένα, καὶ ἰδού τί διηγήθη εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου·

— Διετρέξαμεν μὲ ταχύτητα τὰ Ἠλύσια, τὴν πλατεῖαν τοῦ μεγάλου Σρατῶνος, ἐμέλλομεν δὲ νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ διαβάτου, ὅτι ὁ Λωρὲν σταματᾷ αἴφνης τὴν ἅμαξαν καὶ μοὶ λέγει:

— Μιλόρδε, εὐαρεστηθῆτε νὰ καταβῆτε διότι δὲν προχωρῶ πλειότερον.

Τῷ ζητῶ ἐξήγησιν διὰ τὴν ἰδιοτροπίαν του καὶ αὐτὸς μοὶ ἀποκρίνεται.

— Θὰ σᾶς τὴν δώσω εὐχαρίστως, καθ' ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἀνακαλυφθῇ. Μάθετε ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «*Λευκοῦ Ἵππου*» εἰσόδου μας, ἀνεμίχθημεν εἰς μερικὰς μικρὰς ἐπιχειρήσεις, τὰς ὁποίας ἐμυρίσθη ἡ ἀστυνομία.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἴδωμεν τὴν ἐπέμβασιν τῶν κυρίων τούτων εἰς τὰς ὑποθέσεις μας, ἀπεφασίσαμεν νὰ τὸ στρίψωμεν καὶ οἱ δύο ἀμέσως σήμερον.

Ἐὰν ἐνθυμεῖσθε, ὁ Πέτερ διὰ νὰ σᾶς συνοδεύσῃ ἀφῆκε τὴν οἰκοστολήν του καὶ ἐνεδύθη ὡς ὅλος ὁ κόσμος, ὡς ἐκ τούτου δὲ δύναται νὰ περιφέρηται ἐλευθέρως εἰς Παρισίους καὶ νὰ μεταβῇ ἀφόβως, χωρὶς ἡ ἀστυνομία νὰ δύναται νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ἴχνη του. Εἷς μέρος δέ τι συμφωνηθὲν μεταξύ μας, μεταβαίνω ὅπως τὸν συναντήσω.

Ἰδοὺ διατί εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σᾶς ἀφήσω ἐδῶ.

Ἐγὼ τότε ἠθέλησα νὰ τὸν ἐξαναγκάσω νὰ μὲ ὑπάγῃ εἰς τὸ μέρος, ὅπερ τὸν ὑπέδειξα, ἐλπίζων ὅτι θὰ συνήντων χωροφύλακα τινὰ, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποίου θὰ τὸν συνελάμβανον, ἀλλ' οὗτος ἠρνήθη νὰ ὑπακούσῃ.

— Τότε ἐπῆλθε ἔρις, κατόπιν δὲ πάλη συνάπτεται μεταξύ μας ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐνικήθην, ὅτε δὲ ἀνηγέρθην καταβεβλημένος καὶ μὲ ἐνδυμασίαν, ὡς βλέπετε εἰς ράκη καταντήσασαν, ὁ Λωρὲν ἦτο ἤδη μακρὰν μὲ τὴν ἄμαξάν του.

— Περιέφερον τα βλέμματα πέριξ καὶ ἀναγνωρίσας ὅτι τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὑρισκόμην ἦτο πλησίον τοῦ ξενοδοχείου ἤρχισα νὰ τρέχω διὰ νὰ φθάσω καὶ βοηθήσω τὴν πρὸ δυο ὡρῶν ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ καταβληθεῖσαν ἐξαδελφην μου Κικελίαν.

— Ἀλλ' εἰς Παρισίους αἱ ὁδοὶ ὁμοιάζουσιν.

— Ἐπὶ μίαν λοιπὸν ὥραν περιερχόμην τὰς ὁδοὺς καὶ τέλος ἠδυνήθην νὰ εὕρω τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον σας.

Οὐδὲν ἴχνος ἀμφιβολίας εἶχε μείνει ἐν τῷ πνεύματι τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχείου.

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐπροστάτευε τὸν Μαλφρὶδ κατὰ πολὺ ἡ τύχη· ἀπρόοπτόν τι συμβὰν κατέστησεν ἀνεπίδεκτον ἀμφιβολίας τὴν αὐθεντικότητα τῆς ἱστορίας του, καὶ ἐναργῶς ὅτι οἱ ὑποτιθέμενοι οὗτοι ὑπηρέται ἦσαν λωποδύται τοῦ χειρίστου εἴδους.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἦτο τὸ ἀκόλουθον·

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Πέτερ καὶ τοῦ Λωρὲν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, χαρτοφυλάκιον περιέχον δέκα χιλιάδας φράγκα εἰς γραμμάτια τῆς Ἀγγλικῆς Τραπέζης, ὑπεξηρέθη ὑπό τινος ἄγγλου ὁδοιπόρου, ἡ δὲ κλοπὴ αὕτη διαπραχθεῖσα ἐκ τοῦ δωματίου αὐτοῦ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδοθῇ παρὰ εἴς τινα τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ξενοδοχείου, ἐκτοτε δὲ ἐπετήρουν πάντας.

Ἤδη ὅμως ἐπληροφορήθησαν ὅτι ἦσαν ὁ Πέτερ καὶ ὁ Λωρέν.

Πληροφορήσας ταῦτα εἰς τὸν διευθυντὴν ὁ Μαλφρέδ, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τῆς μικρᾶς αἰθούσης τῆς προηγουμένης τοῦ δωματίου του, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἰσῆλθε, ἔνθα εὗρε τὴν Κικελίαν κατεχομένην ἔτι ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ.

Μετ' ὀλίγον δύο ἀλεπάλληλοι ἐπὶ τῆς θύρας κτῦποι ἠκούσθησαν.

— Εἰσέλθετε, ἐκραύγασεν ὁ Μαλφρέδ.

Παρουσιάσθη ὑπηρέτης ὁδηγῶν πρόσωπόν τι καὶ εἶπεν εἰς τὸν Μαλφρέδ·

— Εἶναι ὁ ἰατρὸς, ὅστις διαμένει πλησίον τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὸν ὁποῖον ὁ μιλόρδος μὲ παρήγγειλε νὰ προσκαλέσω.

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθὲς, ἀπεκρίθη.

Ἀδίκως, διενοήθη, κατελήφθην ὑπὸ τοῦ φόβου.

Ὁ προσκληθεὶς ἰατρὸς διεκήρυξεν ὅτι ἡ ἀσθενὴς εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ πυρετοῦ, οὔτινος δὲν ἠδυνήθη νὰ διαγνώσῃ εἰσέτι ἐντελῶς τὸν χαρακτῆρα.

Διέταξε καταπραϋντικόν τι ποτὸν καὶ ἀπῆλθε.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡ Κικελία ἦτο ἐντελῶς καλά.

Εἶχεν ἐνδυθῇ καὶ ἤρξατο συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ νεοεισελθόντος ἐξαδέλφου αὐτῆς Μαλφρέδ.

Πταριυσιάσθη ὑπηρέτης διὰ νὰ ἐρωτήσῃ ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του πῶς ἦτο ἡ δεσποινὶς Κικελία.

— Βλέπετε, ἀπεκρίθη ἡ Κικελία, τὸ ποτὸν τοῦ ἰατροῦ ἦτο θαυμάσιον, διότι ὁ πυρετὸς ἐξηφανίσθη καὶ εἶμαι ἐντελῶς καλά.

Ὁ ὑπηρέτης ἔμελλε νὰ ἀποσυρθῇ, ἀλλ' ὁ Μαλφρέδ τὸν ἀνεκάλεσε.

— Δὲν μοὶ λέγετε, Ἱερώνυμε, ἠρώτησεν, ἔλαβον καμμίαν εἴδησιν διὰ τὴν ἅμαξαν τοῦ Λωρέν;

— Ναὶ, μιλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Ἱερώνυμος, τὴν ἔφερεν ἕνας χωροφύλαξ πρὸ μιᾶς ὥρας.

— Ἄ! ποῦ τὴν εὗρον;

— Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς γεφύρας τοῦ Νεῖλλὺ, μιλόρδε.

— Βεβαίως εἰς οἰκτρὰν κατάστσιν.

— Γεμάτην ἀπὸ νερὸν, ὁ δὲ δυστυχὴς ἵππος εἶναι τόσον ἀσθενὴς, ὥστε ὑπάρχει φόβος μὴ δὲν ἀναλάβῃ ποτέ.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει καμμία εἴδησις διὰ τὸν Λωρέν;

— Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Λωρὲν ὑπάρχει φόβος ὅτι ἐδολοφονήθη.

Ὁ Μαλφρέδ ἐρρίγησε.

— Τί τοὺς κάμνει νὰ παραδεχθῶσι τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν;

— Ἐν πρώτοις ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἥτις ἔπλυνε τὴν ἅμαξαν καθ' ὅλην τὴν νύκτα, εὗρον καὶ κηλίδας αἵματος ἐπὶ τῆς ἕδρας καὶ ἐφ' ἑνὸς τῶν τροχῶν.

— Αὐτὸ εἶναι φρικτόν! ἀνέκραξεν ὁ Μαλφρέδ.

— Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό· ὁ ἀστυνόμος, τὸν ὁποῖον ἀμέσως προσεκάλεσεν ὁ χωροφύλαξ καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνακαλύψει τὰ ἴχνη ταῦτα, ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸ ἔδαφος καὶ ἐπανεῦρε αἷμα εἰς τὸν πηλὸν μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς γεφύρας. Τοῦτο δὲ τὸν ἔκαμε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ δολοφόνος ἀφοῦ ἔσυρεν ἕως ἐκεῖ τὸ πτῶμα, τὸ ἔρριψε κατόπιν εἰς τὸν Σηκουάναν, ἐλπίζων οὕτω νὰ ἐξαλείψῃ πᾶν ἴχνος τοῦ κακουργήματός του.

— Καὶ ἔχουσι καμμίαν ἔνδειξιν διὰ τοὺς δολοφόνους;

— Ναὶ, μιλόρδε.

— Ὁ Μαλφρέδ δὲν ἠδυνήθη ἐνὰ παναλάβῃ τὰς ἐρωτήσεις του παρὰ κατόπιν στιγμιαίας σιγῆς.

— Ἄ! εἶπε· καὶ ἔχουσι καμμίαν ὑποψίαν . . .

— Διὰ τὸν Πέτερ, ὁ ὁποῖος ὡς λέγουν ἦτο λωποδύτης, μετεμφιεσμένος ὅπως

καὶ ὁ φίλος του Λωρὲν, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε συνέντευξιν διὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην μάλιστα.

Ὑποθέτουσι λοιπὸν ὅτι ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ συντρόφου του διὰ νὰ οἰκειοποιηθῇ οὗτος τὸν καρπὸν τῶν κλοπῶν, τὰς ὁποίας εἶχον διαπράξει ὁμοῦ, ὁ δὲ ἀστυνόμος εἶναι πεπεισμένος ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ συνέβησαν τὰ πράγματα, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὕτω ἀπολήγουσιν οἱ μεταξὺ κακούργων τοῦ εἴδους τούτου συνεταιρισμοί.

SISMANOGLIO MEGARO

ΙΣΤ'.

— Συμφωνῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ ἀστυνόμου, εἶπεν ὁ Μαλφρὲδ· ὁ δολοφόνος τοῦ Λωρὲν, οὐδεὶς ἕτερος δύναται νὰ ἦναι παρὰ ὁ συνένοχος, μεθ' οὗ εἶχε συνέντευξιν ἀπόψε· ἄλλως πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ ὑπάρξῃ καιρὸς εὐνοϊκώτερος διὰ μίαν δολοφονίαν.

— Ὁ μ.λόρδος εἶχε μέγα δίκαιον, ὑπέλαβεν ὁ Ἱερώνυμος, ἀπόδειξις δὲ τούτου εἶναι ὅτι καὶ ἕτερον κακούργημα διεπράχθη τὴν νύκτα ταύτην.

— Ποῦ λοιπόν; ἠρώτησεν ζωηρῶς ὁ Μαλφρέδ.

— Εἰς τὴν συνοικίαν, μιλόρδε.

— Ἄ!

— Δύο βήματα μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν ὁδὸν, εἰς ἣν εἶχεν ἐργασίαν ὁ μιλόρδος.

— Εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Σουρδιέρης.

— Ἀκριβῶς, μιλόρδε.

— Καὶ εὑρέθη κανὲν πτῶμα εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην;

— Ὄχι πτῶμα, ἀλλ' ἡ ψηλαφητὴ ἀπόδειξις ἀποτροπαίου κακουργήματος.

— Καὶ ἡ ἀπόδειξις αὕτη;

— Πέντε δάκτυλοι τοὺς ὁποίους ἀπέκοψεν ἡ σιδηρᾶ πλάξ, ἡ ὁποία κλείει τὸ στόμιον τοῦ ὀχετοῦ.

— Τότε δὲ φυσικῷ τῷ λόγῳ, γίνεται αἰτία νὰ ὑποθέσωσι, εἶπεν ὁ Μαλφρὲδ μὲ τρέμουσαν φωνήν.

— Ὅτι ἄνθρωπός τις ἐρρίφθη εἰς τὸν ὀχετόν

— Ἔχετε δίκαιον, Ἱερώνυμε, ὑπέλαβεν ὁ Μαλφρέδ, λαμβάνων τὴν προτέραν ψυχραιμίαν του. Τὴν νύκτα μόνον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἠδύνατο νὰ διαπραχθῇ τοιοῦτον ἔγκλημα, διότι ἦτο ὅλως ἀδύνατον νὰ ἀνοίξωσιν ὀχετὸν ἐνωρὶς καὶ νὰ ρίψωσιν ἐκεῖ ἕναν ἄνθρωπον.

— Βεβαίως, ἀδύνατον· αὐτὸ λέγει καὶ ἡ δημοσία γνώμη, ἀπεκρίθη ὁ Ἱερώνυμος.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει καμμία ὑπόνοια, ὑπέλαβεν ὁ Μαλφρέδ, ἥτις δύναται νὰ θέσῃ τὴν ἀστυνομίαν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν κακούργων ;

— Ἀπεναντίας ὑπάρχουσι πολλαί.

— Ἄ ! ἄ ! ὑπάρχουσι πολλαί . . .

Δὲν ἠδυνήθη νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν του.

— Μάλιστα· ἐν πρώτοις ὁ εἷς τῶν πέντε δακτύλων ἔφερεν ἀργυροῦν δακτύλιον, ἐφ' οὗ εἶναι γεγραμμένη ἀγγλική τις λέξις.

— Τῳόντι, εἶπε μετὰ μεγάλης ἀδιαφορίας ὁ Μαλφρέδ, αὐτὸ εἶναι μία σπουδαία ἔνδειξις.

— Καὶ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο, εἶπεν ὁ Ἱερώνυμος.

— Τί, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ;

— Βήματά τινα μακρὰν τοῦ ὀχετοῦ εὑρέθη μοχλὸς ὅμοιος μὲ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται εἰ καθαρισταὶ τῶν ὀχετῶν, ὁ δὲ μοχλὸς οὗτος εἶναι ὁλοκένουργιος, αὐτὸ δὲ τοὺς κάμει νὰ ὑποθέσωσιν, ὅτι ὅλως ἐκτάκτως ἠγοράσθη διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κακουργήματος, πρὸς τούτοις δὲ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἐργοστασιάρχου, ὅστις τὸν ἐπώλησε.

— Κακὴ ὑπόθεσις διὰ τὸν ἔνοχον, ἐὰν τὸν συλλάβωσιν, εἶπεν ὁ Μαλφρέδ, διότι ἐρχόμενος εἰς ἀντιπαράστασιν μὲ τὸν ἐργοστασιάρχην, ἀμέσως θὰ γνωρισθῇ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ πρὸ τῆς ψηλαφητῆς ταύτης ἀποδείξεως θὰ τὴν πάθῃ, Ἀλλὰ πρέπει ἐν πρώτοις νὰ ἀνακαλυφθῇ, αὐτὸ δὲ δὲν εἶναι τόσον εὔκολον.

— Ἴσως, ὑπέλαβεν ὁ Ἱερώνιμος, ἀλλὰ ἅμα ἀποσυρθῇ τὸ ὕδωρ, δηλαδὴ σήμερον, θὰ ἐρευνήσωσιν εἰς τὸν ὀχετόν, ἔνθα εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπανεύρωσι τὸ πτῶμα.

Θὰ τὸ ἐκθέσωσιν εἰς τὴν Μόργκυν, ὅπου θὰ ἀναγνωρισθῇ, τότε δὲ ἡ ἀστυνομία γνωρίζουσα εἰς τίνα κύκλον θὰ ὁρίσῃ τὰς ἐρεύνας της, δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ συλλάβῃ τὸν ἀληθῆ ἔνοχον.

— Αὐτὸ εἶναι σωστόν, εἶπεν ὁ Μαλφρέδ· ἡ ἀνακάλυψις τοῦ πτώματος καὶ ἡ ἀναγνώρησις τῆς ταυτότητος αὐτοῦ, θὰ θέσωσιν ἀναμφιβόλως τὴν ἀστυνομίαν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου, ὅστις ἐρχόμενος τότε εἰς ἀντιπαράστασιν μὲ τὸν ἔμπορον, ὅστις τῷ ἐπώλησε τὸν μοχλὸν, καὶ ἀναγνωριζόμενος ὑπ' αὐτοῦ, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ κακούργημά του.

— Μάλιστα, μάλιστα, αὐτὸ εἶναι λογικὸν καὶ ὁ ἔνοχος δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ διαφύγῃ.

— Σὲ περικαλῶ, Ἱερώνυμε, νὰ μὲ καθιστᾷς ἐνήμερον τῆς ὑπόθέσεως ταύτης· εἶναι λίαν περίεργος καὶ μοὶ διεγείρει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον.

— Δὲν θὰ λείψω, μιλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Ἱερώνυμος ἀποσυρόμενος.

Ὅτε ἐξῆλθεν ὁ ὑπηρέτης, ἡ Κικελία ἠρώτησε τὸν Μαλφρέδ τί ἐνδιαφέρον ἔχει διὰ τὰ κακουργήματα τὰ ὁποῖα συνέβησαν χθὲς καὶ τὰ ὁποῖα λαμβάνουσιν χώραν καθ' ἑκάστην εἰς Παρισίους.

Ὁ Μαλφρέδ διηγήθη τότε εἰς τὴν Κικελίαν τὸν πλαστὸν μῦθον, τὸν ὁποῖον εἶπε καὶ εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου.

Κατόπιν ἐξῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου διὰ νὰ σκεφθῇ τὰς συνεπείας, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἔχῃ ἡ ἀνακάλυψις καὶ ἀναγνώρισις τοῦ πτώματος τοῦ Πέτερ, ἐξήγαγε δὲ τὸ ἑξῆς συμπέρασμα·

Ἐὰν τὸ σῶμα τοῦ Πέτερ εὑρεθῇ εἰς τὸν ὀχετὸν ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Πέτερ εἶναι δολοφόνος τοῦ Λωρὲν θὰ διασκεδασθῇ ὡς καπνός, καὶ τότε τίνα ἕτερον θὰ ὑποπτευθῶσιν ἐκτὸς ἐκείνου, ὅστις ἐπενόησε τὸν μῦθον, τὸν ὁποῖον τοῖς διηγήθη.

Ἀφοῦ κατ' ἀρχὰς διηυθύνθη εἰς τὴν ὁδὸν Σουρδιέρης ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Πέτερ, ὅστις ἐρρίφθη εἰς τὸν ὀχετὸν τῆς ὁδοῦ ταύτης κατόπιν δὲ εἰς Βελλεφὸνδ ὑπὸ τοῦ Λωρὲν τοῦ δολοφονηθέντος εἰς τὸ μέρος τοῦτο.

Ὁ Μαλφρὲδ σκεφθεὶς ἔτι ὡριμότερον κατέστη πελιδνός.

Πρέπει νὰ ἀναχωρήσω τὴν ἑσπέραν ταύτην διότι ἄλλως ἀπωλέσθην.

Τὸ δακτύλιον τὸ εὑρεθὲν εἰς ἕνα τῶν δακτύλων τοῦ Πέτερ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ παρετηρήθη ὑπό τινος τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ξενοδοχείου ἀρκεῖ δὲ τοῦτο διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι αὐτὸς ἐρρίφθη εἰς τὸν ὀχετὸν τῆς Σουρδιέρης· τοῦτο ἀρκεῖ διὰ νὰ ὑποπτευθῶσιν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχε συνοδεύσει ἐκεῖ τῇ αἰτήσει του, κατόπιν δὲ τὸν ἀντιπαραστῶσι μὲ τὸν ἔμπορον, ὅστις αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐπώλησε τὸν μοχλὸν τὸν εὑρεθέντα βήματά τινα μακρὰν τοῦ ὀχετοῦ. Τὰ λοιπὰ τότε εὐκόλως μαντεύονται.

Ἡ ἱστορία μου τόσον καλῶς συνεδιάσθη καὶ ἐπέτυχεν! ἐψέλλισεν ὁ Μαλφρὲδ μὲ ὕφος μεμιγμένον μὲ ὀργὴν καὶ ἀπελπισίαν, τὰ πάντα προεῖδον. Ἰδοὺ ὅμως ὁ μοχλὸς οὗτος καὶ οἱ πέντε κεκομένοι δάκτυλοι... ἄ! ποτὲ δὲν σκέπτεταί τις παρόμοια πράγματα κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

Μάλιστα, μάλιστα· ὦ! τώρα πλέον τὸ ἀπεφάσισα πρέπει νὰ ἀναχωρήσω καὶ ταχέως μάλιστα, διότι τὸ λιθόστρωτον τῶν Παρισίων μοῦ καίει τοὺς πόδας· βιάζομαι νὰ πατήσω τὸ ἔδαφος τῆς Ἱσπανίας ἢ τοῦ Βελγίου.

Εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ εἶπε εἰς τὴν Κικελίαν τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν τετάρτην ὥραν νὰ ᾖ ἕτοιμος. Ἐπιβὰς μιᾶς ἁμάξης μετὰ τῆς Κικελίας ἐπορεύθησαν εἰς τὸ δάσος τοῦ Βέλ-Ἄὺρ διὰ νὰ κάμωσι τὸν πρωϊνὸν περίπατον, ἐπρογευμάτισαν δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Ἱέραξ».

Μετὰ τὸ πρόγευμα περιπατήσαντες ἐπὶ μίαν ἔτι ὥραν εἰς τὸ δάσος ἐπανῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἡ Κικελία εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της ἔγραψε τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὸν μαρκήσιον.

«*Ἀγαπητέ μοι Εὐγένιε.*

«Ἐπειδὴ ἀπὸ τριῶν ἤδη μηνῶν σὲ βλέπω ψυχρῶς ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸν »ἔρωτά μου. Ἐβαρύνθην. Δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον. Ἀπὸ πέντε ἐτῶν γνωριζόμεθα. »Ἦσαν πολλά! Μὴ περιμένωμεν νὰ εἴπῃ εἷς ἐξ ἡμῶν: Ἀρκεῖ πλέον!.. Ἀπο»δίδων σοι τὴν ἐλευθερίαν ἀποκτῶ τὴν ἐμήν. Σοὶ ἀναθέτω τὴν φροντίδα τοῦ υἱ»οῦ μας ὅστις εὑρίσκεται εἰς τὴν τροφὸν διότι ἐγὼ ἀναχωρῶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, »διὰ νὰ γείνῃ τέλειος εὐπατρίδης καὶ ἀποβῇ ἄξιος τοῦ πατρός του.

»Χαῖρε λοιπὸν φίλτατε Εὐγένιε Μαλτεστέρ.»

«*Κικελία Ραϋρώ*».

Ἡ Κικελία προσκαλέσασα τὸν ὑπηρέτην Ἱερώνυμον, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιστολὴν διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Τὴν ἑσπέραν ὁ Μαλφρὶδ μετὰ τῆς Κικελίας ἐπεβιβάσθησαν μετὰ τῶν ἀποσκευῶν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς ἀναχωρούσης διὰ Μαδρίτην.

SISMANOGLIO MEGARO

ΙΖ'.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους χίλια ἑπτακόσια ἑξήκοντα τέσσαρα κατῴκει εἰς Σαὶντ Βριόκ πτωχός τις ἁλιεὺς ὀνομαζόμενος Γκοφίκ.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔζη μόνος ἄνευ οἰκογενείας καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς ἐργασίας του. Χαρακτὴρ σιωπηλοῦ καὶ ἀγρίου ὤν, ἀπέφευγε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν συναναστροφὴν τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.

Ἑσπέραν τινά, εὑρισκόμενος, ὡς πάντοτε, μονήρης ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς καλύβης του καὶ ἀπασχολειμένος εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν βροχίδων τοῦ δικτύου του, εἶδεν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν ἱππέα, ὅστις ἐφαίνετο ζητῶν τινά. Ὁ ἱππεύς, ὃν ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του ἠδύνατό τις εὐκόλως νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς πλούσιον εὐπατρίδην, διερχόμενος πρὸ τοῦ ἁλιέως, ἔριψε τὸ βλέμμα του ἐπ' αὐτοῦ. Εἶτα ἔστη, καὶ παρατηρήσας αὐτὸν ἐκστατικῶς, ἀφιππευσε καὶ περῶν τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του εἰς τὸν δεξιὸν αὐτοῦ βραχίονα διηυθύνθη πρὸς τὴν καλύβην.

— Πῶς ὀνομάζεται; τὸν ἠρώτησεν εἰς βρεττανικὴν διάλεκτον.

— Τί σᾶς μέλλει; ἀπεκρίθη ὁ ἁλιεύς.

— Περισσότερον ἀφ' ὅσον ἴσως νομίζεις . . .

— Ἐμένανε λοιπὸν ζητᾶτε;

— Πολὺ πιθανόν.

— Πρέπει νὰ ἔχετε λάθος.

Αὐτὸ θὰ τὸ ἐννοήσω ἐὰν ἀπαντήσῃς εἰς τὴν ἐρώτησίν μου.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Γκοφίκ . . .

— Τί ἐργασίαν κάμνεις;

— Δὲν βλέπεις, εἶπεν ὁ χωρικὸς δεικνύων τὰ δίκτυά του.

— Ἁλιεύς.

— Μάλιστα.

— Ἐγεννήθης εἰς τὸν τόπον τοῦτον;

— Ναί, εἰς τὸ Σαὶντ Βριόκ.

— Εἶσαι ὑπανδρευμένος;

— Ὄχι.

— Ἔχεις οἰκογένειαν ;

— Εἶμαι μοναχὸς εἰς τὸν κόσμον.

— Ἔχεις φίλους ;

— Κανένα.

— Τότε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Εἶσαι ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐζήτουν· εἶπεν ὁ εὐπατρίδης, δένων τὸν ἵππον του εἰς πάτσαλόν τινα ἐν ᾧ ὁ ἁλιεὺς τὸν παρετήρει ἔκπληκτος.

— Ἂς ἐμβῶμεν εἰς τὴν καλύβην σου.

— Καὶ διατί νὰ μὴ μείνωμεν ἐδῶ ;

— Διότι ἐκεῖνο ποῦ ἔχω νὰ σοῦ εἴπω δὲν πρέπει νὰ λεχθῇ εἰς τὸ φανερόν.

— Εἶναι λοιπὸν μυστικόν ;

— Ναί, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρέμαται ἡ τύχη σου.

— Ὁ ἁλιεὺς ἐμειδίασεν δολίως. Μολαταῦτα ἤνοιξε τὴν θύραν του εἰς τὸν παράδοξον ἄγνωστον, ὅστις εἰσελθὼν ἐκάθησεν ἐπί τινος σκίμποδος.

— Τί περιουσίαν ἔχεις ; ἠρώτησεν οὗτος ἀποτόμως.

— Τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν βάρκα μου καὶ τὰ δίκτυά μου.

— Ἐὰν ἡ βάρκα σου ἀξίζει ὅσον καὶ τὰ δίκτυά σου, δὲν ἔχεις καὶ μεγάλα πράγματα.

— Ἴσως, ἀλλὰ δὲν ζητῶ τίποτε ἀπὸ κανένα.

— Εἶσαι ὑπερήφανος.

— Ἔτσι λέγουν στὸ χωριό.

— Τόσον τὸ καλλίτερον.

— Τόσο τὸ καλλίτερον ἢ τόσο τὸ χειρότερον, ὀλίγον μὲ μέλλει ! Εἶμαι ἔτσι καθὼς ἠθέλησε νὰ μὲ κάμῃ ὁ Θεός.

— Ἐὰν κανεὶς σοῦ προσέφερεν ἑκατὸν Λουΐζια θὰ τὰ ἔπερνες ;

— Ὄχι.

— Καὶ διατί ; εἶπεν ὁ εὐπατρίδης βλέπων ἤδη καὶ αὐτὸς μετ' ἐκπλήξεως τὸν ἁλιέα.

— Ὅταν ἕνας εὐγενὴς καὶ μεγάλος αὐθέντης ὡσὰν ποῦ φαίνεσθε νὰ ἦσθε, προσφέρει ἕνα τέτοιο ποσὸν εἰς ἕνα πτωχὸν ἄνθρωπον ὡσὰν ἐμένα, εἶναι διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ κάμῃ καμμίαν κακὴν πρᾶξιν καὶ ἐγὼ ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ περνῶ φιλικὰ μὲ τὴν συνείδησίν μου, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὴ εἶναι καὶ ὁ μόνος μου σύντροφος, ἐπρόσθεσεν ἁπλούστατα ὁ ἁλιεύς.

— Ἔχει καλῶς, εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος.

— Τὸ καυχῶμαι.

— Ἀπὸ καλλίτερο εἰς καλλίτερο.

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἄλλον πρέπει νὰ ζητήσητε.

— Ὄχι, ἔρριψα τὸ μάτι μου εἰς σὲ, διότι εἶσαι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἔχω ἀνάγκην, καὶ θὰ μὲ δουλεύσῃς.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδωμεν ἀμέσως, κύριε.

Ὁ Γκοφὶκ ἦτο φύσεως ὀργίλης. Ἐζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν ῥάβδον του. Ὁ εὐπατρίδης ἐμειδίασεν ἀκολουθῶν τὸ βλέμμα του.

Καὶ ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν·

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι τίμιος, ὑπερήφανος, ἀνδρεῖος! Ἡ Θεία Πρόνοια μὲ ὡδήγησε πρὸς αὐτόν!

Ὁ Γκοφὶκ περιέμενε.

— Ἄκουσον, ἐπανέλαβεν ὁ εὐπατρίδης, εἶναι ἀνωφελὲς πλέον νὰ μένω περισσότερον καιρὸν πλησίον σου· θὰ σοὶ ἀπευθύνω μίαν ἐρώτησιν καὶ θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς, καὶ ἐὰν δὲν συμφωνήσωμεν θὰ ἀναχωρήσω.

— Λέγετε λοιπόν.

— Μοὶ εἶπες ὅτι δὲν θὰ ἐδέχεσο τὸ ποσὸν, τὸ ὁποῖον θὰ σοὶ ἐδίδετο διὰ νὰ κάμῃς κακὴν πρᾶξιν.

— Τὸ εἶπα καὶ τὸ ξαναλέγω.

— Καὶ ἐὰν ἐπρόκειτο ἀπ' ἐναντίας διὰ νὰ κάμῃς καμμίαν καλὴν πρᾶξιν;

— Δὲν θὰ ἔπερνα ἴσως τὰ χρήματα, ἀλλὰ θὰ ἔκαμα καλόν . . . . ἐὰν ἠμποροῦσα.

— Ὁμίλει καθαρά! Ἄ! θὰ πάρῃς τὸ ποσὸν διὰ νὰ πράξῃς φιλάνθρωπον ἔργον, ἢ θὰ ἀρνηθῇς καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο. Πρόκειται, σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, διὰ καλὴν πρᾶξιν, ἡ ὁποία θὰ σοῦ φέρῃ κέρδος ἑκατὸν Λουΐζια. Παραδέχεσαι;

— Αἴ, λοιπὸν, εἶπεν ὁ ἁλιεὺς διστάζων.

— Εἰπὲ, ναὶ ἢ ὄχι.

— Παραδέχομαι.

— Πολὺ καλὰ, ἀνέκραξεν ὁ εὐπατρίδης ἐγειρόμενος, θὰ ἐπανέλθω αὔριον τὴν ἰδίαν ὥραν.

Καὶ ἐξελθὼν τῆς καλύβης, ἵππευσε καὶ ἀπεμακρύνθη δρομαίως.

Ὁ Γκοφὶκ ἔξυσε τὴν κεφαλὴν, ἐσκέφθη ὀλίγας στιγμὰς, καὶ εἶτα ὑψῶν τοὺς ὤμους ἐπανήρχισε τὴν ἐργασίαν του.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ εὐπατρίδης ὑπῆρξεν ἀκριβὴς εἰς τὴν συνέντευξίν του, ἤδη ὅμως ἤρχετο πεζὸς καὶ ἐκράτει ἐκ τῆς χειρός του μικρὸν παιδίον ἡλικίας τριῶν σχεδὸν ἐτῶν.

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης βαλάντιον πλῆρες χρυσοῦ. Ἡ πρότασις, ἣν ἐποίησεν εἰς τὸν ἁλιέα ἦτο νὰ λάβῃ καὶ τὸ τέκνον καὶ τὰ χρήματα. Ὁ ἁλιεὺς παρεδέχθη.

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ μικρό ; ἠρώτησεν.

— Ραμιζέρ.

— Πάει καλά. Θὰ σᾶς ξαναϊδῶ.

— Ποτέ ! . . .

— Καὶ ἂν θὰ σᾶς ἀπαντήσω ;

— Δὲν θὰ μὲ ἀπαντήσῃς ποτέ !

— Ὅταν μεγαλώσῃ τὸ παιδί, τί νὰ τοῦ εἰπῶ ;

— Τίποτε.

— Ἀλλὰ ὑστερότερα θὰ μάθῃ εἰς τὸ χωριὸ ὅτι δὲν εἶναι υἱός μου καὶ θὰ μὲ ἐρωτᾷ ποῖοι εἶναι οἱ γονεῖς του . . .

— Θὰ τοῦ εἰπῇς ὅτι τὸ εὗρες εἰς ἓν ναυάγιον καὶ ὅτι οἱ γονεῖς του ἀναμφιβόλως ἀπέθανον.

— Τοὐλάχιστον εἶναι βαπτισμένον ;

— Ναί.

— Τότε πηγαίνουν καλά. Κρατῶ τὸ παιδὶ καὶ ἠμπορεῖτε νὰ φύγετε.

Ὁ εὐπατρίδης ἐποίησεν ὀλίγα βήματα ἐν τῇ καλύβῃ. Ἐφαίνετο συγκεκινημένος. Τέλος πλησιάσας ἀποτόμως τὸ παιδίον, τὸ ἤγειρεν εἰς τοὺς βραχίονάς του, τὸ ἔθλιψεν ἐπὶ τῆς καρδίας του, τὸ ἐνηγκαλίσθη καὶ εἶτα, θέτων αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὥρμησεν ἐκτός. Ἔκτοτε δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον εἰς τὸ χωρίον . . .

ΙΗ'.

Ὁ ἁλιεὺς ἐτήρησε τὸν λόγον του καὶ ἀνέθρεψε τὸ παιδίον. Πλὴν χαρακτὴρ δυστρόπου καὶ φύτεως παραδόξου ὄν, ὁ Γκοφὶκ διεμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ χρήματα, ἅτινα ὁ εὐπατρίδης τῷ ἔδωκε, διότι τὸν ἐπεβάρυνον ὡς νὰ εἶχε προβῇ εἰς κακήν τινα πρᾶξιν καὶ ἐκράτησε δι' ἑαυτὸν ἐλάχιστον μέρος. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὸ παιδίον ἀναπτυσσόμενον, κατέστη τολμηρὸν καὶ ἀνδρεῖον καὶ ὁ θετὸς πατήρ του ἐθεώρησε χρέος του νὰ τὸ λαμβάνῃ μεθ' ἑαυτοῦ ὅταν ἐξήρχετο πρὸς ἁλιείαν. Τὸ πλῆρες σκληραγωγιῶν ἐπάγγελμα τοῦ ναύτου ἀνέπτυξε τὰ μέλη του καὶ τὸ ἐξήσκησε προώρως εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους εἰς οὓς εἰσὶν ἐκτεθειμένοι οἱ ναυτικοί. Ὅταν ἔγινε δέκα ἐτῶν, ἦτο τὸ ἐπιδεξιώτερον, τὸ τολμηρώτερον καὶ τὸ ἀνδριώτερον παιδίον τοῦ χωρίου.

Ἡμέραν τινὰ κακὸς νεανίας δέκα ὀκτὼ μέχρις εἴκοσι ἐτῶν, ἔδερε δυστυχὲς καὶ ἀσθενὲς παιδίον, τὸ ὁποῖον ἡ ἀδυναμία ἠμπόδιζε νὰ ἐργασθῇ. Ὁ νέος Ραμιζὲρ ἠθέλησε νὰ ἐπέμβῃ, πλὴν ὁ κτηνώδης χωρικὸς ἠπείλησε καὶ τοῦτον διὰ τῆς αὐτῆς τιμωρίας, ἣν ἐπέβαλλε εἰς τὸ δυστυχὲς θῦμά του. Ὁ Ραμιζὲρ τὸν προσεκάλεσε.

Τοῦτο ἐγένετο παρὰ τὴν ἀκτήν, ἐνώπιον δωδεκάδος ναυτῶν, οἵτινες ἐγέλων διὰ τὴν κομπορρημοσύνην τοῦ *μούτσου*, ὡς τὸν ἀπεκάλουν. Ὁ νεανίας ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Ραμιζὲρ, ὅστις οὐδόλως ὠπισθοχώρησε, ἀλλὰ κύψας ἔλαβε πέτραν, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀντίπαλός του ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως τὸν ἁρπάσῃ ἀπὸ τὸν λαιμὸν τῷ τὴν ἔρριψεν ἐν μέσῳ στήθει. Ὁ λίθος δὲν ἐπροξένησε μέγα κακὸν εἰς τὸν χωρικὸν ἀλλ' ἀπεναντίας ἠρέθισεν ἔτι τὴν ὀργήν του.

— Ἄ ! βρωμόσκυλο ! . . . ἀνέκραξεν οὗτος, τώρα νὰ σοῦ δείξω πῶς χορεύουν ! . .

Καὶ ἁρπάσας ράβδον ὥρμησε κατὰ τοῦ δυστυχοῦς παιδίου. Ὁ Ραμιζὲρ κατ' ἀρχὰς κατέστη ὠχρὸς καὶ εἶτα πορφυροῦς. Οἱ ὀφθαλμοί του ἐφάνησαν ἕτοιμοι νὰ ἐξέλθωσι τῶν κογχῶν των. Ἴλοτόμος τις ἦτο παρὼν εἰς τὴν ῥῆξιν στηριζόμε-

νος ἐπὶ τοῦ πελέκεώς του. Ὁ Ραμιζὲρ τὸν ἀπέσπασε τῶν χειρῶν του καὶ κινῶν αὐτὸν ἰσχυρῶς ἐνῷ ὁ χωρικὸς ἤγειρε τὴν ῥάβδον ἵνα κτυπήσῃ.

— Ἔλα λοιπόν, εἶπεν ὁ παῖς! . . κτύπημα μὲ κτύπημα.

Ὁ χωρικὸς ὠπισθοχώρησεν. Οἱ ναῦται ἐχειροκρότησαν καὶ ἔφερον τὸ παιδίον μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὸ καπηλεῖον, ἔνθα τὸ ἐβάπτισαν *ναύτην*. Ὁ Ραμιζὲρ ἦτο καταγοητευμένος.

Τὸ ἐπιὸν ἔτος, μόλις ὁ Ραμιζὲρ ἐγένετο ἕνδεκα ἐτῶν, ὁ ἁλιεὺς ἔπεσε βαρέως ἀσθενής. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἡ ἀσθένειά του ἐποίησε γιγαντιαίας προόδους. Γέρων λειτουργὸς τοῦ ναυτικοῦ, εἶπεν ἄνευ οὐδεμιᾶς προφυλάξεως, ὅτι ὅλα τὰ ἰατρικὰ ἦσαν δι' αὐτὸν ἀνωφελῆ καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ. Ἀκούων τὴν σκληρὰν ταύτην καὶ κτηνώδη καταδίκην ὁ Ραμιζὲρ, ὅστις περιεποιεῖτο ἐκεῖνον, ὃν ἐνόμιζε διὰ πατέρα του, καὶ ἐλήφθη ὑπὸ βαθείας ἀπελπισίας.

Ὁ ἁλιεὺς ἤκουσεν ἀταράχως τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἰατροῦ καὶ προητοιμάσθη διὰ τὸ τελευταῖον ταξείδιον, τὸ ὁποῖον φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ὡς ὅλοι σχεδὸν οἱ ναυτικοί, δὲν ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον κατὰ τοῦ ὁποίου συχνάκις ἐπάλαισεν.

Ὅθεν ἅμα τῇ ἀναχωρήσει τοῦ ἰατροῦ, ἠγέρθη καὶ κενώσας ποτήριον ρουμίου ἥναψε τὴν πίπαν του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του οἱ πόνοι ἔπαυσαν καὶ ὁ γέρων ναύτης ἠσθάνετο ἑαυτὸν γαλήνιον

Ἐπωφεληθεὶς τῆς στιγμῆς ταύτης τῆς ἡσυχίας, ἐκάλεσε πλησίον του τὸν θετὸν αὐτοῦ υἱόν, ὅστις ἔσπευσε προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του.

— Κλαίεις, παιδί μου τῷ εἶπεν ὁ ἁλιεὺς μὲ φωνὴν γλυκεῖαν καὶ ἤσυχον.

— Ναί, πατέρα, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

— Καὶ διατί κλαίεις;

— Διὰ ἐκεῖνο ὅπου μᾶς εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ὁ ἰατρὸς εἶναι καλὸς ναύτης καὶ ἔκαμε πολὺ καλὰ νὰ μοῦ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν! Ἐγὼ παιδί μου ὡς βλέπεις θὰ ἀποθάνω. Ὁμοιάζω μὲ τὸ καράβι ἐκεῖνο, ὅπου ζητεῖ βοήθειαν ἀπὸ τὴν ἄγκυράν του. Σὲ ὀλίγας ὥρας θὰ ἐλευθερωθῶ καὶ θὰ τρέξω εἰς τὸν Θεὸν μὲ τὸ πανὶ τῆς τύχης μου. Μὴ λυπᾶσαι τόσον, παιδί μου! Ποτέ μου κακὸ δὲν ἔκαμα εἰς κανένα· ἡ συνείδησίς μου εἶναι καθαρὰ καλῶς τὰ χαρτία πλοιαρίου, καί, ὅμως ὁ θάνατος ἔλθῃ νὰ ῥίψῃ τὴν ἅρπάγη του εἰς τὸ σκαρί μου, δὲν θὰ τοῦ ἀντισταθῶ Ἡ ἁγαθὴ καὶ ἁγία Παρθένος καὶ ἡ ἁγία Ἄννα τοῦ Ὠρὲ θὰ μὲ ὁδηγήσουν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ὑψίστου καὶ ἐπειδὴ ἤμουν πάντοτε καλὸς ναύτης καὶ καλὸς Βρεττανὸς ὁ παράδεισος θὰ εἶναι ἀνοικτὸς εἰς ἐμένα. Ἡσύχασε λοιπόν, παιδί μου, καὶ μὴ φροντίζῃς πλέον δι' ἐμένα! . .

Ὁ Ραμιζὲρ ἔκλαιε χωρὶς νὰ ἀποκρίνηται. Ὁ ἁλιεὺς ἡσυχάσας δι' ὀλίγα λεπτά, ἐπανέλαβε·

— Νὰ ἰδοῦμε, παιδί μου, ἅμα οἱ φίλοι μὲ ὑπάγουν εἰς τὸ κοιμητήριο, ἐσὺ τί θὰ κάμῃς ;

— Δὲν εἰξεύρω, εἶπε τὸ παιδίον, στένων.

— Ἄκου δά ! παιδί μου, δὲν εἴμαστε πλούσιοι μήτε ἐγὼ, ἀλλ' οὔτε καὶ σύ. Ἔχω ἀκόμη κάμμιὰ δεκαριὰ λουίζια χωμένα εἰς ἕνα παλιὸ συρτάρι, ἀλλ' αὐτὰ δὲν θὰ βαστάξουν διὰ πολὺν καιρόν . . . καὶ δὲν εἶσαι ἀκόμη ἀρκετὰ δυνατός, διὰ νὰ ὁδηγήσῃς μόνος μιὰ βάρκα. Καὶ ὅμως πρὶν ἀποθάνω, ἤθελα ἂν ἠμποροῦσα νὰ σέβλεπα νὰ μὴν ἔχῃς ἀνάγκην διότι σὲ ἀγαπῶ ! . . .

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο πατέρα, σὲ ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ ἀπεκρίθη ὁ Ραμιζὲρ ἐναγκαλιζόμενος τὸν θνήσκοντα.

— Ἀλήθεια, μὲ ἀγαπᾷς ;

— Ὦ δά ! κανένα ἄλλον ἀπὸ σᾶς εἰς τὸν κόσμον δὲν ἀγαπῶ.

Ὁ ἁλιεὺς ἐσκέφθη βαθέως. Πολυάριθμοι λογισμοὶ ἐσκότιζον τὸ πρόσωπόν του. Ἐνθυμεῖτο τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ εὐπατρίδου καὶ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν ἔδωσε νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ εἰς τὸ παιδίον τὸν τρόπον δι' οὗ ἐγκατελείφθη. Πλὴν ἡ παράδοξος ἔμπνευσις, ἥτις προηγεῖται τοῦ θανάτου, τὸν συνεβούλευσε νὰ εἴπῃ τὰ πάντα εἰς τὸν θετὸν υἱόν του, φοβούμενος μὴ καταστῇ ἔνοχος πρὸς αὐτόν, κρύπτων τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλως τε ἠγάπα τρυφερῶς τὸν Ραμιζὲρ καὶ ἐσκέπτετο ὅτι, πιθανὸν ἡμέραν τινὰ νὰ ἐπανεύρησε τοὺς γονεῖς του, οἵτινες ἀναμφιβόλως θὰ ἦσαν πλούσιοι καὶ ἰσχυροί, καὶ τότε τὸ δυστυχὲς παιδίον ὄχι μόνον θὰ ἐσώζετο ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, ἀλλὰ καὶ θὰ ηὐτύχει συνάμα.

Ἐν τοσούτῳ πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ, ἐζήτησεν ἱερέα, εἰς ὃν ἐξομολογήθη καὶ διηγήθη τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ εὐπατρίδου σκηνήν. Ἠρώτησε τὸν ἱερέα τί ἔδει νὰ πράξῃ καὶ ἐκεῖνος, ἄνθρωπος ἐμβριθὴς καὶ σύννους, συνεβούλευσε τὸν ἁλιέα νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἔμπνευσιν τῆς συνειδήσεώς του καὶ οὐδὲν νὰ κρύψῃ εἰς τὸν θετὸν υἱόν του, ἀφ' ὅσα ἐγνώριζε περὶ τοῦ παρελθόντος του. Ἀλλὰ δυστυχῶς, δὲν ἐγνώριζε μεγάλα πράγματα.

Ὅθεν παρόντος ἔτι τοῦ ἱερέως, ὁ ἁλιεὺς ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Ραμιζὲρ τὸ μυστήριον, ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν ἄφιξιν τοῦ παιδὸς εἰς τὴν καλύβην του. Ἡ ἀφήγησις ὅμως αὕτη δὲν ἐπέφερε μεγάλην αἴσθησιν εἰς τὸ παιδίον.

— Ἂν ὁ ἀληθινὸς πατέρας μου μὲ ἄρησε, εἶπεν οὗτος μετὰ σταθερότητος, θὰ εἰπῇ ὅτι ἔχει τὰς αἰτίας του διὰ νὰ τὸ κάμῃ. Ποτέ μου δὲν θὰ ζητήσω ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μὲ ἀρῆκαν τοιουτοτρόπως. Δὲν εἰξεύρω παρὰ ἕνα μόνον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀξίζει τὸν τίτλον τοῦ πατρός, καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶσθε σεῖς ! εἶπε μετὰ σιδηρᾶς καρδίας.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἁλιεὺς παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ Ραμιζὲρ οὐδόλως ἔκλαυσε, οὐ δόλως ἐλυπήθη, οὔτε διὰ τὸν θετὸν αὐτοῦ πατέρα, ὅστις ἀπέθανε, οὔτε διὰ τοὺς ἐγκαταλείψαντας αὐτὸν γονεῖς.

Ὁ Ραμζέρ ἐξώδευσε μέρος τῶν Λουδοβικείων, ἅτινα ἦσαν ἡ μόνη ἐνεργητικὴ αὐτοῦ περιουσία πρὸς ἐνταφιασμὸν τοῦ θετοῦ αὐτοῦ πατρός.

Τὸ ἑσπέρας ὁ Ραμιζὲρ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καλύβην, ἥτις τῷ ἐφάνη ἔρημος. Τὴν ἑπομένην ἐλθὼν ὁ προϊστάμενος τοῦ χωρίου εἰς τὴν καλύβην τοῦ Ραμιζὲρ, τῷ εἶπε· θέλεις νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου νὰ κατοικήσῃς, ἕως ὅτου κατορθώσω νὰ σὲ εὕρω μίαν θέσιν ;

Ὁ Ραμιζὲρ ἤρξατο νὰ κλαίῃ, καθ' ὅτι δὲν εὕρισκεν ἐπαρκεῖς λόγους ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν προστάτην του.

Ο Ραμιζὲρ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν καλύβην καὶ τὸ χωρίον εἰς τὸ ὁποῖον ἀνετράφη ἐὰν δὲν ἤρχετο ὁ ἱερεύς. Οὕτω λοιπὸν ὁ Ραμιζὲρ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἱερέως μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μιᾶς ἐπαύλεως ὡς πτωχός.

Ἐπὶ τρεῖς μῆνας καλῶς ἐξετέλεσε τὴν ὑπηρεσίαν του· πάντες ἦσαν εὐχαριστημένοι εἰς αὐτόν.

Μετρίως ὅμως ἤρεσκεν αὐτῷ ἡ ἐν τῇ ἐπαύλει ἐργασία του.

Δὲν τῷ ἦτο εὐάρεστον νὰ φυλάττῃ βοῦς καὶ ἀγελάδας εἰς τὰς μεγάλας περιφράκτους ἐκ γεωμήλων γαίας, ἀλλὰ ποὺς ἀπωρρῶγας βράχους καὶ τοὺς πρανεῖς παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τόπους, ἔτι δὲ κάλλιον αὐτὴν τὴν ἰδίαν θάλασσαν μετὰ τῆς ἀπείρου καὶ ἀτέρμονος ἐκτάσεώς, της μετὰ τῶν βράχων της, τῶν πλημμυρίδων της, μετὰ τῶν κυμάτων της, εἰς τὸν ἀκατάπαυστον τῶν ὁποίων ρόχθον πολλάκις ἀπεκοιμήθη, ὡσεὶ βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τῆς ἐπῳδοῦ μητρικοῦ ᾄσματος.

Πρωΐαν τινὰ, χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς κανένα, ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς ἐπαύλεως.

Δὲν εἶχε ἀρκετὰ χρήματα, ἀλλ' ἀρκοῦντα, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ νὰ ἐπαιτήσῃ.

Ἀπῆλθεν ἔχων προσχεδιασμένον σχέδιον, καὶ εὐθὺς πρὸς αὐτὸ προβαίνων. Ἐντὸς ἡμερῶν τινων ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν Βρέστην, ἔνθα παρετηρήθη περιδιαβάζων κατὰ μῆκος τῶν προκυμαιῶν τοῦ λιμένος, μετὰ θαυμασμοῦ ἀτενίζων τὰ ὡραῖα πλοῖα τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ.

Ὁ Ραμιζὲρ ἐζήτει καὶ αὐτὸς νὰ λάβῃ μέρος εἰς ἓν ἐκ τῶν πληρωμάτων τῶν ὡραίων τούτων πλοίων.

ΙΘ'.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Ραμιζέρ ἦτο ἕνδεκα ἐτῶν, ὅτε κατώρθωσε νὰ προσληφθῇ ὡς πρωτόπειρος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πλοίου τινος ὀνομαζομένου «Ἀγοικτομάτα», οὗτινος ὁ κυβερνήτης εἶχε φήμην ἀπαραμίλλου ἀνδρείας, τόλμης καὶ ἐπιδεξιότητος, καταστάσης παροιμιώδης εἰς ἅπαντας τοὺς λιμένας τῆς Βρετάνης.

Ὁ Ραμιζέρ ἐν ἡλικίᾳ δέκα καὶ πέντε ἐτῶν εἶχε ταξιδεύσει εἰς ὅλους τοὺς Ὠκεανούς.

Ὡς βλέπει τις ἡ ναυτικὴ αὐτοῦ μάθησις ἦτο τελεία, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν του, οἵτινες ἐδίδαξαν εἰς αὐτὸν τὴν Γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν καὶ Ἰταλικήν. Ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν, ὁ Ραμιζέρ, ὅστις ἦτο πεπροικισμένος ὑπὸ ἀξιολόγου εὐφυΐας καὶ ἀνενδότου ζήλου, οὐδὲν σχεδὸν ἠγνόει τῶν ὅσων ἐγίνωσκον οἱ ἀξιωματικοί του, οἵτινες ἕνεκα τῆς ἐπιδεξιότητος καὶ τῆς ἀνδρείας ἣν εἶχε τὸν ἠγάπων καὶ τὸν ἐτίμων.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ὑπηρεσίας του, οἱ ἀξιωματικοί του συνεβούλευσαν αὐτὸν, ἅμα ὡς φθάσει εἰς τὸν λιμένα τῆς Βρέστης τὸ πλοῖον, νὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν του καὶ πορευθῇ εἰς Χάρβην διὰ νὰ λάβῃ δίπλωμα ἀξιωματικοῦ.

— Μετὰ τριῶν μηνῶν διάπλουν φθάσαντες εἰς Βρέστην, ὡς εἴχομεν εἰπῆ ἀνωτέρω, ὁ Ραμιζὲρ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ παρὰ τοῦ πλοιάρχου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ πλοίαρχος ἔδωκε τὰς ἀπαιτουμένας ὁδηγίας διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ λάβῃ δίπλωμα πρώτου πλοιάρχου, τὸ φυλάδιον, καὶ τὸ πιστοποιητικὸν αὐτοῦ, συνάμα δὲ καὶ τοὺς μισθοὺς οὓς εἶχε νὰ λάβῃ.

— Ἀσπασθεὶς ὁ Ραμιζὲρ τὴν χεῖρα τοῦ πλοιάρχου, καὶ θλίψας τὴν χεῖρα ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ναυτῶν μετὰ τῶν ὁποίων εἶχε διέλθει τρία ἔτη τῆς ζωῆς του εἰς τὴν θάλασσαν, ἀνεχώρησε.

— Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας ἐπέβη ταχυδρομικῆς ἁμάξης καὶ διευθύνθη εἰς Χάρβην ἔνθα εἰσῆλθεν ἐν τῇ ναυτικῇ σχολῇ ἐν τῇ ὁποίᾳ δείξας τὸ φυλάδιον καὶ τὸ πιστοποιητικὸν, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τοῦ πλοιάρχου ἐκ τοῦ ὁποίου τὸν ἐθαύμασαν ἐπειδὴ ἔγραφεν ὅτι ἦτο ὁ ἀνδρειότερος καὶ ἐπιδεξιότερος τῶν ναυτῶν, ἐξ ὅσων

μέχρι τοῦδε ἐχρημάτισαν, εἰς τὸ πλοῖον του, ἐξετασθεὶς ἔλαβε τὸ δίπλωμα πλοιάρχου.

Ὁ Ραμιζὲρ λαβὼν τὸ δίπλωμά του διηυθύνθη εἰς Παρισίους ἔνθα ἤθελε νὰ γνωρίσῃ ὅλα τὰ θαυμάσια τῆς πρωτευούσης καὶ νὰ ἀπολαύσῃ ἁπάσας τὰς ἡδονὰς, ἃς ὀνειρεύετο ἡ θερμὴ φαντασία του, ὅπερ ἀπέβη εἰς αὐτὸν πολὺ βλαβερὸν ἀπολέσας πάσας τὰς ἠθικὰς αὐτοῦ ἀρετάς.

Ἐπὶ τέσσαρας ὅλους μῆνας ἐκοκκάλιζε τὰς τριῶν χιλιάδας φράγκα τὸ χρυσίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκέρδησε μετὰ πόνων καὶ μόχθων καὶ κινδύνων τῆς ζωῆς του.

Ὡραίαν τινὰ πρωΐαν ὁ Ραμιζὲρ παρετήρησεν ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἦτο κενόν, καὶ τὸ χρηματοφυλάκιόν του περιεῖχεν ὀλίγα μόνον χρήματα.

Μεταβὰς εὗρε τὴν νεοσυλλεξίας τῶν ναυτικῶν διοικητὴν καὶ εἶπεν αὐτῷ·

— Δὲν ἔχω οἰκογένειαν, δὲν ἔμαθα ποτὲ τίνος υἱὸς εἶμαι, δὲν εἰξεύρω ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν μου, ἀλλὰ πρέπει ἐξ ἅπαντος νὰ εἶμαι εἰκοσαέτις καὶ ἐννοῶ νὰ ἐκπληρώσω ἀπέναντι τῆς πατρίδος τὸ καθῆκον μου. Ἐχρημάτισα ναυτικὸς ἐπὶ τρία ἔτη καὶ πρὸ τεσσάρων μηνῶν δώτας ἐξετάσεις ἔλαβα τὸ δίπλωμα πλοιάρχου.

Καὶ ὁ Ραμιζὲρ προσήνεγκεν εἰς τὸν διοικητὴν τῶν ναυτικῶν τὸ δίπλωμα καὶ τὸ πιστοποιητικόν του, ὅπερ ἐμαρτύρει ὅτι ἦτο γενναῖος καὶ ἀτρόμητος ναυτικὸς, γνωρίζων τὴν τέχνην του ἄριστα.

Ὁ Ραμιζὲρ ἀπεστάλη εἰς τὸ πολεμικὸν πλοῖον *Ἀστραπὴ* ὡς ἀξιωματικός. Ὑπηρετήσας δύο ἔτη προυβιβάσθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν εἰς τὸν βαθμὸν πλοιάρχου τῆς *Ἀστραπῆς*.

Ὀκτὼ μῆνας μετὰ τὸν προβιβασμόν του ὁ Ραμιζὲρ μετηνέχθη ἐκ τοῦ πολεμικοῦ πλοίου *Ἐμπρὸς* εἰς τὸ πολεμικὸν *Ἀστραπὴ* ἕνεκα ἔριδος τινός· ἀξιωματικός τις ὀνομαζόμενος Βῆλος, τὸν ὁποῖον ἔχομεν περιγράψει ἐν τῷ πρώτῳ μέρει ὡς ὑπαρχηγὸν τῆς συμμορίας τοῦ Σαλαμανσάρ.

Δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἐγκάθιρξιν αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ πλοίου ὁ Βῆλος ἦτο ὁ στενώτερος φίλος τοῦ Ραμιζέρ.

Μετὰ πέντε ἐτῶν ὑπηρεσίαν, ὁ Ραμιζὲρ, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα ἔρρεπεν εἰς τὸν περιπετειώδη βίον, καταλιπὼν τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν στάδιον, ἐπανῆλθεν αὖθις εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν, οὗτινος ἡ φήμη τῆς γενναιότητος καὶ ἐπιδεξιότητος ἐμεγενθύνετο καθ' ἑκάστην.

Οἱ ἰδιοκτῆται ἐφωπλισταὶ ἀμυλλῶντο τίς νὰ πρωτολάβῃ αὐτὸν ὡς κυβερνήτην εἰς ἓν ἐκ τῶν πλοίων των διότι ἦτο ἄνθρωπος ἱκανὸς ὅταν παρουσιασθῇ κίνδυνος νὰ τὸν πολεμήσῃ μὲ ὅλον τὸ ἀτάραχον μὲ τὴν φρόνησιν καὶ μὲ τὰς γνώσεις ναύτου πολυπείρου.

Ἐδέχθη τὴν διεύκησιν πλοίου τινὸς ὀνομαζομένου *Ἰωάννης Λουδοβῖκος* τὸ ὁποῖον ἦτο ἑνὸς τῶν πλουσιωτέρων ἐφοπλιστῶν τῆς Χάρβης, σχηματίσας πλήρωμα ἐκ τριάκοντα ἀνδρῶν ἁπάντων ἀξίων, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, διὰ τοῦ ὁποίου διέσχιζε τὰς διαφόρους θαλάσσας.

Κατὰ τὸ τρίτον ταξειδιόν του ὁ Ραμιζὲρ ἐπορεύετο εἰς Ἰνδίας· ὁ *Ἰωάννης Λουδοβῖκος* διέσχιζε ἁπλῶς χαριέντως τὴν θάλασσαν τῆς Μεσογείου ὑπὸ τὴν ἀναζωογουμένην αὔραν κλίνων ἐπὶ τοῦ κύματος καὶ σκιρτῶν ὡς ἱπποδρομικὸς ἵππος ὑπεράνω τῶν ὑδάτων. Οἱ ναῦται ἀμέριμνοι ἔβλεπον δι' ἡμέρου βλέμματος προσεγγίζουσαν τὴν τρικυμίαν.

Εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου ἵστατο ὄρθιος ἔχων τὰς χεῖρας ἐντὸς τῆς ζώνης ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος μὲ εὐρεῖς τοὺς ὤμους καὶ στιβαροὺς βραχίονας μὲ λάσιον καὶ δασὺ τὸ στῆθος καὶ οὗτινος ἡ ἐνδυμασία ἐδείκνυεν ἐκ πρώτου βλέμματος ναύτην τῆς γηραιᾶς Βρεττάνης.

Ἀπὸ τριῶν περίπου τεττάρτων τῆς ὥρας, καθ' ἃ ὁ ἄνεμος ὁλονὲν ἐνδυναμοῦτο, ὁ ἀνὴρ οὗτος οὐδὲν εἶχε ποιήσει κίνημα. Οἱ ζωηροὶ καὶ διαπεραστικοὶ ὀφθαλμοί του ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἶδός τι λάμψεως ἐσωτερικῆς ἐφώτιζε τὴν φυσιογνωμίαν του.

— Ὅταν παρέλθῃ μία ὥρα θὰ ἔχωμεν διαβολεμένο καιρὸν ἐψιθύρισεν οὗτος μετ' ἀποτόμου κινήματος.

Ναύτης τις συσπειρωμένος πρὸς τὸν ἀρτίμωνα τοῦ πλοίου ἠγέρθη ζωηρῶς.

— Φραγκὶ, τῷ εἶπεν ὁ κυβερνήτης.

— Αὐθέντα! ἐφώνησεν ὁ ναύτης προχωρήσας μὲ συστολήν.

— Ἀνέβα εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀντένα καὶ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς ὅταν ἴδῃς ὅτι προσεγγίζομεν ξηράν.

Ὁ ναύτης, χωρὶς οὐδὲν νὰ ἀποκριθῇ ὥρμησεν πρὸς τὰ ἐξωγκώματα καὶ μὲ ταχύτητα καὶ εὐστροφίαν πίθηκος ἀνέβη εἰς τὸ ὑποδειχθὲν ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου μέρος.

— Πιάσου γερὰ, τῷ ἔκραξεν ὁ κυβερνήτης Ραμιζὲρ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀγρία καὶ στεντορία φωνὴ ἐδέσποζε πάντοτε τῆς τρικυμίας.

Μετὰ ταῦτα στραφεὶς οὗτος διηυθύνθη μεγάλοις βήμασι πρὸς τὸν ναύτην, ὅστις ἠτένιζε μετὰ ψυχραιμίας τὸν ὁρίζοντα.

— Λῦκε, τὸν ἠρώτησε πλησιάσας πρὸς αὐτὸν, τί σκέπτεσαι διὰ τὸν ἀνεμοστρόβυλον ποῦ ἔρχεται;

— Σκέπτομαι ὅτι πρὶν ἀπὸ δέκα λεπτὰ θὰ ἴδωμεν τὴν ἀρχήν του, ἀπεκρίθη ὁ ναύτης.

— Νομίζεις ὅτι θὰ διαρκέσῃ;

— Μόνος ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει.

— Ἔχει καλῶς. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διάταξον νὰ κλείσωσι τοὺς καταρράκτας καὶ νὰ καθαρίσωσι τοὺς σωλῆνας.

— Ἐαίρετα, εἶπεν ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ἰωάννου Λουδοβίκου» βλέπων ἐκτελουμένας τὰς διαταγάς του. Ἐμπρὸς παιδιὰ, μαζεύσετε τὰ πανιὰ καὶ ἀνοίξατε τὸν φλόκον.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι κακὸν, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη καιρός, ἐψιθύρισεν ὁ Λῦκος μείνας μόνος πλησίον τοῦ κυβερνήτου.

— Τί λέγεις, Λύκε μου.

— Λέγω ὅτι δὲν εἶναι καιρὸς νὰ μαζεύσουν τὰ πανιά· Τὸ καράβι εἶναι πολὺ μικρὸν διὰ νὰ ἀντιπαλαίσῃ, καὶ ἂν τὸ ἀφήσωμεν νὰ τὸ πάρῃ ὁ ἄνεμος, δὲν θὰ περάσουν οὔτε πέντε λεπτὰ καὶ ὅλα του τὰ ξαρτήματα θὰ ὑπάγουν κατὰ διαβόλου.

— Ἀπατᾶσαι, ἀγριοκροκόδυλε, ἀπήντησεν ὁ κυβερνήτης, ἐὰν ὁ ἄνεμος εἶναι δυνατὸς, τὰ πανιά μας εἶναι δυνατώτερα. Στεῖλε νὰ φέρῃς δύο *μούδαις*, πιάσε τὸ τιμόνι καὶ προσοχή. Θὰ κυβερνᾷς ἕως ὅτου ἴδομεν ξηράν. Ἐμπρός! ἀποκρίνομαι δι' ὅλα. Ὁ Ραμιζὲρ οὐδέποτε ὠπισθοχώρησεν ἀπέναντι τῆς τρικυμίας, καὶ ὁ «Ἰωάννης Λουδοβίκος» ὑπακούει καλλίτερον ἀπὸ νεάνιδα.»

— Εἶναι τὸ ἴδιον ὡσὰν νὰ πολεμήσῃς τὸν Θεόν, ἐγρύλισεν ὁ ναύτης, ὅστις ὅμως ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν ἀρχηγόν του.

Ἡ τρικυμία τότε ἀνεφάνη ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ὁρμῇ.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καθ' ὁλοκληρίαν ἐκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν πελιδνῶν νεφῶν, ἅτινα μόλις ἐφώτιζον ἀμυδρῶς πως τὸν ὁρίζοντα, καὶ ἡ νὺξ ἐφαίνετο ἤδη καλύπτουσα τὴν γῆν μὲ τὸν πένθιμον αὐτῆς μανδύαν.

Γιγαντιαῖα κύματα συνωθοῦντο μετὰ μανίας τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ καὶ ἐθλῶντο ὁρμητικῶς ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου.

Ἡ λαίλαψ διερχομένη ὕπερθεν τῆς μανιώδους θαλάσσης συνέστρεφε τὰς κεραίας καὶ ἐσύριζεν ἐπὶ τῶν ἐξαρτημάτων τοῦ πλοίου.

Τὸ μικρὸν πλοῖον ἐσκίρτα παρασυρόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνεμοστροβύλου, οὐχ ἧττον ὅμως ἀνθίστατο καλῶς καὶ ἐκυβερνᾶτο ἐπιδεξίως.

Οὐδεὶς ἐν τῷ πλοίῳ ἠγνόει τοὺς κινδύνους, οὓς διέτρεχεν ὁ «Ἰωάννης Λουδοβίκος.» Ἀλλ' εἴτε ἐξ ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν καλὴν κατασκευὴν τοῦ πλοίου, εἴτε βασιζόμενοι εἰς τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ ἀρχηγοῦ των, εἴτε ἐξ ἀδιαφορίας εἰς τὸν ἐπικείμενον θάνατον προέβλεπον.

Οἱ ναῦται ἰσχυρῶς κλυνδούμενοι ὑπὸ τοῦ σάλου, οὐδὲν ἀπώλεσαν ἐκ τῆς ἡσύχου καὶ παθητικῆς στάσεώς των.

Καὶ αὐτὸς ὁ κυβερνήτης ἐσύριζεν ἀμέριμνος ἐντὸς τῶν ὀδόντων του, βλέπων μὲ ὄμμα σχεδὸν εἰρωνικὸν τὴν διασταυρουμένην ὁρμὴν τῶν κυμάτων.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ᾐσθάνετο ἐνδόμυχον χαρὰν παλαίων κατὰ τῶν στοιχείων, αὐτὸς ὁ τόσον ἀδύνατος ἐναντίον ἐκείνων τῶν ἰσχυρῶν.

Οὐδέποτε ἡ γῆ ἔφερε τοιοῦτον ἀτρόμητον ἄνδρα. Δὲν θέλομεν καταρασθῆ τῶν τεχνητῶν ὅρων, οὓς ἄλλως τε μετὰ πλείστης ἀδεξιότητος δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν, οὔτε θέλομεν κἂν ἀποτολμήσῃ νὰ ἐξεικονίσωμεν τὰς ζωγραφικὰς σκηνάς, ἃς μᾶς παρέχουσιν αἱ καταιγίδες εἰς τὰς διαφόρους θαλάσσας.

Θέλομεν εἰπῆ μόνον ὅτι μὲ ὅλην τὴν ἀπαράμιλλον ἐπιδεξιότητα τοῦ πλοιάρχου, μὲ ὅλας τὰς ἡρωϊκὰς προσπαθείας τῶν ναυτῶν, ὁ «Ἰωάννης Λουδοβίκος» ἐξέκλινε μετ' αὐξούσης ὁρμητικότητος ὑπὸ τῆς μανιώδους τρικυμίας.

MEGARO GISMANDO

Κ'.

Κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας ὁ *Ἰωάννης Λουδοβῖκος* ἀντιπάλαισε γενναίως κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων, πλὴν τὴν αὐγὴν τῆς τετάρτης ὁ εἷς ἐκ τῶν ἱστῶν του ἐθλάσθη.

Πᾶς σιφὼν διερχόμενος ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀπέσπα τεμάχια τινὰ τῶν κατασχυσθέντων ἱστίων, μετὰ συριζούσης βοῆς, ἥτις ἐξηλείφετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καταπληκτικοῦ πατάγου τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων. Ὁ ἐμπρόσθιος ἱστὸς θραυσθεὶς κατὰ τὰ δύο αὐτοῦ τρίτα, ἀνηρπάγη ὑπὸ τοῦ σιφῶνος ὡσανεὶ ἦτο μικρὸν τεμάχιον ἀχύρου.

Αἴφνης μεγάλη τις κραυγὴ ἠκούσθη ἐκ τῶν ὄπισθεν. Τὸ πηδάλιον ἐξεμοχλεύθη, καὶ ὁ οἴαξ ἔφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Λύκου καὶ ναύτης εὑρισκόμενος πλησίον του μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατηθῇ παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ἐκμανοῦς κύματος.

Μέχρι τοῦδε, ἡ τοῦ *Ἰωάννου Λουδοβίκου* ἀπώλεια ἦτο πιθανή· ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅμως ταύτης κατέστη βεβαία. Πλοῖον, ὅπερ δὲν ὑπακούει πλέον εἰς τὸ πηδάλιον καὶ ὅπερ ὁ ἄνεμος φέρει εὐθὺ πρὸς τὴν ἀκτήν, θεωρεῖται ἀμετακλήτως ἀπολεσθὲν ἐκτὸς μόνον ἂν θαῦμά τι ἔλθῃ πρὸς σωτηρίαν του.

Ὁ Λύκος ἐπλησίασε τὸν Ραμιζὲρ καὶ τὸν ἠρώτησε.

— Πλοίαρχε, ἔχετε τίποτε νὰ προστάξητε ;

Ὁ Ραμιζὲρ ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Τί πρέπει νὰ κάμωμεν ; ἐπανέλαβεν ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Νὰ συστήσωμεν τὴν ψυχήν μας εἰς τὸν Διάβολον καὶ νὰ περιμείνωμεν. Διὰ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἀπεδείκνυε τὴν θηριωδίαν καὶ τὴν ἀγριότητα δι' ἧς ἦτο πεπροικισμένος. Ἀπ' ἐδῶ καὶ εἰς μίαν ὥραν τοὐλάχιστον θὰ πέσωμεν ἐξω· θὰ προσπαθήσωμεν τότε νὰ ρίψωμεν τὰς λέμβους εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ σωθῶμεν, ἀλλ' ἔχω πεποίθησιν ὅτι, ὁτιδήποτε καὶ ἂν κάμωμεν θὰ ὑπάγῃ εἰς μάτην καὶ ὅτι ὅλοι εἴμεθα χαμένοι.

Ὁ Λύκος ἀπεμακρύνθη τοῦ πλοιάρχου χωρὶς οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην νὰ δείξῃ συγκίνησιν.

Τὸ πλοῖον, ὅπερ ἐδίωκεν ἐνώπιον αὐτῆς ἡ τρικυμία ὡς τεμάχιον φελοῦ, ἐκλονίζετο, ἔτριζε, ἐβόμβη, πλὴν δὲν ἐβυθίζετο. Ἐπήδα ἀπὸ κύματος εἰς κῦμα καὶ ἔσπευδε πρὸς τὴν στεριὰν μετὰ τῆς ἀνυπολογίστου ταχύτητος σφαίρας τηλεβόλου. Οἱ ναῦται προσεκολλῶντο πρὸς πᾶν ὅτι στερεὸν ἀπήντων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἵνα μὴ παρασυρθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων μεγάλων κυμάτων, ἅτινα ἐσάρωνον τὸ κατάστρωμα καθ' ἅπαν αὐτοῦ τὸ μῆκος.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν στοιχείων ἐπικράτει ἐν τῷ πλοίῳ βαθεῖα σιγή.

Ἡ σιγὴ ὅμως αὕτη διεκόπη ὑπὸ κραυγῆς ἐξελθούσης ἐκ πάντων συνάμα τῶν στομάτων.

Κῦμα τερατῶδες ἐκ τῶν ἀποτάτων τοῦ ὁρίζοντος ἀφικόμενον ἀνύψωσε τὸν *Ἰωάννην Λουδοβίκον* μέχρι τοῦ ἀκροτάτου αὐτοῦ σημείου καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ζόφου τοῦ ὑπ' αὐτὸν ἀνοιχθέντος βαράθρου καὶ ἐνῷ ἔμελλε νὰ βυθισθῇ διεῖδον δύο ὀξυτενεῖς βράχους παρακειμένους ἀλλήλοις ὡς οἱ ὑποστᾶται κλίμακος ἐφ' ἧς ὑφίσταντο τὸ πάλαι τὰ βάσανα καὶ τὴν ἀγωνίαν.

Οἱ ναῦται ἔκρυψαν ἐντὸς τῶν συνεσταλμένων χειρῶν των τὰ ὠχρὰ αὐτῶν πρόσωπα· ὁ νοῦς των ἐπέταξε πρὸς στιγμὴν πρὸς τὰς οἰκογενείας, πρὸς τὰς συζύγους, πρὸς τὰς μνηστὰς αὐτῶν, ἃς οὐδέποτε πλέον ἤθελον ἴδει, καὶ περιέμενον τὸν θάνατον.

Ὁ *Ἰωάννης Λουδοβίκος* ταλαντευθεὶς ἐπὶ ἓν δευτερόλεπτον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ φοβεροῦ κύματος, κατῆλθεν ἐντὸς τοῦ βαράθρου μὲ ταχύτητα βέλους. Τρομερὰ πρύσκρουσις ἔσεισε τὴν τε τρόπιδα καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ σκάφους σῶμα· ὁ κώδων τοῦ πλοίου ἐσήμανεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν ἐπικήδειον τῆς ἀγωνίας ἦχον· εἶτα τὸ πλοῖον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ζάλης τοῦ πληρώματος ἔμεινεν ὄρθιον καὶ ἀκίνητον.

Τὸ τελευταῖον κῦμα ἐξεσφενδόνισε τὸ σκάφος μεταξὺ τῶν δύο σκοπέλων, τὸ ὁποῖον ἕνεκα τῆς ἀκαταμαχήτου πιέσεώς των ἐρρύγη καὶ ρεῦμα ὕδατος εἰσῆλθεν εἰς τὸν πυθμένα του.

Ἡ θύελλα ἐμυκᾶτο ἔτι ἰσχυρῶς. Αἱ ἀντλίαι δὲν ἐπήρκουν πλέον ὅπως ἀπαλλάξωσι τὸ πλοῖον ἀπὸ τοῦ ὕδατος, ὅπερ ἀνήρχετο ἀπὸ λεπτοῦ εἰς λεπτόν. Ἀνάγκη πᾶσα τότε νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ πλοῖον. Αἱ δύο λέμβοι, ὧν ἡ τρικυμία ἐφείσθη, κατεβιβάσθησαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸ πλήρωμα διεχωρίσθη εἰς δύο μέρη. Τὸ μὲν διοικούμενον ὑπὸ τοῦ Ραμιζὲρ, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ Λύκου.

Ἐπί τινας ὥρας, αἱ δύο λέμβοι ἔπλεον ἡ μία πλησίον τῆς ἄλλης, πλὴν ἐντὸς ὀλίγου ἡ τρικυμία τὰς διεχώρησεν.

Ἡ τοῦ Λύκου ἠδυνήθη νὰ φθάσει εἰς Νεάπολιν ἔνθα καὶ κατέφυγε. Ἀλλ' ἡ τοῦ Ραμιζὲρ ἐφάνη ὀλιγώτερον εὐτυχής. Παρασυρθεῖσα εἰς τὸ πέλαγος παρέκαμψε τὴν Σικελίαν. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἡ ἀνίσχυρος λέμβος παρεσύρετο ὑπὸ τῶν κυμά-

των. Μὴ λαβόντες τὸν καιρὸν νὰ παραλάβωσι μεθ' ἑαυτῶν ζωοτροφίας, οἱ δυστυχεῖς ναυκγοὶ ἀπέθνησκον τοῦ κόπου καὶ τῆς πείνης.

Ἤδη συνεσκέπτοντο ὅπως σύρωσι λαχνὸν καὶ θυσιασθῇ τις ἵνα σωθῶσιν οἱ ἄλλοι διὰ τοῦ πτώματος τούτου, ὁπότε τὴν ἀκόλουθον νύκτα ἡ λέμβος ριφθεῖσα ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς μεσημβρινῆς Καλαβρίας ἐθλάσθη ἐπὶ τῶν βράχων. Ἅπαντες οἱ ναῦται, ἐξαιρέσει τοῦ Ραμιζὲρ ἀπωλέσθησαν. Μόνος κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν παραλίαν ἔνθα, ἐκτὸς κινδύνου καὶ ἐπὶ στερεᾶς γῆς εὑρισκόμενος ἀπώλεσε τὰς δυνάμεις καὶ ἐλειποθύμησε. Πόσον διήρκησεν ἡ λειποθυμία του αὕτη; Καὶ αὐτὸς ὁ Ραμεζὲρ ἠγνόει. Ὅταν ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις του εὑρίσκετο ἐν μέσῳ εὐρείας αἰθούσης. Ἦτο ἡμέρα. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ καίοντος ἡλίου τῶν Καλαβρῶν, διαπερῶσαι τὰ πυκνὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων, εἰσέδυον ἐν τῇ αἰθούσῃ πλημμυρίζουσαι αὐτὴν πύδακας χρυσοῦ φωτός.

Πέριξ τοῦ Ραμιζὲρ, ἐφαίνετο κατὰ διαφόρους στάσεις δεκαπεντὰς ἀνθρώπων, ὄψεως ἀπαισίας καὶ ἐνδυμασίας ἀκατανοήτου. Οἱ μὲν ἐστηρίζοντο ἐπὶ μακρῶν καραβινῶν, ἄλλοι ἐτραγῴδουν ἢ συνωμίλουν καὶ ἄλλοι ἔπινον μέχρι πυθμένος ποτήρια ἐκ τοῦ λευκοῦ ἐκείνου καρηβαρίτου οἴνου τῶν κλιτύων τῆς Σικελίας, περὶ οὗ μικρὰν ἰδέαν ἔχουσι τὰ ἄλλα κράτη τῆς Εὐρώπης. Ὁ Ραμεζὲρ ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐποιήσατο ἐλαφρὸν κίνημα.

— Τὸ λοιπὸν Πέτρε; ἠρώτησεν εἷς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες διέμενον ὄρθιοι, ἀπευθυνόμενοι πρὸς νεανίαν τινὰ καθήμενον πλησίον τοῦ Ραμιζὲρ.

— Τὸ λοιπόν! ἀρχηγὲ, νομίζω πῶς ὁ πνιγμένος δὲν εἶναι ἀποθαμμένος.

— Σάντα Μαδόνα! πρέπει νὰ ὑπερηφανεύητε πῶς τὸν ἐγλύτωσε καὶ χρεωστεῖ πολλὰ κερὶὰ στὸν ἅγιόν του.

— Νὰ, ἰδὲς κινεῖται.

Τῷ ὄντι ὁ Ραμιζὲρ ἠνωρθοῦτο ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του. Ἡ προμνησθεῖσα συνομιλία ἐγένετο εἰς νεαπολιτανικὴν διάλεκτον καὶ ὁ Ραμιζὲρ ὡς ναυτικὸς, ἐγνώριζεν ὀλίγον ἁπάσας τὰς διαλέκτους καὶ προπάντων ἀφ' ὅτου περιηγεῖτο τὴν Μεσόγειον, ἐπὶ τοῦ *Ἰωάννου Λουδοβίκου* ἔμαθεν πολλὰ ἰταλικὰ, ἵνα ἐννοῇ τὰς προφερομένας λέξεις καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ συνδιαλεχθῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εὑρίσκετο. Ἐκεῖνος, ὃν ἐπωνόμασαν ἀρχηγὸν, ἐπροχώρησεν ἱστευσμένως πρὸς τὸν ναυκγόν.

— Πῶς αἰσθάνεσαι, τὸν ἠρώτησεν.

— Μήτε ἐγὼ γνωρίζω, ἀπεκρίθη θρασέως ὁ Ραμιζὲρ, ὅστις κατασυντριμμένος τὸ σῶμα καὶ ἐξηλλος τὸν νοῦν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν κατάστασιν εἰς ἣν διετέλει.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ;

— Ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

— Μὰ τὸν ἅγιο Ἰανουάριο, αὐτὸ τὸ εἰξεύρω, ἀφοῦ σὲ ηὕραμεν ἀναίσθητον στὸ περιγιάλι. Δὲν σὲ ἐρωτῶ αὐτό. Εἶσαι φράγκος ;

— Ναί.

— Καὶ ναύτης.

— Κἄτι περισσότερον τοῦ ναύτου, ἤμην ὁ δυστυχὴς πλοίαρχος τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου.

— Τὸ καράβι σου λοιπὸν ἐναυάγησε ;

— Ναί, ἀπεκρίθη τρίτην ἤδη φορὰν ὁ Ραμιζὲρ μὴ δυνάμενος νὰ ὁμιλήσῃ ἐκτενέστερον.

— Μοῦ εἶσαι ὀλιγόλογος ! παρετήρησεν ὁ ἀνακριτής του μὲ ὕφος δυσαρέσκειαν ἐμφαῖνον.

Ὁ Ραμιζὲρ ἐδοκίμασε νὰ συλλέξῃ τὰς δυνάμεις του.

— Ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας δὲν ἔφαγα, ἐψιθύρισεν οὗτος, πρὸ Θεοῦ, δότε μοι νὰ πίω, ἀποθνήσκω τῆς πείνης, τῆς δίψης, καὶ τοῦ κόπου.

Ὁ φυλάττων αὐτὸν νεανίας ἐφάνη συγκινηθείς.

— Νά ! εἶπε ζωηρῶς οὗτος, προσφέρων αὐτῷ κολοκύνθην, πρῶτον πιὲ καὶ ὕστερα θὰ σοῦ δώσω νὰ φᾷς.

Ὁ Ραμιζὲρ ἔλαβε τὴν κολοκύνθην καὶ τὴν ἔφερεν ἁπλήστως εἰς τὰ χείλη του.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐκάλεσε τὸν Πέτρον.

— Ἐμεῖς πηγαίνομεν στὸ βιυνόν, τῷ εἶπεν οὗτος. Ἐσὺ θὰ μείνῃς κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· αὔριον θὰ γυρίσωμεν καὶ ἂν θέλῃ τὸν κάνομεν ἰδικόν μας. Φαίνεται νὰ βαστᾷ εἰς τὰ χέρια.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, παρέθεντο εἰς τὸν Ραμεζὲρ λαμπρὸν γεῦμα καὶ ἐπρομηθεύθησαν κλίνην ἔτι καλλιτέραν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ραμιζὲρ ἐφάνη κατηυχαριστημένος. Ἔφαγεν ἁπλήστως καὶ ἐκοιμήθη διαρκῶς ἐπὶ δεκαπέντε ὥρας. Κατὰ τὴν ἔγερσίν του ᾐσθάνθη τὸν ἑαυτόν του εὐδιάθετον. Ὁ Πέτρος ἦτο πλησίον του καὶ τῷ ἤνοιξε συνομιλίαν Ὁ νέος Καλαβρὸς ἦν φλύαρος, ὡς οἱ πλείστοι τῶν συμπατριωτῶν του. Ὡμίλησε περὶ πολλῶν καὶ ἐπὶ μακρὸν, ὥστε ὁ Ραμιζὲρ ἔμαθεν ὅτι εὑρίσκετο εἰς χεῖρας μιᾶς τῶν περιωνύμων ἐκείνων λῃστρικῶν συμμοριῶν αἵτινες ἐλυμαίνοντο τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔφερεν ἐφ' ἑαυτοῦ πρᾶγμα δυνάμενον νὰ διαγείρῃ τὴν ἁπληστίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἤκουσε τὴν ἐξομολόγησιν μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀπαθείας.

ΚΑ'.

Ἐντὸς τῆς ἡμέρας, οἱ λῃσταὶ τῆς προτεραίας ἐπανῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ὁ ἀρχηγὸς, ὅστις ὠνομάζετο Σαλαμανσὰρ, ἐπρότεινεν ἄνευ προοιμίων τῷ Ραμιζὲρ ὅπως καταταχθῇ ὑπὸ τὰς διαταγάς του, ἐπαινῶν τὰ θελγητρα, τὰ πλούσια λάφυρα καὶ τὰς γοητείας τῆς χώρας.

Ὁ Ραμιζὲρ δὲν ἐδίστασε. Τὸ ὄνομα τοῦ λῃστοῦ ἦχει εὐαρέστως εἰς τὰ ὦτά του. Ἐσκέπτετο ὅτι εὑρίσκετο εἰς ξένην γῆν καὶ ἄνευ πόρων ζωῆς. Ποῖος πόρος τῷ ἔμεινεν; Οὐδείς. Ὁ Σαλαμανσὰρ ἐπανέλαβε τὰς προτάσεις του.

— Παραδέχομαι, εἶπεν οὗτος, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἡ αἰτία τῆς ἀπωλείας αὐτοῦ, διότι ἡ ἕξις ἐγένετο συνήθεια εἰς αὐτὸν, καὶ ὅλα τὰ καλὰ, ἅτινα ἐδώρησεν εἰς αὐτὸν ἡ φύσις, ἡ ἀνδρεία, ἡ τόλμη καὶ ἡ γενναιοψυχία, ἀντὶ νὰ ὠφελήσωσιν αὐτὸν τοὐναντίον τὸν ἐξώθησαν νὰ κατέλθῃ καὶ τὴν ἐσχάτην βαθμίδα τῆς ἐξαχριώσεως, καταπατῶντα πᾶσαν ἀρχὴν τιμῆς καὶ τέλος κιλνυδούμενον δίκην χοίρου εἰς ἅπαντα τὰ βορβορώδη τέλματα.

— Μὲ μίαν ὅμως συμφωνίαν.

— Ποίαν;

— Ὅτι θὰ εἶμαι παντελῶς ἐλεύθερος νὰ μείνω μαζύ σας, ὅσον καιρὸν θελήσω.

— Σύμφωνοι! εἶπεν ὁ λῃσταρχος μειδιῶν, ἐνῷ καθ' ἑαυτὸν ἐψιθύριζε. Γὶ ου μὲ ἰδικός μας καὶ ὕστερα πλέον δὲν μᾶς ἀφίνεις· καὶ ἂν ζητήσῃς νὰ φύγῃς, μία σφαῖρα στὴν κεφαλή θὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν ἀδιακρισίαν σου.

Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐγένετο ὅλως τὸ ἐναντίον.

Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας, ἐγένετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ Ραμιζὲρ, διασκέδασις. Ἅπαντες ἐώρταζον τὴν εἰς τὴν συμμορίαν πρόσληψιν συντρόφου, οὗτινος τὰ ἀθλητικὰ μέλη ἐδείκνυον ἰσχὺν ὀλίγον συνήθη, ἥτις ἐνέσπειρεν ἐν ἐλλείψει τῆς συμπαθείας τὸν φόβον. Τὴν ἐπαύριον, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ὁ Ραμιζὲρ κατέστη λῃστὴς Καλαβρὸς καὶ μετέβη μετὰ τῶν νέων συντρόφων του εἰς τὰ ὄρη.

Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ Ραμιζὲρ διέτρεχε, μὲ τὴν καραβίναν ἀνὰ χεῖρας καὶ τὴν θήκην τῶν ἐφοδίων εἰς τὸ πλευρὸν τὰς βραχώδεις διόδους τῶν Ἀβρου-

ζίων. Οἱ Καλαβροὶ λῃσταὶ εὑρίσκοντο τότε εἰς πόλεμον μὲ τὰ τακτικὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως. Σπανίως δώδεκα ὧραι παρήρχοντο, ἄνευ φονικῆς συμπλοκῆς. Ἡ ζωὴ αὕτη, ἡ πλήρης περιπετειῶν, δὲν ἀπήρεσκε ποσῶς τῷ Ραμιζὲρ, ὅστις εὗρισκε συχνάκις τὴν περίστασιν νὰ ἀποδεικνύῃ τὴν εὐθυβολίαν, τὸ θάρρος τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀνδρείαν εἰς τοὺς συντρόφους του, οἵτινες ἐντὸς ὀλίγου τὸν ἀνεγνώρισαν ὡς ἀνώτερόν των. Ἀπέκτησεν οὗτος τὴν ὑπεροχὴν ἀπάντων, καὶ τὸ ὄνομά του μετ' ἐπαίνων ἐπαναλαμβανόμενον, κατέστη γνωστὸν εἰς τὰ ὄρη ὡς ἀνδρείου πολεμιστοῦ.

Ἐντὸς ὀλίγου, τὰ βασιλικὰ στρατεύματα, βαρυθέντα τὸν πόλεμον τοῦτον, εἰς τὸν ὁποῖον μᾶλλον ἐφονεύοντο ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἢ ἐφόνευον τοιούτους, ἀπεσύρθησαν εἰς Νεάπολιν, ἀφήσαντα ὅπως τὸ παρελθόν, τὰς Καλάβρας καὶ τὸ Ἀβρούζια εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν λῃστῶν, οἵτινες τότε ἐπανήρχησαν τὰς ἀρχαίας αὐτῶν συνηθείας. Αἱ ἐνέδραι, ἡ λεηλασία, ἡ κλοπὴ, οἱ φόνοι κατέστησαν πάλιν ἡ ἀσχολία των.

Ὁ Ραμιζὲρ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ τὸ πῶς νὰ καταστῇ ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ταύτης.

Ἡμέραν τινὰ εὐπατρίδης τις γάλλος, ὀνομαζόμενος Ραμιζὲρ Μαζατλὰν, ὅστις ἐκπατρίσθη εἰς Ἰταλίαν μὴ θέλων νὰ ἀποδεχθῇ τὸ Δημοκρατικὸν πολίτευμα, διήρχετο μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν δύο αὐτοῦ ὑπηρετῶν ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων διὰ τῶν Ἀβρουζίων ἵνα φθάσῃ εἰς Νεάπολιν καὶ ἐκεῖθεν ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν.

Αἴρνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἀνεφάνησαν τρεῖς τῶν λῃστῶν, ἐξ ἐκείνων οὓς εἴχομεν ἴδει ὅτι ἐλυμαίνοντο τὰ μέρη ἐκεῖνα. Οὗτοι προτείναντες τὰ ὅπλα εἶπον εἰς τὸν ἁμαξηλάτην καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ ταὐτοχρόνως.

— Στάσου εἰ δὲ μὴ στὴν ἐφυτέψαμεν.

Ὁ ἁμαξηλάτης προσεποιεῖτο ὅτι ἔτρεμεν ἐκ τοῦ φόβου. Ὅλοι σχεδὸν οἱ ταχυδρόμοι καὶ οἱ Καλαβροὶ ξενοδόχοι ἦσαν μέλη συμμορίας λῃστῶν, συνάμα δὲ εἷς ἐκ τῶν λῃστῶν συρίξας ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δάσους ἑτέρα ὁμὰς λῃστῶν, οἵτινες περικυκλώσαντες τὴν ἅμαξαν ἐπερίμενον τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ των.

Ὁ Μαζατλὰν εὐθὺς ὡς ἔστη ἡ ἅμαξα, τοποθετήσας τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἐν τῷ ἀσφαλεστέρῳ μέρει τῆς ἁμάξης ὀχυρώθη μετὰ τῶν ὑπηρετῶν του ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς περιμένων νὰ ἴδῃ πῶς θὰ ἀποβῇ τὸ τέλος, οὗτος ἦτο γενναία καρδία μὴ ὀπισθοχωρῶν οὐδέποτε πρὸ τοῦ κινδύνου, καὶ ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τε καὶ τῆς συζύγου του, σκεπτόμενος ὅτι θὰ ἔστειλε πρὶν ἀποθάνῃ μερικοὺς ἐκ τούτων εἰς τὸν ᾅδην πληρόνοντες οὕτω διὰ τῆς ἰδίας των ζωῆς τὸ ἀντίτιμον τῆς ζωῆς αὐτοῦ, τῆς συζύγου του καὶ τῶν ὑπηρετῶν του.

Ὁ ἀρχηγὸς Σαλαμανσὰρ καλέσας ἕνα ἐκ τῶν λῃστῶν, ἢ κάλλιον νὰ εἴπω· μεν ἐκ τῶν δολοφόνων ἐκείνων ἔπεμψεν αὐτὸν πλησίον τῆς ἁμάξης ἵνα προτείνῃ αὐτοὺς νὰ παραδοθῶσιν.

Ὁ λῃστὴς πλησιάσας πλησίον τῆς ἁμάξης ἐπρότεινεν εἰς αὐτοὺς ὅπως παραδοθῶσιν.

Ὁ Μαζατλὰν βλέπων τὸ πλῆθος τῶν κακούργων ἐκείνων καὶ ἐννοήσας ὅτι δὲν θὰ ἐσώζετο οὔτε αὐτὸς οὔτε ἡ σιζυγος καὶ ὑπηρέται του, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ φονεύσῃ τὸν ἀρχηγὸν τῆς συμμορίας ταύτης, καὶ διὰ τοῦτο ἠρώτησε τὸν λῃστὴν, ὅστις ἦτο πλησίον τῆς ἁμάξης, ἐὰν ἦτο αὐτὸς ὁ ἀρχηγός, ἢ δὲ ἄλλως ὅπως προσκαλέσῃ τὸν ἀρχηγόν του καὶ διαπραγματευθῶσι μετ' αὐτοῦ περι τῆς πληρωμῆς τῶν λύτρων.

Πάραυτα οὗτος προσεκάλεσε τὸν ἀρχηγὸν πλησίον τῆς ἁμάξης μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ Μαζατλὰν δὲν ἠδυνήθη νὰ συμφωνήσῃ μὴ ἐννοῶν οὗτος οὐδέν νὰ ἀφήσῃ νὰ ἀπέλθῃ ἐκεῖθεν φοβούμενος μήπως εἰδοποιήσωσι τὴν ἀστυνομίαν.

Ἀπολέσας ὡς ἐκ τούτου τὴν ὑπόμονήν του ὁ Ραμιζὲρ Μαζατλὰν πρὶν ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῶν λῃστῶν λάβει καιρὸν διὰ νὰ προφυλαχθῇ, εἰς ἓν νεῦμα τοῦ Μαζατλὰν οἱ ὑπηρέται ταὐτοχρόνως μετ' αὐτοῦ ἔπεμψαν τρεῖς σφαῖρας ἐπὶ τῶν δύο ἀχρείων ἐκείνων λῃστῶν, οἵτινες πρὸ οὐδενὸς ἐκάμπτοντο, καὶ οἱ ὁποῖοι ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅπως μὴ ἐπαναλάβωσι πλέον τὰ κακουργήματα ἅτινα ἔπραττον καθ' ἑκάστην.

Ἐν τῷ ἅμα οἱ λῃσταὶ ὡς εἶδον τὸν ἀρχηγὸν μετὰ τοῦ συντρόφου αὐτῶν δίδοντες τὴν ὑστάτην πνοὴν, ἤρξαντο καὶ οὗτοι νὰ πυροβολῶσι κατὰ τῆς ἁμάξης. Ἡ συμπλοκὴ διήρκησε δέκα λεπτά· κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τέσσαρες ἕτεροι ἐκ τῶν λῃστῶν εὑρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀναίσθητοι βληθέντες ἐκ τῶν σφαιρῶν τοῦ Μαζατλὰν, τρία ἔτι λεπτὰ καὶ οὐδεὶς κρότος πυροβολισμοῦ ἠκούετο ἐκ τοῦ μέρους τῆς ἁμάξης, πάντες εἶχον ἀποθάνει γενναίως ὑπερασπιζόμενοι τὴν ζωήν των.

Πρῶτος ὁ Ραμιζὲρ ἔδραμε πλησίον τῆς ἁμάξης μὴ τολμῶντες οἱ ἄλλοι νὰ πλησιάσωσι φοβούμενοι ἐνέδραν τινὰ τῶν ὁδοιπόρων, ὅστις εἰδοποίησεν αὐτοὺς ὅτι ἅπαντες ἦσαν «βαλσαμωμένοι» οἵτινες παρευθὺς ἐπλησίασαν τὴν ἅμαξαν ὅπως λάβωσι μερίδιον τῆς βδελυρωτάτης αὐτῶν πράξεως.

Ἀφοῦ ἔλαβον τὰ κοσμήματα τῆς συζύγου τοῦ Μαζατλὰν, τὰ ὡρολόγια καὶ τὰ χρηματοφυλάκιά των, ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἓν μικρὸν κιβώτιον, ὅπερ εἶχε τὰ ποιστοποιητικὰ ἔγγραφα τοῦ εὐπατρίδου Ραμιζὲρ Μαζατλὰν, θάψαντες δὲ καὶ τοὺς νεκροὺς, ἀνεχώρησαν διευθυνόμενοι πρὸς τὴν κατοικίαν των, λυπούμενοι βαθέως διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων μόνος ὁ Ραμιζὲρ ἐχαίρετο κρυφίως.

Ὅτε οἱ λῃσταὶ ἔφθασαν εἰς τὸ κρυσφύγετον αὐτῶν ἡ πρώτη των φροντὶς ἦτο νὰ ἀνοίξωσι τὸ κιβώτιον ἵνα εἴδωσι τί περιεῖχεν ἐντὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ μὴ εὑρόντες χρυσίον, ὅπερ ἤλπιζον, ἔθεσαν αὐτὸ εἰς μίαν ἄκραν τοῦ δωματίου, καὶ ἤρχισαν πάντες νὰ πίνωσι ἐξ εὐμεγέθων ἀσκῶν, οἵτινες διήρχοντο ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα καὶ ἐξ ὧν οἱ λῃσταὶ ἀπεχωρίζοντο ἀφοῦ πρῶτον ἐνηγκαλίζοντο αὐτοὺς καὶ ἐπὶ μακρόν.

Πάντες ἦσαν σχεδὸν, οἰνοβαρεῖς.

Κατόπιν ἤρξαντο διηγούμενοι τὰς ἀνδραγαθίας των λυπούμενοι τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀρχηγοῦ των, σκεπτόμενοι συνάμα καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ Ραμιζέρ, καὶ διαλογιζόμενοι πάντες ὁμοῦ ὅπως προτείνωσιν εἰς αὐτὸν ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν.

Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ Σικελιωτικοῦ οἴνου εὑρισκόμενοι, οἱ Καλαβροὶ ἐλησμόνησαν ὅτι δὲν εἶχον εἰδοποιήσει τὸν Ραμιζὲρ περὶ τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἀρχηγίας, καὶ ἤρξαντο ζητωκραυγοῦντες, δίδοντες εἰς αὐτὸν τὸ ἐπώνυμον τοῦ πρὸ ὀλίγου φονευθέντος ἀρχηγοῦ αὐτῶν Σαλαμανσὰρ, δεικνύοντες τὸν Ραμιζὲρ, ὅστις προσεποιεῖτο τὸν ἔκπληκτον, ὡς δῆθεν μὴ ἐννοῶν τὸ τί διελογίζοντο καὶ τί ἤθελον νὰ εἴπωσιν οἱ σύντροφοί του ἂν πρὸ πολλοῦ τὸ εἶχεν ἐννοήσει ἐκ τῶν μυστικῶν συνδιαλέξεών των.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ ὁ Ραμιζὲρ εἰς τὸν ὁποῖον ἀπὸ τοῦδε θὰ δώσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ πρώην ἀρχηγοῦ αὐτοῦ Σαλαμασὰρ, οὗτινος ἡ φωνὴ συνηθιζομένη νὰ δεσπόζῃ τῆς τρικυμίας ὑψώθη ὑπερηφάνως ἄνωθεν τοῦ θορύβου.

— Ἀκούσατέ μου ! Δὲν ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχηγίαν πρὸ τῆς αὔριον, διότι θέλω νὰ συνομιλήσω μετ' ὑμῶν ἐν ὥρᾳ καθ' ἣν δὲν θὰ εἶσθε οἰνοβαρεῖς.

Οἱ λῃσταὶ συγκατένευσαν, καὶ ἀπεχωρισθέντες διηυθύνθη ἕκαστος εἰς τὴν κλίνην του.

ΚΒ'.

Τὴν ἐπαύριον συνηχθέντες πάντες οἱ λῃσταὶ ὁμοῦ συνεφώνησαν ὅπως ὑπακούσωσιν εἰς ὅλας τὰς θελήσεις τοῦ νέου ἀρχηγοῦ αὐτῶν Σαλαμανσὰρ, μὴ εὑρίσκοντες ἀνδρειότερον καὶ τολμηρώτερον.

Μετ' ὀλίγον εἰσελθὼν καὶ ὁ Ραμιζὲρ ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἤρξαντο ἐπαφημοῦντες αὐτὸν καὶ προτείνοντες αὐτῷ καὶ πάλιν διὰ νὰ γίνῃ ἀρχηγὸς αὐτῶν, οὗτος δὲ ὑπέβαλλε τὰς προτάσεις ταύτας:

— Ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχηγίαν πρῶτον ἐὰν μοὶ ὁρκισθῆτε ὅτι θὰ μὲ ὑπακούετε τυφλῶς, καὶ ὅτι δὲν θὰ φέρητε σκόμματα εἰς ὅτι καὶ ἂν σᾶς λέγω.

— Τὸ ὁρκιζόμεθα ἀπεκρίθησαν πάντες εἰς τὴν τιμήν μας καὶ εἰς τὴν τιμὴν τοῦ πρώην ἀρχηγοῦ μας Σαλαμανσάρ.

Καὶ ἀνέκραξαν θορυβωδῶς.

— Ζήτω ὁ νέος ἀρχηγὸς ἡμῶν Σαλαμανσάρ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὁποίας προσδιορίσθη ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ταύτης, ἤρξατο νὰ ἀποταμιεύῃ τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ ὁποῖον, περιήρχετο εἰς χεῖράς του ἀπὸ τὴν λείαν τῆς λῃττείας καὶ ἅπαντα τὰ πιστοποιητικὰ ἔγγραφα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀτίμου ὑπ' αὐτοῦ ποθουμένου σκοποῦ.

Ἐπὶ ἓν ἔτος διετέλεσε ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ταύτης καὶ ἐπὶ δύο ἔτη μέλος αὐτῆς, τέλος ἡ εἰς τὰ ὄρη διαμονὴ τῷ ἐφαίνετο ἀφόρητος. Τρία ἔτη μετὰ τὴν πρόσληψιν αὐτοῦ εἰς τὴν συμμορίαν, καθήμενος ἡμέραν τινὰ πλησίον ἑνὸς βράχου ἔλεγε· μονολογῶν, ἀγαπῶ τὴν θάλασσαν τοὺς κινδύνους καὶ τὰς θιέλλας δὲν ἐγεννήθην νὰ ζήσω εἰς τὰ ὄρη, ἔχω ἀνάγκην ἀέρος καὶ τῆς αὔρας τῆς θαλάσσης, θέλω νὰ ζήσω εἰς Παρισίους ἐν τῇ μεγαλουπόλει ἐκείνῃ μὲ τίτλον καὶ μὲ χρήματα.

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ ἀρχηγὸς Σαλαμανσὰρ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπορεύθη εἰς τὴν κρύπτην του, ἡ ὁποία ἦτο μία ὀπὴ ἐντὸς ἑνὸς δένδρου, ἔνθα εἶχε συλλέξει τὸ ποσὸν τριάκοντα χιλιάδων λιβρῶν, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν ὑπῆρχεν ἐντὸς αὐτῆς τὸ ποσὸν, ὅπερ ἔκρυπτεν ἀπὸ τόσου ἤδη καιροῦ, ἐπανελ-

θὼν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ προσκαλέσας τοὺς συντρόφους του, εἶπεν εἰς αὐτούς·

—Δὲν γνωρίζω καλῶς, ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶσθαι ἀφοσιωμένοι εἰς τὸν ἀρχηγόν σας, ἐπειδὴ μέχρι τοῦδε οὐδενὸς ἐξ ἡμῶν τὸν λόγον παρήκουσε καὶ πάσας τὰς λείας, ἃς περιήρχοντο εἰς χεῖράς μας ἐξ ἴσου μεθ' ὑμῶν διεμοιραζόμην. Δὲν εἶν' ἔτσι; Ἀγαπᾶται λοιπὸν τὸν ἀρχηγόν σας;

— Μάλιστα, ἀνέκραξαν πάντες.

— Καὶ θὰ τὸν ὑπακούετε πιστῶς;

— Καὶ στὴ φωτιὰ ἂν μᾶς προστάξῃς ἀκόμη νὰ πέσουμεν, ἀπήντησαν.

— Θὰ κάμετε ὅτι σᾶς διατάξω;

— Καὶ τὰ ἀδύνατα δυνατὰ θὰ κάνουμε ἀρκεῖ νὰ σᾶς ἀρέσῃ.

Ὁ Σαλαμανσὰρ τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο ἀπαστράπτοντες ἐκ τῆς γοητείας καὶ ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως.

—Καλά! ἀπήντησεν οὗτος· αὐτὸ χρειάζομαι καὶ ἐγώ.

Ἀκούσατέ με λοιπόν· ὅτι θὰ σᾶς εἴπω εἶναι ἡ τελευταία ἀπόφασίς μου, εἶπεν ἐντόνως, ὅστις θέλει ἐξ ὑμῶν νὰ ἔλθῃ μαζύ μου διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὑπόσχομαι ὅτι θὰ λάβῃ ἕκαστος μερίδιον διακοσίων χιλιάδων φράγκων εἰς ἓν ἔτος.

—Ἕτοιμοι ἀρχηγέ, ἀνέκραξαν πάντες ὁμοῦ δελεασθέντες ἐκ τοῦ ποσοῦ ὅπερ τοῖς εἶχε εἰπεῖ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Σαλαμανσάρ.

Ἀπόψε μάλιστα ἐὰν θέλετε, καὶ τώρα ἂν ἀγαπᾶτε.

—Ἔλθετε, ἔλθετε φίλοι μου, ἀνέκραξεν οὗτος, ἔλθετε διότι ἐκεῖ εἰς τὴν Γαλλίαν μόνον θὰ ζήσωμεν εὐτυχεῖς.

Τὴν πρωΐαν πάντες ἦσαν ἕτοιμοι ὅπως παρακολουθήσωσι τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν Σαλαμανσὰρ διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς Γαλλίαν.

Περὶ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς πρωΐας ὁ Σαλαμανσὰρ ἐξηπνήσας ἐπορεύθη εἰς τὸ δένδρον ὅπου εἶχε τὸ χρηματικὸν ποσὸν καὶ λαβὼν αὐτὸ διηυθύνθη πρὸς τοὺς συντρόφους του.

Προσκαλέσας ἕνα ἐκ τῶν συντρόφων του διέταξεν αὐτὸν ὅπως τὸν φέρῃ ὅλα τὰ ἔγγραφα τῶν θυμάτων τὰ ὁποῖα εἶχε συλλέξει ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὁποίας ἐγένετο ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας.

Μετ' ὀλίγον ὁ λῃστὴς παρουσιάσθη κομίζων μικρὸν κιβώτιον ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ραμιζὲρ ἐκλέξας εἴκοσι διαβατήρια καὶ πιστοποιητικὰ ἔγγραφα διεμοίρασεν αὐτὰ εἰς ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν συντρόφων του, δίδων συνάμα εἰς αὐτοὺς καὶ τὰς ἀπαιτουμένας ὁδηγίας καὶ πέμπων αὐτοὺς ἀνὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέραν παρ' ἡμέραν εἰς Μασσαλίαν πρὸς τὸ γνωστὸν αὐτοῦ ξενοδοχεῖον ἡ *Ἄδουσα Ὀπὴ* τοῦ ὁποίου τὸν πάτρωνα εἶχε γνωρίσει κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς διαμονῆς του εἰς Μασσα-

λίαν, ἔνθα εἶχε καταναλώσει μετ' αὐτοῦ μέρος τῶν χρημάτων, ἅτινα εἶχε κερδήσει κατὰ τὰ πρῶτα ταξείδια τῆς ναυτικῆς του ἡλικίας, ὅταν εἶχε λάβει τὸ δίπλωμα αὐτοῦ· δίδων εἰς αὐτοὺς καὶ ποσὸν ἐκ χιλίων φράγκων πρὸς ὁδοιπορικὰ ἔξοδα κρατῶν οὗτος τὰ ἔγγραφα καὶ διαβατήρια τοῦ Ραμιζὲρ Μαζατλὰν διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Ἐντὸς εἴκοσι δύο ἡμερῶν πάντες ἦσαν συνηγμένοι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἡ *Ἄδουσα Ὀπὴ* περιμένοντες τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν, Σαλαμανσάρ.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔφθασε καὶ ὁ Ραμιζὲρ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου εὗρε τοὺς συντρόφους του περιμένοντες αὐτὸν ἀνυπομόνως, οἵτινες ὡς εἶδον αὐτὸν ἐχάρησαν, ὁ ποῖος προσδιώρισεν αὐτοὺς ὡς μέρος συνεντεύξεως, τὸ οἰνοπωλεῖον του.

Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ πλοίαρχος Ραμιζὲρ περιῆλθε τοὺς λιμένας Μασσαλίας, Νάντης καὶ Χάβρης ἐρωτῶν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὸ ὑλικὸν διὰ νὰ κατασκευάσῃ ἓν βρίκιον κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Εὑρισκόμενος ὁ Ραμιζὲρ εἰς τὸν λιμένα τῆς Χάβρης ὡς εἴχομεν εἰπεῖ ἀνωτέρω, εἰσῆλθεν εἰς ἓν καφενεῖον διὰ νὰ συνομιλήσῃ μετά τινος ἐργάτου ἑνὸς ναυπηγείου, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν· εἶδε καθήμενον ἐν τινι γωνίᾳ τὸν στενότερον αὐτοῦ φίλον τοῦ ὁποίου τὰ ἐμβαλωμμένα ὑποδήματα καὶ τὰ πεπαλαιωμένα ἐνδύματα ἐμαρτύρουν ἄνδρα περιελθόντα εἰς τὴν ἀθλιοτέραν κατάστασιν.

Ὁ Ραμιζὲρ διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτόν.

Ὁ ἰσχνὸς γίγας ἅμα ὡς εἶδε τὸν Ραμιζὲρ διευθυνόμενον πρὸς αὐτὸν ἔρριξεν ἐπιφώνησιν ἐκπλήξεως.

— Μὰ τὸν ἅγιο Νούφριο! αὐτὸς εἶναι ὁ Ραμιζέρ! ἐφώνησε θλίβων ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ πλοιάρχου εἰς ὃν προσεγγίζων εἶχε τείνει αὐτῷ.

— Ὅλος κι' ὅλος, Βῆλέ μου! ὁ Ραμιζὲρ ἐρχόμενος ἐξ Ἰταλίας.

— Καὶ ἀπὸ πότε τὸ λοιπόν;

— Πρὸ δέκα ἡμερῶν ἔφθασα εἰς Μασσαλίαν καὶ σήμερον εὑρίσκομαι ἐδῶ περιερχόμενος τοὺς λιμένας τῆς Γαλλίας ὅπως ναυπηγήσω ἓν βρίκιον.

Πῶς λοιπὸν εὑρίσκεσαι μὲ αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν ἐνδυμασίαν; ἠρώτησεν ὁ Ραμιζέρ.

—Δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ τὸ εἴπω.

—Διατί; ἠρώτησεν ἔκπληκτος.

Ἐμπρὸς δυστυχῆ μου, Βῆλε, ἠμπορεῖς νὰ μὲ τὰ εἴπῃς ὅλα καὶ θὰ εὕρῃς φίλον πιστὸν καὶ ἀφοσιωμένον, καὶ λαβὼν τὸν Βῆλον ἐξῆλθε τοῦ καφενείου καὶ διηυθύνθη εἰς ἓν ξενοδοχεῖον διὰ νὰ γευματίσωσι, καὶ καθίσαντες ἰδιαιτέρως εἰς μίαν τράπεζαν ἤρξαντο συνδιαλεγόμενοι εἰς τὴν Ἰταλικὴν, ἣν ἐπίστατο καλῶς ὁ Βῆλος, ὅστις διηγήθη εἰς τὸν Ραμιζὲρ τὰ ἀκόλουθα:

— Εἶναι δύο ἔτη ἀφ' ὅτου ἐξῆλθον τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ εὕρω ἐργασίαν, δόσαντές μοι ἐν τῷ φυλαδίῳ μου βαθμὸν οὐχὶ καλὸν, ἕνεκα τῆς φιλονικείας, τὴν ὁποίαν γνωρίζεις, ἔτσι φαίνεται ἦτο τὸ πεπρωμένον μου, βέβαια ἔχω πολλὰ πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μέμφομαι τὸν ἑαυτόν μου δι' ὅσα διέπρξα σφάλματα· ὑπῆρξα κακὸς υἱός, ὁ δὲ πατήρ μου καταδιώξας με ἐκ τῆς οἰκίας μὲ κατηράσθη.

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μοι Ραμιζὲρ, ἐπὶ δύο μῆνας περιερχόμενος τοὺς διαφόρους λιμένας τῆς Γαλλίας κατανάλωσα τὸ ποσὸν ὅπερ εἶχον οἰκονομήσει κατὰ τὰ πέντε ἔτη τῆς ὑπηρεσίας μου εἰς τὸ βασιλικὸν ναυτικόν.

Αἱ λύπαι καὶ αἱ τῶν ἐλπίδων διαψεύσεις μὲ εἶχον ἐξαναγκάσει νὰ ζητήσω τὴν λήθην καὶ τὴν ἐλπίδα ἐν τῇ μέθῃ . . . ναὶ ἀγαπῶ τὴν ἄψινθον . . . τὴν ἀγαπῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐνῷ τὴν κατεφρόνουν ἄλλοτε ! Εἶμαι φίλος τῆς μέθης, διότι ἐν αὐτῇ εὑρίσκω τὴν εὐφρόσυνον καὶ ποθητὴν ἐκείνην γοητείαν, ἥτις μὲ ἕλκει καὶ μὲ παρασύρει εἰς τὴν δίνην τῆς λίθης τῆς ἐκμιδενιζούσης ἐπί τινας ὥρας τὴν ἀπαισίαν πραγματικότητα . . . Ἀλλ' ἐάν τις ἐνεφανίζετο ἵνα μοὶ παράσχῃ τὰ μέσα ὅπως ἀνανύψω . . . . ἐὰν μοὶ προσέφερον τὴν διοίκησιν πλοίου . . . ἐὰν τέλος πάντων ἤνοιγον ἐνώπιόν μου τὰς πύλας ὑπάρξεως ἐντίμου καὶ ἐπωφελοῦς . . . θὰ ἔβλεπον τότε ἐὰν ὁ Βῆλος θὰ ἐξηκολούθῃ νὰ ἦναι μέθυσος ! . .

Κανεὶς λοιπὸν ἐξ ἐκείνων, εἰς οὓς τὰ εἶχον εἰπεῖ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὅτι φερόμενοι ἀδυσωπήτως πρὸς ἐμέ, ὅτι καταδικάζοντές με εἰς τὴν ἀθλιότητα μὲ ἐξώθουν εἰς τὴν ἀπελπισίαν, ἐξ ἧς πηγάζει ἡ πρὸς πᾶσαν ἠθικὴν κατάπτωσις ροπή . . . ἥτις ὁδηγεῖ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔγκλημα ! . . Κανεὶς δὲν ἔλαβε ταῦτα ὑπ' ὄψιν ! Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν οὗτοι εἶναι χαμερπεῖς, εἶναι ἐγωϊσταί . . . Ὅπως τοὺς ἐκδικηθῶ θὰ ἔδιδον προθύμως ὅλον μου τὸ αἷμα ! . . .

— Ἀγαπητέ μοι Ραμιζὲρ ἐξηκολούθησεν ὁ Βῆλος μετὰ τόνου ὀδυνηροῦ, ἐξοδεύσας καὶ τὸν τελευταῖον ὀβολὸν, ἠναγκάσθην νὰ γείνω συνέταιρος μετὰ δύο ἑταίρων λιστῶν, καὶ οὕτω ἀποτελέσαντες μίαν συμμορίαν παραφυλάττομεν τὴν νύκτα τοὺς διαβάτας εἰς τὰς ἀποκέντρους ὁδοὺς τῆς Νάντης. Τοιουτοτρόπως ἐπὶ ἓν ἔτος ἔζησα μὲ τοὺς δύο ἐκείνους καλοὺς συντρόφους, ἀλλὰ μίαν νύκτα πορευόμενος μεθ' ἑνὸς ἐκ τῶν συντρόφων μου εἰς μίαν οἰκίαν διὰ νὰ ληστεύσωμεν μίαν γραῖαν ἡ ὁποία εἶχεν ἀρκετὸν χρηματικὸν ποσὸν ὡς εἴχομεν μάθει, συνελήφθημεν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ὅτε ὁ συνέταιρός μου ἔθετε τὴν κλεῖδα ἐπὶ τοῦ κλείθρου τῆς θύρας.

ΚΓ'.

Λοιπὸν σὲ λέγω ὅτι ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν φυλακὴν πρὸ τριῶν μηνῶν. Εἶναι ἕνας μῆνας ποῦ ζῶ καὶ ἐδῶ μὲ τὴν κλοπήν, ἀλλὰ οἱ δουλειαῖς ἐδῶ δὲν πηγαίνουν καλὰ, καὶ διὰ τοῦτο εἶμαι ὡς μὲ βλέπεις εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

— Ἐννοῶ, δὲν ἔχεις χρήματα.

Ὁ Βῆλος ἐταπείνωσε τὴν κεφαλήν.

— Ἀγαπητέ μοι Βῆλε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραμιζὲρ, μίλλω καθὼς σοὶ προεῖπον νὰ ἐπιστρέψω εἰς Μασσαλίαν διὰ νὰ ναυπηγήσω τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ, διότι ἀλλοῦ δὲν εὗρον καλλιτέρους τεχνίτας. Καὶ θλίψας τὴν χεῖρα τοῦ Βήλου, ὁ Ραμιζὲρ τοῦ ὁποίου ὁ ἄγριος χαρακτὴρ τῷ ἦτο πρὸ πολλοῦ γνωστὸς τῷ εἶπε·

— Δὲν θὰ ἀφήσω εἰς τὴν στενοχωρίαν ἕνα παλαιὸν φίλον καθὼς σέ, εἶπεν ὁ Ραμιζὲρ καὶ τῷ διηγήθη τὰ πάντα.

Ὁ Βῆλος ἅμα ὡς ἤκουσε ταῦτα ἤρξατο ἐπευφημῶν τὸν Ραμιζὲρ, αἰσθανόμενος μεγάλην ἀνακούφησιν ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀναχωρήσω πρέπει νὰ λάβωμεν μέτρα τινὰ περὶ τούτου.

Εἶσαι εἰς μεγάλην χρηματικὴν στενοχωρίαν, σοὶ τὸ εἶπον, δὲν ἠμπορῶ οὔτε θέλω νὰ σὲ ἀφήσω ἐν τῇ θέσει ταύτῃ.

— Ὦ ! ἀγαπητέ μοι Ραμιζὲρ.

— Δὲν λησμονῶ ὅτι ὑπῆρξες εἷς ἐκ τῶν πρώτων φίλων μου καὶ ὅτι σὲ ἐθεώρουν πάντοτε πιστὸν καὶ ἀφοσιωμένον σύντροφον.

— Ὅσον σοὶ ἤμην ἀφοσιωμένος, τόσον εἶμαι πρόθυμος νὰ σοὶ εἶμαι ἀκόμη τοιοῦτος. Δυστυχῶς δὲν ἔχω ἄλλο ἐκτὸς τῆς ζωῆς μου νὰ σοὶ προσφέρω.

— Δὲν σοὶ ζητῶ τόσον ἀλλὰ κατ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σκέπτομαι νὰ ἐπιχειρήσω, καὶ τοῦτο πρὸς συμφέρον σοῦ καὶ ἐμοῦ, θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἀκολουθήσῃς ἀκριβῶς τὰς συμβουλὰς τὰς ὁποίας θὰ σοὶ δώσω καὶ νὰ ἐκτελέσῃς ἀκόμη τυφλῶς ἐν ἀνάγκῃ ὅτι θὰ σοὶ εἴπω.

— Ὅτι μὲ διατάξῃς, Ραμιζὲρ, ὅτι θὰ μὲ εἴπῃς νὰ πράξω, θὰ τὸ πράξω.

— Ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον, δυστυχῆ μου Βῆλε, θὰ ἠμπορέσω νὰ σὲ ἐξαγάγω ἐκ τῆς ὀχληρᾶς θέσεως εἰς ἣν εὑρίσκεσαι.

— Ραμιζὲρ, τί πρέπει νὰ πράξω, εἰπέ μοι γρήγορα.

— Πρῶτον πρέπει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν νὰ ἀλλάξῃς ἐνδυμασίαν.

— Τὸ θέλω κι' ἐγὼ, ἀλλ' εἰξεύρεις . . .

— Ναὶ, μὲ εἶπες ὅτι δὲν ἔχεις χρήματα.

Ὁ Ραμιζὲρ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου αὐτοῦ πέντε τραπεζητικὰ γραμμάτια τῶν ἑκατὸν φράγκων, ἅπερ ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Βήλου ὅπως πληρώσῃ μερικὰ χρέη καὶ ἐνδυθῇ.

Μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ὑπάγῃς εἰς Μασσαλίαν. Ὅταν φθάσῃς ἐκεῖ θὰ σοὶ δώσω σπουδαίας συμβουλὰς καὶ πραβαίνοντες μετὰ περισκέψεως καὶ φρονήσεως ἐπὶ τοῦ σχεδίου, τὸ ὁποῖον ἔχω προδιακεχαραγμένον, θὰ γίνωμεν εὐτυχεῖς φθάνοντες εἰς τὰς ὑψηλοτέρας τάξεις τῆς κοινωνίας.

— Ραμιζὲρ, εἶμαι ψυχή τε καὶ σώματι πρόθυμος εἰς τὰς διαταγάς σας.

— Εἴμεθα σύμφωνοι, ἄλλως τε ἔτι πρέπει νὰ γείνῃ.

— Ἄ ! θὰ σᾶς εἰπω ἓν ἄλλο πρᾶγμα.

— Τί πρᾶγμα ;

— Θὰ ἐγγραφῇς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ «Μικροῦ Φρουρίου» ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ρογῆρος Ἐνών. καὶ διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου θὰ σὲ ζητήσω.

Τώρα ὅλα συνεφωνήθησαν μεταξύ μας καὶ δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ σὲ εἰπω, εἶπεν ὁ Ραμιζὲρ· θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους εἰς Μασσαλίαν.

Καὶ προσκαλέσας τὸν ὑπηρέτην ἐπλήρωσεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀντίτιμον τοῦ γεύματος, καὶ κατόπιν ἀπεχωρίσθη τοῦ Βήλου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ραμιζὲρ ἐξῆλθε καὶ ὁ Βῆλος. Δι' ἐσπευσμένου βήματος ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ Προάστειον Μοντμάρτης ἄγουσαν καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς καταστήματος ἑτοίμων ἐνδυμάτων.

Ἐκεῖ ἀντὶ ἑκατὸν δεκαεπτὰ φράγκων ἠγόρασεν χειμερινὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἐπενδύτην θερμότατον καὶ ἔλαβεν ὑπὸ μάλης τὸ δέμα. Εἶτα μεταβὰς ἠγόρασε δύο χιτῶνας, ἕνα πῖλον καὶ ζεῦγος ὑποδημάτων.

Τούτου γενομένου ὁ Βῆλος εἰσῆλθεν ἐντὸς κουρείου καὶ ἔκειρεν ἐπιμελῶς τὴν κόμην καὶ τὴν γενειάδα του, κατόπιν κατηυθύνθη εἰς λουτρῶνα. Ἐκεῖ παρέμεινε περὶ τὴν μίαν ὥραν.

Ὅταν ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν περιβεβλημένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ καινουργοῦς περιβολῆς, δυσχερὲς ἦθελεν εἶσθαι νὰ ἀναγνωρίσῃ τις ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ αὐτοῦ τὸν ἄνευ σολδίου Βῆλον, ὅστις τὴν πρωΐαν εἶχε τοσοῦτον ἀπαίσια τὰ χαρακτηριστικὰ ὑπὸ τῆς πείνης.

Ἐκ τῶν πεντακοσίων φράγκων, ἄτινα εἶχεν ὁ Βῆλος τῷ ὑπελήρθησαν τριάκοντα μόνον.

Ὁ Βῆλος μετὰ ταῦτα κατηυθύνθη εἰς τὸ ἐνδιαίτημά του.

Ἡ θυρωρὸς ἵστατο ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας.

Εἶδεν αὐτὸν διερχόμενον καὶ διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος, οὐχὶ ἄνευ ἐκπλήξεως ἀνεγνώρισε τὴν μεταμόρφωσίν του.

— Τί ὡραῖος ὁποῦ εἶσθε, κύριε Βῆλε, ἀνεκραύγασεν ἐκείνη. Ἄ, μήπως εἴχατε κανένα θεῖον εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὰ ἐτύναξε στὸ ξαφνικά;

— Πολὺ μικρὰ πράγματα, καλή μου κυρά, ἀπεκρίνατο ὁ Βῆλος, ἀλλ' ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶναι, μὲ αὐτὰ θὰ ἠμπορέσω νὰ πληρώσω τὸν οἰκοκύρην.

— Καὶ ἡ θέσις ποῦ ἠθέλετε νὰ ἐμβῆτε;

— Ἐλπίζω νὰ τὴν ἐπιτύχω . . Σήμερον μάλιστα περιμένω μίαν θετικὴν ἀπάντησιν. Ἐὰν ἡ ἀπάντησις εἶναι εὐνοϊκὴ, καθὼς ἐλπίζω, μὴ ἀνησυχεῖτε, διότι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ σᾶς ἀφήσω ὑγείαν.

— Θὰ ταξειδεύσητε;

— Ναὶ, θὰ ὑπάγω νὰ εὐχαριστήσω τοὺς προστάτας μου.

— Τὸ λοιπόν! σᾶς εὔχομαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδίαν νὰ ἐπιτύχητε ἐπειδὴ καὶ εἶσθε ἕνας ἀπὸ τοὺς σπανίους νέους, δὲν πρέπει νὰ καταδέχεσθε τὰ μικρὰ πράγματα. . . καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν σας, μὲ τὰ μέσα ποῦ ἔχετε, ἦταν μὰ τὴν πίστιν μου πολὺ ἀξιολύπητο πρᾶγμα νὰ σᾶς βλέπῃ κανεὶς τόσω. . . . ἀδικημένο. . .

— Ἡ ἐργασία γρήγορα θὰ μὲ βάλλῃ εἰς τὴν πρώτην μου σειράν. . .

— Αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὸ κατηραμένο ἀψέντι! . . . Καὶ ἔπειτα, καθὼς λέγει καὶ ἐκεῖνο τὸ τραγουδάκι ποῦ τὸ θυμοῦμαι ἀπὸ τὰ μικρά μου χρόνια:

Θὰ γυρίσῃ ὁ τροχὸς,
νὰ γελάσῃ καὶ ὁ πτωχός.

— Χωρὶς ἀμφιβολίαν.

Καὶ ὁ Βῆλος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν του. Ἅπαξ τῆς θύρας ἐπανακλεισθείσης ὄπισθέν του, ἔρριψεν εἰς γωνίαν τινὰ τὸ δέμα τῶν παλαιῶν ἐνδυμάτων, ὅπερ ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας.

Κατόπιν ἀνεδίφησε τὸ συρτάριον, ἔσυρε πάντα τὰ ἐν αὐτῷ εὑρισκόμενα ἔγγραφα, καὶ ἔρριψεν αὐτὸ φιρδὴν μίγδην ἐντὸς τοῦ μικροῦ πυραύνου.

Ὅταν τὰ ἔγγραφα εἶχον σχηματισθῇ εἰς τέφραν, ὁ Βῆλος κατεκλίθη,

ΚΔ'.

Τὴν ἐπαύριον ἐξυπνήσας ὁ Βῆλος καὶ ἐνδυθεὶς ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου του, ἐπανακλείσας δὲ ἑρμητικῶς τὴν θύραν κατῆλθε παρὰ τῇ θυρωρῷ καὶ τῇ εἶπε·

— Ἰδού τὸ κλειδίον μου, καλὴ κυρά μου. . . Φύλαξέ το σᾶς παρακαλῶ, ἕως ὅτου ἐπανέλθω ἀπὸ τὸ ταξείδιον, τὸ ὁποῖον σᾶς εἶχα εἰπεῖ. . . Τὴν παραμονὴν τῆς ἐπιστροφῆς μου θὰ σᾶς γράψω δύο λέξεις δι:ὰ νὰ καλοθελήσετε νὰ τακτοποιήσετε τὸ δωμάτιόν μου.

— Πολὺ καλά, κύριε Βῆλε, ὑπέλαβεν ἡ θυρωρὸς λαμβάνουσα τὴν κλεῖδα, νὰ ἦσθε πολὺ ἥσυχος ὅτι ὅλα θὰ γείνουν εἰς τὴν ἐντέλεια. Καλὴ ἐπιτυχία!

— Ὦ! ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ ἀλλάξῃ πλέον ἡ μοῖρά μου.

— Καὶ θὰ ἦναι πολὺ δίκαιο πρᾶγμα, διότι καθὼς λέγει ἕνας λόγος: ἡ καλὴ βοῦκα δὲν εἶναι γιὰ τοὺς ἰδίους πάντοτε! . . Ἐφάγετε ἀρκετὸ καιρὸ ξερὸ ψωμί. . . Πρέπει νὰ διῆτε καὶ καλαῖς ἡμέραις! . .

— Εὐτυχῶς δὲν μὲ ἐλλείπει ἡ ὄρεξις! ἀπεκρίνατο οὗτος γελῶν. . .

Καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Ὁ Βῆλος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὴν προσφιλῆ ἄψινθόν του. Ὁ στόμαχός του ἐζήτει καπνόν.

Ἀγοράσας καπνὸν καὶ σιγαρόχαρτον εἰσῆλθεν ἐντὸς ξενοδοχείου. Ἐκεῖ διέταξε νὰ τῷ φέρωσι λυτὸν πρόγευμα, καὶ ἐζήτησε σιδηροδρομικὸν δρομολόγιον. Φυσικῶς κατὰ πρῶτον τῷ ἔφερον τὸ δρομολόγιον.

Ἐνῷ δὲ παρέθετον τὴν παροψίδα τοι, ἤνοιξε τὸν χάρτην καὶ ἐζήτησε νὰ εὕρῃ τὸ σιδηροδρομικὸν τμῆμα Παρισίων, Λυὼν, Μασσαλίας. Εὑρὼν τὸ τμῆμα τοῦτο, ἤρξατο παρατηρῶν ἀντὶ πιίου ποσοῦ ἐτιμᾶτο ἡ δευτέρα θέσις τὸ ἐκ Παρισίων εἰς Μασσαλίαν ταξείδιον, καὶ ἐξαγαγὼν τὸ σημειωματάριον του ἐχάραξεν ἐπ' αὐτοῦ διὰ μολυβδοκονδύλου τὸν ἀριθμὸν 75.

Μετὰ τὴν ἐνταῦθα πληρωμὴν τοῦ προγεύματος, ἐσκέψατο ὁ Βῆλος θὰ ὀφείλω νὰ ὑφαιρέσω τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου. . . θὰ μὲ ὑπολειφθῶσιν 217 φρ. . . τὰ ὁποῖα θὰ μοὶ χρησιμεύσωσι διὰ πᾶν ἀπρόοπτον. . . Τὰ πάντα εἶναι καλῶς διατεθειμένα! . . Ἂς προγευματίσω.

Εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐπιβῇ τῆς ἁμαξοστοιχίας τῆς ἀναχωρούσης διὰ τὴν Μασσαλίαν εἰς τὰς δύο καὶ τεσσαράκοντα πέντε λεπτά. Κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ὥραν, ἡ ἁμαξοστοιχία ἀνεχώρησεν.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ Βῆλος ἔφθασεν εἰς Μασσαλίαν εἰς τὰς ἓξ καὶ τεσσαράκοντα λεπτὰ τῆς ἑσπέρας.

Τὸν Δεκέμβριον εἰς τὰς τέσσαρας εἶναι ἤδη νύξ, κατὰ συνέπειαν τὸ ταξείδιον τοῦ Βήλου ἔληξεν εἰς ἀρκούντως προκεχωρηκυῖαν ὥραν.

Ἡ πόλις ἦτο ἁπλέτως πεφωταγωγημένη.

Αἱ ἅμαξαι τῶν ξενοδοχείων ἐπερίμενον εἰς τὸν σταθμὸν τὴν ἀποβίβασιν τῶν ταξειδιωτῶν, ἐνῷ οἱ ὑπάλληλοι τῶν ξενοδοχείων διὰ φιλοφρονητικῶν φράσεων ἐπειρῶντο νὰ προσελκύσωσι τοὺς ταξειδιώτας εἰς τὰ ξενοδοχεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ὑπηρέτουν.

Ὁ Βῆλος κεκμηκὼς ὢν ὡς εἶναι τις πάντοτε κατόπιν μακροῦ σιδηροδρομικοῦ ταξειδίου καὶ ἐπιθυμῶν ν' ἀπαλλάξῃ τὰς ὑπὸ νάρκης κατεχομένας κνήμας του, μὴ φέρων δὲ μεθ' ἑαυτοῦ οὐδεμίαν ἀποσκευήν, διέτρεξε πεζῇ τὴν πόλιν, ἣν ἐγνώριζεν ἤδη.

Δι' ἐσπευσμένου βήματος κατηυθύνθη εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἀδελφότητος, ἔνθα εὑρίσκετο τὸ ξενοδοχεῖον «Μικρὸν Φρούριον» καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γειτνιάζον καφενεῖον, ὅπερ ἀνῆκεν εἰς τὸν κάτοχον τοῦ ξενοδοχείου.

Τὸ ψῦχος ἦν δριμύτατον. Ὁ Βῆλος ἐκαθέσθη ἐγγὺς τραπέζης τινὸς καὶ παρήγγειλε νὰ τῷ φέρωσιν ἓν θερμότατον γκρόγ τῆς Ἀμερικῆς.

Ὑπηρέτης τις τῷ ἔφερεν ἀμέσως τὸ διαταχθέν.

— Ἤθελα ἕνα δωμάτιον διὰ μερικὰς ἡμέρας . . . εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρέτην. Λάβε σὲ παρακαλῶ τὴν καλωσύνην νά με . . .

— Πολὺ καλά. Ὁ κύριος εἶναι μόνος ;

— Μόνος, ναί.

— Ὁ κύριος θὰ δειπνήσῃ εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν ;

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε ἀκόμη . . . Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ὑποθέσεων, αἱ ὁποῖαι μὲ φέρουσιν ἐδῶ καὶ αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ μὲ ἐξαναγκάσουν νὰ ἔρχωμαι οὐχὶ πάντοτε εἰς ὡρισμένην ὥραν . . . Ἀπόψε θὰ δειπνήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν τῶν ξένων.

— Πολὺ καλά, κύριε, θὰ φροντίσω διὰ τὸ δωμάτιον.

Ὁ ὑπηρέτης ἐξῆλθε τοῦ καφενείου καὶ ἐπανῆλθε μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν.

— Τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου ἐκρατήθη, εἶπεν, εἶναι εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα βλέπει ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ φέρει ἀριθμὸν 19.

— Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὑποχρέωσίν σου, μετ' ὀλίγον θὰ διέλθω ἀπὸ τὸ γραφεῖον.

Ὁ Βῆλος ἀφοῦ ἔπιε τὸ γκρόγ του, ἔσπευσεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ξενοδοχείου.

—Ἐκράτησαν δι' ἐμὲ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 19 δωμάτιον, κύριε, ἀοτεινόμενος πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου.

— Μάλιστα, κύριε.

— Τώρα ἀμέσως θὰ σᾶς εἴπω τὸ ὀνοματεπώνυμόν μου . . .

Ὁ διευθυντὴς, ὅστις ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖον του, ἔλαβε σημειοματάριον ἀνὰ χεῖρας, τὸ ἤνοιξεν, ἐβύθισε τὴν γραφίδα ἐντὸς τοῦ μελανοδοχείου καὶ ἡτοιμάσθη πρὸς γραφήν.

Ὁ Βῆλος ἐξηκολούθησεν·

— Πρέπει νὰ σᾶς δείξω τὰ ποιστοποιητικὰ ἔγγραφα τῆς ταὐτότητός μου ;

— Ὦ ! αὐτὸ εἶναι ὅλως διόλου περιττὸν, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ διευθυντὴς μειδιῶν· δὲν εὑρισκόμεθα πλέον εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ὅπου ἕκαστος ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἐφωδιάζηται μὲ ἕνα σωρὸ χαρτιὰ ὅπως κατακλύσῃ εἰς ἓν ξενοδοχεῖον ... καὶ σημειώσατε, κύριε, ὅτι οἱ κακοὶ καὶ ὕποπτοι ἄνθρωποι ἦσαν πάντοτε οἱ μᾶλλον ἐν τάξει εὑρισκόμενοι . . . Σήμερον βασιζόμεθα ἐπὶ μόνου τοῦ λόγου τῶν ταξειδιωτῶν . . . Λοιπὸν εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ὑπαγορεύσητε κύριε.

Ὁ Βῆλος ἀπήντησεν·

— Ρογῆρος Ἐνὼν, ταξειδιώτης ἐμπορευόμενος.

— Ἐρχόμενος ἀπό ; . . .

— Ἀπὸ τὴν Νίμην.

— Αὐτὰ ἀρκοῦν, κύριε.

— Λοιπὸν ὁποία εἶναι ἡ τιμὴ τοῦ δωματίου μου ;

— Τρία φράγκα, ἐὰν ὅμως ὁ κύριος γευματίζῃ καὶ δειπνῇ τότε ἡ τιμὴ εἶναι ἓξ φράγκα δι' ἑκάστην ἡμέραν.

Ὁ Βῆλος μετὰ ταῦτα ἔσπευσε νὰ δειπνήσῃ καὶ εἰς τὰς ἐννέα ἐπανῆλθεν ἵνα λάβῃ τὴν κλεῖδα καὶ τὴν λυχνίαν του ὅπως μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

ΚΕ'.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἔφθασε καὶ ὁ Ραμιζὲρ εἰς Μασσαλίαν ἔνθα εὗρε τὸν Βῆλον εἰς τὸ ρηθὲν ξενοδοχεῖον ἐντὸς τοῦ δωματίου του, μετὰ τοῦ ὁποίου συνδιελέχθη ἐπὶ ἓξ σχεδὸν ὥρας δίδων εἰς αὐτὸν νὰ ἐννοήσῃ τὸν σκοπόν του. Μετὰ ταῦτα ἐξῆλθον τοῦ ξενοδοχείου καὶ διηυθύνθησαν εἰς ἓν ναυπηγεῖον τῆς Τουλῶνος ἔνθα κατὰ παραγγελίαν των ἐναυπηγεῖτο τὸ ὡραῖον βρύκιον ἡ *Εὐδαιμονία*. Ἐπιστρέψαντες εἰς Μασσαλίαν, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ οἰνοπωλεῖον ἡ *Ἄδουσα Ὀπὴ*, ἔνθα ἦσαν συνηγμένοι οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ραμιζὲρ, ὅστις ἐσύστησεν εἰς αὐτοὺς τὸν Βῆλον, καὶ τοὺς διέταξεν ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ νὰ τὸν ὑπακούωσιν ὡς ἀρχηγόν.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ναυπηγήσεως τοῦ πλοίου, ὁ Βῆλος κατὰ διαταγὴν τοῦ Ραμιζὲρ ἠγόρασε μίαν λέμβον ἀρκετὰ μεγάλην διὰ νὰ ἐκτελῇ μικρὰ ταξείδια εἰς τὰ ἐκεῖ πλησίον μέρη, καὶ οὕτω νὰ γυμνάζῃ τοὺς κακούργους ἐκείνους συνεταίρους του πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀπαισίου αὐτῶν ἔργου, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δώδεκα ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν τοσαύτην ἔλαβον πεῖραν ὥστε ἠδύναντο νὰ ὑπηρετήσωσιν ἐντὸς πλοίου ἐμπορικοῦ.

Ἐκ τῶν εἴκοσι συντρόφων, οὓς εἶχε φέρει ὁ Ραμιζὲρ ἐκ τῆς Ἰταλίας, οἱ δώδεκα ἐγένοντο ναυτικοὶ ὑπὸ τοῦ Βήλου γυμναζόμενοι, ὡς εἴχομεν εἰπεῖ ἀνωτέρω, οἱ δὲ λοιποὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπηρετήσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἓξ ἦσαν Γάλλοι τὴν καταγωγὴν καὶ τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς ἐκπατρίσθησαν ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΗ'. ὁ Σκλαμανσὰρ τοὺς ἐπρότεινεν ἵνα τοὺς ἀποκαταστήσῃ ἐν Γαλλίᾳ, ἐπειδὴ ἐσκέφθη ὅτι κατόπιν θὰ εἶχε τὴν ἀνάγκην των, ὅπερ παρεδείχθησαν μετὰ χαρᾶς.

Οἱ δύο ἕτεροι, οἵτινες ἦσαν γνήσιοι Ἰταλοὶ, ἠθέλησαν νὰ ἐπανακάμψωσιν εἰς τὴν πατρίδα των.

Ὁ Ραμιζὲρ ἐφωδίασας αὐτοὺς καὶ πάλιν διὰ χιλίων φράγκων εἰς ἕκαστον ἔπεμψεν αὐτοὺς εἰς τὴν πατρίδα των.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν δύο συντρόφων του ὁ Ραμιζὲρ λαβὼν δύο ἐκ τῶν ἑτέρων ἓξ διηυθύνθη εἰς Παρισίους ἔνθα διὰ τὸν ἕνα ἠγόρασε τὸ γνωστὸν εἰς τοὺς

ἡμετέρους ἀναγνώστας οἰνοπωλεῖον τὸν *Τρίχρουν Φαγὸν* τῷ δὲ ἑτέρῳ τὸ καφενεῖον τοῦ *Γέρο Νίκου*.

Κατόπιν γράψας ἐπιστολὴν εἰς τὸν Βῆλον τὸν διέταττεν ὅπως στείλῃ τοὺς ἑτέρους τέσσαρας συντρόφους του εἰς Παρισίους διὰ νὰ τοὺς ἀποκαταστήσῃ.

Οὗτοι φθάσαντες εἰς Παρισίους ἕνα ἐσύστησαν εἰς ἓν πιλοποιεῖον, ἕτερον παρά τινι ζωγράφῳ διότι ἦτο ἄριστος καλλιτέχνης, ἕτερον δὲ πλησίον ἀρχιτέκτονος, ἐπειδὴ ἐγνώριζε καλῶς τὴν λεπτουργικὴν, τὸν δὲ ἄλλον μὴ δυνηθεὶς νὰ τῷ εὕρῃ ἐργασίαν, ἐπανῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς Μασσαλίαν ἔνθα ἐσύστησεν αὐτὸν ὡς γραμματέα εἰς ἓν ἐμπορικὸν κατάστημα, διότι ἦτο ἀρκετὰ πεπαιδευμένος· ἀλλ' ὁ ἄθλιος μὴ ὢν εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ μισθοῦ, ὃν ἐλαμβανε καὶ ἄλλοτε ἐκτελῶν χρέη γραμματέως εἰς Ἰταλίαν, ἕνεκα τῆς κακῆς συναναστροφῆς ἐγένετο λῃστής.

Ἐγκαταστήσας τοὺς ἓξ συντρόφους του ὁ Ραμιζὲρ, κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν τῆς πρωΐας ἐπανῆλθε παρὰ τῷ Βήλῳ, τὸν ὁποῖον ἠρώτησεν ἐὰν γνωρίζῃ καὶ ἑταίρους ναυτικοὺς ὄντες τῆς ἰδίας γνώμης μὲ τῆς ἰδικῆς των διότι καθὼς ἐγνώριζε καὶ ὁ Βῆλος οἱ δώδεκα ναῦται οὓς εἶχον ἦσαν ὀλίγοι

Καὶ ὁ Βῆλος εἶπεν εἰς αὐτόν.

— Σήμερον εἶδον δύο φίλους, οἵτινες πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν ἐξῆλθον τοῦ κατέργου καὶ τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα εἰς Βρέστην καὶ μὲ ἠρώτησαν ἐὰν εὑρίσκομαι εἰς κανὲν πλοῖον διὰ νὰ τοὺς εὕρω ἐργασίαν. Τούτων ὁ εἷς εἶναι σιδηρουργὸς χρηματίσας ὡς ναύτης καὶ εἰς τὸ βασιλικὸν ναυτικόν, ὁ δὲ ἕτερος ναύτης τοῦ ὁποίου οἱ γονεῖς πάντες ἀπέθανον εἰς τὴν θάλασσαν, εὑρίσκονται δὲ ὡς μὲ εἶπον καθ' ἑκάστην εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον οἱ *Δύο φίλοι*.

— Εἶσαι βέβαιος, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Ραμιζὲρ ὅτι θὰ δεχθῶσι τὰς προτάσεις μου μὲ ὅτι ὅρον καὶ ἂν τοὺς εἴπω ;

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Βῆλος, διότι εὑρίσκονται ἐν ἰσχάτῃ ἀνάγκῃ μὴ ἔχοντες χρήματα οὐδὲ ἐργασίαν, συνάμα δὲ γνωρίζω καὶ τί παστρικὰ μανδύλια εἶναι, εἶπε γελῶν ὁ Βῆλος.

— Εἶναι ἄξιοι ;

— Καλλίτεροι καὶ ἀπὸ ἡμᾶς καὶ πιστότατοι εἰς κάθε εἴδους ἐργασίαν ἐρχόμενοι.

Λαβὼν ὁ Βῆλος τὸν Ραμιζὲρ διηυθύνθησαν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον οἱ *Δύο φίλοι* Ἔνθα εὗρον τοὺς δύο φίλους τοῦ Βήλου καθημένους πρὸ τραπέζης ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν των σκεπτόμενοι ὅτι δὲν εἶχον οὐδὲ ἓν σόλδιον ἀπὸ τὰ τρία φράγκα, τὰ ὁποῖα εἶχον λάβει ἀπὸ τὸν Βῆλιν τὴν πρωΐαν πρὸς τοὺς ὁποίους πλησιάσαντες ἐκάθησαν πλησίον των.

Πρῶτος λύσας τὴν σιωπὴν ὁ Βῆλος εἶπε.

— Σᾶς συνιστῶ τὸν φίλον μου Ραμιζὲρ πλοίαρχον καὶ ἰδιοκτήτην νέου ναυπηγουμένου πλοίου ὅπερ μετὰ δέκα ἡμέρας θὰ εὑρίσκεται ἕτοιμον διὰ ταξείδιον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔχω τὸν βαθμὸν ὑποπλοιάρχου.

Ἐπειδὴ ἐζητήσατε σήμερον ἐργασίαν παρ' ἐμοῦ σᾶς εὗρον τοιαύτην ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ φίλου μου Ραμιζέρ.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ οἱ φίλοι τοῦ Βήλου ἐχάρησαν.

— Ἐὰν ὅμως παραδεχθῆτε τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους θὰ σᾶς προτείνῃ ὁ πλοίαρχος.

Ὁ Ραμιζὲρ περιέφερε περὶ ἑαυτὸν βλέμμα ὕποπτον.

— Ἐδῶ δὲν εἶναι τόπος γιὰ νὰ μιλήσουμε εἶπε, ἂν ἔχῃ ὁ πάτρων κανὲν δωμάτιον νὰ τὸν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς τὸ δώσῃ γιὰ ὀλίγην ὥραν. Ἔ ! τί λέτε ;

— Μάλιστα, ἀπήντησαν καὶ οἱ δύο ταὐτοχρόνως.

Καὶ ὁ Λεονταρᾶς ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο ὅστις ὠνομάζετο οὕτως μετὰ τοῦ Βήλου ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε κάλλιον τοῦ φίλου του τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ οἰνοπωλείου ὡμίλησεν αὐτῷ περὶ τούτου καὶ ἐπέτυχε νὰ τοῖς παραχωρηθῇ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τὸ δωμάτιον.

Ἀνελθόντες τὴν κλίμακα εἰσῆλθον εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον.

Ὁ Βῆλος κλείσας τὴν θύραν ἔστι ὄρθιος, ἐνῷ ὁ Ραμιζὲρ μετὰ τῶν δύο ἑτέρων ἐκάθησαν ἐπὶ τῶν καθισμάτων, ἅτινα εὑρίσκοντο πέριξ μικρᾶς τινος τραπέζης ἀναλαβὼν τὸν λόγον ὁ Ραμιζὲρ εἶπε.

— Γνωρίζω ὅτι δὲν ἔχετε ἐργασίαν, μαθὼν τοῦτο παρὰ τοῦ φίλου σας Βήλου καὶ ὅτι εὑρίσκεσθε ἐν ἰσχάτῃ ἀνάγκῃ ἄνευ χρημάτων, ἐπειδὴ σήμερον, καθὼς μοὶ εἶπεν ὁ φίλος σας, δεικνύων τὸν Βῆλον, ὅτι ἐδανείσθητε παρ' αὐτοῦ τρία φράγκα καὶ ὅτι ἐξήλθετε τοῦ κατέργου πρὸ δέκα ἡμερῶν. Ἐὰν θέλετε νὰ ὑπηρετήσετε ἐν τῷ πλοίῳ μου τὸ ὁποῖον μετὰ δέκα ἡμέρας θὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν.

Μάθετε ὅμως πρῶτον ὅτι ἐγὼ καθὼς οἱ ἄλλοι δὲν ἐναυπήγησα πλοῖον χάριν ἐμπορίου καὶ ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἁπλοῦς ναύτας, ἀλλὰ ἀπὸ ἄνδρας θαρραλέους, τολμηροὺς, καὶ πιστοὺς, ὑπακούοντας εἰς πᾶν ὅτι τοὺς λέγω, μέθετε δὲ ὅτι, ὅστις ἔλθῃ μετ' ἐμοῦ δὲν θὰ λάβῃ μισθὸν καθὼς οἱ εἰς τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα ἐργαζόμενοι ναῦται, ἀλλὰ περιουσίαν διὰ νὰ ζήσῃ ἀνέτως, τὸ δὲ ταξείδιον θὰ διαρκέσῃ δύο ἔτη.

Σᾶς προλέγω δὲ καὶ τοῦτο ὅτι πρέπει νὰ λέβητε πρὸ ὀφθαλμοῦ κάθε κίνδυνον ἐκτὸς τῶν κινδύνων τῆς τρικυμίας, θὰ λῃστεύομεν τοὺς πειρατὰς καὶ πᾶν πλοῖον ἐμπορικὸν εἰς τοῦ ὁποίου τὸ βάθος θὰ εὑρίσκεται πλουσία λεία.

Λοιπὸν ἔχετε σκοπὸν διὰ νὰ μὲ παρακολουθήσητε ζητοῦντες τὴν εὐτυχίαν ἢ ὄχι ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθησαν μετὰ χαρᾶς οἱ δύο κακοῦργοι, ἐκεῖνοι προτείναντες τὰς χεῖρας, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων ὀνομάζετο Λεονταρᾶς, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀναφέραμεν, εἶπεν εἰς τὸν Ραμιζέρ.

— Ἐπειδὴ δὲν μᾶς γνωρίζετε καλῶς ἐρωτήσατε περὶ ἡμῶν τὸν ὑποπλοίαρχόν σας καὶ ἀγαπητόν μας φίλον Βῆλον, ἐὰν ἤμεθα ἱκανοὶ διὰ τὸ πλοῖον σας καὶ πιστοί.

Σᾶς λέγω δὲ, ἀγαπητέ μοι πλοίαρχε, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεγαλειτέρου κινδύνου εὑρισκόμενοι ποτὲ δὲν θὰ ἀφήσωμεν τὸν πλοίαρχον μὲ τὸν ὁποῖον ἀκόμη καλῶς δὲν ἐσχετίσθημεν, διότι σήμερον ἐὰν περιμένῃ κανεὶς νὰ ζήσῃ τιμίως θὰ ψοφίσῃ τῆς πείνας. Καὶ μήπως ὅλα τὰ χρήματα τὰ κερδίζουνε μὲ τὴν τιμιότητα ; Πάρε πέντε ἢ ἓξ λίρας τὸν μῆνα, καὶ θὰ σχηματίσῃς περιουσίαν . . . Ὤχ φίγε με καὶ γλύστρησα . . .

Αὐτὰ τὰ ξέρω ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ γεννήθηκα καὶ γιὰ αὐτὸ εἴμαστε ἕτοιμοι καὶ στὴν κόλασι ἀκόμη νὰ σὲ ἀκολουθήσουμε. Τὰ λέγω δὲ αὐτὰ καὶ γιὰ τὸ τὸ φίλο μου, διότι ξέρω τὴν καρδιάν του.

© MEGARO SISMANOGLIO

ΚΣΤ'.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μοι πλοίαρχε, σοῦ λέγω εἰς τὴν τιμήν μου καὶ εἰς τὴν τιμὴν τοῦ φίλου μου Γάσκωνος, ὅτι ἀπὸ σήμερον εἴμεθα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου, καὶ θὰ σὲ ὑπακούωμεν ὡς οἱ πιστοὶ κύνες τὸν κύριόν των.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Ραμιζέρ παρὰ τοῦ νέου του συντρόφου Λεονταρᾶ, ἐμειδίασε, διότι ἐννόησεν ὅτι εὑρίσκετο ἀπέναντι ἀνθρώπου ἐννοοῦντα αὐτὸν καλῶς, καὶ ὅστις ἦτο πρὸ πολλοῦ φίλος καὶ ἔμπειρος τῆς ἐργασίας, ἣν τῷ εἶχε προτείνει. Λοιπόν, τῷ εἶπε, δίδων εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρά του, τὴν ὁποίαν λαβὼν ἔθλιψεν ἰσχυρῶς ὁ Λεονταρᾶς.

— Χαίρω ἐπειδὴ εἶσαι ἄνθρωπος ἔξυπνος καὶ μὲ ἐννόησες δι' ὀλίγων λέξεων ὅτι ἤθελον σοὶ εἴπει, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσω τὸν φίλον σου Βῆλον περὶ τῶν ἀτόμων σας, πρὸ τῶν ὁποίων ὑπεκλίθη καὶ ὁ Γάσκων μετὰ σεβασμοῦ ὡς ὑπακούων δοῦλος εἰς τὸν κύριόν του.

Εἶτα ὁ Ραμιζέρ εἶπεν εἰς αὐτούς·

— Ἐπειδὴ ὡς μοὶ εἴπατε, ὅτι ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ταύτης εἶσθε ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν μου, σᾶς διατάττω ἀπὸ τώρα νὰ ὑπακούητε εἰς τὸν Βῆλον εἰς ὅτι καὶ ἂν σᾶς εἴπῃ, ὡς θὰ ὑπακούητε καὶ εἰς ἐμέ, καὶ θὰ τὸν θεωρῆτε ὡς δεύτερον ἀρχηγὸν συνάμα καὶ ὑποπλοίαρχόν σας.

Εἶτα ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἀνὰ ἓξ γραμμάτια τῶν ἑκατὸν φράγκων διὰ νὰ ἐνδυθῶσι καὶ δι' ἔξοδα μερικῶν ἡμερῶν, τοὺς διέταξε δὲ ὅπως τὴν ἐπαύριον παρευρεθῶσιν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον ἡ «Ἄδουσα Ὀπή» διὰ τοὺς δώσῃ μερικὰς ὁδηγίας του.

Μετὰ ταῦτα κατῆλθον τὴν κλίμακα τοῦ δωματίου καὶ ἐξῆλθον τοῦ οἰνοπωλείου.

Ὁ Ραμιζὲρ μετὰ τοῦ Βήλου διηυθύνθησαν πρὸς τοὺς συντρόφους τι ν, οἵτινες ἐπερίμενον αὐτοὺς εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τοῦ *Mélaroc'Aetoῦ*, ὅπερ ἦν τὸ συνευτυκτήριον αὐτῶν, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν αὐτοὺς ὁ Βῆλος ἐξῆλθεν ὅπως κάμῃ ἓν μικρὸν ταξείδιον, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἦτο θυελλώδης διὰ νὰ συνηθίσῃ αὐτοὺς καὶ ἐν ὥρᾳ τρικυμίας νὰ ἦναι ἀτρόμητοι.

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς ἑσπέρας, περιερχόμενος ὁ Ραμιζὲρ τὴν προκυμαίαν τοῦ λιμένος τῆς Μασσαλίας εἶδεν ἔξωθεν τοῦ λιμένος πρὸς τὸ πέλαγος ὅτι ἵστατο ἐμπορικόν τι πλοῖον ὑπὸ Ἀγγλικὴν σημαίαν. Τὰ λευκὰ αὐτοῦ ἱστία κρεμάμμενα νωχελῶς καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν ἱστῶν, ὡς αἱ συντεθλασμέναι πτέρυγες θαλασσίου χάρου, προέδιδον τὴν κατάστασιν τῆς ἐντελοῦς ἀκινησίας εἰς ἣν διετέλει ἕνεκεν ἐλλείψεως ἀνέμου. Δωδεκὰς λέμβων ἐλαυνομένων ὑπὸ γάλλων λεμβούχων, ἀπεμακρύνοντο τοῦ λιμένος διευθυνόμεναι πρὸς τὸ πλοῖον τοῦτο, ἵνα παραλάβωσι τοὺς ἐπιβάτας καὶ μεταφέρωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν ξηράν.

Ὁ Ραμιζὲρ ἱστάμενος ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἔβλεπε ταῦτα πάντα χαίρων, σκεπτόμενος ὅτι μετὰ δέκα ἡμέρας, θὰ ἐξήρχετο τοῦ λιμένος τῆς Τουλῶνος μὲ τὸ νέον αὐτοῦ βρύκιον. Διαλογιζόμενος ταῦτα ὁ Ραμιζὲρ διεσκέδαζεν ἀτενίζων τὸν ὁρίζοντα πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης.

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας εἶδε τοὺς λεμβούχους ἐπιστρέφοντας, ἔχων ἕκαστος ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς ἐπιβάτας.

Ἐνῷ παρετήρει τὰς λέμβους ὁ Ραμιζὲρ διέκρινεν εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν τὸν παλαιὸν αὐτοῦ φίλον καὶ ὑποπλοίαρχον Λῦκον. Εὐθὺς ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος ἐνῷ θὰ προσήγγιζεν ἡ λέμβος εἰς ἣν εὑρίσκετο ὁ φίλος του, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Λῦκος ὡς εἶδεν ἐγένετο ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, ἐπαναβλέπων τὸν ἀτρόμητον αὐτοῦ πλοίαρχον, ὃν ἐνόμιζε πρὸ πολλοῦ ὅτι εὗρε τὸν θάνατον ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμάτων, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τρικυμίας ἐν ᾗ ὁ δυστυχὴς εἶχε χάσει τὸ πλοῖόν του, ὅστις ἅμα ἐξῆλθεν ἐκ τῆς λέμβου περιεπτύχθη τὸν Ραμιζὲρ καὶ τὸν κατησπάζετο, λαβὼν αὐτὸν ὁ Ραμιζὲρ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ παλαιὸν αὐτῶν οἰνοπωλεῖον ὁ *Μέλας Ἀετὸς*, ἔνθα πρῶτος ἤρξατο ἐρωτῶν ὁ Ραμιζὲρ ποῦ ἐξῆλθον μετὰ τὸ ναυάγιον τοῦ πλοίου καὶ ἐὰν ὅλοι ἐσώθησαν.

Τότε ἤρξατο διηγούμενος εἰς αὐτὸν ὁ Λῦκος τὰ ἑξῆς:

— Μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῶν λέμβων μας εἰς ἓξ ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς Νεάπολιν. Ἐπὶ τρεῖς μῆνας μὴ εὑρίσκων ἐργασίαν διὰ νὰ εἰσέλθω εἰς κανὲν πλοῖον, περιηρχόμην ὅλα τὰ πρακτορεῖα. Τέλος εὗρον ἐργασίαν εἰς ἓν πλοῖον ἀγγλικὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξῆλθον ὡς εἶχες ἰδεῖ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπηρετῶ ἀπὸ τρία ἔτη, καὶ σήμερον φθάσαντες ἐνταῦθα ἐζήτησα τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ πλοιάρχου ὅπως ἐξέλθω ὀλίγον καὶ ἴδω τὴν ποθητήν μου Μασσαλίαν, καὶ μερικοὺς ἐκ τῶν γνωρίμων φίλων μου, τοὺς ὁποίους θὰ συνήντων καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἀπήντησα τὸν καλλίτερον εὐνοούμενον ὑπὸ τῆς τύχης.

Κατόπιν ὁ Ραμιζὲρ διηγήθη εἰς αὐτὸν τὸν βίον, ὃν διῆλθεν ἐν Καλαβρίᾳ καὶ τὴν παραγγελίαν τοῦ πλοίου του, τὸν ὁποῖον συνεχάρη διὰ τὴν εὐτυχίαν του.

Παρακαλέσας συνάμα αὐτὸν νὰ μὴ τὸν λησμονήσῃ, ἐὰν θὰ εἶχεν ἀνάγκην ἀνθρώπου. Ὕστερον ἀπὸ τρεῖς μῆνας, ἐξηκολούθησεν ὁ Λῦκος, ἅμα ὡς φθάσωμεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν θὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου ἐπειδὴ ἐβαρύνθην πλέον νὰ ζῶ μὲ αὐτούς, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν γρῦ Γαλλικὰ νὰ ὁμιλήσουν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Ραμιζὲρ ἐγνώριζε τὴν ναυτικὴν ἱκανότητα, τὸν αἱμοβόρον καὶ ἀλύπητον αὐτοῦ χαρακτῆρα τῷ εἶπεν·

— Εἶχες καὶ θὰ ἔχῃς πάντοτε τὴν καλλιτέραν θέσιν ἐν τῷ πλοίῳ μου, εἰς ὅτι στιγμὴν καὶ ἂν θέλῃς.

Καὶ ἀσπασθέντες ἀλλήλους, ἐξῆλθον τοῦ οἰνοπολείου, ὑπισχνούμενος εἰς τὸν Ραμιζὲρ, ὅτι μετὰ τρεῖς μῆνας θὰ εὑρίσκεται εἰς Μασσαλίαν διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ πλοῖόν του καὶ ἀποχωρίσθησαν σφίγγοντες τὰς χεῖρας.

Τὴν ἑσπέραν κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν ὑπὸ τοῦ Ραμιζὲρ, οἱ δύο νέοι σύντροφοί του, ὁ Λεονταρᾶς μετὰ τοῦ Γάστωνος ἐπορεύθησαν εἰς τὸ γνωστὸν οἰνοπωλεῖον, ἔνθα εὗρον τὸν Ραμιζὲρ μετὰ τοῦ Βήλου συνομιλοῦντας, τοὺς ὁποίους ἠρώτησεν ὁ Ραμιζὲρ ἐὰν γνωρίζωσι καὶ ἄλλους φίλους ἱκανοὺς καὶ ναυτικοὺς χωρὶς νὰ τοῖς λείπει τὸ θράσος.

— Ὁ Λεονταρᾶς εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι γνωρίζω ἕναν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἱκανὸς μὲ μιὰ γροθιὰ νὰ σκοτώσῃ ἕνα βοῦδι καὶ ὁ ὁποῖος ἔχει τόλμην μεγαλείτερη ἀπ' ὅτι φαντάζεται κανείς, ὅστις ὀνομάζεται Σάθας· καὶ ἕνα ἄλλον ὁ ὁποῖος ἠμπορῶ νὰ σὲ πῶ ποῦ γεννήθηκε μιὰ μέρα ποιὸ μπροστὰ καὶ ἀπὸ τὸ διάβολο καὶ μὲ ἕνα μαχαίρι στὸ χέρι ἠμπορεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ τριάκοντα μέσα σὰν κάλπηκο φλουρὶ ὅπου ὅλοι εἰς τὴν Βρέστην τὸν φωνάζουνε Ἀσπροπρόσωπο, τὸ δὲ καθ' αὐτὸ ὄνομά εἶναι Ἐρρῖκος.

— Ποῦ εὑρίσκονται οἱ φίλοι σου οὗτοι; ἠρώτησεν ὁ Ραμιζὲρ.

— Στὴ Βρέστη, ἀπεκρίθη ὁ Λεονταρᾶς.

— Καὶ τί ἐργασίαν κάμνουν;

— Εἶναι παιδιὰ τῆς μπάτσικας.

— Εἶναι παλαιοὶ σύντροφοί μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λεονταρᾶς.

— Ἀλλ' ἡμεῖς καθὼς σὲ εἶπε καὶ ὁ φίλος Βῆλος πιαστήκαμε καὶ φάγαμε δύο χρόνια φυλακὴ, μὴ σκεπτόμενος ὁ ἀλητήριος τὴν ποινὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποφέρει ἐντὸς τῆς τρώγλης ἐκείνης, ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἐντὸς τῆς καταπάκτης τῆς βριθούσης διαφόρων εἰδῶν ζωύφια, ἐκ τῆς ὁποίας μόλις πρὸ δέκα ἡμερῶν εἶχεν ἐξέλθει, μὴ ἐννοῶν νὰ συμμορφωθῇ ὀλίγον καὶ ζήσῃ τιμίως ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀλλ' ὁ ἄθλιος ζητῶν νὰ ἐπαναρχήσῃ τὴν προτέραν ζωήν, ἣν πρὸ δύο ἐτῶν εἶχεν ἀφήσει, φύσιν πονηρὰν μεταβάλλειν οὐ ῥᾴδιον. Ἔχω σωστὰ δύο χρόνια καὶ τέσσαρες μῆνες γιὰ νὰ τοὺς δίω διότι ἤμουνα μετὰ τοῦ φίλου μου Γάστωνα εἰς

τὴν ἀφορεσμένην ἐκείνην φυλακὴν ποῦ μᾶς εἶχαν κλείσει οἱ ἄπιστοι δικασταὶ ποῦ δὲν γνωρίζουν τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους εἶπε γελῶν.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι θὰ τοὺς εὕρῃς ἐκεῖ ;

— Ἂν δὲν τοὺς ἁρπάξανε σὰν κι' ἐμᾶς μάλιστα.

Κατόπιν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Γάστων.

— Γνωρίζω καὶ ἐγὼ ἕναν, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Ἀνδρέας, καὶ εἶναι ἄξιος ναυτικὸς καὶ δὲν φεύγει ποτὲ ἀπὸ κανένα κίνδυνο.

Τότε ὁ Ραμιζὲρ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς καὶ ἕτερα δέκα γραμμάτια τῶν ἑκατὸν φράγκων διὰ νὰ τὰ μοιρασθῶσι, στέλων αὐτοὺς εἰς Βρέστην καὶ φυτταίνων εἰς αὐτοὺς καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸν Λεονταρὲν νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἐὰν ἠμπορέσῃ νὰ εὕρῃ ἐκτὸς τῶν δύο ναυτῶν τοὺς ὁποίους εἶχε προτείνει, ἕως πέντε ἑτέρους, ἐὰν δὲ δὲν δυνηθῇ νὰ εὕρῃ νὰ τὸν τηλεγραφήσῃ.

SISMANOGLIO MEGARO

ΚΖ'.

Ὁ Λεονταρᾶς καὶ ὁ Γάστων ἀποχαιρετίσαντες τὸν Ραμιζέρ καὶ τὸν Βῆλον ἐξῆλθον τοῦ οἰνοπωλείου, διευθυνόμενοι εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Ραμιζέρ ἔλαβε τηλεγράφημα παρὰ τοῦ Λεονταρᾶ διὰ τοῦ ὁποίου τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἐκτὸς τῶν τριῶν ἀνδρῶν εὗρον καὶ ἑταίρους δέκα, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἱκανοὶ ἀντὶ πέντε φράγκων νὰ ἀνέλθωσιν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, ὄντες τέλειοι ναυτικοὶ καὶ ἐὰν θέλῃ νὰ τοὺς φέρῃ μέθ' ἑαυτοῦ.

Ὁ Ραμιζέρ τῷ ἀπήντησε καταρτικῶς, ὁ δὲ Βῆλος, ὁ ὁποῖος εἶχε διευθυνθῇ εἰς Νάντην πρὸς εὕρεσιν καὶ ἑτέρων συντρόφων, εὗρε καὶ οὗτος ὀκτὼ γνωστοὺς, τοὺς ὁποίους ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἦλθε εἰς Μασσαλίαν.

Δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ Λεονταρᾶ καὶ τοῦ Γάστωνος εἰς τὴν συμμορίαν, τὸ πλοῖον ριφθὲν ἐν τῇ θαλάσσῃ ὠνομάσθη «*Εὐδαιμονία*», τοῦ ὁποίου τὸ πλήρωμα συνίστατο ἐκ τριάκοντα καὶ πέντε ναυτῶν ἁπάντων ἀνδρείων καὶ τολμηρῶν νὰ πολεμήσωσι καὶ πρὸ πάντων ὑπὸ τοιούτους ἀρχηγούς.

Ἡ «Εὐδαιμονία» ἤρξατο τὰ ταξείδια αὐτῆς διασχίζουσα τὰς θαλάσσας, πλέουσα πρὸς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν, πλὴν νὰ μὴ καταδιώκῃ ἄλλους εἰ μὴ μόνον ἐκείνους τοὺς πειρατὰς, οἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι εἰς τὸ βάθος τῶν πλοίων των εἶχον κρυμένον φορτίον μεγάλου τινὸς πλοίου.

Τοιουτρόπως ὁ Ραμιζέρ λῃστεύων τὰ ἐμπορικὰ καὶ πειρατικὰ πλοῖα, προσποιούμενος ὅτι ὑπερίσπιζε τοὺς ναυτικοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐθαύμαζον τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀνδρείαν του ὀνομάσαντες αὐτὸν «Σωτῆρα τῶν ναυτηλωμένων», καὶ οἱ δυστυχεῖς μὴ γνωρίζοντες ὅτι οὗτος, ὃν ἐνόμιζον σωτῆρα των, ἦτο τὸ μεγαλείτερον θηρίον τῆς θαλάσσης, καταβροχθίζων ναύτας, πλοῖα καὶ ἐμπορεύματα, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ θηριωδέστερος τῶν πειρατῶν καὶ ὁ μεγαλείτερος τῶν κακούργων, ἐξ ὅτου ἀνεφάνησαν μέχρι τοῦδε καὶ μὴ ἔχων οὐδὲ σπινθῆρα οἴκτου ἐν τῇ ἀποσκληρανθείσῃ καρδίᾳ του.

Ἐλευθερώνει τινὰς ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς ὁποίους ἀνεύρισκεν εἰς τὸ βάθος τῶν πειρατικῶν πλοίων, παραδίδων τοὺς πειρατὰς εἰς τὰς Ἀγγλικὰς φυλακίδας τὰς εὑρισκομένας εἰς τοὺς λιμένας τῶν Ἰνδιῶν.

Διὰ τοιούτου τεχνάσματος ὑποκρύπτων τὸν πειρατικὸν αὐτοῦ βίον καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, ἐβραβεύθη διὰ τοῦ παρασήμου τῆς Ἀνδρείας ὡς ἐλέχθη ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ βιβλίου, ὅστις ἕνεκα τῶν μεγάλων ταξειδίων καὶ τρομερῶν συμπλοκῶν ἐναντίον τῶν πειρατῶν καὶ τῶν τρικυμιῶν, ἐγένετο ἐφάμιλλος τοῦ Ζὰν Βὰρ καὶ τοῦ Δουγὲ Γρουέν.

Ἓξ μῆνας μετὰ ταῦτα ὁ πλοίαρχος Ραμιζὲρ ἐπανήρχετο διὰ τοῦ πλοίου του εἰς Μασσαλίαν δίδων εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς ἑκάστου τῶν λῃστῶν καὶ πειρατῶν ἐκείνων ἀνὰ δέκα χιλιάδας φράγκα, ὅπως διασκεδάσωσιν ὀλίγον εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Γαλλίας ἢ εἰς Παρισίους καὶ ἀπολαύσωσιν ὅλα τὰ θεάματα καὶ ὅλας τὰς ἡδονὰς αὐτῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἀπέβαινε πολὺ ὠφέλιμον δι' αὐτόν.

Μετὰ δύο μῆνας ἡ *Εὐδαιμονία* διέπλεε καὶ πάλιν τὰ ὕδατα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ δυστυχῶς, ὡς γνωρίζομεν, πάντοτε ἡ τύχη δὲν βοηθεῖ· ἕνεκα τῶν μεγάλων προφυλάξεων ἃς ἔλαβεν ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις κατὰ τῶν πειρατῶν, μὴ δυνάμενος νὰ λῃστεύσῃ πλοῖον ἐμπορικὸν ἢ καὶ νὰ προσβάλῃ τοὺς πειρατάς, οἵτινες δὲν ἐφαίνοντο ἕνεκα τῶν μεγάλων προφυλάξεων καθὼς εἴπομεν, διὰ τοῦτο ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Χάβρης.

Ἀφήσας τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Βήλου εἰς τὸν λιμένα διὰ μερικὰς ἡμέρας, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ποσὸν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων ἐπέβη σιδηροδρομικῆς ἁμάξης διευθύνθη εἰς Παρισίους ἔνθα ἐπορεύθη εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον ὁ *Τρίχρους Φαρὸς* ὅπου εὗρε τὸν Νὴλ-Κόρσων, τὸν ὁποῖον ἠρώτησεν ἐὰν ἐγνώριζε καμμίαν οἰκίαν πρὸς πώλησιν διὰ νὰ δύναται νὰ συνενοεῖται μετὰ τῶν συντρόφων του.

Ὁ Νὴλ-Κόρσων ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει ταύτῃ ἐξεπλάγη ἀπορῶν ἐνῷ εὑρίσκοντο ἐπὶ τοῦ πλοίου εἰς τι θὰ ἐμεταχειρίζοντο τὴν οἰκίαν τὴν ὁποίαν ἐζήτει νὰ ἀγοράσῃ ὁ Ραμιζέρ. Μὴ τολμῶν ὅμως νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἐπερίμενεν.

Ὁ Ραμιζὲρ ἐξηκολούθησεν.

— Ἐπειδὴ αἱ ἐργασίαι ἐτράπησαν ὅλως ἐνάντιαι, καὶ δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ ζητήσωμεν τὴν τέχνην ἐν τῇ θαλάσσῃ θὰ ἀλλάξωμε τὰ πράγματα, καὶ διὰ τοῦτο ζητῶ τὴν οἰκίαν ταύτην διὰ μερικὰς ἡμέρας, καὶ θὰ ἤμεθα πλησίον σου, ἀγαπητέ μου Νὴλ-Κόρσων διότι τῷ ἐν τῇ θαλάσσῃ τυχηρὸν παιγνίδιον ἡμῶν ἔλληξεν.

Νὰ προσπαθήσῃς δὲ ὅσον τὸ δυνατὸν ἡ οἰκία νὰ εὑρίσκηται εἰς μίαν ἀπόκεντρον ὁδὸν τῶν Παρισίων καὶ μὴ ἀναφέρῃς τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον θὰ ἀγοράσῃ αὐτήν, ἀλλὰ νὰ χρησιμεύσῃς σὺ ὡς ἰδιοκτήτης πρὸς ἀγορὰν αὐτῆς.

— Ὁ Κόρσων σκεφθεὶς ἐπ' ὀλίγον εἶπε, αὔριον θὰ σᾶς δώσω ἀπάντησιν.

Τὸ ἑσπέρας ὁ Νὴλ-Κόρσων ἠρώτησεν ἕνα πελάτην του ὀνομαζόμενον Σαμψὼν, ὅστις ἤρχετο καθ' ἑκάστην εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον ἔνθα ἐγνώριζε οἰκίαν τινὰ πρὸς πώλησιν εἰς κανὲν ἀπόκεντρον μέρος, ὅστις τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι πωλεῖται μία οἰκία ἐν τῇ ὁδῷ Καρουσὲλ ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶχεν ὑπηρετήσει πρὸ τεσσάρων ἐτῶν καὶ ἥτις ἦτο κατάλληλος δι' αὐτόν.

Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἡ οἰκία, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἴπει ὁ Σαμψὼν εἰς τὸν Νὴλ Κόρσων ἠγοράσθη.

Ὁ Ραμιζὲρ ἅμα ἔλαβε τὴν κλεῖδα, ἐκάλεσε τὸν σύντροφόν του, ὃν εἶχε πλησίον τοῦ ἀρχιτέκτονος, ὅστις κατεσκεύασεν διὰ νυκτὸς βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Νὴλ Κόρσων καὶ τοῦ Ραμιζὲρ, τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον εἴδομεν εἰσερχομένους τοὺς συντρόφους τοῦ Ραμιζὲρ, τὴν ἑσπέραν καθ' ἣν εἶχον λῃστεύσει τὴν οἰκίαν τοῦ Βαιλάντου Περρεὺ καὶ εἶτα ἐξελθόντας μετεμφιεσμένους.

Ἀποπερατώσαντες τὸ μυστικὸν δωμάτιον, ὁ Ραμιζὲρ συνεβούλευσε τὸν Νὴλ Κόρσων τί ὁδηγίας θὰ δώσῃ εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν συντρόφων του ὅταν θὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖόν του, καὶ ὅτι ἕκαστος ὤφειλε νὰ τῷ παρουσιάσῃ μεταλλικόν τινα κύλινδρον φέρων ἐπ' αὐτοῦ τέσσαρα ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός του, Α. Σ. Ρ. Μ.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ραμιζὲρ ἐπιβὰς τῆς σιδηροδρομικῆς ἁμάξης, διηυθύνθη εἰς Χάβρην ἔνθα εὗρε τὸν Βῆλον μετὰ τῶν φίλων του περιμένοντες τὴν ἔλευσίν του.

Ἐκ τούτων οἱ δώδεκα ἦσαν γάλλοι, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνετράφησαν εἰς Ἰταλίαν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐζήτουν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Ἰταλίαν μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ μείνωσι περισσότερον εἰς Γαλλίαν ὁ Ραμιζὲρ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὸ ἀνάλογον ἐκ τῆς λείας ἣν εἶχον, ὅπερ συνεποσοῦτο εἰς ἓν ἑκατομμύριον καὶ διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκα, ἅτινα διεμοιράσθησαν, καὶ ἀσπασθέντες τοῦ Ραμιζὲρ καὶ τῶν λοιπῶν συντρόφων των ἀνεχώρησαν.

Κατόπιν στραφεὶς ὁ Σαλαμανσὰρ εἰς τοὺς λοιποὺς εἴκοσι καὶ τρεῖς συντρόφους του, εἶπεν οὕτω·

— Λοιπὸν, ἀγαπητοί μοι φίλοι, συνεφωνήθη ὅτι ποτὲ δὲν θὰ χωρισθῶμεν.

— Τὸ ὁρκίσθημεν, ἀπεκρίθησαν.

Εἴμεθα γάλλοι καὶ κρατοῦμεν τὸν λόγον τῆς τιμῆς μας.

—Ἐγνωρίσθημεν ἀρκετὰ, εἶπεν ὁ Σαλαμανσὰρ καὶ γνωρίζω ἕκαστος ἐξ ὑμῶν τί ἀξίζει.

Συμμαχία λοιπὸν ἀμυντικὴ καὶ ἐπιθετικὴ ἐναντίον τῆς κοινωνίας, τῆς ὁποίας ἐμεθα πιστωταὶ καὶ θὰ μᾶς πληρώσῃ τὸ χρέος της μὲ βαρεῖς τόκους, εἶπεν ὁ Ραμιζὲρ.

Εἴμεθα ἄνθρωποι ἀρκούντως πρακτικοί, ἔχομεν δὲ ἀρκοῦσαν εὐφυΐαν ὅπως ταχέως ἐπιτύχωμεν περιουσίας ἐξηκολούθησεν ὁ Ραμιζέρ.

Ἓν μόνον θέατρον ὑπάρχει ἀντάξιον τῆς ἀξίας ὑμῶν.

Καὶ τοῦτο εἶναι οἱ Παρίσιοι.

Λοιπὸν θὰ διευθυνθῶμεν κατ' εὐθεῖαν εἰς Παρισίους . . .

Ἐννοεῖτε ;

Ἐκεῖ θὰ εὕρωμεν χρυσοφόρους γαίας ἐκμεταλλευτοτέρας καὶ πλουσιωτέρας τῶν χρυσορυχείων τῆς Αὐστραλίας.

Ἂς λείψωσι λοιπὸν αἱ μικραὶ ἐπιχειρήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νὰ μᾶς πλουτίσωσι, ἀλλὰ μόνον νὰ μᾶς στείλωσιν ὀπίσω εἰς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξῆλθον οἱ περιστότεροι ἐξ ὑμῶν. Πρέπει λοιπὸν νὰ πέξωμε μεγάλα παιγνίδια τὸ *πᾶν ἢ οὐδέν*.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὑπάγωμεν εἰς Παρισίους . . .

SISMANOGLIO MEGARO

ΚΗ'.

Προσκαλέσας ὁ Σαλμανασάρ ἰδιαιτέρως τὸν Βῆλον, εἶπεν εἰς αὐτόν·

— Σοὶ τὸ εἶπον ἤδη· ἐὰν θέλομεν δυνάμεθα νὰ ἀρχίσωμε σπουδαίας ἐπιχειρήσεις. Εἶναι ἐπάναγκες νὰ ῥίψωμεν κονιορτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνοήτων διὰ νὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς αὐτοὺς ἐμπιστοσύνην ... Τοῦτο εἶναι παλαιωτάτη ἀλήθεια, ἥτις κατήντησε πλέον ἀξίωμα.

Οὐδεμία θύρα ἀνοίγεται πρὸ τοῦ τιμίου πτωχοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ ὑποδήματα εἰσὶ ἐφαρμένα καὶ ὁ ἀγκὼν τετρυπημένος, ἐνώπιον ὅμως τοῦ ἐπιχρύσου ραδιούργου τὰ πάντα ὑποκύπτωσιν.

Συμμορφωθῶμεν λοιπὸν μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Παρισιανοῦ βίου.

Καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Βῆλον τὰ νομισματοειδῆ ἐκεῖνα χάλκινα τεμάχια, τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν Νὴλ Κόρσων καὶ τὰς ἀπαιτουμένας ὁδηγίας καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Βῆλος ἐπανῆλθε πλησίον τῶν συντρόφων του, οἵτινες εὑρίσκοντο εἰς τὸ ἕταιρον δωμάτιον τοῦ πλοίου.

— Ἀκούσατέ μοι τώρα καλῶς, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Βῆλος. Ὁ ἀρχηγὸς ἀνεχώρησεν ἀπόψε διὰ τοὺς Παρισίους ὅπως διοργανώσῃ τὰ πάντα. Ἕκαστος ἐξ ὑμῶν θὰ λάβῃ ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κυλίνδρους, οἵτινες ὡς βλέπετε φέρωσι τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ἀρχηγοῦ.

Αὔριον ἀναχωρεῖτε ἕνας, ἕνας, μὲ προσοχὴν βέβαια, καὶ πηγαίνετε εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ἐπιβαίνετε τῆς ἀμαξοστοιχίας τῶν Παρισίων· ἅμα δὲ φθάσετε ἐκεῖ, μεταβαίνετε εἰς τὴν ὁδὸν Βοναπάρτου, ἥτις κεῖται παραπλεύρως τοῦ βουλεβάρτου τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε ἕνα πίνακα ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι γεγραμμένον μὲ κόκκινα γράμματα,

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Ο ΤΡΙΧΡΟΥΣ ΦΑΝΟΣ

θὰ ἐμβῆτε ἐκεῖ καὶ θὰ εὕρετε ἕνα παλαιὸν φίλον τοῦ ἀρχηγοῦ Ραμιζέρ, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Νὴλ Κόρσων καὶ θὰ τῷ παρουσιάσετε τὸν κύλινδρον καὶ οὗτος θὰ σᾶς δώσῃ τὰς ἀπαιτουμένας ὁδηγίας.

Σήμερον εἶναι πέμπτη.

Ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν πρέπει νὰ εἶσθε ὅλοι εἰς Παρισίους.

Ταῦτα εἰπὼν ἤρξατο διανέμων τοὺς κυλίνδρους πρὸς τοὺς Δηώτας.

Δέκα ἡμέραι εἶχον παρέλθει, πάντες οἱ σύντροφοι τοῦ Σαλαμανσὰρ εὑρίσκοντο εἰς Παρισίους παρὰ τῷ Νὴλ Κόρσων, οἵτινες ἐπὶ ἕνα σχεδὸν μῆνα σύνηρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἀγορασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Νὴλ Κόρσων, ὅπως συνεδριάζωσι καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ραμιζὲρ κατόπιν ἐσχημάτησεν εἰς οἰκίαν τυχηρῶν παιγνιδίων ὡς ἔχομεν ἴδει ἐν τῷ πρώτῳ μέρει.

Εἶχον παρέλθει δέκα ἔτη, ἀφ' ὅτου ὁ μαρκήσιος Μαλτεσὲρ ἐμπιστεύθη τὸν νόθον αὐτοῦ υἱὸν Ραμιζὲρ εἰς τὸν ἁλιέα τοῦ χωρίου Σαίντ Βριόκ· τύπτων αὐτὸν ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του, διότι ἀφῆκε τὸ πτωχὸν τοῦτο τέκνον του ταλαιπωρούμενον μετέβη ὅπως τὸ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ χωρίον καὶ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ γέροντος ἁλιέως καὶ τὴν ἐξαφάνησιν τοῦ υἱοῦ του ἐκ τοῦ μέρους εἰς ὃ τὸ εἶχε θέσει ὁ προϊστάμενος τοῦ χωρίου ἐπανέκαμψεν εἰς τὸ μέγαρόν του.

Εὐθὺς ὅτε ὁ μαρκήσιος εὑρέθη μόνος ἠγέρθη ἀποτόμως ἀνεγείρων τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα.

Τὸ βλέμμα του παράδοξον εἶχε λάμψιν καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ὅπερ ἐσκυθρώπασεν, ἀνεφάνησαν πολυάριθμοι καὶ βαθεῖαι ρυτίδες.

Παρετήρησε περὶ αὐτὸν ὡς κατάπληκτος, εἶτα ἀνατείνων πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς τρεμούσας αὐτοῦ χεῖρας εἶπε

Κύριε, Κύριε! τί νὰ ὑποθέσω ἆρά γε; τί ἆρά γε νὰ πιστεύσω;

Ἐὰν . . . Ἐὰν ἔγεινεν ἄθλιός τις τυχοδιώκτης ἕνεκα τεμαχίου ἄρτου, ἐὰν ἔγεινε κακοῦργός τις, ὡσεὶ νὰ ἐμάντευσεν ὁ δυστυχής.

Ἐπὶ δύο ἔτη εἶχεν ἐπισκοιάσει τὰς ἡμέρας του ζητῶν νὰ ἐπανεύρῃ πλὴν ματαίως τὰ ἴχνη τοῦ ἀπορριφθέντος ἐκείνου καὶ εἰς ξένας χεῖρας ἐμπιστευθέντος υἱοῦ.

Ἐσπέραν τινὰ καθήμενος ὁ μαρκήσιος εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ σκεπτόμενος κλαίων τὸν ἀπολεσθέντα υἱόν του, ἤκουσε παραβιαζομένην τὴν θύραν τοῦ δωματίου του καὶ πρὶν ἢ συνέλθῃ δύο ἄνδρες ναυτικὰ ἐνδεδυμένοι, εἰσόρμησαν ἐντὸς καὶ συνέλαβον τὸν μαρκήσιον ἀπειλοῦντες αὐτὸν διὰ πολυκρότου ὅπως τοῖς δώσῃ ὅσα χρήματα εἶχε.

Ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῶν κακούργων τούτων μετὰ δύο ἑτέρων εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα εὑρίσκετο ἡ σύζυγος τοῦ Μαλτεσέρ, τὴν ὁποίαν ὡς εἶδεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν λῃστῶν εὗρεν ὡραίαν καὶ διέταξεν εἰς τοὺς δύο συντρόφους του ὅπως φιμώσωσιν αὐτὴν καὶ τὴν λάβωσι μεθ' ἑαυτῶν.

Οἱ δύο ἄθλιοι ἐρρίφθησαν ἐπὶ τῆς Ἀγγελικῆς ἐστήριξαν αὐτὴν εἴς τινα γωνίαν τῆς αἰθούσης καὶ εὐκόλως παρέλυσαν πᾶσαν αὐτῆς κίνησιν.

— Ἄνανδροι ! ἄνανδροι ! ἐφώνησεν μὲ ἐκλήπουσαν φωνήν, ὄχι δὲν εἶσθε ναυτικοὶ εἶσθαι λῃσταί !

Ἐνῷ δὲ οἱ δύο ἄνδρες ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τὴν ἀνατρέψωσιν ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἵνα εὐκολώτερον δέσωσι καὶ φιμόσωσιν αὐτὴν, ἐκείνη τόσον βίαιον κατέβαλε ἀγῶνα ὥστε διέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν των.

Πρὶν ἢ λάβωσι καιρὸν νὰ δράξωσιν αὐτὴν ἐκ νέου, ἐφόρμησε μέχρι τῆς τραπέζης, ἐδράξατο μιᾶς μαχαίρας καὶ μὲ ὅρμα ἀστραπηβόλον ἀντιμετωπίσθη πρὸς τοὺς λῃστάς.

Οὗτοι ὑπὸ τὸ τρομερὸν βλέμμα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἔστησαν πρὸς στιγμὴν ἀκίνητοι, διστάζοντες.

—Ἔ, τί λοιπόν ! προσέθηκεν ὁ ἀρχηγὸς μὲ εἰρωνικὸν τόνον, μήπως οἱ λύκοι τώρα φοβοῦνται τὸ μικρὸ πρόβατο ;

Ὁ πρῶτος, ὅστις ἐφόρμησε κατὰ τῆς Ἀγγελικῆς ἔλαβε τὸν τῆς μαχαίρας κτύπον ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος, τὸν ὁποῖον ὡς εἶδεν ὁ συνέταιρός του πίπτοντα ὥρμησε μὲ ἀμφίστομον μάχαιραν ἀνὰ χεῖρας ἣν ἔφερεν ἐν τῇ ζώνῃ καὶ ἔπληξε τὴν Ἀγγελικὴν κατὰ μέσον στῆθος.

Αὕτη βαλλοῦσα κραυγὴν ὑπόκωφον κατέπεσεν ἄφρανὴς ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ὅπου ἔμεινεν ἄπνους, πλέουσα ἐν τῷ αἵματι, ὅπερ ἔρρεεν ἄφθονον ἐκ τοῦ τραύματός της.

Τὴν σκότωσα ! εἶπεν ἀπαθῶς ὁ λῃστής.

Οἱ δύο ἕταιροι οἱ εὑρισκόμενοι πλησίον τοῦ μαρκησίου παρώτρυναν αὐτὸν ὅπως τοῖς δώσει ὅσα χρήματα εἶχε, διὰ νὰ μὴ τὸν φονεύσωσι.

Ὁ μαρκήσιος ὅμως προσεποιήθη ὅτι ἤθελε τοῖς δείξει τὸ μέρος τῶν χρημάτων ἵνα κρούσῃ τὸν κώδωνα διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ τοὺς ὑπηρέτας.

Ἀλλ' ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο λῃστῶν, εἶπε πρὸς τὸν μαρκήσιον. Σὲ παρακαλοῦμε μὴ λαμβάνῃς αὐτὸν τὸν κόπον, ἀλλὰ δεῖξέ μας ποῦ ἔχεις τὰ χρήματα διὰ νὰ τὰ πάρουμε μόνοι μας ἐὰν θέλῃς δὲ νὰ σοῦ εἴπω καλλίτερον γνωρίζω καὶ τὸν σκοπόν σου ἐπειδὴ εἰξεύρω καλλίτερον ἀπὸ ἐσὰς τὰς μυστικὰς συγκοινωνίας τοῦ πύργου καὶ πρὸ πάντων τὸ τωρινὸν, ὅπερ μοὶ ἀναγκαιεῖ μυστικὸν, δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου του τὸ μυστικὸν κομβίον, ὅπερ ἐξεῖχεν ὀλίγον ἐκ τοῦ σανιδώματος διὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐλπίσει ὁ μαρκήσιος τὴν σύλληψιν τῶν κακούργων ἐκείνων, ὅστις ἀπολέσας καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην ἐλπίδα ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ ποσὸν ὅπερ εἶχεν εἰς τὸ ταμεῖόν του τὸ ὁποῖον συνεποσοῦτο εἰς πεντήκοντα χιλιάδας φράγκα δέσαντες καὶ φιμώσαντες αὐτὸν διὰ νὰ μὴ κραυγάσῃ εἰς βοηθειάν του, ἀνεχώρησαν.

ΚΘ'.

Ὁ μαρκήσιος ἅμα ὡς εἶδεν τοὺς λῃστὰς ἐξερχομένους διὰ μεγάλων προσπαθειῶν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ συρόμενος ἐπὶ τοῦ δαπέδου μέχρι τοῦ μυστικοῦ ἐκείνου κώδωνος τοῦ ὁποίου τὸ κομβίον εἶχε δείξει εἰς τὸν μαρκήσιον ὁ λῃστὴς καὶ ἐτίεσε διὰ τοῦ ποδός.

Εἰς τὸν κρότον τῶν κωδώνων τὸν ὁποῖον παρήγαγεν ἡ πίεσις τοῦ μυστικοῦ ἐκείνου κομβίου ἄντες οἱ ὑπηρέται ἔδραμον μετὰ ταραχῆς κατὰ πρῶτον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μαρκησίου, τὸν ὁποῖον ἀρού ἔλυσαν διέταξεν ἕνα ἐκ τῶν ὑπηρετῶν νὰ δράμῃ εἰς τὸ χωρίον Σάμπελ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀστυνόμον, ὅστις ἱππεύσας ἐπορεύθη εἰς τὸ χωρίον.

Οἱ ὑπηρέται μετὰ τοῦ μαρκησίου διευθύνθησαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀγγελικῆς καὶ κατόπιν ἐπισκεφθῶσι καὶ τὰ ἄλλα.

Ὁ μαρκήσιος ὡς εἶδε τὴν Ἀγγελικὴν ἀναίσθητον κατελήφθη ὑπὸ νευρικοῦ ῥίγους, καὶ διὰ νὰ μὴ πέσῃ τῷ ἐχρειάσθη ἡ βοήθεια τοῦ ὑπηρέτου αὐτοῦ Αἰμιλίου.

Ἄ! εἶναι φρικτόν! πολὺ φρικτόν! ἐστενάζουσεν μὲ πεπνιγμένην φωνήν. Δὲν δύναμαι νὰ ἐπιζήσω καὶ τούτου πλέον.

Εἶτα προσέθηκεν ἀπευθυνόμενος πρὸς ἕνα τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων ὑπηρετῶν.

– Τρέξε ἀμέσως εἰς τὸν ἰατρὸν τοῦ χωρίου εὗρε αὐτόν... ἐν ἀνάγκῃ περίμενέ τον . . . εἰδοποίησέ τον . . . αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἀποθάνω αὐτὸς μόνον δύναται νὰ μὲ σώσῃ.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ὁ προσκληθεὶς ἰατρὸς παρὰ τοῦ μαρκησίου καὶ ὁ ἀστυνόμος τοῦ χωρίου παρακολουθούμενος ὑπὸ χωροφυλάκων τινῶν.

Ὁ ἰατρὸς ἐνώπιον τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ ἀστυνόμου βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου Αἰμιλίου ἐξέδυσαν τὴν Ἀγγελικὴν καὶ εἶδεν ὅτι ἡ μάχαιρα εἶχε πλήξει τὴν καρδίαν καὶ ἦτο πλέον ἀργά, πᾶσα ἐλπὶς ἀπέπτη, προσέθηκεν.

Μετὰ οἱ ὑπηρέται ἔδειξαν πρὸς αὐτὸν τὸν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου κείμενον κακοῦργον.

Ὁ ἰατρὸς πλησιάσας πρὸς τὸν κακοῦργον, εἶδεν ὅτι ἐκτυπήθη διὰ μαχαίρας κάτωθεν τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ.

Διὰ μεγάλων προσπαθειῶν, ὅπερ ἐπεθύμει ὁ ἀστυνόμος ὅπως ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις του καὶ δυνηθῇ νὰ πληροφορήσῃ τὴν ἀστυνομίαν περὶ τῶν κακούργων συντρόφων του.

Ἕνεκα τοῦ ὁποίου ὁ ἰατρὸς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν προσεπάθησενὅπως ἐπαναφέρῃ αὐτὸν εἰς τὰς αἰσθήσεις του.

Τέλος ὁ κακοῦργος ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς

— Σώσατέ με, σώσατέ με, καὶ θὰ σᾶς εἴπω τὰ πάντα.

Εἰς τὸν ὁποῖον πλησιάσας ὁ ἀστυνόμος τῷ εἶπεν·

— Ἐὰν διαφωτίσῃς τὴν δικαιοσύνην νὰ συλλάβῃ τοὺς συντρόφους σου, θὰ σοὶ ἀποδοθῇ ἡ χάρις σου καὶ θὰ προσπαθήσωμεν ὅπως σοὶ σώσωμεν τὴν ζωὴν ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πιστεύω νὰ ἐλησμόνησες.

— Λοιπὸν ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος, πόσους συντρόφους εἶχες μετὰ σοῦ ὅταν εἰσήλθετε εἰς τὸν πῦργον τοῦ μαρκησίου.

— Τέσσαρες, ἀπεκρίθη ὁ ληστὴς, ὁ δὲ ἀρχηγός μας ὀνομάζεται Δὸν Μοντενέγος, τὸ δὲ καθ' αὐτὸ ὄνομά του εἶναι Μαλφρέδ.

— Γνωρίζεις πόθεν κατάγεται ;

— Εἶναι Ἐγγλέζικη ράτσα, ὁ ὁποῖος πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια εὑρίσκετο στὰ Παρίσια· ἐπειδὴ ὅμως εἶχε παλιοὺς λογαριασμοὺς μὲ τὴν ἀστυνομίαν τῆς Γαλλίας, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζω, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Ἱσπανίαν με μιὰ νέα ποῦ τὴν λέγανε Κικελία μὲ τὴν ὁποίαν ἔζησε ὀκτὼ χρόνια στὴν Ἱσπανίαν.

Τελειώσαντες τὰ χρήματά των ἠναγκάσθη ὁ Μαλφρὲδ νὰ ἀρχίσῃ πάλιν τὴν πρώτην του δουλειά.

Ἦρε λοιπὸν καὶ τέσσαρες ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἕνας ἤμουνα κ' ἐγὼ.

Δύο χρόνια ζούσαμε εἰς τὰς πόλεις τῆς Ἱσπανίας μὲ τὴν κλεψιά, ἐπειδὴ ὅμως τὰ μυρίσθηκε ἡ κυβέρνησις τῆς Ἱσπανίας ἀναγκασθήκαμε νὰ φύγουμε ἀφοῦ ἄλλαξε τὸ ὄνομά του μὲ τὸ ὄναμα Δὸν Μοντενέγος ἤλθαμε εἰς τὰ Παρίσια διὰ νὰ κατορθώσουμεν ὅπως ἀπὸ τοὺς τέσσαρες μπορέσει νὰ εἰσέλθῃ στὸ σπῆτι τοῦ Μαρκησίου ὡς ὑπηρέτης καὶ μάθη ποῦ εὑρίσκεται ὁ υἱὸς τοῦ μαρκησίου τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποκτήσει μὲ τὴν παλλακίδα τοῦ Μαλφρὲδ Κικελία.

Ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει ταύτῃ πάντες οἱ εὑρισκόμενοι ἐν τῷ δωματίῳ μετὰ τοῦ ἰατροῦ ἔστρεψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὸν Εὐγένιον Μαλτεσὲρ καὶ πρὸς τὴν ἐκτάδην κειμένην Ἀγγελικὴν Ζουλτασέρ.

Ὁ μαρκήσιος ὡς ἤκουσε παρὰ τοῦ ληστοῦ τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἔπεσε λειπόθυμος ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἐννοήσας τὸ ἀσυγχώρητον σφάλμα, ὅπερ ἔπραξε.

Πάρκυτα ἔσπευδεν ὁ ἐκεῖ εὑρισκόμενος ἰατρὸς ὅπως παράσχῃ αὐτῷ τὰς ἀναγκαιούσας περιθάλψεις.

Ὁ λῃστὴς ἐξηκολούθησεν· ἀλλὰ μὴ δυνηθέντες νὰ εὕρουμε τὸ μέσον γιὰ νὰ μποῦμε ἀναγκασθήκαμε νὰ περιμένουμε τὸν μῆνα τὸν ὁποῖον διέρχεται εἰς τὸν ἐξοχικὸν αὐτοῦ πύργον ὁ μαρκήσιος.

Ἐπειδὴ ἐγνώριζε τοῦτο ὁ ἀρχηγός μας Μοντενέγος, ὁ ὁποῖος ἤξευρε ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ πύργου, τὰ ὁποῖα ἔμαθεν ἀπὸ τὴν Κικελίαν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τύχη νὰ διῇ ξανὰ τὴν Γαλλίαν.

Διότι τὸν μῆνα ποῦ ἤτανε ν' ἄρθουμε ἐδῶ, πέθανε, χύνουσα κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν της πολλὰ δάκρυα διότι δὲν θὰ ξανὰ ἔβλεπε τὸ παιδί της.

— Γνωρίζεις ποῦ διηυθύνθησαν οἱ συνέταιροί σου; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

—Ἐπρόκειτο νὰ φύγουμε εἰς Ρέννας ὕστερα ἀπὸ τῇ δουλειὰ καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ πᾶμε στὴν Χάβρη γιὰ νὰ μποῦμε σὲ κανένα βαπόρι καὶ φύγουμε στὴν Γερμανία. Ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν ἄλλαξαν τὸ σχέδιο . . .

Μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον του διότι τὸν εἶχον ἐγκαταλείψει αἱ δυνάμεις ἔκλεισε καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως οὐδέποτε πλέον ὁμιλήσῃ.

Ὁ ἀστυνόμος διαφωτισθεὶς ταῦτα παρὰ τοῦ κακούργου ἐκείνου λῃστοῦ ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον του, ἀνεχώρησεν ἀφήσας τὸν ἰατρὸν πλησίον τοῦ μαρκησίου.

Διατάξας εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν χωροφύλακας ὅπως μεταφέρωσι τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ λῃστοῦ εἰς τὸ χωρίον.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀστυνόμου ὁ Αἰμίλιος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν ἔφερον τὸν μαρκήσιον εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κατέκλιναν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Φθάσας ὁ ἀστυνόμος εἰς τὸ χωρίον ἐτηλεγράφησε πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων πληροφορήσας αὐτὸν περὶ τῆς κλοπῆς καὶ τοῦ ἐγκλήματος τούτου, ὅπερ ἐγένετο ἐν τῷ πύργῳ τοῦ μαρκησίου Εὐγενίου Μαλτεσὲρ, καὶ ὅτι ὁ δράστης τῶν κακουργημάτων τούτων ἦτο λῃστής τις Ἄγγλος ὀνομαζόμενος Μαλφρὲδ, ὅστις εἶχε νὰ καθαρίσῃ παλαιοὺς λογαριασμοὺς μετὰ τῆς δικαιοσύνης παρακαλῶν αὐτὸν ὅπως τὸν πληροφορήσῃ ὀλίγα περὶ τοῦ προσώπου τούτου.

Πέμψας καὶ ἕτερα τηλεγραφήματα εἰς Ρέννας καὶ εἰς Χάβρην, εἰδοποιήσας καὶ τὰ πέριξ χωρία τῆς Σάμπελ περὶ τοῦ κουργήματος ὅπως συλλάβωσι τοὺς κακούργους.

Δ΄.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ ἀστυνομία τοῦ χωρίου Δενάν εἶχε συλλάβει τοὺς τέσσαρας τούτους κακούργους, τοὺς ὁποίους ἔστειλεν εἰς τὸ χωρίον Σάμπελ ἵνα ἀνακρίνῃ πρῶτον αὐτοὺς ὁ ἐκεῖ εὑρισκόμενος ἀστυνόμος, τοὺς ὁποίους ἀναγνωρίσας ὁ μαρκήσιος ἔστειλεν αὐτοὺς ὁ ἀστυνόμος τῆς Σάμπελ εἰς Ρέννας.

Ἵνα ἀνακρίνῃ αὐτοὺς ὁ ἀνακριτής, ἔθεσαν εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς ἑκάστου χειρομέδην.

Τὴν ἑσπέραν φθάσαντες εἰς Ρέννας τοὺς ἔρριψαν εἰς τὴν ἐκεῖ εὑρισκομένην φυλακὴν ἕως ὅτου φθάσῃ ὁ μαρκήσιος.

Τὴν ἕκτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἐγκαθίρξιν τῶν λῃστῶν, ἐπαρουσιάσθη ὁ μαρκήσιος ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἔνθα ἤγαγον καὶ τοὺς τέσσαρας κακούργους.

Ὁ ἀνακριτὴς κρατήσας παρ' αὐτῷ τὸν Μαλρρεὶδ τὸν ἐπονομαζόμενον Δὸν Μοντενέγον, διέταξεν ὅπως φυλάξωσι τοὺ τρεῖς ἑτέρους εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον.

— Πῶς ὀνομάζεται; τὸν ἠρώτησεν.

— Δὸν Μοντενέγος, κατάγομαι ἐξ Ὀβιέδου τῆς Ἱσπανίας, ἀπεκρίθη ὁ Μαλρρεὶδ.

— Θέλω νὰ μὲ εἴπῃς ποῦ ἐγνώρισας τοὺς τρεῖ τούτους συντρόφους, οὓς συνέλιβον μετὰ σοῦ καὶ πῶς εἰσήλθετε εἰς τὸν πύργον

Εἰπέ μου τὸ ἀληθές σου ὄνομα καὶ ὁμολόγησε ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου ποῖος ἐκ τῶν συντρόφων σου ἐφόνευσε τὴν σύζυγον τοῦ μαρκησίου. Μάθε λοιπὸν ὅτι αἱ πληροφορίαι, τὰς ὁποίας θέλεις νὰ μὲ δώσῃς θὰ σοὶ ἀποβῶσιν ὠφέλιμαι. Διὰ τῆς εἰλικρινείας σου θὰ ἔχῃς δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἐπιεικείας τῆς δικαιοσύνης.

— Σᾶς εἶπα ὅτι ἠμποροῦσα νὰ σᾶς εἴπω

— Ὄχι, ὄχι, ἄθλιε, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς ποιήσας κίνημα ἀνυπομονησίας. Δὲν θὰ ἀπατήσῃς καὶ πάλιν τὴν δικαιοσύνην διότι ἀρκετὰ ἐρωτίσθη παρὰ τοῦ ἐκπνεύσαντος συντρόφου σου ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ μαρκησίου Μαλτεσέρ.

Γνωρίζομεν λοιπὸν ὅτι εἶσαι Ἄγγλος ὑπεξαίρεσας ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου «Πικτόνια» τῆς Ἀγγλικῆς ἀνωνύμου ἑταιρίας, παρά τινος ἐπιβάτου ὀνομαζομένου Τζὼν Στύλερ τὸ χρηματικὸν ποσὸν, ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ.

Καὶ κατορθώσας νὰ δραπετεύσῃς ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, ἦλθες εἰς Παρισίους ἔνθα διεπράξας, αἱμοβόρε κακοῦργε, τὸ χείριστον τῶν κακουργημάτων φονεύσας τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως ὅπως σὲ συλλάβωσι.

Ἀλλὰ καὶ τὴν φορὰν ταύτην κατόρθωσες νὰ δραπετεύσῃς ἐν τῶν χειρῶν τῆς δικαιοσύνης.

Ἀλλὰ τὴν φορὰν πλέον ταύτην, ἄθλιε, δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ δραπετεύσῃς, διότι γνωρίζομεν τὸ ἀληθινό σου ὄνομα καὶ τὰ κακουργήματα, ἅπερ ἔχεις διαπράξει.

Ὁ Μαλφρὲδ ἠρνήθη ὅλα ταῦτα καταβάλων τὴν μεγαλειτέραν προσπάθειαν καὶ δὲν ὡμολόγησεν οὐδέν.

Ὁ ἀνακριτὴς διέταξεν ὅπως θέσωσιν εἰς ἓν ἰδιαίτερον δωμάτιον τὸν Μαλφρὲδ καὶ παρουσιάσωσιν αὐτῷ ἕτερον, ὅστις ἐλθὼν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἠρνήθη καθὼς ὁ ἀρχηγὸς αὐτοῦ τὰ πάντα.

Ἐννοήσας ὁ ἀνακριτὴς ὅτι διὰ τοῦ ἁπλοῦ τρόπου δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὴν παραμικρὰν πληροφορίαν, ἠναγκάσθη ὅπως λάβῃ αὐστηρότερα μέτρα.

Προσκαλέσας λοιπὸν καὶ ἕτερον, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ ἀνακριτής.

— Σοὶ προλέγω ὅτι ἐὰν δὲν ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθειαν θὰ μεταχειρισθῶ αὐστηρὰ μέτρα ἐὰν δὲ καὶ πάλιν ἀρνηθῇς τότε θὰ ὁμολογήσῃς τὰ πάντα βασανιζόμενος διὰ τοῦ τρομεροῦ βασάνου τῆς ἀϋπνίας.

Ὁ τρίτος οὗτος ὠμολόγετο Ζαμπᾶς συλληφθεὶς εἰς Ἱσπανίαν διὰ κακούργημά τι καὶ βασανισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασάνου τῆς ἀϋπνίας ἀκούσας ὅτι θὰ ὑπέφερε τοῦτο καὶ πάλιν ἤρξατο τρέμων, καὶ εἶπε·

— Λοιπὸν ἀφοῦ θέλετε νὰ μάθητε τὸ ὄνειμα τοῦ ἀρχηγοῦ, καὶ ἂν ἤμεθα ἡμεῖς οἱ δρᾶσται τῆς κλοπῆς ταύτης, καὶ τίς ἐφόνευσε τὴν σύζυγον τοῦ μαρκησίου, θὰ σᾶς εἴπω τὰ πάντα καὶ πιστεύω ἡ δικαιοσύνη νὰ μοῦ ἐλαττώσῃ τὴν ποινήν μου.

— Ἀποκριθῆτε λοιπὸν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου καὶ θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ ἐξομολογήσεις σας ὑπὸ τοῦ νόμου ὅστις θὰ φανῇ ὑμῖν ἐπιεικής.

Ὁ Ζαμπᾶς ἐξομολογήθη πανθ' ὅσα εἶχε εἰπεῖ ὁ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ μαρκησίου ἐκπνεύσας λῃστὴς πρὸ τοῦ ὁποίου εἶχε παρουσιάσει καὶ τὸν Μαλφρὲδ, ὁ ὁποῖος κύψας τὴν κεφαλὴν ὡμολόγησε καὶ οὗτος τὰ πάντα.

Μετὰ πέντε ἡμέρας ὁ μὲν Μαλφρὲδ ἀπεστάλη εἰς Λονδῖνον ἔνθα ἀπηγχονίσθη ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν Δημόσιον Πλατεῖαν.

Οἱ δὲ τρεῖς ἕτεροι ἀπεστάλησαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἱσπανίας ἔνθα τὸ κακουργοδικεῖον ἀποπερατώσας τὰς ἀνακρίσεις του, κατεδίκασε τοὺς μὲν δύο εἰς βαρέα διὰ βίου ἔργα, τὸν δὲ Ζαμπᾶν ἕνεκα τῆς ἐξομολογήσεως, εἰς δεκαπενταετῆ φυλάκησιν.

ΔΑ'.

Πέμψας ὁ Βῆλος ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν πάντας τοὺς συντρόφους του εἰς Παρισίους παρὰ τῷ Νὶλ Κόρσων, οὗτος δὲ ἐπὶ δέκα ἔτι ἡμέρας ἔμεινεν εἰ, Χάβρην ὅπως εὕρει ἀγοραστήν τινα διὰ τὸ πλοῖον τοῦ Ραμιζέρ.

Κατὰ τὴν ὀγδόην λοιπὸν ἡμέραν εὗρε πλοίαρχον εἰς ὃν ἐπώλησε τὸ πλοῖον τοῦ Ραμιζὲρ μὲ τοὺς ἑξῆς ὅρους.

Πρῶτον νὰ τηρήσῃ, τὸ ὄνομα ὅπερ φέρει τὸ πλοῖον· δεύτερον νὰ τῷ δωθῇ τὸ ἥμισυ ἐκ τοῦ ποσοῦ προπληρωτέα, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μετὰ ἓν ἔτος.

Ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους ὁ πλοίαρχος ἔδωκεν εἰς τὸν Βῆλον δύο χιλιάδες λουίζια συντάξας ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ὁ Βῆλος πωλητήριον ἔγγραφον ἐπεκύρωσεν αὐτὸ ὑπὸ τοῦ λιμεναρχείου τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

Εὐχηθεὶς αὐτὸν καλὰ καὶ ἐπικερδῆ ταξείδια, ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀρχηγοῦ ἢ καλλίτερον εἰπεῖν τοῦ Σαλαμανσάρ.

Εἴχομεν εἰπεῖ ὅτι ὑπὸ ἑνὸς ἤδη μηνὸς οἱ συνέταιροι τοῦ Ραμιζὲρ εὑρίσκοντο εἰς Παρισίους.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ραμιζὲρ ἐσυστήθη εἰς πάντας τοὺς γνωστοὺς φίλους τοῦ Σωσθένους Μανταφρὸλ ὡς ὁ γενναιότερος καὶ τολμηρότερος τῶν μέχρι τοῦδε ἀναφανέντων ναυτικῶν, καὶ ἤρξατο διηγούμενος εἰς ἕνα ἕκαστον τούτων τὰ τολμηρὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀνδραγαθήματα τοῦ Ραμιζὲρ ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε γνωρίσει μερικά.

Εἷς ἐκ τῶν συστηθέντων τούτων φιλων ὑπὸ τοῦ Μανταφρὸλ ἦτο καὶ ὁ Φωβὲλ-δὲ-Σέρρα, ὅστις συνέλαβεν ἀκραιφνῆ φιλίαν ὑπὲρ τοῦ φίλου αὐτοῦ Ραμιζὲρ ἐξερχόμενος πολλάκις μετ' αὐτοῦ ἄλλοτε εἰς τὸν περίπατον καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ κυνήγιον

Μετὰ τοῦ ὁποίου ἐσυνείθιζον νὰ συχνάζωσιν εἰς ἓν ἐκ τῶν ἐξοχικῶν ξενοδοχείων ὅπερ ἔφερε τὴν ἐπιγραφήν·

ΣΥΝΕΝΤΕΥΚΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΝΗΓΩΝ

διὰ νὰ γευματίσωσι καὶ ἀναπαυθῶσι ὀλίγον· οὕτω λοιπὸν ἡμέραν τινὰ εὑρισκόμε-

νοι εἰς τὸ ρηθὲν ξενοδοχεῖον συνήντησαν φίλον τινὰ τοῦ Φωβέλ-δὲ-Σέρρα ἀμερικανὸν ὀνομαζόμενον Βίλτων Βάρδεν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Φωβέλ-δὲ-Σέρρα ἐσύστησε τὸν μαρκήσιον Ραμιζὲρ Μαζατλάν.

Συνομιλοῦντες λοιπὸν οἱ τρεῖς οὗτοι νέοι, ὁ λόγος περιῆλθεν εἰς τὸν πῦργον τὸν ὁποῖον πρὸ δεκατετραετίας εἶχεν ἀγοράσει ὁ Βίλτων Βάρδεν παρὰ τοῦ μαρκησίου ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὸ χωρίον Σάμπελ.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔχω ἀγοράσει τὸν πῦργον μόλις διῆλθον δύο μῆνας εἰς αὐτὸν ἕνεκα τῶν πολλῶν λεγομένων ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου διὰ τὸ κακούργημα, ὅπερ συνέβη ἐν αὐτῷ.

Διηγηθεὶς εἰς αὐτοὺς ὁ Βίλτων Βάρδεν ἐν ὀλίγαις λέξεσιν τοὺς κινδύνους καὶ τὰ συμβάντα, ἅτινα εἶχε διέλθει χάριν τῆς περιουσίας ἣν εἶχε κληροδοτήσει παρὰ τοῦ πατρός του φονεύσαντες οἱ δύο τρομεροὶ κακοῦργοι οἵτινες δυστυχῶς ἦσαν θεῖοί μου τὴν μητέρα καὶ τὸν πρεσβύτερόν μου ἀδελφόν.

Ἕνεκα τούτου μὴ θέλων πλέον νὰ ἀκούω τοιαῦτα γεγονότα ἐπιθυμῶ ὅπως εὕρω τινὰ καὶ πωλήσω τὸν πύργον τοῦτον.

Εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ραμιζὲρ εἶπεν ὅτι ἔχει σκοπὸν νὰ ἀγοράσῃ αὐτὸν ἐὰν ὅμως ἔχῃ μέρος πρὸς θήραν καὶ εἰς τὰ πέριξ αὐτοῦ δάση. Τὸν ὁποῖον ἐβεβαίωσεν ὁ Βίλτων Βάρδεν ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐζήτει καὶ ἐπεθύμει εὑρίσκοντο ἐν ἀφθονίᾳ.

Συμφωνήσαντες λοιπὸν ὁ Ραμιζὲρ μετὰ τοῦ ἀμερικανοῦ Βάρδεν ὅπως τὴν ἐπαύριον μεταβῶσιν ἵνα ἴδωσι τὸν πύργον, δώσας εἰς τὸν Ραμιζὲρ ὁ Βίλτων ἓν ἐπισκευτήριον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψε τὸ μέρος εἰς ὃ διέμενεν.

Λαβὼν τοῦτο ὁ Ραμιζὲρ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς :

Ξενοδοχεῖον ἡ «Νέα Τόρκη» ἀριθ. δωματίου 36 Βουλεβάρτον Ἁγίου Γερμανοῦ.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐξῆλθον τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐπορεύθη ἕκαστος εἰς Παρισίους.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ Ραμιζὲρ ἦτο ὅπως εὕρει τὸν ἀμερικανὸν Βίλτων μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπιβάντες ἁμάξης διηυθύνθησαν εἰς τὸ χωρίον Σάμπελ καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν πύργον, τὸν ὁποῖον ὁ Ραμιζὲρ εὗρε κατάλληλον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του.

Συμφωνήσας λοιπὸν μετὰ τοῦ ἀμερικανοῦ ὁ Ραμιζὲρ περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ πύργου, ἐπανῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς Παρισίους ἔνθα συντάξας παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Ριχάρδῳ Παλμοὺρ ἔγγραφον καὶ πληρώσας τὸ συμφωνηθὲν ποσὸν εἰς τὸν Βίλτων Βάρδεν ἔλαβε παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου τὸ πωλητήριον ἔγγραφον τοῦ πύργου.

Δέκα ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἡ συμμορία τοῦ Ραμιζὲρ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ ἀνύποπτον τοῦτο χρυσφύγετον.

Ἡ συμμορία αὕτη κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο συνίστατο ἐκ τριάκοντα καὶ πέντε ἀνδρῶν.

Ὁ πύργος οὗτος, ὃν εἴχομεν ἴδει ὅτε ἦτο κτῆμα τοῦ Εὐγενίου Μαλτεσὲρ μετὰ τὸν τραγικὸν τῆς συζύγου αὐτοῦ θάνατον μὴ ἐπιθυμῶν νὰ βλέπῃ τὸ μέρος εἰς ὃ ἐθανατώθη τοσοῦτον οἰκτρῶς ἡ προσφιλὴς αὐτοῦ σύζυγος, ἐπώλησεν αὐτὸν μέσον τοῦ συμβολαιογράφου Κέϋνεκ, εἰς τὸν ἀμερικανὸν Βίλτων Βάρδεν, ὅστις μετὰ δεκατέσσαρα ἔτη ἐπώλησεν αὐτὸν εἰς τὸν Ραμιζέρ.

Οὕτω λοιπὸν ὁ Ραμιζὲρ ὑπὸ τὸν τίτλον μαρκησίου, τῇ συστάσει τοῦ φίλου αὐτοῦ Μαντατρὸλ ἐτύγχαζεν εἰς τὰς μεγαλειτέρας ἐπισημοτέρας καὶ εὐγενεστέρας οἰκογενείας, εἰς τοὺς ἐπισημοτέρους χορούς, μὴ γνωρίζοντες οἱ δυστυχεῖς ὅτι κάτωθεν τοῦ τίτλου ὃν ἔφερεν ὁ ἀγύρτης καὶ ἀθλιέστερος οὗτος τῶν κακούργων ἐξήφαινε τὰς μεγαλειτέρας μηχανορραφίας πρὸς ἀπόκτησιν θησαυροῦ ὅπως διέρχεται ἀνέτως καὶ ἀκόπως τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του.

Οὕτω λοιπὸν εὑρισκόμενος ὁ Ραμιζὲρ εἰς Παρισίους κατώρθωσε ἐντὸς πέντε μηνῶν νὰ ἀποκτήσῃ φίλους τοὺς εὐγενεστέρους νέους τῆς Παρισιανῆς κοινωνίας, ἐκ τῶν ὁποίων ὅσοι ἐγνώριζον τὸ χαρτοπαίγνιον ἀπεγύμνουν αὐτοὺς προσκαλῶν κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ εἴχομεν ἴδει ὅτε ἐπαίζετο τὸ χαρτόπαίγνιον.

Ὁ Βῆλος κατὰ τὸν δεύτερον μῆνα ἀφ' ὅτου εἶχεν ἔλθει εἰς Παρισίους περιερχόμενος πρὸς συνάντησιν ἑνὸς ἐκ τῶν συντρόφων του, συνήντησεν αὐτὸν ἡ Ἰωάννα μετὰ τῆς ὁποίας κατὰ τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν εἶχε διέλθει τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔρωτός του.

Αὕτη λαβοῦσα αὐτὸν ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ ἐνδύματός του, εἶπε χαριέντως πρὸς αὐτόν.

— Ἄ ! εὔμορφέ μου αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ μοῦ φύγῃς.

Μὲ ὅλας τὰς παρακλήσεις καὶ ὑποσχέσεις του ὁ Βῆλος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπορύγῃ τὴν ἐπιβαλλομένην αὐτῷ ταύτην συνέντευξιν.

Ὅθεν ἀπεφάσισεν ὅπως συνοδεύσῃ τὴν Ἰωάνναν εἰς τὴν οἰκίαν της. Εὑρὼν δὲ αὐτὴν ὅπως τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἑαυτὸν ὅλως παραλλάξασαν τὰ παλαιὰ αὐτῆς ἤθη καὶ σκεφθεὶς ὅτι ἡ συμμορία αὐτῶν εἶχεν ἀνάγκην δύο ἢ τριῶν γυναικῶν, ὡμίλησεν αὐτῇ περὶ τοῦ ἀνδρείου καὶ τολμηροῦ αὐτοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ὅτι ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἐτῶν ἕκαστος ἐκ τῶν συντρόφων τῆς συμμορίας ταύτης θὰ ἔχῃ εἰσόδημα δέκα χιλιάδας φράγκα κατ' ἔτος.

Εὑρὼν δὲ καὶ τὴν οἰκίαν τῆς Ἰωάννας κατάλληλον ὡς μέρος συνεντεύξεως διὰ τοὺς εἰς Παρισίους εὑρισκομένους συντρόφους του, εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ καταπείσῃ τὸν ἀρχηγὸν Σκλαμανσὰρ ὅπως προσλάβῃ καὶ αὐτὴν εἰς τὴν συμμορίαν τους.

Καὶ δώσας εἰς αὐτὴν πέντε λουΐζια ἀνεχώρησεν ὅπως τὸ ἑσπέρας ἐπανέλθῃ μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ.

Πορευθεὶς ὁ Ἐρρῖκος περὶ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωΐας εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον, ἠρώτησε τὸν πάτρωνα ἐὰν ἦλθε ὁ Γερώδιος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ πάτρων ἔδειξεν, τὸν πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ ζυθοπωλείου πρὸ μιᾶς τραπέζης καθήμενον Γερώδιον.

Ὁ Ἐρρῖκος μετέβη κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτόν.

— Δὲν εἶσθε σεῖς ὁ κύριος Γερώδιος; τῷ ἠρώτησεν ὁ Ἐρρῖκος χαιρετῶν αὐτόν.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἀπεκρίθη ὁ γραμματεύς, ἐξετάζων διὰ βλέμματος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὸν Ἐρρῖκον.

— Πιστεύω ὅτι θὰ μὲ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ δεχθῇ μίαν φιάλην ζύθου.

— Μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ ἀνταποδοθῇ ὑπέλαβεν ὁ Γερώδιος.

— Σύμφωνοι, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ γραμματέως.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ζυθοπωλείου ἔδραμε νὰ ἐρωτήσῃ τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος οὗτος.

— Δύο φιάλας ζύθου, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρῖκος.

Ὅτε τὰ ποτὰ ἐκομίσθησαν ὁ Ἐρρῖκος ἔδωσε τὸ συστατικὸν τοῦ Ρασκάλ.

— Ξεύρεις, τῷ εἶπεν, ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Ρασκάλ.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Γερώδιος, καὶ διατί δὲν ἦλθες μὲ αὐτόν;

— Ἐπειδὴ εἶχον ὀλίγην ἐργασίαν, μὲ εἶπεν ὅτι θὰ ἔλθῃ αὔριον τὸ ἑσπέρας διὰ νὰ συνομιλήσητε.

Ἀναγνώσας τὸ συστατικὸν τοῦ Ρασκάλ, ὁ Γερώδιος ἠρώτησε τὸν Ἐρρῖκον τί ἐξηγήσεις ἐζήτει περὶ τῆς τραπέζης.

— Πρὸ ἓξ ἡμερῶν εὑρίσκομαι ἐνταῦθα ἐλθὼν ἐξ Ἀφρικῆς φέρων μετ' ἐμοῦ ποσὸν ἑκατὸν τριάκοντα χιλιάδων φράγκων, τὸ ὁποῖον ἐπιθύμουν νὰ καταθέσω εἰς μίαν τράπεζαν.

Εὑρὼν δὲ τὸν φίλον μου Ρασκάλ, μοὶ ἐπρότεινε νὰ καταθέσω αὐτὰ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Βερνουίλ δὲ Μορλάνι, παροτρύνων με ὅπως σᾶς ἐρωτήσω.

— Ἤθελον νὰ μάθω, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος τί κεφάλαια ἔχει ἡ Τράπεζα αὐτὴ καὶ εἰς ποῖα μέρη εὑρίσκωνται ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

Τὰς δύο πρώτας φιάλας διεδέχθησαν δύο ἕτεραι, ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἐρρῖκος διηγεῖτο εἰς τὸν Γερώδιον πλαστούς τινας μύθους ὡς ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του, ἃ ἵνα ὑπέφερεν ἐκ τῶν ταξειδίων, τὰ ὁποῖα εἶχε κάμει εἰς Ἀφρικὴν χάριν κερδοσκοπίας.

Μετὰ μιᾶς ὥρας συνδιάλεξιν ὁ Γερώδιος θὰ ὁρκίζετο εἰς τὴν τιμήν του, ὅτι ὁ Ἐρρῖκος εἶναι ὁ τιμιώτερος καὶ πιστώτερος τῶν ἀνθρώπων.

Πληρώσας καὶ πάλιν τὰ ποτήρια ὁ Ἐρρῖκος, ἐπανέφερε τὴν συνδιάλεξίν των περὶ τῆς τραπέζης τοῦ δὲ Μορλάνι.

Ὁ Γερώδιος ροφήσας καὶ πάλιν τὸ ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου προσφερθὲν αὐτῷ ποτήριον τοῦ ζύθου, καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι ὤφειλε νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ἐρρίκον μερικὰς πληροφορίας, εἶπεν εἰς αὐτόν·

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον μὲ ζητεῖτε εἶναι τὸ μόνον εὔκολον.

Καὶ ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του σημειωματάριον, ἀπέσπασεν ἓν φύλλον χάρτου καὶ ἔδωσεν αὐτὸ εἰς τὸν Ἐρρίκον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἑξῆς·

ΤΡΑΠΕΖΑ ΒΕΡΝΟΥΙΛ-ΔΕ-ΜΟΡΛΑΝΤ

Κεφάλαια ἄνω τῶν 5,000,000 φράγκων.

Κεντρικὴ ἕδρα Μασσαλία. Ὑποκαταστήματα ἐν Παρισίοις, Βερολίνον, Βούδα Πέστη, Χάβρη, Δρέσδη, Πετρουπόλει, Βορδῶ, Καλκοῦτα, Λονδίνον, καὶ Βομβάη.

Ἔμελλον νὰ ἐγερθῶσιν ἐκ τῆς τραπέζης πρὸ τῆς ὁποίας ἐκάθηντο πίνοντες ζῦθον, ὅτε εἶδον τὸν Ρασκὰλ εἰσελθόντα εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον καὶ διευθυνόμενον πρὸς αὐτούς. Χαιρετήσας, εἶπε πρὸς τὸν Γερώδιον·

— Εἶχον εἰπεῖ εἰς τὸν φίλον μου Ἐρρίκον ὅτι θὰ ἔλθω αὔριον τὸ ἑσπέρας ὅπως συνομιλήσωμεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐτελείωσεν ἡ ἐργασία ἐνωρίτερον παρ' ὅτι ἤλπιζον, ἦλθον ὅπως σὲ συστήσω καὶ σὲ παρακαλέσω, ὡς σοὶ ἔγραφον ἐν τῷ συστατικῷ τὸ ὁποῖον σὲ ἔχει δώσει ὁ φίλος μου

Ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἐκ τῆς Ἀφρικῆς, ὅπως τὸν δώσετε μερικὰς πληροφορίας περὶ τῆς τραπέζης ἐν ᾗ ἐργάζεσθε, διὰ νὰ κατασθέσῃ τὸ χρηματικὸν ποσὸν, ὅπερ ἔφερεν ἐκ τοῦ ταξειδίου τούτου.

Ὁ Ἐρρίκος ἔδειξε τότε εἰς τὸν Ρασκὰλ, τὸ φύλλον, ὅπερ εἶχε δώσει εἰς αὐτὸν ὁ Γερώδιος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γεγραμμένα, ὡς ἀναγνώσαμεν τὰ κεφάλαια καὶ τὰ ὑποκαταστήματα τῆς τραπέζης τοῦ Δε-Μορλάντ.

Ὁ Ἐρρίκος βλέπων τὸν Γερώδιον ὅτι ἐπεθύμει ἵνα συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ Ρασκὰλ καὶ πίει καὶ ἕτερον ζῦθον, ἔνευσε τὸν Ρασκὰλ ὅτι θὰ ἀνεχώρει ἵνα δυνηθῇ νὰ λάβῃ ἑτέρας πληροφορίας.

Ὁ Ἐρρίκος προφασισθεὶς ὅτι τὸν περιμένει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ μένει φίλος τις, ἠγέρθη καὶ ἀποχαιρετήσας αὐτούς, καὶ εὐχαριστήσας τὸν Γερώδιον διὰ τὰς πληροφορίας ἃς τῷ ἔδωκεν ἀνεχώρησεν

Μείνας ὁ Ρασκὰλ μετὰ τοῦ Γερωδίου ἐπὶ μίαν ὥραν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον συνδιελέγοντο περὶ τῆς τραπέζης τοῦ Βερνουίλ-δὲ Μορλάντ, ἐκκενώσαντες καὶ τὰς δύο φιάλας τὰς ὁποίας εἶχε παραγγείλει ὁ Ρασκὰλ θλίψαντες τὰς χεῖρας ἀνεχώρησαν διευθυνόμενοι ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια

ΛΒ'.

Ἐλθὼν τὴν ἑσπέραν ὁ Σαλαμανσὰρ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἰωάννας μετὰ τοῦ Βήλου, εὗρε τὴν οἰκίαν αὐτῆς κατάλληλον, τὴν δὲ πρώην παλλακίδα τοῦ ὑπαρχηγοῦ ἔτι καταλληλοτέραν διὰ τὴν συμμορίαν των, τὴν ὁποίαν ὁ Σαλαμανσὰρ κατέπεισε νὰ γίνῃ συνέταιρος τῆς συμμορίας του.

Ὑποσχόμενος εἰς αὐτὴν, ὅτι ἐντὸς δύο ἐτῶν θὰ ἔχῃ τίτλον κομίσσης καὶ εἰσόδημα τριάκοντα χιλιάδων φράγκων.

Οὕτω λοιπὸν ὁ Ραμιζὲρ, ἀποτελέσας τὴν συμμορίαν του ἐκ τῶν ἀθλιεστέρων, θρασυτέρων καὶ τολμηροτέρων κακούργων τῆς Παρισιανῆς κοινωνίας, ἐλυμαίνετο τοὺς Παρισίους καὶ τὰς ἐπισημοτέρας πόλεις τῆς Γαλλίας.

Περιμένων κατάλληλον περίστασιν ὅπως πλήξῃ ἕνα ἐκ τῶν πλουσιωτέρων ἐκαμμυριούχων τῆς Γαλλίας.

Παλινδρομήσωμεν ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι, ἵνα ἴδωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κατασκοπεύσεων τοῦ Ἐρρίκου, ὅστις ἐπιβιβασθεὶς ἐπὶ τῆς ἁμαξοστοιχίας ὡς ἀναφέραμεν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει ἔφθασεν εἰς Μασσαλίαν.

Ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ Ἐρρίκου ἦτο νὰ εὕρῃ τὸν συνέταιρόν του Ρασκὰλ ὅστις ὡς γνωρίζομεν εὑρίσκετο εἰς Μασσαλίαν ἐκτελῶν χρέη γραμματέως ἐν τῷ καταστήματι εἰς ὃ εἶχε συστήσει αὐτὸν ὁ ἀρχηγὸς Σαλαμανσάρ.

Ὁ Ἐρρίκος ἠρώτησεν αὐτὸν ἐὰν γνωρίζῃ ὑπάλληλόν τινα τῆς τραπέζης τοῦ Βερνεούϊλ δὲ Μορλάντ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωσεν ὁ Ρασκὰλ συστατικὸν καὶ τῷ εἶπεν

— Τὴν ἑσπέραν νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ὁδὸν Λούνελ εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον «Συνεντευκτήριον τῶν φίλων», ἔνθα θὰ εὕρῃς νεανίαν τινὰ ὀνομαζόμενον Γερώδιον, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ εἴπῃς ἐκ μέρους μου νὰ σοὶ δώσῃ μερικὰς πληροφορίας περὶ τῆς τραπέζης τοῦ Βερνεουΐλ δὲ-Μορλάντ, πρόσεχε ὅμως μὴ τὸν ἐρωτήσῃς περισσότερα ἀφ' ὅτι ἀφορᾷ ἕνα πελάτην καὶ σὲ ὑποπτευθοῦν.

Ὁ Ἐρρίκος λαβὼν τὸ συστατικὸν παρὰ τοῦ Ρασκὰλ καὶ σφίγξας τὴν χεῖρά του ἀνεχώρησεν ὅπως ἐπανέλθῃ τὴν ἑπομένην καὶ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ.

Καὶ θλίψας τὴν χεῖρα τοῦ Ρασκὰλ ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους, ἔνθα εὗρε τὸν ὑπαρχηγόν, τὸν ὁποῖον ἐπληροφόρησε τὰ ὅσα ἔχομεν ἀναγνώσει ἀνωτέρω.

Ἔχομεν ἴδει τὸν Γάστωνα ἐπανερχόμενον εἰς Παρισίους, τὸν ὁποῖον συνήντησαν ὁ Βίκτωρ καὶ ὁ Φριδερῖκος εἰς τὸ δάσος τῆς Βενσέννης.

Φθάσας ὁ Γάστων εἰς Παρισίους εἶπεν εἰς τὸν Βῆλον ὅτι ὁ Λεονταρᾶς μετὰ πέντε ἡμέρας θὰ ἔχῃ πάντα τὰ ἀναγκαιοῦντα ἕτοιμα, καὶ θὰ ἔλθῃ μετὰ πέντε ἑτέρων συντρόφων.

Λαβὼν ὁ Βῆλος μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Γάστωνα, ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἐν ᾗ εἶχον κρύψει τὰ κλαπέντα χρήματα τοῦ Βαιλάντου Περρεύ.

Ζητήσας ταῦτα παρὰ τοῦ ἐκεῖ εὑρισκομένου ὑπηρέτου Σαμψὼν, ἔδωκεν αὐτὰ εἰς τὸν Γάστωνα λέγων·

— Θὰ ἐπιστρέψῃς καὶ πάλιν εἰς τὸν πύργον, διὰ νὰ δώσῃς τὰ χρήματα εἰς τὸν Πκῦλον ὅπως ἀποταμιεύσῃ αὐτά· θὰ σοὶ δώσω δὲ καὶ ἕνα σύντροφον, ὅπως σὲ συνοδεύσῃ μήπως βρεθῇ 'στὸ δρόμο κανεὶς ποιὸ *κιπάτσος* ἀπὸ ἐμᾶς καὶ σὲ φυτεύσει κἀμμιὰ μολυβιὰ 'στὸ κεφάλι, καὶ 'πάγει ὅλος ὁ κόπος στὰ ἄδικα.

— Δὲν μοὶ λέγεις, εἶπεν ὁ Γάστων, ἐτελειώσατε τὴν δουλειὰ τῶν δύο ἑκατομμυρίων.

— Τὸ κρατεῖς στὰ χέρια σου, εἶπε γελῶν ὁ Βῆλος.

Ὁ Γάστων εἶδε τὸν σάκκον, ὅστις περιεῖχε τὰ χαρτονομίσματα καὶ εἶπε.

— Δύο ἑκατομμύρια φράγκα ! νὰ ἔχῃ αὐτὸς ὁ σάκκος καὶ νὰ μὴ τὸ μυριοθῶ καθόλου ! ἀλλὰ ποιὸς θὰ τὸ ἐπίστευε ἀφοῦ εἶναι σὲ χαρτιά.

Τώρα συμφωνῶ μὲ τὴν ἰδέαν σου, εἶπεν εἰς τὸν Βῆλον, ὄχι ἕνας ἀλλὰ καὶ δύο νὰ ἔρθουν μαζύ μου πάλιν θὰ εἶναι λίγοι.

— Ὁ εἷς ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Βῆλος καὶ νὰ προσέχητε εἰς τὸν δρόμο, θὰ σὲ δώσω δὲ γιὰ συντροφιὰ τὸν Σάθα.

— Τώρα ναί-αι-αι

Αὐτὸς κάμει δέκα σᾶν κ' ἐμένα καὶ δὲν χρειάζεται ἄλλος, μὲ αὐτὸν καὶ στὴν κόλασι νὰ μὲ πῇς ἀκόμη θὰ πάγω γιατί ξέρω ποῦ θὰ τὰ βγάλῃ στὸ κεφάλι καὶ μὲ τοὺς διαβόλους.

Ὁ Βῆλος ἐγέλασε.

Ὅσο θυμοῦμαι τὸν περασμένο μῆνα, ποῦ ξεπλωσε δύο ἀπὸ τοὺς *κόκκινους* κάτω σᾶν ψάθα, σφυρίξας τὸν καθ' ἕνα ἀπὸ μιὰ γροθιὰ καὶ θαρρῶ ἀκόμη νὰ ἦναι στὸ νοσοκομεῖο οἱ κύριοι.

Ὁ Βῆλος ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Γάστωνος εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον ὁ *Τρίχρους Φανὸς* ἔνθα διέταξε τὸν Σάθα νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

ΛΓ'.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Ἐρρῖκος εὗρε τὸν Ρασκάλ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔμαθεν ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς τραπέζης ὠνομάζε Σάρλεμαν, ὅτι κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Λαβάρ, καὶ ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν του εὑρίσκεται μία γραῖα ὑπηρέτρια, ὁ δὲ ἰδιοκτήτης τῆς τραπέζης Βερνεούϊλ ὡς μοί εἶπεν ὁ Γερώδιος θὰ νυμφευθῇ μίαν νέαν ἐκ Παρισίων.

Καὶ ἐὰν ἔχῃς καιρὸν νὰ περιμένῃς δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας θὰ δυνηθῶμεν νὰ μάθωμεν πότε θὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος καὶ ἐὰν πρόκειται νὰ γίνῃ ἐδῶ εἰς Παρισίους

Ὁ Ἐρρῖκος μετὰ χαρᾶς παρεδέχθη τὸν λόγον τοῦ φίλου του Ρασκὰλ ἐννοῶν οὕτω νὰ ἐξετέλει ἀκριβῶς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ Σαλαμανσάρ.

Τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν ὁ Ρασκὰλ ἐπορεύετο εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν φίλον του Γερώδιον καὶ πίωσιν ὀλίγον ζῦθον.

Ὁ Γερώδιος ἔτρεφε μῖσος κατὰ τοῦ διευθυντοῦ Σάρλεμαν ἐπειδὴ ἀπὸ πέντε ἤδη ἐτῶν δὲν ηὔξησε τὸν μισθόν του.

Οὕτω λοιπὸν συνδιαλεγόμενοι ὁ Ρασκὰλ ἔστρεφε τὸν λόγον ἐπιτηδείως ἐπὶ τοῦ γάμου τοῦ Βερνεούϊλ-δὲ-Μορλάντ.

Τὴν τετάρτην ἑσπέραν ὁ Γερώδιος ἐπληροφόρησε τὸν Ρασκὰλ ὅτι ὁ Βερνεούϊλ ὡς ἔμαθε θὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Βαλὰρ-δὲ-Παλιμὲρ, τοῦ ὁποίου ὁ γάμος θὰ τελεσθῇ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας.

Ὁ Ἐρρῖκος κατὰ τὸ διάστημα τῶν τεσσάρων τούτων ἡμερῶν, κατεσκόπευσε τὴν οἰκίαν τοῦ διευθυντοῦ τῆς τραπέζης, τὴν οἰκίαν τοῦ Βερνεούϊλ-δὲ Μορλάντ.

Σχετισθεὶς δὲ μετὰ τοῦ ἁμαξηλάτου αὐτοῦ Φίπαρ, ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὅτι εὑρίσκονται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Βερνεούϊλ, τρεῖς ὑπηρέται καὶ μία ὑπηρέτρια.

Γνωρισθεὶς καὶ μεθ' ἑνὸς τῶν θυρωρῶν τῆς τραπέζης ἔμαθε παρ' αὐτοῦ τὰ ὀνόματα τῶν θυρωρῶν καὶ τοῦ ἀρχιγραμματέως, συνάμα δὲ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἀτόμων τούτων.

Μαθὼν λοιπὸν ὁ Ἐρρῖκος παρὰ τοῦ Ρασκὰλ πότε ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὁ γάμος τοῦ Βερνεούϊλ, παρεκάλεσεν αὐτὸν ὅπως μανθάνῃ καθ' ἡμέραν παρὰ τοῦ Γερωδίου τὰ διατρέχοντα καὶ τὸν καθιστᾷ ἐνήμερον αὐτῶν.

Καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Νίκης, ἔνθα ἔλαβεν ἐκ τοῦ σταύλου δύο ἵππους καὶ τοὺς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς λέγων πρῶτον πρὸς τὸν Σάθαν.

— Ὁ σάκκος τὸν ὁποῖον βλέπεις περιέχει τὰ δύο ἑκατομμύρια φράγκα, τὰ ὁποῖα ἐλάβομεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Βαιλάντου.

Ἄνοιξε τὰ μάτια σου νὰ μὴ τὰ μπλέξετε στὸ δρόμο καὶ σᾶς πάρουνε τὰ χρήματα, γιατί ὕστερα συλλογίσου μόνος σου πῶς θὰ τὰ περάσῃς μὲ τὸν ἀρχιγὸν Σαλαμανσάρ.

Γνώριζε ὅτι σὲ τέτοια στιγμὴ 'ς ἐσένα μόνε ἔχω τὰς ἐλπίδας μου, γι' αὐτὸ ἅμα βρεθῆτε σὲ κανένα τέτοιο ἐμπόδιο, θὰ προσπαθήσῃ νὰ εὕρῃ καιρὸν νὰ φύγῃ ὁ Γάστων μὲ τὸν σάκκον τῶν χρημάτων.

— Σὺ δὲ Γάστων πρὶν ἐκπνεύσῃς, δὲν θ' ἀφήσῃς τὸν σάκκον τῶν χρημάτων καὶ θὰ περιμένετε εἰς τὸν πύργον, ἕως ὅτου σᾶς εἰδοποιήσω μὲ τὸν Ἑρρῖκον διὰ νὰ ἔλθητε.

Ταῦτα εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὁ Βῆλος, καὶ οἱ δύο σύντροφοί του ἀνεχώρησαν διευθυνόμενοι εἰς τὸν πύργον.

Ἐγκαταλείψωμεν πρὸς στιγμὴν τοὺς δύο κακούργους καὶ ἐπανέλθωμεν παρὰ τῇ θυγατρὶ τοῦ Βαιλάντου Περρεύ, Μαγδαλινήν, ἥτις ἀνέμενε τὴν ἄφιξιν τοῦ Βερνουΐλ δὲ Μορλάντ, ὡς εἶχεν ὑποσχεθεῖ εἰς αὐτήν.

Ὁ Βερνουΐλ δὲ Μορλάντ εἶχε φυσιογνωμίαν, ἡ ὁποία ἦτο κατασκευασμένη νὰ γυρίζῃ τὰ μυαλὰ τῶν γυναικῶν.

Εἶχε ἐξαισίαν καλλονήν, ἔχων χρυσόλευκον τὴν χροιάν, ροδοβαφῆ τὰ χείλη, μέλανα τὴν κόμην καὶ τὸν μύστακα. Εἶχε τὰς χεῖρας λευκὰς καὶ ἁβρὰς, ὡς γυναικὸς, παιδικοὺς πόδας, ἐπαγωγὸν δὲ καὶ ἀκατάληπτόν τι μειδίαμα καθίστα ὁρατοὺς καὶ καλῶς συνηρμολογημένους ὀδόντας.

Πάντες συνεφώνουν ὅτι ὁ Βερνουΐλ δὲ Μορλάντ ἦτο φυσικῶς τελείας ὡραιότητος, καθ' ὅλην τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως.

Ἠγάπα τὸ ὡραῖον φῦλον, ῥίπτων ἓν βλέμμα ἐπὶ μιᾶς νέας καθίστα αὐτὴν αἰχμάλωτόν του, ὡς εἴδομεν ὅτι εἶχε καταστήσει τοιαύτην καὶ τὴν Μαγδαλινήν.

Δύο μῆνας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Μαγδαλινῆς ἐκ Μασσαλίας, ὁ Βερνουΐλ εὑρίσκετο εἰς Παρισίους.

Ἡμέραν τινὰ ἐξερχόμενος εἰς τὸν ἑσπερινὸν περίπατον, συνήντησιν ἐν τῷ δημοσίῳ κήπῳ τὴν θυγατέρα τοῦ μαρκησίου Βιλάρ δὲ Παλμέρ, εἰς τῆς ὁποίας τὴν καλλονὴν ἐτρώθη μέσον καρδίας.

Αὐτὸς ὁ διασκεδάζων, ἀκούων μετὰ χλευασμοῦ τὰς παρακλήσεις ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς νέας, ἐτρώθη τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Παρακολουθήσας λοιπὸν μακρόθεν τὴν ἀξιέραστον Σουζάννην, ἔμαθε τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ κατῴκει.

ΛΔ'.

Τὴν ἑσπέραν ὁ Βερνούιλ δὲ Μορλάντ εἰσελθὼν ἐντὸς ἁμάξης ἐπορεύθη εἰς τὸ Κλούπ «*Τογγίνον*» Κείμενον ἐν τῷ βουλεβάρτῳ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ὅπερ ἦτο τὸ πλουσιώτερον καὶ ὡραιότερον τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης.

Ὁ ἁμαξηλάτης ἐγίνωσκεν καλῶς τοὺς Παρισίους καὶ ἔλαβε τὴν συντομωτέραν καὶ εὐθυτέραν ὁδὸν καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῇ αὐλῇ στρέφων πρὸ τοῦ ὑποβάθρου μετὰ μεγίστης ἐπιδεξιότητος.

Ἐκεῖ ὁ Βερνούιλ ἐξῆλθε τῆς ἁμάξης, ἀνῆλθε βραδέως τὰς βαθμίδας τοῦ ὑποβάθρου, εἰσῆλθεν ἐντὸς προδρόμου, ἔρριψε τὸν μανδύαν του εἰς χεῖρας ὑπηρέτου φέροντος στολὴν κατάχρυσον, καὶ ἀφίκετο ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ παιγνίου, ἔνθα μετὰ μεγίστης ζωηρότητος ἔπαιζον.

Ὁ Βερνούιλ ἐπλησίασε πρὸς νεανίαν ὀνομαζόμενον Ὀκτάβιον, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ἐκ Μασσαλίας καὶ χαιρετίσας αὐτὸν τῷ εἶπεν·

— Ἐὰν θέλετε δύνασθε νὰ μὲ παράσχητε πεντάλεπτον ἀκρόασιν.

— Ὁ Ὀκτάβιος μετὰ μειδιάματος, εὐχαρίστως, κύριε Βερνεούιλ, τῷ εἶπε καὶ ἐγερθεὶς ἐκ τῆς θέσεώς του ἐκαθέσθη μετὰ τοῦ Δὲ-Μορλάντ ἐν ἰδιαιτέρᾳ τραπέζῃ ἔνθα διέταξεν ὁ Βερνεούιλ τὸν ὑπηρέτην ὅπως φέρῃ εἰς αὐτοὺς ἀναψηκτικόν τι ποτόν.

Ἤρξατο δὲ λέγων πρὸς τὸν φίλον του Ὀκτάβιον τὰ ἑξῆς:

— Θὰ σοὶ ἐκμηστηρευθῶ ὡς εἰς τὸν καλλίτερόν μου φίλον μυστικόν τι τὸ ὁποῖον πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μάθῃ ἄλλος.

Ἐξελθὼν εἰς τὸν περίπατον τὴν ἑσπέραν ταύτην συνήντησα ἐν τῷ Δημοσίῳ κήπῳ νέαν τινὰ τῆς ὁποίας ἡ ἐξαισία καλλονὴ μοὶ ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν, φλέγομαι δὲ ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἀποκτῆσαι τὸν ἔρωτα αὐτῆς.

Παρακολουθήσας δὲ αὐτὴν εἶδον ὅτι κατοικεῖ ἐν τῷ βουλεβάρτῳ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου παρὰ τὴν ὁδὸν Μοντρέιλ ὑπ' ἀριθμὸν 3292.

Ἤθελον δὲ νὰ μάθω τίνος θυγάτηρ εἶναι καὶ ἦλθον ἐνταῦθα ὅπως ζητήσω συμβουλὴν ἀπὸ ὑμᾶς.

— Εὐτυχῶς, φίλε μου εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος δὲν θὰ λάβῃς ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσῃς ἕτερόν τι περὶ τῆς δεσποινίδος ταύτης.

Αὕτη εἶναι θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου Βαλὰρ-δὲ Παλιμὲρ, ὅστις ἐνίοτε ἔρχεται ἐνταῦθα ἵνα διασκεδάσῃ καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου ἔχω στενὴν φιλίαν γνωριζόμενος μὲ αὐτὸν πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Συχνάκις μεταβαίνω εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἵνα συνομιλήσωμεν καὶ διασκεδάσῃ τὴν λύπην, ἣν ἔχει διὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του

Ὁσάκις ὅμως μεταβαίνω εἰς τὴν οἰκίαν του μοὶ λέγει ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἐξῆλθεν εἰς περίπατον, ἐκ τούτου ὑποπτεύομαι ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου ἐ' ρᾶται τινός, καὶ εἴθε νὰ μὴ ἦτο ἀληθὲς, ἀγαπητέ μου φίλε, Βερνεούιλ.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὸν λόγον του ὁ Ὀκτάβιος, ἐφάνη ἐπὶ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης ὁ μαρκήσιος.

— Ἰδοὺ αὐτὸς, ἀγαπητέ μου Βερνούιλ, ἡ θυγάτηρ τοῦ ὁποίου ἔκρουσε τόσον σφοδρῶς τὰς χορδὰς τῆς ψυχῆς σου, προξενοῦσα παλμοὺς ἐν τῇ καρδίᾳ σου.

Ὁ Βερνούιλ ἐκάθησεν ὅσον ἠδύνατο εὐπρεπέστερον, ἀναμένων τὴν ἄφιξιν τοῦ μαρκησίου, τὸν ὁποῖον καὶ εἶδε διευθυνόμενον πρὸς αὐτούς.

Ὁ μαρκήσιος πλησιάσας εἰς τὴν τράπεζαν ἐχαιρέτησε τὸν Ὀκτάβιον καὶ τὸν Βερνούιλ, τὸν ὁποῖον ὁ μαρκήσιος παρετήρησε μετὰ προσοχῆς, καθότι ἔβλεπεν αὐτὸν κατὰ πρώτην φορὰν ἐν τῇ Λέσχῃ.

— Ἀγαπητέ μοι μαρκήσιε, εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος, ἐπιτρέψατέ μοι ἵνα συστήσω ὑμῖν ἕνα τῶν ἀρίστων μου φίλων, τὸν τραπεζίτην, Βερνούιλ δὲ Μορλάντ, ἀφικόμενον ἐνταῦθα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅπως ἐπιθεωρήσῃ τὰς ἐργασίας τοῦ ὑπκαταστήματος τῆς τραπέζης του.

Συνομιλήσαντες ἀρκετὴν ὥραν περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη ἵνα ἀναχωρήσῃ, παρακαλέσας τὸν Ὀκτάβιον, ὅπως τὴν ἐπομένην λάβῃ τὸν φίλον του καὶ' ἔλθῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ὀκτάβιος ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ὑπάγῃ.

Κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἣν ἔδωκεν ὁ Ὀκτάβιος εἰς τὸν Βαλάρ δὲ Παλιμέρ τὴν ἐπιοῦσαν λαβὼν τὸν φίλον του Δὲ Μορλάντ, μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μαρκησίου, ἔνθα ὁ Δὲ Μορλάντ μεθ' ὅλας τὰς φιλοφρονήσεις, τοὺς πολιτικοὺς καὶ ἐρασμίους τρόπους του, δὲν ἠξιώθη οὐδὲ κἂν ἑνὸς βλέμματος τῆς Σουζάννης, τοῦθ' ὅπερ τοσοῦτον μᾶλλον ηὔξανεν ὁ ἔρως τοῦ Βερνούιλ.

Ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, ὁ Ὀκτάβιος ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς τοῦ μαρκησίου διὰ τὸν φίλον του Δὲ Μορλάντ.

Ὁ μαρκήσιος τῷ εἶπεν ὅτι μετὰ μεγάλης χαρᾶς συναινεῖ εἰς τὸ συνοικέσιον τοῦτο.

Ὁ Βαλάρ δὲ Παλιμέρ διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος ὑψίστης χαρᾶς ὡς συμβαίνει εἰς πάντα ἄνθρωπον μετὰ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν σπουδαίας τινος ἐπιχειρήσεως.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ὀκταβίου, ἤρξατο βαδίζων ἐντὸς τοῦ δωματίου, διαλογιζόμενος πάντα ταῦτα.

— Ἡ τύχη μὲ ἀνέδειξε τὸν μέλλοντα σύζυγον τῆς Σουζάννης μου, μὲ τόσα θέλγητρα διὰ τὰ ὁποῖα ἔχω τὰς ἀξιώσεις καὶ καυχῶμαι ὅτι θὰ συνδεθῇ ἡ οἰκογένειά μου μετὰ οἰκογενείας διακρινομένης ἐν τῷ ἐμποροτραπεζιτικῷ κόσμῳ τῆς Μασσαλίας καὶ τῶν Παρισίων.

Τὸ συνοικέσιον τοῦτο θὰ ἦναι πραγματικῶς ἐπίζηλον. Τοιοῦτος ἀληθῶς ἦρμοζεν σύζυγος εἰς τὴν θυγατέρα μου καὶ τοιοῦτος γαμβρὸς εἰς τὸν πατέρα της.

Τοιαῦτα σκεπτόμενος, τὸ ὡρολόγιον ἐσήμανε τὴν δωδεκάτην.

Τότε ἀκριβῶς καὶ ἡ Σουζάννα ἠνέῳξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐκείνου καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν πατέρα της.

— Ἐλθὲ, ἀγαπητή μου Σουζάννα, τῇ εἶπεν ὁ πατήρ της.

Αὕτη πλησιάσασα τῷ ἔθηκε φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Ἔχω μίαν χαραποιὰν εἴδησιν νὰ σοὶ ἀναγγείλω, ἡ ὁποία θὰ πληρώσῃ χαρὰν τὴν καρδίαν σου, διότι εἶναι ἐνδιαφέρουσα δι' ὅλους μας, ἰδία ὅμως δι' ἐσέ.

— Τί εἴδησιν;

— Δύνασαι νὰ μαντεύσῃς;

— Ποτέ.

— Σοὶ εἶπον εἴδησιν, ἡ ὁποία θὰ σὲ εὐχαριστήσῃ πολύ.

— Εἶπατέ την λοιπὸν διότι εἶμαι ἀνυπόμονος.

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ νυμφευθῇς τὸν ἐκλεκτὸν τῆς τύχης σου, τὸν ὡραιώτερον νέον τῆς Μασσαλιακῆς κοινωνίας.

Ἡ Σουζάννα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ ταύτῃ ἀνετριχίασε καὶ ἐφώνησε.

— Νὰ νυμφευθῶ! καὶ ποῖον;

— Σοὶ εἶπον νέον τινὰ τραπεζίτην ἐκ Μασσαλίας ὀνομαζόμενον Βερνεούιλ-δὶ-Μορλὰντ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν τράπεζαν ὡς μοὶ ἐπληροφόρησαν εὑρίσκονται κεφάλαια ἄνω τῶν πεντήκοντα ἑκατομμυρίων φράγκων, τὸν ὁποῖον εἶδες τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, ὅστις ἦτο ἐνταῦθα ἐλθὼν μετὰ τοῦ φίλου του Ὀκταβίου. Σήμερον τῷ ἐδήλωσα τὴν πλήρη συγκατάθεσίν μου διὰ τὸ συνοικέσιον.

Ἡ Σουζάννα ἀνερρίγησε· ἓν ρεῦμα ψυχρὸν διέδραμε τὸ νευρικόν της σύστημα καὶ ἀνέκραξεν.

— Καὶ ἐδηλώσατε συγκατάθεσιν εἰς τοὺς λόγους του χωρὶς νὰ ζητήσητε τὴν συγκατάθεσίν μου; Ἆ! πάτερ μου, μοὶ σπαράσσετε τὴν καρδίαν μου ὅταν μοὶ λέγητε νὰ νυμφευθῶ.

— Ἐὰν ἐκτελεσθῇ ὁ βδελυρός, κατ' ἐμέ, αὐτὸς γάμος θὰ ἀποθάνω καὶ ὑμεῖς ὡς γνωρίζω δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐπιζήσητε ἐκ τούτου.

— Τί θέλετε ν' ἀπογείνω ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου συνδέουσα τὴν ζωήν μου μετὰ νέου, διὰ τὸν ὁποῖον οὔτε τὴν παραμικρὰν αἰσθάνομαι συμπάθειαν;

Νὰ ἀνακαλέσητε τὴν συγκατάθεσίν σας, διότι δὲν ἐννοῶ νὰ νυμφευθῶ θὰ μείνω ἄγαμος.

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινεν ἔκπληκτος ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου τῆς Σουζάννης ἀπαντήσεως.

Τὸ πρόσωπόν του ἠλοιώθη πάραυτα.

— Σουζάννα, ἐπανέλαβεν ὁ μαρκήσιος, ὁριστικῶς σοὶ ἀναγείλλω ὅτι τὸ συνοικέσιον θὰ πραγματοποιηθῇ. Ἔδωκα λόγον, μὲ ἐννοεῖς; τὸν ὁποῖον πρέπει ἢ νὰ μὴ ἀνακαλέσω, ἢ ἐὰν εὑρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην καλλίτερον εἶναι νὰ ἀποθάνω

Ἡ Σουζάννα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν χύνουσα πύρινα δάκρυα.

— Προσφιλής μου θυγάτηρ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, σὲ καθικετεύω, λάβε οἶκτον διὰ τὸν γέροντα πατέρα σου!

Λυγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους του, καὶ ἐξαγαγὼν τὸ ρινόμακτρόν του ἀπὸ τοὺς δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς του·

— Προσφιλής μοι Σουζάννα, δώσατέ μοι μόνον τὸν λόγον ὅτι θὰ δεχθῆτε νὰ συνωμιλήσητε μετὰ τοῦ Βερνοὶλ ἐπὶ μίαν τοὐλάχιστον ἑβδομάδα, ὁ ὁποῖος πιστεύω κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ προσελκύσῃ τὴν καρδίαν σου.

Ἡ Σουζάννα ἀκούσασα ταῦτα καὶ σκεπτομένη ὅτι οὕτως θὰ εὕρισκε καιρὸν ἵνα σκεφθῇ καὶ συννενοηθῇ μετὰ τοῦ Βίκτωρος Μαλτεσέρ.

— Λοιπὸν σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπητέ μοι πάτερ, εἴπατε εἰς τὸν κύριον Βερνούιλ ὅπως ἔλθῃ καὶ συνομιλήσωμεν μετ' αὐτοῦ.

Ἐὰν δυνηθῇ νὰ προσελκύσῃ τὴν καρδίαν μου, σᾶς δίδω τὸν λόγον μου ὅτι θὰ δεχθῶ τὴν χεῖρά του.

— Ἐὰν ὅμως . . .

Καὶ ἀσπασθεῖσα τὴν χεῖρα τοῦ πατρός της ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

ΛΕ'.

Δύο ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀφ' ἧς ὥρας ὁ Βερνούιλ δὲ Μορλάντ εἶχε μάθει τὴν χαροποιὰν εἴδησιν παρὰ τοῦ φίλου του Ὀκταβίου, τὴν συγκατάθεσιν δηλαδὴ τοῦ πατρὸς τῆς Σουζάννης.

Μετέβη μετὰ τοῦ φίλου του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαλάρ, ἵνα συνομιλήσῃ μετ' αὐτῆς καὶ τὴν ζητήσῃ ὁ ἴδιος εἰς γάμον, ἐκδηλῶν πρὸς αὐτὴν τὸν ἔρωτά του.

Καθ' ὅπασαν τὴν πορείαν, ὁ Βερνούιλ διελογίζετο πῶς νὰ ἄρξηται τῆς συνδιαλέξεως μετὰ τῆς Σουζάννης,

Πῶς ἔμελλεν ἄρα γε νὰ ὑποδεχθῇ αὐτὸν ἡ νεᾶνις.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Ὀκτάβιος μετὰ τοῦ Βερνούιλ ἀφίκοετο εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Μαρκησίου δὲ Παλιμέρ.

Ἡ Ἀρετὴ εἰσήγαγε τοὺς ἐπισκέπτας εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνώπιον τοῦ Βαλάρ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Ἡ Σουζάννα ἐχαιρέτησε δι' ἐλαφρᾶς κλίσεως τῆς κεφαλῆς τὸν ὑποκλινόμενον Βερνούιλ-δὲ-Μορλάντ.

Καθ ὁδὸν ὁ Βερνούιλ παρεκάλεσενὅπως προσπαθήσῃ νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον μετὰ τῆς Σουζάννης σύρων τὸν πατέρα αὐτῆς ἔν τινι ἰδιαιτέρῳ μέρει, ἵνα δυνηθῇ νὰ τῇ ἐκμυστηρευθῇ ὁ ἴδιος τὸν ἔρωτά του.

Ὁ Ὀκτάβιος λοιπὸν κατὰ τὰ συμφωνηθέντα παρέσυρε τὸν μαρκήσιον εἰς τὸν κῆπον, καὶ οὕτω ἔδωκε καιρὸν εἰς τὸν Βερνούλ νὰ συνδιαλεχθῇ ἐπί τινας στιγμὰς μετὰ τῆς νεάνιδος.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Μορλάντ καθήσας πλησίον τῆς νεάνιδος, ἥτις ἐφαίνετο μᾶλλον ἐστενοχωρημένη παρὰ φαιδρὰ, ἤρξατο ἐν πρώτοις ἐκθειάζων τὴν καλλονὴν καὶ χάριν της, τὴν κομψότητα τῆς ἐνδυμασίας της, εἶτα δὲ προσέθηκε μεθ' οἰκειότητος ταπεινόνων τὸν τῆς φωνῆς του τόνον·

— Εὐαρεστεῖσθε, δεσποινίς, νὰ μοὶ ἐπιτρέψητε ὅπως ζητήσω συμβουλὴν τινα ἀπὸ ὑμᾶς.

— Συμβουλὴν, ἀπὸ ἐμέ; ἀπεκρίθη μειδιῶσα ἡ Σουζάννα, δὲν σκέπτεσθε, ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν μου ἔχω ἀνάγκην μᾶλλον νὰ ζητῶ παρὰ νὰ δίδω συμβουλάς;

— Γενκῶς ἴσως ἔχετε δίκαιον, δεσποσύνη, ὑπέλαβεν ὁ Βερνούιλ, ἀλλὰ διὰ τὴν συμβουλὴν τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ σᾶς συμβουλευθῶ, νομίζω ὅτι εἶσθε ἡ καταλληλοτέρα παντὸς ἄλλου διὰ νὰ δώσητε τὴν γνώμην σας.

— Ὁμιλήσατε λοιπόν, κύριε, ἀφοῦ ἔχετε τόσην πεποίθησιν εἰς τὴν γνώμην μου.

— Δεσποινὶς, θέλω νὰ νυμφευθῶ . . .

Ἡ Σουζάννα δὲν ἔκρινε πρέπον νὰ ἐπιδοκιμάσῃ ἢ νὰ ἀποδοκιμάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν παύτην.

Γνωρίζομεν ἄριστα ὅτι ἐν παρομοίᾳ περιπτώσει συνειθίζουν ν' ἀποτείνωνται εἰς τοὺς συγγενεῖς τῆς νεάνιδος, τοῦ δὲ ἔθους τούτου γίνεται χρῆσις, ὁσάκις βλέπουσιν ὑλικὸν ὄφελος εἰς τὸν γάμον, τοῦθ' ὅπερ δυστυχῶς συχνότατα συμβαίνει εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ζῶμεν,

Ἡ νεᾶνις ἐξηκολούθει μένουσα σιωπηλή.

— Ἀλλὰ, ὑπέλαβεν ὁ Βερνούιλ, ὅταν τις ἀγαπᾷ νεάνιδα τινὰ, ἣν θέλει νὰ καταστήσῃ σύζυγόν του, ὅταν προσθέσῃ εἰς τὴν ἕνωσιν ταύτην πᾶσαν τὴν εὐτυχίαν του, ὅταν τὸ ζήτημα τῶν χρημάτων, τῆς καταγωγῆς, τῶν σχέσεων, νὰ θεωρῇ ὡς δευτερεύοντα, τότε, δεσποσύνη, νομίζω ὅτι ἐπιτρέπετε νὰ παραβῇ τις τὰ συνήθη ἔθιμα καὶ νὰ ἀπευθυνθῇ ἐν πρώτοις εἰς ἐκείνην, ἥτις κρατεῖ τὴν τύχην του εἰς τὰς χεῖράς της.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Βερνούιλ παρετήρησε τὴν Σουζάννην μὲ τρόπον ὥστε νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀνέμενε παρ' αὐτῆς ἀπάντησιν.

— Ἴτως, κύριε, ἔχετε δίκαιον, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις μὲ ἀμηχανίαν, ἀλλὰ σᾶς ὁμολογῶ ὅτι οὐδέποτε ἐσκέφθην παρόμοια πράγματα, ἐπομένως μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς εἴπω τὴν ἰδέαν μου.

— Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι δύνασθε νὰ μοὶ παρασχητε ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ὅταν μάθητε τὸ ὄνομα τῆς νεάνιδος, ἣν ἀγαπῶ καὶ ἧς θέλω νὰ γνωρίσω τὰ πρὸς ἐμὲ αἰσθήματά της.

— Τὴν γνωρίζω ; ἠρώτησεν ἡ Σουζάννα προσποιουμένη ὅτι δὲν εἶχεν ἐννοήσει τὰ λεγόμενά του.

— Ἄριστα.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ;

— Φέρει ὄνομα θελκτικὸν καὶ ἀξιολάτρευτον, ὀνομάζεται δὲ Σουζάννα !

— Ἐγώ ; ἐτονθόρισεν ἡ νεᾶνις ὠχριῶσα αἰφνης.

Πρὸς στιγμὴν ἐβασίλευσε σιγὴ λίαν ἐνοχλητικὴ διὰ τὴν Σουζάννην, ἥτις εὑρίσκετο εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν μὴ τολμῶσα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκ φόβου μὴ συναντήσῃ τοὺς τοῦ Βερνεούιλ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐννοοῦσα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς κρατήσῃ ἐπὶ πολὺ τεταπεινομένους.

— Βλέπετε, δεσποσύνη τῇ εἶπεν ὁ Βερνεούιλ ὅτι εἶχον δίκαιον νὰ λέγω ὅτι

ἡμεῖς, παρὰ τὴν ἡλικίαν σας δύνασθε καλλίτερον παντὸς ἄλλου νὰ μοὶ παράσχητε, συμβουλὴν τινὰ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

— Αὐτό, κύριε, εἶναι ἀληθές, ἐτονθόρισεν ἡ νεᾶνις ἐπὶ μᾶλλον ταρασσομένη.

— Καὶ ἐπιδοκιμάζετε, διότι εἰς ὑμᾶς ἐν πρώτοις ἀπηυθύνθην ;

— Ἀλλά . . . μάλιστα, κύριε.

Ἀκτὶς χαρᾶς καὶ ἐλπίδος ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του Βερνεούιλ.

—Ἐπιδοκιμάζω,διότι ἀπηυθύνθητε εἰς ἐμὲ ἐν πρώτοις,ὑπέλαβεν ἡ Σουζάννα, προσπαθοῦσα νὰ νικήσῃ τὴν δειλίαν της, παρ' ὅτι τοῦτο σᾶς ἀπαλάττει τῆς ἐνοχλήσεως τοῦ νὰ πρυβῆτε παρὰ τῷ πατρί μου εἰς ἀνωφελὲς διάβημα.

— Ἀνωφελές ! ἐπανέλαβεν ὁ Βερνεούιλ ἀλλάσσων ἀποτόμως φυσιογνωμίαν. Πῶς πρέπει νὰ ἐκλάβω τὴν φρασίν σας ταύτην ;

— Μὲ τρόπον οὐδόλως προσβάλλοντα ὑμᾶς δὲν θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ, κύριε.

Ὁ Βερνούιλ πρὸς στιγμὴν ἔμεινε σιωπηλός.

Μετὰ γονυπετήσας ἐπὶ τοῦ τάπητος, καὶ τείνας τὰς χεῖράς του πρὸς τὴν νεάνιδα, ἐψιθύρισε μὲ φωνὴν, ἧς ὁ παθητικὸς καὶ ἱκετευτικὸς ἦχος συνεκίνησε βαθέως αὐτήν.

— Ὅτι ἔχω νὰ σᾶς εἴπω, Σουζάννα, ἰδοὺ αὐτό. Ἀναμένω παρ' ὑμῶν ἀπόφασιν ζωῆς ἢ θανάτου . . .

Ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας καθ' ἣν σᾶς εἶδον, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς σᾶς ἠγάπησα. Ἀναχωρήσατε ἐκ τοῦ Δημοσίου κήπου, ἔνθα κατὰ πρῶτον σᾶς εἶχον ἴδει, παρακολουθουμένη ὑπ' ἐμοῦ.

Δὲν ἐγνώριζον πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν, ἀπελπισθὴν ἐζήτησα παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ στείλλῃ τὸν θάνατον, ἐὰν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σᾶς ἐπανείδω καὶ ζητήσω τὴν χεῖρά σας ἐκφράζων πρὸς ὑμᾶς τὸν ἔρωτά μου.

Ὁ Θεὸς ἀναμφιβόλως μὲ ἠὐσπλαγχνίσθη, καὶ ἠθέλησε νὰ ζήσω, ἀφοῦ μοὶ ἐπέτρεψε νὰ σχετισθῶ μεθ' ὑμῶν καὶ μετὰ τοῦ πατρός σας, ὁδηγηθεὶς διὰ τοῦ φίλου μου Ὀκταβίου εἰς τὸ μέρος ἔνθα εὑρίσκεσθε,εἰς τὴν οἰκίαν ἔνθα κατοικεῖτε.

Πλθον ἀγνοῶν ἐὰν ἐβάδιζον ἐν πλήρει χαρᾷ, ἢ πλησιεστάτῃ ἀπελπισίᾳ

Ὁλόκληρος ἡ ψυχή μου σᾶς ἀνήκει, ὁλόκληρος ἡ καρδία μου εἶναι ἰδική σας.

Εἴπατέ μοι ἐὰν ματαίως ἤλπισα . . εἴπατέ μοι ἐὰν δὲν εἶσθε ἐλευθέρα . . . εἴπατέ μοι ἐὰν ποτὲ δὲν θὰ μ' ἀγαπήσητε . . . Εἴπατέ μοι τοῦτο καὶ ἀπομακρύνομαι χωρὶς νὰ παραπονεθῶ . . . Εἴπατέ μοι τοῦτο καὶ ὀλίγον θὰ διαρκέσωσιν αἱ θλίψεις μου . . . διότι θὰ ἀναχωρήσω ἐντεῦθεν διὰ νὰ μεταβῶ πρὸς τὸν πόλον . . . δὲν θὰ ἔχω ἀνάγκην νὰ φονευθῶ . . . ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀφήσω ἐμαυτὸν νὰ ἀποθάνῃ.

Ὁ νεανίας ἐσίγησεν ἀναμένων.

ΔΣΤ'.

Ἡ Σουζάννα ἐπί τινα δευτερόλεπτα ἴστατο σκεπτικὴ νομίζουσα ὅτι ἤκουε τὴν αὐστηρὰν τῆς συνειδήσεώς της φωνὴν, ἥτις ἐβόα πρὸς αὐτήν.

«Πρόσεχε, ἐὰν δυστάσῃς δυστυχὴς, δὲν θὰ εἶσαι πλέον ἀξία ἐκείνου τὸν ὁποῖον λατρεύεις καὶ ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ ἰνδαλμά σου.»

Σκεφθεῖσα ὅμως ὅτι ἀρνουμένη τὸν νεαρὸν τοῦτον τραπεζίτην θὰ ἐγένετο αἴτιος τοῦ θανάτου τοῦ πατρός της, ἴσως καὶ τοῦ νεαροῦ τούτου τραπεζίτου.

Διὸ ἐσκέφθη ὅπως ἐνθαρρύνῃ ὀλίγον τὸν Βερνούιλ καὶ οὕτω εὕρῃ καιρὸν ὅπως μαλλάξει τὴν καρδίαν τοῦ πατρός της.

Ἡ νεαρὰ κόρη τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Εἶμαι πολὺ δυστυχής, εἶπε, ἀλλ' ἀφοῦ σᾶς ἤκουσα δὲν εἶναι δυνατὸν πλέον νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ γίνητε ἄπελπις.

Θάρρος! προσέθηκεν ἡ Σουζάννα· τώρα, ὅταν θὰ ἔρχησθε θὰ μὲ εὑρίσκεται πρόθυμον νὰ συνδιαλέγεμαι μεθ' ὑμῶν καὶ νὰ διερχώμεθα τὰς ὥρας.

Ὁ Βερνεούιλ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῆς Σουζάννης καὶ ἐπορεύθησαν ὅπως εὕρωσι τὸν μαρκήσιον, ὅστις εἶχεν ἐξέλθει· εἰς τὸν κῆπον ὡς εἴπομεν μετὰ τοῦ Ὀκταβίου.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Βερνεούιλ-δὲ-Μορλὰντ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ δὲ Σουζάννα, ἥτις ἀπὸ πέντε ἤδη μηνῶν ἐσχετίζετο μετὰ τοῦ Βίκτωρος Μαλτεσέρ, λαβοῦσα τὰ πρὸς γραφὴν χρειώδη, ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἐν τάχει ἐχάραξε τὰς ἑξῆς γραμμάς·

Ἀξιολάτρευτέ μοι κόμη,

«Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν νὰ εὑρίσκεσθε ἐν τῷ δημοσίῳ κήπῳ, ἔνθα θὰ ἔλθω »μετὰ τῆς Ἀρετῆς. Ἔχω νὰ σᾶς εἴπω μυστικὸν σπουδαῖον ἀφορὸν ὑμᾶς.

«Σᾶς ἀμένω, *Σουζάννα.*»

Τὴν ἑσπέραν κατὰ τὴν ὥραν, ἣν ἡ Σουζάννα εἶχε γράψει πρὸς τὸν Βίκτωρα, εὑρίσκετο μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ Δημοσίῳ κήπῳ.

— Κύριε κόμη, εἶπεν ἡ Σουζάννα χαμηλοφώνως, πόσα πράγματα ἔχω νὰ σᾶς εἴπω . . .

Ὁ Βίκτωρ δι' ἑνὸς μόνου κινήματος ἐδιαξατο τῆς χειρὸς τῆς Σουζάννης καὶ ἐθλιψεν αὐτὴν πυρετωδῶς.

— Μάλιστα, μὲ ἀγαπᾶτε μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σας καὶ σᾶς ἀνταποδίδω

ἔρωτα ἀντὶ ἔρωτος, ἀλλ' ὀφείλομεν ἀμφότεροι νὰ κρύψωμεν εἰς τὰ μυχιαίτερα τῶν καρδιῶν μας τὸ μυστικὸν τοῦ ἔρωτος τούτου.

Οὐδεμία λέξις σας, οὐδὲν κίνημά σας, οὐδὲν βλέμμα τας, ἂς μὴ δυνηθῶσι νὰ μᾶς προδώσωσι μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ καταστῶ ἐλευθέρα.

— Ἐλευθέρα ! δὲν εἶσθε λοιπὸν τοιαύτη ;

— Ὄχι, δὲν εἶμαι . . .

— Πῶς ; . . .

— Ἢ τοὐλάχιστον δὲν δύναμαι νὰ διασπάσω τὴν ἄλυσσον, ἣν πρὸ τριῶν ἡμερῶν μὲ περιβάλλει, εἶπεν ἡ Σουζάννα.

— Καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐννοήσω.

— Νέος τις τραπεζίτης ἐκ Μασσαλίας, ὀνομαζόμενος Βερνούιλ-δὲ Μορλάντ, μὲ ἐζήτησεν εἰς γάμον παρὰ τοῦ πατρός μου, ὅστις χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν συγκατάθεσίν μου, ἔδωσε τὸν λόγον του, καὶ ἐπιμένει ὅπως νυμφευθῶ αὐτόν.

— Αὐτός ! ἀνέκραξεν ὁ Βίκτωρ. Αὐτός ! τοῦ ὁποίου τὴν ζωὴν ἔσωσα πρὸ ἑνὸς μηνός !

— Ἀλλὰ μὴ φοβῆσαι, εἶπεν ἡ Σουζάννη, αὐτὸ δὲν δύναται νὰ γείνῃ ἀφοῦ σᾶς ἀγαπῶ, μόνον θὰ περιμένωμεν ὀλίγον ἕως ὅτου θὰ δυνηθῶ νὰ καταπείσω τὸν πατέρα μου, διότι ἄλλως ἡ λύπη θὰ τῷ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον.

— Ἀλλὰ τέλος, ἀνέκραξεν ὁ Βίκτωρ, ἡ κατάστασις αὕτη δύναται νὰ παραταθῇ οὕτω ἀορίστως· πρέπει νὰ λάβῃ ἔν τέλος.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ἡ Σουζάννη.

— Ποῖον ;

— Θέλετε νὰ ἔχητε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ· νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ γείνω σύμβουλος καὶ ὁδηγός σας.

— Μὴ μὲ ἐρωτᾶτε ἐὰν τὸ θέλω. Ὦ ! μάλιστα, ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Διατάξατε, θὰ ὑπακούσω.

— Οὐδὲν τούτου ἁπλούστερον Θὰ συναντώμεθα ὅσον τὸ δυνατὸν ἀργότερον, καὶ ἐὰν συναντηθῶμεν εἰς ἐσπερίδα τινὰ θὰ φέρεσθε ὡς φίλις καὶ οὐχὶ ὡς ἐραστής ! Θὰ ἀναμένετε ὅπως σᾶς εἰπῶ σημεῖόν τι . . . Θὰ ἦμαι ἐλευθέρα, οὐδὲν θὰ φοβώμεθα, τότε θὰ δυνηθῆτε νὰ ὁμιλήσητε εἰς τὸν πατέρα μου . . .

Ἂς ἀποχωρισθῶμεν λοιπόν, ὑπέλαβεν ἡ Σουζάννη, καὶ μὴ λησμονῆτε ὅσα σᾶς εἶπον.

Ὁ Βίκτωρ θλίψας τὴν χεῖρα τῆς Σουζάννης ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Βερνούιλ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ἐπεσκέπτετο τὴν Σουζάννην ἐκλιπαρῶν αὐτὴν ὅπως δεχθῇ τὸν ἔρωτά του καὶ συζευχθῇ αὐτόν.

Αὕτη μὴ δυναμένη νὰ ἀνθέξῃ εἰς τοὺς παρακλητικοὺς λόγους τοῦ Βερνούιλ,

βλέπουσα δὲ καὶ τὸν πατέρα της καταβιβρωσκόμενον ὑπὸ τοῦ σκώληκος τῆς θλίψεως καὶ τῆς μελαγχολίας.

Αὐτὴ, ἡ τόσον δροσερὰ καὶ μειδιῶσα, κλαίουσα νύκτα καὶ ἡμέραν, κατήντησε τόσον τεθλιμμένη, ὥστε βλέπων τις αὐτὴν μετὰ τὸ διάστημα τῶν δεκαπέντε τούτων ἡμερῶν δὲν θὰ τὴν ἀνεγνώριζε πλέον.

Ὁ Βίκτωρ παρατηρήσας τὴν κατάστασιν ταύτην τῆς Σουζάννης τῇ εἶπεν·

— Ἀπὸ δεκαπέντε ἤδη ἡμερῶν, ἀγαπητή μοι καὶ προσφιλής μοι Σουζάννα, σὲ βλέπω τόσον τεθλιμμένην, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀναγνωρίσω.

Ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρως καὶ ἡ ἀγάπη σοὶ ὑπαγορεύει νὰ θυσιάσῃς τὸ πᾶν ἔτι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν σου.

Καὶ ἤρξατο κλαίων καὶ διατελῶν ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ ψυχικῇ διαμάχῃ

Ὄχι, ὄχι, ἀγαπητή μου Σουζάννη, δὲν μνησικακῶ ποσῶς ἐναντίον σου, διότι γνωρίζω ὁποία ἀπελπισία κατέχει τὴν ψυχήν σου.

Ἀγαπητή μοι, Σουζάννα, δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω οὕτω νὰ τήκεσαι, ἡ ἰδική σου εὐτυχία εἶναι νὰ συζευχθῇς τὸν τραπεζίτην Βερνεούιλ.

Ἂν καὶ τοῦτο εἶναι μαρτύριον δι' ἐμέ,

Συγχώρησόν με, Σουζάννα, προσπάθησον νὰ μὲ λησμονήσῃς!

Ἡ ἰδική σου εὐτυχία, ὡς σοὶ εἶπον, ἔγκειται νὰ ἀγαπήσῃς καὶ νὰ συζευχθῇς τὸν τραπεζίτην, Βερνούιλ δὲ Μορλάντ.

Λησμονήσατέ με καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ἀφήσατέ με νὰ σᾶς βλέπω μακρόθεν ἀγαπῶντες ἀλλήλους.

ΔΖ'.

Ἡ Σουζάννα ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν της καὶ κλαίουσα ἔλεγεν·

— Τὸ μόνον τῆς ἀντιστάσεως ταύτης ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι φοβοῦμαι τὴν ἀπώλειαν τοῦ προσφιλοῦς μοι πατρὸς καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ ἵνα ὁ πατήρ μου ἦ εὐτυχής.

Ἄ ! φίλε μου, ἐὰν ἐγνώριζες πόσον ἡ καρδία μου ὑποφέρει.

— Σιωπή ! ἐν ὀνόματι τοῦ οὐρανοῦ ! σιωπὴ ἐψιθύρισεν ὁ Βίκτωρ. Μάλιστα τὰ πάντα γνωρίζω, γνωρίζω πλειότερα παρ' ὅτι ὑποθέτετε σεῖς.

— Ὦ ! ναί ! ἡ καρδία μου συντρίβεται, ἐξηκολούθησεν ἡ Σουζάννα, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, σὲ καθικετεύω, μὴ μὲ καταράσθῃς.

— Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, δὲν θὰ σὲ λησμονήσω ποτὲ καὶ θὰ ὑποστῶ μυρίας καὶ τρομερὰς βασάνους ἕνεκα τοῦ πρὸς σὲ ἔρωτός μου.

Τότε ὁ Βίκτωρ ἀσπασθεὶς αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Χαῖρε ἀγαπητή μοι Σουζάννα, χαῖρε, τῇ εἶπε· σὲ λατρεύω καὶ δὲν θὰ σὲ ἐπανείδω ποτὲ πλέον, εὐτυχῶς ὅτι ὑποφέρω μεγάλως καὶ δὲν θὰ ἐπιζήσω ἐπὶ μακρὸν, καὶ ἀνεχώρησε μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ Σουζάννα εἰσελθοῦσα ἐν τῷ δωματίῳ της ἐρρίφθη ἐπί τινος ἕδρας καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

— Φιλτάτη μῆτερ, ἐστενοθόρισεν, μὲ ἐγέννησας μόνον διὰ νὰ ὑποφέρω ;

Σὲ ἠγάπων ἢ μᾶλλον σὲ ἐλάτρευον, ὁ δὲ Θεὸς μοὶ ἁρπάσασε τὴν πρώτην μου, τὴν μεγαλειτέραν μου εὐτυχίαν, προσκαλέσας σε πλησίον του.

Σήμερον, ἡ καρδία μου δὲν μοὶ ἀνήκει πλέον . . . εἶναι πλήρης στοργῆς, ἥτις μοὶ φαίνεται μηδὲν πρὸς ἐκείνην, ἣν ἠσθανόμην διὰ σέ . . . καὶ ἰδοὺ ἡ στοργὴ αὕτη μὲ προετοιμάζει νέας θλίψεις.

Συμβούλευσόν με, φιλτάτη μῆτερ, οὐδεμίαν ἄλλην ἐλπίδα ἔχω, παρὰ σὲ, ἥτις ἀγρυπνῆς ἐπὶ τοῦ τέκνου σου.

Τὸν νεανίαν τοῦτον τὸν ὁποῖον ἡ τυχη μοὶ ἐπαρουσίασε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν,

τὸν ὁποῖον πρὸ δέκα ἡμερῶν δὲν ἐγνώριζα καὶ οὔτινος ἠγνόουν τὸ ὄνομα, μοὶ ἐπιφέρει τὴν μεγαλειτέραν δυστυχίαν.

Ὦ ! φιλτάτη μῆτερ, ὑποφέρω πολὺ, βοήθησόν με, παρηγόρησόν με.

Ἡ Ζουζάννα ἔκλαυσε καὶ ἐδεήθη ἐπὶ πολὺ, εἶτα τῇ ἐφάνη ὅτι μυστηριώδης καὶ μεμακρυσμένη φωνὴ τῇ ἀπήντα εἰς τὴν ἐπίκλησίν της.

Ἡ φωνὴ αὕτη ὡμίλει περὶ ἐλπίδος.

Ἡ Σουζάννα ἀνέστη ἐνδυναμωθεῖσα.

— Σὲ ἤκουσα, φιλτάτη μῆτερ, ἐνθόρισεν ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της· ὁ Θεὸς σοὶ ἐπέτριψε νὰ μὲ ἀπαντήσῃς. Μοὶ ἀπέδωκεις ἰσχὺν καὶ θάρρος. Γνωρίζω ὅτι ἀγρυπνῇς ἐπ' ἐμοῦ, ἔχω ἐμπιστοσύνην.

Ὁ Βερνεούιλ ἕνα μῆνα μετὰ τὴν συνάντησιν τῆς θυγατρὸς τοῦ Βαλὸρ-δὲ-Παλιμὲρ ἐπανήρχετο εἰς Μασσαλίαν ὅπως εἰδοποιήσῃ τοὺς γονεῖς του, περὶ τοῦ γάμου καὶ τῆς συζύγου, ἣν εὗρε κατὰ τὴν εἰς Παρισίους διαμονήν του.

Ἐλθὼν ὅμως εἰς Μασσαλίαν ἠναγκάσθη νὰ περιμένῃ ἐπὶ δύο μῆνας, διότι εὗρε τὴν μητέρα του ἀσθενῆ.

Ἀναρρώσασα ἡ μήτηρ του, ἡ πρώτη συνδιάλεξις ἣν ἐποίησε μετ' αὐτῆς, ἦτο ὁ γάμος, ὃν ἐπεθύμει νὰ συνάψῃ μετὰ τῆς Σουζάννης.

Ἕνεκα τῆς ἀγάπης, ἣν εἶχον πρὸς αὐτὸν οἱ γονεῖς του, διότι ἦτο μονογεννὴς, συγκατένευσαν εἰς τοὺς λόγους τοῦ υἱοῦ των.

Ὁ Βερνεούιλ κατὰ τὸν δεύτερον μῆνα τοῦ ἀποχωρισμοῦ του ἐκ τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ Σουζάννης, εἰδοποίησε τὸν μαρκήσιον ὅτι τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ θὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους μετὰ τῶν γονέων του ἵνα συζευχθῇ τὴν ἀξιολάτρευτόν του Σουζάννην.

Θὰ ἐπιβιβασθῶσι δὲ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς ἐκκινούσης ἐκ Μασσαλίας εἰς τὰς ἓξ καὶ τεσσαράκοντα τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου.

Ἡ δὲ τελετὴ τοῦ γάμου κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν γονέων του, ἐὰν ἐπιθυμῇ καὶ αὐτὸς νὰ τελεσθῇ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου εἰς τὸ Βούργ-λα-Ρέν.

Ὁ μαρκήσιος λοιπὸν πλήρης χαρᾶς εἰδοποίησε τὴν θυγατέρα του περὶ τοῦ εὐτυχοῦς δι' αὐτὸν τούτου γάμου, δυστυχεστάτου δὲ διὰ τὴν θυγατέρα του.

Ἤρξατο μετὰ μεγάλης ζέσεως καὶ προθυμίας ἑτοιμάζων τὰ τοῦ γάμου, ὁ δὲ Βερνεούιλ ἤρχισε διανείμων εἰς Μασσαλίαν εἰς τοὺς τοὺς συγγενεῖς καὶ στενοτέρους φίλους αὐτοῦ τὰ ἀγγελτήρια τοῦ γάμου του.

Τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου ὡς ἔγραφον καὶ τὰ ἀγγελτήρια, ὁ Βερνεούιλ μετὰ τῶν γονέων καὶ ἁπάντων τῶν προτκληθέντων συγγενῶν καὶ φίλων του, εὑρίσκοντο

ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τῆς Μασσαλίας, ὅπως μεταφέρῃ αὐτοὺς, ἢ εἰς τὰς ἓξ καὶ τεσσαράκοντα ἀναχωρούσας ἁμαξοστοιχίας, ἵνα μεθέξωσι τοῦ γάμου τοῦ νεαροῦ αὐτῶν φίλου Βερνεούιλ καὶ εὐχηθῶσιν αὐτῷ διὰ τῆς λέξεως *καλὰ τέλη*·

Ἐγκαταλείψωμεν τὸν Βερνεούιλ μετὰ τῶν φίλων του περιμένοντες τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἁμαξοστοιχίας ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ, καὶ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Σαλαμανσὰρ, ἵνα ἴδωμεν τί ἀποτέλεσμα ἔφερον αἱ κατασκοπεύσεις τοῦ Ἐρρίκου, καὶ αἱ προετοιμασίαι τοῦ Λεονταρᾶ εἰς τὸν πύργον.

Εἴχομεν εἴπει φίλοι ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι, ὅτι ἀναχωρήσας ὁ Ἐρρῖκος ἐκ Μασσαλίας ἀφῆκε τὸν συνέταιρόν του Ρασκὰλ διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν τράπεζαν τοῦ Βερνεούιλ, καὶ μανθάνει παρὰ τοῦ φίλου του Γερωδίου τὰ καθέκαστα, καθιστῶν ἐνήμερον τούτων τὸν ὑπαρχηγόν.

Ἓξ ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου τοῦ Βερνεούιλ, ὁ Ρασκὰλ κατορθώσας νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖράς του ἓν ἀγγελτήριον, ἔπεμψεν αὐτὸ εἰς τὸν ὑπαρχηγὸν τῆς συμμορίας Βῆλον, καθιστῶν αὐτὸν ἐνήμερον τῆς ὥρας καὶ τοῦ μέρους ἔνθα ἐτελεῖτο ὁ γάμος.

Λαβὼν ὁ Βῆλος τὸ ἀγγελτήριον, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὸν Σαλαμανσάρ, ὁ ὁποῖος διέταξεν αὐτὸν νὰ προσκαλέσῃ πάντας τοὺς συντρόφους ἑκτὸς πέντε, οἵτινες ἔπρεπε νὰ μείνωσιν ἵνα φυλάττωσι τὸν πύργον.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ συμμορία τοῦ Σαλαμανσάρ, ἑκτὸς τῶν πέντε, οὓς εἶχεν εἴπει, εὑρίσκετο εἰς Παρισίους μετὰ τῶν παραγγελθέντων κιβωτίων καὶ ἐργαλείων, ἅτινα θὰ ἐχρησίμευον διὰ τὸν ἀπαίσιον σκοπὸν τοῦ Σαλαμανσάρ.

Οὗτος ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἐρρίκου ἐκ Μασσαλίας, τρὶς συνεχῶς περιῆλθε τὴν ἀπὸ Παρισίων μέχρι Μασσαλίας σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, ἐρευνῶν ὅπως εὕρῃ τὸ καταλληλότερον μέρος πρὸς διάπραξιν τοῦ ἀπαισίου καὶ βδελυροῦ αὐτοῦ κακουργήματος.

ΔΗ'.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ Γαλλία δὲν ἦτο τοσοῦτον πυκνῶς κατῳκημένη, τὰ δὲ μικρὰ καὶ ἐξοχικὰ χωρία εἰς τὰς θέσεις τὰς ὁποίας εὑρίσκοντο, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἡμετέρας διηγήσεως δὲν ὑπῆρχον πλέον.

Αἱ ἐπιφάνειαι αὐτῶν ἐκαλύπτοντο ὑπὸ μεγάλων δρυῶν, συκομορεῶν, ἱνδοκαστανεῶν καὶ ἄλλων διαφόρων δένδρων.

Ὁ Σαλαμανσὰρ λοιπὸν κατὰ τὴν περιοδίαν αὐτοῦ, εὗρεν ὡς καταλληλότερον μέρος πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του, τὸ δάσος, ἐν ᾧ κεῖται σήμερον τὸ χωρίον Σάπιμοντ.

Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχε φθάσει ἡ συμμορία ἐκ τοῦ πύργου, ὁ Σαλαμανσὰρ εἶπεν εἰς τὸν Βῆλον, ὅπως τὴν ἑσπέραν συναθροίσῃ τοὺς συντρόφους του ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἰωάννας.

Τὸ ἑσπέρας ὁ Σαλαμανσὰρ μετέβη εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν οἰκίαν, ἔνθα θὰ συνηθροίζοντο οἱ συνέταιροί του διὰ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτοὺς περὶ τοῦ σκοποῦ του, καὶ νὰ δώσῃ ἐνὶ ἑκάστῳ τούτων τὰς ἀπαιτουμένας ὁδηγίας.

Κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ, ἅπασα ἡ συμμορία ἡ εὑρισκομένη εἰς Παρισίους, ἤτις ἐκτὸς πέντε τοὺς ὁποίους ἄφησαν διὰ νὰ φρουρῶσι τὸν πύργον καὶ δύο ἑταίρων οἱ ὁποῖοι ἔμειναν ἔξω θεν τῶν Παρισίων ὅπως φυλάττωσι τοὺς ἵππους, συνεποσοῦντο ἔτι ἐκ τριάκοντα ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι καθ' ἣν ὥραν εἰσήρχετο ὁ Σαλαμανσὰρ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπῄνουν τὴν ἀγχίνοιάν του.

Εἰσελθὼν οὗτος εἰς τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἦσαν συνηθροισμένοι οἱ συνέταιροί του·

— Αὐτὰ ὅλα δὲν σημαίνουν τίποτε, εἶπε, περιφέρων τοὺς ὀφθαλμούς του πέριξ εἰς τοὺς περὶ αὐτόν.

Εἶναι τώρα δύο μῆνες, ὅπου ἑτοιμάζω ἓν κτύπημα, τὸ ὁποῖον θὰ καταταράξῃ ὁλοκλήρους τοὺς Παρισίους καὶ τὴν Μασσαλίαν, καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον μας.

— Τί τρέχει ; εἶπεν ὁ Λεονταρᾶς, πλησιάζων πρὸς τὸν ἀρχηγόν.

— Μόνον, ἐξηκολούθησεν ὁ Σαλαμανσὰρ μὴ προσέξας εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἐδῶ χρειάζονται ἄνθρωποι ἀποφασιστικοὶ καὶ τολμηροί . . .

— Μήπως δὲν ἤμεθα ἡμεῖς τοιοῦτοι ; εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Καὶ δὲν ἀπεδείξαμεν ἕως τώρα τὴν ἀφοσίωσίν μας ; προσέθετο ὁ Σάθας.

Ὁ Σαλαμανσὰρ κατένευσεν.

— Εἶναι ἀληθὲς, φίλοι μου, ὅτι σᾶς γνωρίζω ὅλους πρὸ πολλοῦ καὶ ἔχω ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην μου εἰς ἐσᾶς· ἀλλὰ τώρα πρόκειται περὶ κατέργου καὶ ὅλα ἐνδέχετε νὰ καταστραφοῦν ἂν δὲν φερθῶμεν μὲ ἐπιτηδειότητα καὶ προσοχήν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ κολάσῃ ! ἀνέκραξεν ὁ Λύκος, ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τώρα ὄρεξι· γιὰ 'πέ μας, ἀρχηγὲ, τὸ σχέδιόν σου.

—Ἂν ἐπιτύχῃ θὰ γίνωμεν πλούσιοι ὡς δοῦκες· ἐξηκολούθησεν ὁ Σαλαμανσάρ.

— Θὰ ἀδιάσουμε τὰ ὑπόγεια τοῦ βασιλικοῦ χρηματηστηρίου.

— Κἄτι καλλίτερον τούτου.

— Ἀκούσατέ μοι λοιπὸν καλῶς.

Καὶ ἀπευθυνθεὶς εἰς τὸν Λεονταρᾶ τῷ ἠρώτησεν.

Ἔφερες μαζύ σου τὰ κιβώτια τὰ ὁποῖα σοὶ εἶχον παραγγείλει ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη οὗτος.

Εὑρίσκονται εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔχομεν ἀφήσει τοὺς ἵππους ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔχω τοποθετημένα πάντα τὰ ἐργαλεῖα τὰ ὁποῖα μὲ εἴχατε παραγγείλει.

Κατόπιν στραφεὶς πρὸς τὸν Ἐρρῖκον ὁ ἀρχηγὸς τῷ εἶπε·

— Θὰ λάβῃς μετὰ σοῦ δύο συντρόφους καὶ θὰ πορευθῇς εἰς Μασσαλίαν, δώσας εἰς αὐτὸν νὰ ἐννοήσῃ καὶ τί ἄλλο ὤφειλε νὰ πράξῃ, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς Μασσαλίαν διὰ τῆς ἁμαξοστοιχίας, τοῦ μεσονυκτίου μετὰ τῶν δύο συντρόφων, οὓς εἶχεν ἐκλέξει ὁ Ἐρρῖκος.

Κατόπιν ὁ Σαλαμανσὰρ ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ ἀπέλθωσι, παραγγείλων εἰς αὐτοὺς τὴν πρωΐαν νὰ ὦσι ἕτοιμοι διὰ νὰ ἀναχωρήσωσι.

Τὴν ἑσπέραν τοῦ σαββάτου, ὡς εἴπομεν, μεταξὺ τῶν νεανίων, οἵτινες ἐπερίμενον τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἁμαξοστοιχίας; ἐν τῇ πρώτῃ θέσει τοῦ σταθμοῦ, ἐκάθητο ἄτομόν τι, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς εὐστροφίας του, ἐκ τοῦ δερματίνου σάκκου τοῦ κρεμαμμένου διὰ τελαμῶνος ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἐκ τῶν πυκνῶν ἐρυθρῶν πορραγναθίδων του, καὶ ἐκ τῆς ψυχραιμίας μεθ' ἧς διηύθυνε τὰς διόπτρας του πρὸς τὰς ὡρείας γυναῖκας, ἀνεγνωρίζετο ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἦτο Ἄγγλος.

Δύο ἕταιροι ἀρκετὰ κοσμίως ἐνδεδυμένοι λαβόντες εἰσιτήριον δευτέρας θέσεως μετὰ βραχεῖαν πάροδον ἐπεβιβάζοντο τῆς ἁμαξοστοιχίας.

Ἐπανελθὼν ὁ Σαλαμανσὰρ ἠκούλιον εἰπεῖν ὁ μαρκήσιος Ραμιζὲρ Μαζατλὰν εἰς τὸ μέγαρόν του, προσεκάλεσε τοὺς δύο ὑπηρέτας του καὶ διέταξεν αὐτοὺς ὅπως καταβιβάσωσι δύο κιβώτια ἐν τῷ προδρόμῳ δείξας αὐτὰ εἰς αὐτούς.

Καὶ τοῖς παρήγγειλεν ὅτι τὴν πρωΐαν θὰ ἔλθῃ τις φέρων τὸ ἐπισκεπτήριόν του, καὶ τὸν βοηθήσωσιν ὅπως ἀναβιβάσῃ αὐτὰ ἐπὶ τοῦ ἵππου.

Τὴν πρωίαν τοῦ σαββάτου οἱ συνέταιροι τοῦ Σαλαμανσὰρ μετὰ τοῦ Βήλου, ἐκτὸς τοῦ Γάστωνος, ἐπορεύθησαν εἰς τὸ μέρος ἐν ᾧ εἶχον ἀφήσει τοὺς ἵππους των.

Ὁ Σαλαμανσὰρ τὴν πρωίαν ἐκείνην ἐπορεύθη πρὸς τὸ οἰνοπωλεῖον, ὁ *Τρίχρους Φανὸς*, τὸν ὁποῖον ὁ Γάστων ἐπερίμενε πρὸ μιᾶς ὥρας, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἀρχηγὸς ἔδωκε δύο ἐπισκεπτήρια, ἓν ὅπως δώσῃ εἰς τοὺς ὑπηρέτας τῆς οἰκίας διὰ νὰ λάβῃ τὰ κιβώτια, καὶ ἕτερον ἵνα δώσῃ εἰς τὸν ἱπποκόμον τοῦ σταύλου ἵνα λάβῃ τρεῖς ἵππους ἕνα διὰ τὰ κιβώτια καὶ δύο δι' αὐτούς.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Σαλαμανσὰρ μετὰ τοῦ Γάστωνος ἐπορεύοντο πρὸς συνάντησιν τῶν συντρόφων των, τοὺς ὁποίους εὑρὼν διέταξεν αὐτοὺς νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι.

Ὁδοιπορήσαντες ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας ἔφθασαν εἰς τὸ δάσος ἔνθα σήμερον κεῖται τὸ χωρίον Σάπιμοντ.

Ὁ ἀρχηγὸς Σαλαμανσὰρ διέταξε τοὺς συντρόφους του νὰ ἀφιππεύσωσι καὶ καταβιβάσωσι τὰ κιβώτια ἐκ τῶν ζώων καὶ δέσῃ ἕκαστος τὸν ἵππον του εἰς ἓν δένδρον.

Ἦτο ἡ ὥρα δύο μετὰ μεσημβρίαν ὅτε εἶχον φθάσει εἰς τὸ δάσος.

Ὁ Σαλαμανσὰρ εἶπεν εἰς τοὺς συντρόφους του, ἀφοῦ ἑτοιμάσωσι τὰ ὅπλα των νὰ γευματίσωσι, μετὰ τὸ γεῦμα διέταξεν αὐτοὺς νὰ ἀνοίξωσι τὰ δύο κιβώτια καὶ λάβωσι πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς ἐργαλεῖα, καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὸ μέρος τοῦ δάσους ἔνθεν διήρχετο ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμή

Ὁ Σαλαμανσὰρ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του σιδηροδρομικὸν δρομολόγιον, καὶ ὑπελόγισε τὸν χρόνον ὅστις τῷ ἔμενεν ἀφ' ἧς ὥρας θὰ διήρχετο ἡ ἁμαξοστοιχία τῆς Μασσαλίας, ἥτις θὰ συνήντα τὴν ἁμαξοστοιχίαν τῶν Παρισίων ἐν τῷ σταθμῷ τῆς Λυών.

Εὗρεν δὲ ὅτι τῷ ἔμεινεν καιρὸς τριῶν ὡρῶν.

Μετὰ τρεῖς ὥρας εἶδον διερχομένην δι' ἀστραπιαίας ταχύτητος καὶ βραδυγδούπου τροχαλισμοῦ τὴν ἁμαξοστοιχίαν.

Εὐθὺς ὡς διῆλθεν αὕτη ὁ Σαλαμανσὰρ παρατηρήσας τὸ ὡρολόγιόν του, εἶδεν ὅτι ἦτο ὀγδόη ὥρα τῆς νυκτὸς, καὶ τῷ ὑπελείποντο τρεῖς ὧραι διὰ τὴν ἁμαξοστοιχίαν τῶν Παρισίων ἐν τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκετο ὁ τραπεζίτης Βερνεούιλ-δὲ Μορλὰντ· προσκαλέσας δὲ ἕνα ἐκ τῶν συνεταίρων του ὀνομαζόμενον Φραγκίσκον, τῷ εἶπε:

— Πάρε αὐτὴν τὴν ταμβακοθήκην, καὶ παρατήρησε ὅτι ἔχει δύο πυθμένας, ἀνοίγεται ἀπὸ δυο μέρη.

— Τὸ βλέπω.

— Τὸ ἓν μέρος ἔχει ἕνα κόκκινο σταυρό, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα.

— Εἶναι τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ προσφέρῃς εἰς τὸν φύλακα.

— Καὶ θὰ τῷ δώσω μία *πρέζα* ;

— Μάλιστα.

— Ἐννόησα, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ὁ ταμβάκος αὐτὸς περιέχει ναρκωτικόν.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Σαλαμανσάρ.

Δώσας δὲ ἐν τάχει καὶ ἄλλας τινὰς ὁδηγίας ἔπεμψεν αὐτόν.

Ὁ δὲ Βῆλος μετὰ τοῦ Λεονταρᾶ καὶ τῶν ἑτέρων συντρόφων του, διὰ τῶν ἐργαλείων, ἐντὸς δύο ὡρῶν ἀπέκοψαν, ἐκ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς δύο σιδηρᾶς ῥάβδους ἔχουσα ἑκάστη μῆκος δεκαπέντε μέτρων.

Μετὰ ταῦτα ὁ Σαλαμανσὰρ ἔπεμψε τοὺς συντρόφους του, εἰς τὸ μέρος ἔνθα εἶχον τὰ κιβώτια διὰ νὰ ἐνδυθῶσιν διὰ τῶν ἐνδυμασιῶν τὰς ὁποίας εἶχεν ἑτοιμάσει ἵνα μὴ ἀναγνωρισθῶσιν.

SISMANOGLIO MEGARO

ΔΘ'.

Φθάσας ὁ Φραγκίσκος ἓν χιλιόμετρον μακρὰν τῆς καλύβης τοῦ σιδηροδρομικοῦ φύλακος ἀφίππευσε.

Δέσας τὸν ἵππον του εἰς ἓν δένδρον ἐπορεύθη πρὸς τὸν φύλακα, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐξήρχετο τῆς καλύβης του ἵνα περιδιαβάσῃ ἐπὶ τῆς γραμμῆς, εἰς τὸν ὁποῖον πλησιάσας ὁ Φραγκίσκος, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ πυρεῖα, ἵνα ἀνάψῃ τὸ σιγάρον, ὅπερ ἐκράτει εἰς χεῖράς του.

Ἐρευνῶν ὁ φύλαξ ὅπως τὸν δώσῃ πυρεῖα, ὁ Φραγκίσκος ἐξήγαγε τὴν ταμβακοθήκην καὶ ἔλαβε λῆμμα ταμβάκου

— Πάρε εἶπεν εἰς τὸν φύλακα, ὁ ταμβάκος φέρει τὴν ἀϋπνίαν, καὶ τῷ ἔτεινε τὴν ταμβακοθήκην του, στρέψας αὐτὴν ἐπιτηδείως ἐντὸς τῶν δακτύλων.

Ὁ φύλαξ χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ οὐδὲν εἰσήγαγε τοὺς δακτύλους του, καὶ εἰσέπνευσεν ἐκ διαλειμμάτων τὸ λῆμμα τοῦ ναρκωτικοῦ, ὅπερ ἔλαβεν ἐκ τῆς ταμβακοθήκης.

Εἴκοσι ἔτι εἶχε ποιήσει βήματα ὁ φύλαξ.

Αἴφνης ἠσθάνθη ψῦχος καὶ δὶς περιέσφυγξε τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ τὸ ἐντὸς τοῦ ταμβάκου ναρκωτικὸν ἤρχισε τὴν ἐνέργειάν του.

Ἠσθάνθη τὰς κνῆμας του καμπτομένας καὶ ἐκάθησε· ταὐτοχρόνως ἠσθάνθη ἰσχυρὸν πονοκέφαλον, οἱ δὲ ὀφθαλμοί του ἐκλείσθησαν.

— Τί παθαίνω ; ἐψιθύρισεν.

Προσεπάθησε νὰ ἀποτεινάξῃ τὴν νάρκην τῶν μελῶν του, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη.

Ἡ λιθαργία εἶχε θριαμβεύσει καὶ μετά τινα δευτερόλεπτα ἠκούετο μόνον ὑπόκωφος ρογχαλισμός.

Τότε ὁ Φραγκίσκος ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν.

— Καλὰ σ' ἔχω, τῷ εἶπεν, κοιμήσου τώρα ὅσο θέλεις· ἐδῶ ὁ ἀέρας φυσάει κομμάτι, καὶ θὰ κοιμηθῇς εὐχάριστα.

Πλησιάσας ὁ Φραγκίσκος πλησίον τῆς καλύβης, ἥναψε φανὸν ἔχοντα χρῶμα κίτρινον καὶ ἔθεσεν αὐτὸν πρὸ τῆς καλύβης, εἶτα ἔλαβε λίθον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔδεσε μίαν ἐπιστολὴν ἄνευ φακέλλου περιμένων ὅπως διέλθῃ ἡ ἀμαξοστοιχία τῶν Παρισίων.

Οἱ συνέταιροι τοῦ Σαλαμανσὰρ πορευθέντες μετὰ τοῦ Βήλου εἰς τὸ μέρος, ἐν ᾧ ὑπῆρχον τὰ κιβώτια, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἀνὰ ἓν χιτῶνα μαῦρον καὶ ἀνὰ μίαν περισκελίδα ἐρυθρᾶν, ἀνὰ ἓν πῖλον ψάθινον φέροντα πτερὸν εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος, καὶ προσωπίδα λευκὴν καὶ ἐπανῆλθον πλησίον τοῦ ἀρχηγοῦ, ὅστις ὡς εἶδεν αὐτοὺς δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ, καὶ ἔχαιρε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐνδυμασίας των, τοὺς ὁποίους βλέπων τις θὰ ἐξελάμβανεν ὡς δαίμονας ἐξελθόντας τοῦ Ἅδου.

Ἐνδυθεὶς καὶ αὐτὸς τὰ ἐνδύματα, ἅπερ ἔφερεν εἰς αὐτὸν ὁ Βῆλος, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐρυθρᾶ μὲ προσωπίδα μαύρην, καὶ πῖλον φέροντα εἰς τὰ πλάγια ἀνὰ ἓν πτερόν, δεικνύων οὕτω ὅτι ἦτο ὁ ἄρχων τῶν δαιμόνων ἐκείνων.

Προσκαλέσας πλησίον του τοὺς συνεταίρους εἶπεν εἰς αὐτούς·

— Τρεῖς ἐξ ὑμῶν μετὰ τοῦ Βήλου, ἅμα ὡς συρίξω θὰ ὁρμήσεται ἐπὶ τῆς ἁτμαμάξης καὶ θὰ δέσητε τὸν ὁδηγὸν αὐτῆς, οἱ δὲ ἕταιροι θὰ ἔλθετε μετ' ἐμοῦ, ἵνα συλλάβωμεν ἐκείνους, τοὺς ὁποίους θὰ μᾶς δείξῃ ὁ Ἕρρικος.

Ἀφοῦ πρῶτον ἐξέλεξεν τρεῖς, οἵτινες θὰ εἰσόρμουν μετὰ τοῦ Βήλου ἐπὶ τῆς ἁτμαμάξης ἐτοποθέτησεν αὐτοὺς ὄπισθεν τῶν δένδρων, τῶν εὑρισκομένων πλησίον τῆς γραμμῆς, παραγγέλων αὐτοὺς ἵνα πρὶν ἢ δώσει τὸ σύνθημα, ὅπερ θὰ εἶναι εἷς πυροβολισμὸς νὰ μὴ πυροβολήσῃ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν.

Ἦτο μεσονύκτιον ὅτε ἠκούσθη ὁ γδοῦπος τῆς ἐρχομένης ἁμαξοστοιχίας ἐκ Μασσαλίας. Αὕτη ἔβαινε μὲ ταχύτητα ἑξήκοντα χιλιομέτρων καθ' ὥρων.

Φθάσασα ἡ ἁμαξοστοιχία πλησίον τῆς καλύβης, ὁ Φραγκίσκος ἔρριψε τὸν λίθον μετὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐπὶ τῆς ἁμαξοστοιχίας κράζων·

— Στῆθι, στῆθι.

Ὁ λίθος ἔθραυσε τὴν ὕελον ἑνὸς τῶν διαμερισμάτων τῆς πρώτης θέσεως κτυπήσας καὶ ἕνα ἐπιβάτην ἐπὶ τοῦ γόνατος, ὅστις ἤρξατο κραυγάζων εἰς βοήθειαν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ἄγγλος ἐκ τοῦ διαμερίσματός του ἐπορεύθη πρὸς ἕτερον διαμέρισμα καὶ ἤρξατο κράζων τοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες πλησιάσαντες ἔδειξε πρὸς αὐτοὺς τὴν ἐπιστολὴν λέγων·

— Ἡ ὁδὸς εἶναι χαλασμένη καθὼς γράφει ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔρριψεν ὁ φύλαξ τῆς καλύβης πρὸ τῆς ὁποίας ἔχομεν διέλθει τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ἀναγνώσας αὐτὴν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἁμαξοστοιχίας, εἰδοποίησε τὸν ἁμαξοστασιάρχην περὶ τοῦ συμβάντος, ὅστις ἐκράτησε τὴν ὁρμὴν τῆς ἁτμαμάξης βαίνων μὲ βραδύτητα δέκα χιλιομέτρων καθ' ὥραν.

Μόλις εἶχε διέλθει τὰ δύο χιλιόμετρα καὶ αἴφνης ἡ ἁμαξοστοιχία ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς γῆς μὴ κινουμένη πλέον, ἀλλὰ μόνον ἠκούοντο οἱ τροχεροὶ κτύποι τῶν συγκρουομένων ἁμαξῶν, καὶ αἱ φωναὶ τῶν ἐπιβατῶν, οἵτινες εἶχον πάντες κατα-

λυφθῇ ὑπὸ πανικοῦ. Ἐν τῷ ἅμα ὁ ὁδηγὸς τῆς ἁμαξοστοιχίας ἤνοιξε τὸν σωλῆνα τοῦ ἀτμοῦ.

Αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῶν κλαυθμῶν καὶ τῶν κραυγῶν τῶν ἐπιβατῶν ἠκούσθη ὀξεῖς συριγμός.

Τέσσαρες ἄνδρες ἔνοπλοι εἰσόρμησαν ἐκ τοῦ δάσους ἐπὶ τῆς ἀτμαμάξης τῆς ἁμαξοστοιχίας, συνέλαβον τὸν ὁδηγὸν καὶ ἔδεσαν αὐτὸν παρὰ τῷ κορμῷ ἑνὸς δένδρου, ἕτεροι δὲ εἴκοσι ἐξελθόντες ἔνοπλοι ὥρμησαν ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Σαλαμανσάρ.

Οἱ ἐπιβάται ἐκτὸς τοῦ φόβου, ὃν εἶχον λάβει ἐκ τῆς ἐξωκλήσεως τῆς ἁμαξοστοιχίας εἰδόντες τοὺς κακούργους μὲ τὸν ἄγριον ἐκεῖνον μετημφιεσμὸν ἐνόμισαν ὅτι εἶχον ἐξέλθει οἱ δαίμονες τοῦ Ἅδου ὅπως λάβωσιν αὐτοὺς ἐν τῇ κολάσει.

Ἁπάντων γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν οἱ ὀδόντες συνεκρούοντο ἐκ τοῦ φόβου, ὅπου εὑρίσκετο ὁ Βερνοὺιλ μετὰ τῶν γονέων καὶ προσκεκλημένων φίλων του.

Συνέλαβε τὸν ἐν τῷ διαμερίσματι τούτῳ εὑρισκόμενον Ἄγγλον ἐκ τοῦ τραχήλου, ἀνέτρεψεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ σανιδώματος τῆς ἁμάξης καὶ ἐξαγαγὼν πολύκροτον ἐκ τῆς ζώνης του, εἶπε·

— Δύο λεπτὰ σοὶ δίδω διορίαν διὰ νὰ μὲ εἴπῃς εἰς ποῖον διαμέρισμα εὑρίσκεται ὁ τραπεζίτης Βερνούιλ καὶ οἱ γονεῖς του, εἰδ' ἄλλως θὰ σὲ στείλλω νὰ κάμῃς ἕνα γῦρο εἰς τὸν Παράδεισο.

Ὁ Ἄγγλος ἤρξατο ἐκλιπαρῶν αὐτὸν ὅπως φεισθῇ τῆς ζωῆς του λέγων εἰς αὐτόν·

— Ἄφησέ με νὰ ἐγερθῶ καὶ θὰ σὲ τὸν δείξω.

Ὁ Σαλαμανσὰρ ἀφῆκε αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ, ὅστις ἔδειξεν πρὸς αὐτὸν τὸν τραπεζίτην μετὰ τῶν γονέων του.

Τότε ὁ Σαλαμανσὰρ διέταξε τοὺς συντρόφους του νὰ ἀπαγάγωσι ἐκ τοῦ διαμερίσματος τῆς ἁμαξοστοιχίας τὸν Βερνούιλ καὶ τοὺς γονεῖς του

Μ'.

Ὁ Βερνούιλ βλέπων τοὺς γονεῖς του ἀπαγομένους ἤρξατο κλαίων καὶ παρακαλῶν τὸν Σαλαμανσὰρ διὰ νὰ ἀφήσῃ τοὺς γονεῖς του καὶ λάβῃ μόνον αὐτόν.

Ὁ Σαλαμανσὰρ παρ' ὅλας τὰς παρακλήσεις τοῦ Βερνούιλ ἀπήγαγεν αὐτὸν μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός του, καὶ ἔπεμψεν αὐτοὺς μετὰ ὀκτὼ συντρόφων καὶ τοῦ Βήλου εἰς τὸ μέρος ἔνθα εἶχον τοὺς ἵππους, καὶ ἠνάγκασαν αὐτοὺς νὰ λάβωσι ἀνὰ ἓν ποτήριον οἴνου λέγων εἰς αὐτοὺς ὁ Βῆλος ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ ἔθιμον αὐτῶν, ὅπερ ὡς ἔπιον ἀπεκοιμήθησαν.

Οἱ ὑπάλληλοι τῆς σιδηροδρομικῆς ἁμαξοστοιχίας ὡς εἶδον τοὺς λῃστὰς διὰ τῆς ἀγρίας ἐκείνης ἐνδυμασίας, φέροντες ἐπὶ τοῦ στήθους δύο σειρὰς σφαιρῶν καὶ ἀνὰ ἓν ὅπλον Λεροσὲ, ἔκριναν φρόνιμον νὰ μὴ ἀντισταθῶσιν οὐδόλως, ἀλλὰ νὰ περιμείνωσιν ἵνα ἴδωσι τί θὰ ἀποβῇ τὸ τέλος, καὶ πληροφορήσωσι μεταβαίνοντες εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν τὰ καθ' ἕκαστα.

Ὁ Σαλαμανσὰρ ὑπολογίσας τὴν ὥραν, ἥτις ἐχρειάζετο ὅπως φθάσωσιν οἱ συνέταιροί του μετὰ τῶν αἰχμαλώτων εἰς τὸ μέρος ἔνθ. εἶχον τοὺς ἵππους, ἀφῆκε τὴν ἁμαξοστοιχίαν λέγων εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐπιβάτας αὐτῆς·

— Ὅστις θελήσει νὰ μὲ παρακολουθήσῃ καὶ φανῇ περίεργος διὰ νὰ μάθῃ ποῦ θὰ μεταβῶμεν, ἂς γνωρίσῃ τὴν τύχην, ἥτις τὸν περιμένει.

Θὰ κρεμασθῇ ἐκ τῶν χειρῶν ἐπί τινος δένδρου, καὶ ἀφοῦ ἀλειφθῇ διὰ πετρελαίου, θὰ ἀναφθῇ χρησιμεύων ὡς θέαμα καὶ διασκέδασις ἐμοῦ καὶ τῶν συντρόφων μου.

Ὅστις λοιπὸν ἐξ ὑμῶν ἐπιθυμεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὸν θάνατον τοῦτον ἂς μὲ παρακολουθήσῃ.

Ταῦτα εἰπὼν καὶ συρίξας ἀνεχώρησε διὰ μέσου τῶν δένδρων.

Μετὰ δέκα λεπτὰ συναντήσας τοὺς ὀκτὼ συντρόφους του μετὰ τοῦ Βήλου, οἱ ὁποῖοι κατέκλιναν τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους ἐντὸς τῶν κιβωτίων, καὶ ἱππεύσαντες ἐπορεύοντο εἰς τὸν πύργον.

Ὁ διοπτροφόρος Ἄγγλος ἐπιβάτης, ὅτε εἶδε πλησιάζοντας τοὺς δύο ἄλλους

ἐπιβάτας, τοὺς ὁποίους εἴχομεν ἴδει ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τῆς Μασσαλίας ἐπιβιβαζομένους εἰς τὴν δευτέραν θέσιν πρὸς τὸ διαμέρισμα, ἐν ᾧ εὑρίσκοντο οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς τοῦ Βερνούιλ κλαίοντες καὶ ὀδυρόμενοι, εἶπεν πρὸς αὐτούς·

— Λοιπόν, κύριοι, ἐπιστεύσατε αὐτοὺς τοὺς θρασσυδείλους λῃστὰς, οἵτινες ἠπείλησαν ἡμᾶς διὰ τοιούτων φοβερισμῶν, ὅτι εἶναι ἱκανοὶ νὰ πράξωσί τοιοῦτον τι;

Ἐὰν ὑπάρχῃ κανεὶς ἄλλος μὲ τὴν γνώμην μου, θὰ μεταβῶμεν ἵνα εὕρωμεν τὸ κρυσφύγετον τῶν κακούργων τούτων, καὶ οὕτω λαμβάνοντες μεθ' ἡμῶν τὴν ἀστυνομίαν δυνηθῶμεν νὰ τοὺς συλλάβωμεν.

— Ἡμεῖς θὰ σὲ ἀκολουθήσωμεν, εἶπον οἱ δύο ἐπιβάται, καὶ ἂν πρόκειται ἀκόμη νὰ μᾶς δέσωσι πρὸ τοῦ στομίου τοῦ τηλεβόλου.

Πάντες οἱ ἐπιβάται παρεκάλουν τὸν Ἄγγλον νὰ παραιτηθῇ τοῦ σκοποῦ του, ὁ ὁποῖος πκρ' ὅλας τὰς προτροπὰς καὶ συμβουλὰς τῶν ταξειδιωτῶν, ἀνεχώρησε λέγων εἰς αὐτοὺς, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας θὰ συλλάβῃ πάντας τοὺς ἀθλίους τούτους κακούργους.

Πάντες ἐθαύμασαν τὴν ἀνδρείαν καὶ τόλμην αὐτοῦ τε καὶ τῶν δύο ἐπιβατῶν.

Καθ' ὁδὸν εἷς ἐκ τῶν δύο εἶπεν εἰς τὸν ἄγγλον·

— Μωρὲ δουλειὰ ποῦ σὲ τὴν καταφέρανε· ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ γνωρίσω κανένα ἀπὸ αὐτούς.

— Καὶ σὺ Ἐρρῖκε, εἶπεν ὁ ἕτερος πρὸς τὸν ἄγγλον, ὅστις δὲν ἦτο ἄλλος τίς ἢ ὁ συνέταιρος τοῦ Σαλαμανσὰρ, τὸν ὁποῖον βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι θὰ ἀνεγνώρισαν, τί καλὰ ποῦ τὴν κατάφερες.

— Θαρροῦσα ποῦ ἤμουν 'ς τὰ Παρίσια εἰς τὸ θέατρο τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου» κι' ἔβλεπα τὸ θεατρίνο Δαρβὲλ μὲ τὴν καπελαδοῦρα καὶ μὲ τὰ γιαλιὰ νὰ παραστείνῃ ποῦ κι' αὐτὸς ἂν ἤτανε δὲν θὰ τὰ κατάφερνε σὰν κι' ἐσένα.

— Μωρὲ κουταμάρα ποῦ σοῦ τὴν εἶχαν ποῦ νὰ μὴ γνωρίζουν φύτρα γαλλικὰ ἀπὸ ἐγγλέζικα. Σωστὴ φύτρα ἐγγλέζικη γίνεται ποτὲς ἀγγλική; Ἔχει ἀκόμη ἐξυπνους βλέπω 'ς τὰ Παρίσια. Ἔ, τί λές Ἐρρῖκε;

Ὁ Ἐρρῖκος εἰς ὅλα ταῦτα ἐγέλα.

— Ἔ, καὶ νά 'ξερε τώρα κανένας, εἶπεν ὁ ἕτερος, μὲ τί καρδιὰ ὁ κύριος Βαλάρης περιμένει τὸν γαμβρόν του, καὶ ποῦ νὰ ξεύρῃ ποῦ κοιμᾶται ἥσυχα μὲς τὸ κιβώτιο.

Καὶ νὰ ἤξευρε μὲ τί λαχτάρα φυλάγει ἡ κόρη του τὸν ἄνδρα ποῦ ἤθελε νὰ πάρῃ, ἀλλὰ ἴσως εἶναι ἡ τύχη της καὶ τὸν πάρει πάλιν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος ἔνθα εἶχεν ἀφήσει ὁ Σαλαμανσὰρ τρεῖς ἵππους διὰ νὰ ἱππεύσωσιν οἱ συνέτεροί του, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἱππεύσαντες ἔρθασαν τοὺς συνεταίρους των, μετὰ μιᾶς ὥρας ὁδοιπορίαν.

Ὁ Σαλαμανσὰρ ἠρώτησεν αὐτοὺς τίνι τρόπῳ ἠδυνήθησαν νὰ ἀπέλθωσι, καὶ τί ἐντύπωσιν εἶχον ἀφήσει εἰς τοὺς ἐπιβάτας καὶ ὑπαλλήλους τῆς ἁμαξοστοιχίας, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἕρρικος διηγήθη πάνθ' ὅσα εἴχομεν ἀναγνώσει.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν λῃστῶν, οἱ ὑπάλληλοι ἔλυσαν τὸν ὁδηγὸν τῆς ἀτμαμάξης, ὅστις μετὰ περίπατον ἡμισείας ὥρας ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις του.

Πλησιάσας τὴν ἀτμάμαξαν παρετήρησεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπαναθέσωσι τὰς δύο ἁμάξας μετὰ τῆς ἀτμαμάξης, αἵτινες εἶχον ἐκτροχιασθῆ εἰς τὴν θέσιν των, καὶ ἐπερίμενε τὴν βοήθειαν, ἥτις θὰ ἤρχετο βεβαίως μετὰ τρεῖς τοὐλάχιστον ὥρας ἐκ τῆς πόλεως Λυών.

Μετὰ τρεῖς ὥρας τηλεγράφημα ἀπευθύνετο ἐκ τοῦ σταθμοῦ τῆς πόλεως Τρόβαν ἐρωτῶν τὸν σταθμάρχην τῆς Λυὼν τὸ αἴτιον τῆς βραδύτητος τῆς ταχείας ἁμαξοστοιχίας, προμαντεύων δυστύχημά τι, καὶ ὁ ὁποῖος ἐπληροφόρει αὐτὸν ὅτι ἡ ἁμαξοστοιχία ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Λυὼν εἰς τὰς δέκα καὶ εἰκοσιπέντε, καὶ ὅτι ἤθελε διέλθει πρὸ ἡμισείας ὥρας, ὅπερ σημαίνει ὅτι συνέβη δυστύχημά τι, καὶ διέταξεν ὅπως κρατήσωσι τὴν εἰς τὰς τέσσαρας καὶ πενῆντα διερχομένην ἁμαξοστοιχίαν, ἕως ὅτου τὸν εἰδοποιήσωσι.

Ὁ σταθμάρχης τῆς Λυὼν λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ ἐντὸς μιᾶς ἀτμαμάξης, τρεῖς μηχανικοὺς, τέσσαρας ὑπαλλήλους, ἕνα ἰατρὸν, καὶ ὅσα ἐργαλεῖα ἐχρειάζοντο πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τῆς γραμμῆς, ἀνεχώρησαν διευθυνόμενοι εἰς Τρουάιγ βαίνοντες μὲ βραδύτητα καὶ ἐρωτῶντες εἰς ὅλους τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς πρὸ τῶν ὁποίων διῆρχοντο, ἐὰν διῆλθεν ἡ ταχεῖα ἁμαξοστοιχία, παρατηροῦντες οἱ μηχανικοὶ ἐὰν ἐφαίνετο μακρόθεν σημεῖον τι καὶ ἐρωτῶντες συνάμα τοὺς φύλακας τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.

ΜΑ΄.

Φθάσαντες μέχρι τῆς καλύβης τοῦ φύλακος, ὃν εἶχομεν ἰδεῖ πίπτοντα ἀναίσθητον ἐκ τοῦ ταμβάκου, ὃν εἶχεν ροφήσει ἐκ τῆς διπλῆς ταμβακοθήκης τοῦ Φραγκίσκου, κατῆλθον τῆς ἁμάξης καὶ ἐπλησίασαν τὴν καλύβην τοῦ φύλακος. Μὴ εὑρόντες ὅμως αὐτὸν ἤρξαντο ἐρευνῶντες εἰς τὰ πέριξ, τὸν ὁποῖον καὶ εὗρον εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα βημάτων κείμενον ἀναίσθητον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ ἰατρὸς πλησιάσας καὶ παρατηρήσας αὐτὸν διατελοῦντα ἐν καταστάσει μέθης, ἤρξατο κινῶν αὐτὸν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος.

— Νομίζω, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, ὅτι τὸν ἐπότισαν ναρκωτικόν τι.

Ὁ σταθμάρχης μετέβη πάραυτα πρὸς ἐξέτασιν τῆς καλύβης τοῦ φύλακος. Κατ' ἀρχὰς μὴ εὑρόντες οὐδὲν ὑποπτον ἠπόρουν πόθεν ἔλαβε τὸ ναρκωτικὸν, ὅτε εἷς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων, τοὺς ὁποίους εἶχον μεθ' ἑαυτῶν, προσκαλέσας τὸν σταθμάρχην καὶ τοὺς λοιποὺς ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς τὸν κίτρινον φανὸν τὸν ὁποῖον μέχρι τοῦδε δὲν εἶχον παρατηρήσει.

Ἐκ τούτου ἠννόησαν ὅτι θὰ συνέβη κακούργημα ἐκ μέρους λῃστῶν κατὰ τῆς ἁμαξοστοιχίας, καὶ ἀφοῦ μετέφερον τὸν κοιμώμενον φύλακα εἰς τὴν καλύβην του, ἀφήσαντες ἕνα ἐκ τῶν ὑπαλλήλων εἰς τὴν θέσιν του ἀνεχώρησαν.

Αἴφνης εἶδον μακρόθεν δύο φανοὺς ἐρυθροὺς μένοντας ἀκινήτους, καὶ πλησιάσαντες ἔμαθον παρὰ τῶν ὑπαλλήλων τὰ διατρέξαντα περὶ τῆς ἁμαξοστοιχίας.

Ὁ σταθμάρχης ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομίαν τῆς πόλεως Διζὸν, καὶ ἀφηγήθη τὴν ἐπίθεσιν τῶν λῃστῶν καὶ τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ τραπεζίτου Βερνούιλ μετὰ τῶν γονέων του.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ ἀστυνόμος, πάραυτα εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομίαν τῶν Παρισίων καὶ τῆς Μασσαλίας περὶ τοῦ γεγονότος τούτου.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ τῶν Παρισίων ἀστυνομία εἰδοποίει τὰς πέριξ πόλεις ἵνα προβῶσιν εἰς καταδίωξιν τῶν λῃστῶν, ἡ συμμορία τοῦ Σαλαμανσὰρ μετὰ τῶν αἰχμαλώτων της εὑρίσκετο ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς πόλεως Σαβλὲ, ἔνθα διέταξεν αὐτοὺς νὰ καταβιβάσωσι τὰ κιβώτια ἐκ τῶν ζώων διὰ νὰ προγευματίσωσι.

Ὁ σταθμάρχης τῆς Λυὼν μετὰ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐκεῖ εὑρισκομένης ἁμα-

ξοστοιχίας ἐρευνήσαντες εἰς τὰ πέριξ, εὗρον τὰς σιδηρᾶς ῥάβδους, ἃς εἶχον ἀποκόψει οἱ λῃσταί.

Τοποθετήσαντες τὴν ἀτρόμαξαν μετὰ τῶν δύο ἑτέρων ἁμαξῶν, αἵτινες εἶχον ἐκτροχιασθῇ, προσήρμοσαν τὰς σιδηρᾶς ῥάβδους ἵνα ἡ ἁμαξοστοιχία ἐκτελέσῃ τὸ ταξείδιόν της εἰς Παρισίους.

Τὴν ἡμέραν τῆς κυριακῆς, ἡ δεσποινὶς Σουζάννα εὑρίσκετο ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πατρός της.

Ἡ νεόνυμφος ἦν περιβεβλημένη ἐσθῆτα ἐκ μετάξης καὶ δὲν τῇ ὑπελείπετο ἄλλο τι πρὸς συμπλήρωσιν τῆς γαμηλίου περιβολῆς της ἢ ἡ ἐπίθεσις τοῦ πέπλου καὶ ἡ ἐν τῇ πλευρᾷ προσάρτησις τῆς ἀνθοδέσμης.

Ὁ μαρκήσιος, ὅστις ἐπηγενοήρχετο ἦν ὠχρὸς καὶ λίαν τεταραγμένος

— Τοῦτο εἶναι ἀνεξήγητον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἀνεξήγητον ! Ἡ ὥρα εἶναι δέκα καὶ τέταρτον καὶ ὁ Βερνούιλ ἔπρεπε νὰ εὑρίσκεται ἐδῶ πρὸ ἡμισείας ὥρας. Ἡ ἁμαξοστοιχία φθάνει εἰς τὰς δέκα καὶ τέταρτον Οἱ προσκεκλημένοι εἶναι πάντες ἐδῶ, ψιθυρίζουν μεταξύ των καὶ εἶδον μάλιστα μερικοὺς ἐξ αὐτῶν νὰ ὑπομειδιῶσι χαιρεκάκως πάντοτε ὑπάρχουν τοιοῦτοι ἄνθρωποι ἐπωφελούμενοι τῆς ἀνίας τῶν ἄλλων, μάλιστα δὲ καὶ τὰς στενοχωρίας ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ὀνομάζουν φίλους των ἵνα τοὺς μυκτηρίσωσι

Ἡ Σουζάννα ἐννοοῦσα ὅτι ἔκτακτόν τι συνέβη, ἔχαιρεν ἐκ μέσης καρδίας, παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν ὅπως φέρῃ πρόσκομμά τι εἰς τὸν γάμον καὶ οὕτω δυνηθῇ νὰ σιζευχθῇ τὸν προσφιλῆ αὐτῆς Βίκτωρα Μαλτεσέρ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Βερνούιλ εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς τὸν πύργον τῆς Σάμπελ.

Τὴν ἑσπέραν τῆς Κυριακῆς ὁ Σαλαμανσὰρ μετὰ τῆς συμμορίας καὶ τῶν αἰχμαλώτων αὐτοῦ ἔφθασεν εἰς τὸν πύργον. Ἡ συμμορία ἀφίππευσεν. Τρεῖς ἐκ τῶν συντρόφων κατεβίβασαν ἐκ τῶν ζώων τὰ κυβώτια εἰς τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ὁ τραπεζίτης Βερνούιλ μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός του, καὶ τὰ εἰσήγαγον ἐντὸς τοῦ πύργου.

Προσκαλέσας ὁ ἀρχηγὸς τὸν ἰατρὸν τῆς συμμορίας διέταξεν αὐτὸν νὰ ἀφυπνήσῃ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ὁδηγήσει αὐτοὺς ἐν τῷ εὐπρεπεισμένῳ θαλάμῳ.

Προσκαλέσας δὲ καὶ ἕνα ἕτερον ἐκ τῶν συντρόφων του, ὅστις εἶχεν ὑπηρετήσει εἰς διάφορα ξενοδοχεῖα ὡς τραπεζοκόμος, διέταξεν αὐτὸν νὰ ἑτοιμάσῃ ἀρίστην τράπεζαν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ὑπηρέτῃ τοὺς αἰχμαλώτους ὅπως δειπνήσωσι.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ οἱ αἰχμάλωτοι οἵτινες ἦταν νήστεις ἀπὸ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ὑπνώσαντες ἐπὶ δέκα ὀκτὼ ὥρας ἐν τοῖς κυβωτίοις, καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἤλπιζον νὰ εὕρωσι τόσον ἡδύτατα φαγητὰ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δαιμόνων ἐκείνων ὡς,

τοὺς ὀνόμαζον ἐκ τῆς ἐνδυμασίας των, μ' ὅλον τὸν φόβον καὶ τὴν ἀποστροφὴν ἣν ἠσθάνοντο ἐδείπνησαν μετὰ μεγάλης ὀρέξεως.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Σαλαμανσὰρ εἰσῆλθεν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ εὑρίσκετο ὁ Βερνουίλ καὶ οἱ γονεῖς, του, εἰς τὸν ὁποῖον εἶπεν νὰ καθήσῃ πρὸ τοῦ γραφείου.

— Πρὶν ἢ γράψῃς ἀπροκρίθητε εἰς μίαν ἐρώτησιν.

Πόσα ἑκατομμύρια φράγκα ἔχεις ἐν τῇ τραπέζῃ σου ;

— Ἑξήκοντα, ἀπεκρίθη ὁ Βερνούιλ.

— Ἐγνώριζον τοῦτο, ἤθελον μόνον νὰ δοκιμάσω τὴν εἰλικρίνειάν σου.

Πρῶτον μάθε ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα πρέπει νὰ ἔλθωσιν ἐνταῦθα ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιβραδύνσεως, διότι ἄλλως, ὡς σοὶ εἶπον, πρέπει νὰ συστήσῃς τὴν ψυχήν σου εἰς τὸν διάβολον.

Ὁ Σαλαμανσὰρ ἤρξατο ὑπαγορεύων οὕτω.

«*Κύριε Σάρλεμαν.*

«Εὑρίσκομαι αἰχμάλωτος μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός μου εἰς τὰς χεῖρας ἀνδρῶν, οἵτινες μὲ ζητοῦσι λύτρα δέκα ἑκατομμύρια φράγκα εἰς τραπεζογραμμάτια.

»Σὲ παρακαλῶ πέμψον τὰ χρήματα χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν ἀστυνομίαν περὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, καὶ ὅσον δύνασαι ταχέως διότι μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας θὰ ἦναι ἀνωφελῆ, καὶ θὰ γίνῃς αἴτιος ἵνα ἀποθάνωμεν φρικτὰ ὑποφέροντες βάσσανα.

»Ὡς φθάσῃ ἡ ἐπιστολὴ θέσον τὰ χρήματα ἐντὸς κιβωτίου καὶ πέμψον αὐτὰ εἰς Φάλμουθ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸν κύριον Οὐέσβουρν Οὔσδμαν, ὁδὸς Τραλφαλγὰρ ἀριθ. 6825.

Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα πρέπει νὰ εὑρίσκονται ἐντὸς δέκα ἡμερῶν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου Οὐέσβουρν Οὔσδμαν, διότι ἄλλως δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ λυτρωθῶ οὔτε ἐγὼ οὔτε οἱ γονεῖς μου.

15 Ἰδιοκτήτης καὶ γενικὸς διευθυντὴς

Βερνούιλ-δὲ-Μορλάντ.

Ὁ Βερνούιλ ἔγραψεν εὐπειθῶς ὑπὸ τὴν ὑπαγόρευσιν τοῦ Σαλαμανσάρ.

— Αὐτὸ εἶναι μόνον ;

— Τώρα θέσατε τὴν ὑπογραφήν σας.

Ὁ Βερνούιλ ὑπέγραψεν.

— Δώσατέ μοι λοιπὸν τὴν ἐπιστολήν, εἶπεν ὁ Σαλαμανσὰρ, καὶ λαβὼν αὐτὴν τὴν ἀνέγνωσε.

Ἄριστα, εἶπεν ὁ Σαλαμανσάρ. Ἐσωκλείσατε ταύτην ἐντὸς φακέλλου, καὶ γράψατε τὴν διεύθυνσιν.

Ὁ Βερνούιλ αὖθις ὑπήκουσεν.

Εἶτα τῷ ἀπέδωκε τὴν ἐπιστολήν, ἣν ὁ Σαλαμανσὰρ ἔθεσεν ἐν τῷ θυλακίῳ του καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θαλάμου.

— Ὅταν ἔλθουν τὰ χρήματα θὰ μᾶς ἀφήσητε νὰ ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν, ἠρώτησεν ὁ Βερνούιλ, μὲ ὕφος μεμιγμένον μετὰ φόβου.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ἅμα φθάσωσι τὰ χρήματα θὰ πέμψω δύο ἐκ τῶν φίλων μου ἵνα σᾶς ὁδηγήσουν καὶ σᾶς προστατεύσουν μέχρι τοῦ μέρους ὅπου θὰ μετκβῆτε.

Ἀπὸ τῆς ὥρας δὲ ταύτης εἶσθε ἐλεύθεροι νὰ περιέρχεσθε ἐν τῷ κήπῳ τοῦ πύργου διὰ νὰ ἀναπνέετε τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ τόπου μας.

Σᾶς προλέγω δὲ μὴ ἀποφασίσητε διὰ νὰ δραπετεύσητε διότι τότε δὲν θὰ δύνασθε πλέον νὰ ἐξέλθητε τοῦ θαλάμου τούτου φρουρούμενοι ἀκαταπαύστως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ἔχετε ἴδει ἐν τῇ ἁμαξοστοιχίᾳ, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἐνθύμησιν ὁ Βερνούιλ κατελήφθη ὑπὸ ῥίγους, ὅ,τι δὲ ζητήσητε θὰ σᾶς δωθῇ καὶ χαιρετήσας ἐξῆλθεν.

Ἦτο Δευτέρα, ὁ κύριος Σάρλεμαν εὑρισκόμενος ἐν τῷ τραπεζητικῷ καταστήματι τοῦ Βερνούιλ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν *Μικρὰν ἐφημερίδα* τῶν Παρισίων, ἧς ἦτο συνδρομητὴς καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς.

Κακούργημα διεπράχθη τὴν νύκτα τοῦ σαββάτου ὑπὸ μιᾶς συμμορίας λῃστῶν, οἵτινες ἐξετροχίασαν τὴν ταχείαν ἁμαξοστοιχίαν τῶν Παρισίων, εὐτυχῶς οὐδὲν δυστύχημα συνέβη, ἀλλ' οἱ λῃσταὶ ἀπήγαγον μεθ' ἑαυτῶν τρεῖς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν τῆς πρώτης θέσεως, τὸν τραπεζίτην Βερνούιλ μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός του, οἵτινες ἐπορεύοντο εἰς Μασσαλίαν ἵνα νυμφεύσωσι τὸν υἱόν των.

Τοὺς ὁποίους ἡ ἀστυνομία ἀναζητεῖ καὶ πιστεύωμεν ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τοὺς συλλάβῃ.

Ὁ κύριος Σάρλεμαν φθάσας εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ὀλίγου δεῖν ἡ ἐφημερὶς θὰ ἔπιπτε τῶν χειρῶν του, ἔσπευσε δ' εὐθὺς πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν ἵνα πληροφορηθῇ λεπτομερῶς περὶ τῶν ὅσων διελάμβανε ἡ *Μικρὰ ἐφημερίς*.

Μαθὼν δὲ παρὰ τοῦ ἀρχηαστυνόμου τὰ καθ' ἕκαστα τοῦ γεγονότος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν τράπεζαν σκεπτόμενος πῶς ἠδύνατο νὰ μάθῃ περὶ τοῦ κυρίου του.

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος εἶχε κομίσει τὴν ἐπιστολὴν ἐν τῇ τραπέζῃ ἣν εἶχε γράψει ὁ Βερνούιλ καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ Σαλαμανσάρ.

Τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἷς ὑπάλληλος τῶν γραφείων εἰς τὸν διευθυντήν.

Ἀναγνώσας τὴν ἐπιστολὴν ὁ κ. Σάρλεμαν ἐγένετο ἐκτὸς ἑαυτοῦ μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ Σκεφθεὶς δὲ ὀλίγον, ἀνεκοίνωσε τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἥτις διέταξεν αὐτὸν νὰ περιμένῃ ἐπὶ πέντε ἡμέρας.

Μαθὼν τοῦτο ὁ Βῆλος, εἰδοποίησε περὶ τούτου τὸν Σαλαμανσάρ.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας δευτέρα ἐπιστολὴ ἀπευθυνθεῖσα εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς τραπέζης Σάρλεμαν παρὰ τοῦ Βερνούιλ, τῷ ἐπανελάμβανε νὰ πέμψῃ τὰ χρήματα, διότι ἄλλως θὰ προσθέσωσιν εἰς τὸ ποσὸν καὶ ἕτερα πέντε ἑκατομμύρια, ἐὰν δὲν λάβουν αὐτὰ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν.

Μετὰ τὴν λῆψιν τῆς ἐπιστολῆς, ὁ Σάρλεμαν θέσας τὰ χρήματα ἐντὸς κιβωτίου, ἔπεμψεν αὐτὰ εἰς Φάλμουθ πρὸς τὸν κύριον Οὐέσβουρν Οὔσδμαν, τὰ ὁποῖα λαβόντες ὁ Γέρο Λάμπρος μετὰ τοῦ Σάθα, μετέβησαν εἰς Κολωνίαν, ἔνθα εὗρον τὸν Σαλαμανσάρ ἀναμένοντα αὐτοὺς μετὰ μεγάλης ἀνυπομονησίας.

Ἅμα δὲ εἶδεν αὐτοὺς φέροντας τὸ κιβώτιον, ἐχάρη μεγάλως καὶ λαβὼν τὰ χρήματα κατέθεσεν αὐτὰ εἰς τὴν τράπεζαν «Περτιέων καὶ Σας».

Τηλεγραφήσας εἰς τὸν ἐν Μασσαλίᾳ εὑρισκόμενον Ἀνδρέαν ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν ὑπαχηγὸν Βῆλον περὶ τῆς ἐπανόδου των.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας φθάσαντες εἰς Χάβρην, ἵππευσαν ἐπὶ τῶν ἵππων, οὓς εἶχε στείλει εἰς αὐτοὺς ὁ Βῆλος, καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὸν πύργον.

Ὁ Σαλαμανσάρ μετέβη εἰς τὸν θάλαμον ἔνθα εὗρε τὸν Βερνούλ μετὰ τῶν γονέων του, τοὺς ὁποίους διέταξε νὰ ἑτοιμασθῶσι πρὸς ἀναχώρησιν.

Τὴν ἑσπέραν ὁ Βερνούιλ καὶ οἱ γονεῖς αὐτοῦ συνοδευόμενοι ὑπὸ τριῶν λῃστῶν διηυθύνοντο κατὰ διαταγὴν τοῦ Σαλαμανσάρ εἰς τὴν πόλιν Τρόβαν.

Ἦτο ἡ δευτέρα ὥρα μετὰ μεσημβρίαν ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Βίκτωρ Μαλτεσέρ ἐντῷ μεγάρῳ τοῦ Βαλάρ δὲ Παλιμέρ, ἐνδεδυμένος ὡς νυμφίος, ὅλως περιχαρὴς, τὸν ὁποῖον ὡς εἶδεν ἡ Σουζάννα ἠννόησεν ὅτι κάτι εὐχάριστον δι' αὐτοὺς συνέβη, πλησιάσασα πρὸς τὸν Βίκτωρα, παρέσυρεν αὐτὸν ἰδιαιτέρως. Τότε ὁ Βίκτωρ διηγήθη τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ τραπεζίτου Βερνούιλ.

Ἡ Σουζάννα τοσοῦτον ἐχάρη ὥστε ἐκ τῆς χαρᾶς της δὲν ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Βίκτωρος, εἰς ἣν οὗτος ἔδωκε τὸ φύλλον τῶν «Νέων τῆς Ἡμέρας», ἥτις ἀναγνώσασα περὶ τοῦ συμβάντος τῆς ἀμαξοστοιχίας, περιεπτύχθη τὸν Βίκτωρα θέτουσα φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν ἵνα μείνῃ ἐν τῷ θαλάμῳ ἐκείνῳ, ἐπειδὴ ἔκρινε φρόνιμιν καὶ κατάλληλον τὴν στιγμὴν, ἵνα ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν πατέρα της πρῶτον τὸ δυστύχημα τοῦ Βερνούιλ καὶ κατόπιν νὰ ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτά της.

Ἀφήσασα τὸν Βίκτορα ἐπορεύθη πρὸς συνάντησιν τοῦ πατρός της, τὸν ὁποῖον εὗρεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν προσκεκλημένων. Πλησιάσασα πρὸς αὐτὸν τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ μαρκήσιος βλέπων τὴν θυγατέρα του περιχαρῆ, ἔσπευσε νομίζων ὅτι ἔλαβε πληροφορίαν τινὰ εὐχάριστον ἐκ μέρους τοῦ τραπεζίτου Βερνεούιλ, καὶ εἰσῆλθε μετ' αὐτῆς ἐντὸς δωματίου τινος.

Ἡ Σουζάννα διηγήθη εἰς τὸν πατέρα της τὸ συμβὰν τοῦ τραπεζίτου Βερνεούιλ, δείξας εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἐφημερίδα, ἥτις διελάμβανε τὸν ἐκτροχιασμὸν τῆς ἁμαξοστοιχίας.

Καὶ γονυπετήσασα ἔμπροσθεν τοῦ πατρός της, κλαίουσα τῷ ἐφανέρωσε τὸν ἔρωτά, ὃν ἔτρεφε διὰ τὸν Βίκτωρα.

Ἐννοήσας λοιπὸν ὁ πατήρ της ὅτι ἡ θυγάτηρ του χάριν αὐτοῦ ἐθυσίαζε τὴν ζωήν της, καὶ ἐννοήσας ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος, τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει μετὰ τοῦ Βίκτωρος δὲν ἦτο τυχηρόν, εἶπε πρὸς τὴν Σουζάνναν νὰ προσκαλέσῃ τὸν Βίκτωρα.

Οὗτος παρουσιασθεὶς ἐγονυπέτησεν ἔμπροθεν τοῦ πατρὸς τῆς Σουζάννης καὶ ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα του, τῷ ἐξομολογήθη τὸν ἔρωτά του, παρακαλῶν αὐτὸν ὅπως συγκατανεύσῃ νὰ συζευχθῇ τὴν θυγατέρα του ἀντὶ τοῦ τραπεζίτου Βερνεούιλ.

Ὁ μαρκήσιος εἰς ὅλα ταῦτα ἔμεινεν ἔννεος μὴ γνωρίζων τί νὰ ὑποθέσῃ, πρὸ τοῦ ὁποίου γονυπετήσασα καὶ ἡ Σουζάννα, ἤρξαντο παρακαλοῦντες καὶ οἱ δύο αὐτόν, ὅπως τοῖς δώσει τὴν ἄδειαν ἵνα συζευχθῶσι καὶ ζήσωσιν εὐτυχεῖς.

Ὁ μαρκήσιος ἠρώτησε τὸν νεανίαν πῶς ὀνομάζετο, ἔμαθε δὲ ὅτι ἦτο γόνος τῶν Μαλτεσέρ. Μαθὼν δὲ καὶ παρὰ τῆς θυγατρός του ὅτι ἔφερε καὶ τὸν τίτλον κόμητος, ὑπεκλίθη πρὸ τοῦ Βίκτωρος καὶ ἀνεγείρων αὐτὸν ἐζήτει συγγνώμην παρ' αὐτοῦ.

Μετὰ χαρᾶς δὲ ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὅτι μετ' εὐχαριστήσεως θὰ τῷ ἔδιδε τὴν θυγατέρα του ἐὰν συγκατένευον εἰς τοῦτο καὶ οἱ γονεῖς του.

Ὁ κόμης ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς, ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τοῦ μαρκησίου.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Βίκτωρ ἐγκαταλείψας τὸν μαρκήσιον μετὰ τῆς Σουζάννης, ἐπορεύθη εἰς τὸ μέγαρον, ἔνθα εὑρὼν τὸν πατέρα του ἐγονυπέτησε πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ὁμολόγησεν εἰς αὐτὸν πάνθ' ὅσα γνωρίζομεν.

Μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς τοῦ Βίκτωρος, ὁ μαρκήσιος Βαλάρ δὲ Παλιμέρ λαβὼν τὸν Βίκτωρα μετὰ τῆς Σουζάννης, ἐπορεύθη ἔμπροσθεν τῶν προσκεκλιμένων καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς·

— Ὁ γάμος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐγίνετο σήμερον κατὰ βούλησίν μου, ἕνεκα τοῦ δυστυχήματος, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ ἐμάθετε, εἶναι ἀδύνατον νὰ γείνῃ, καὶ τοῦτο ἦτο θέλησις Θεοῦ, διότι ἡ θυγάτηρ μου χάριν τῆς ἀγάπης, ἣν τρέφει πρὸς ἐμέ, ἐθυσίαζε τὴν ἰδίαν της ζωήν, τὸν ἴδιον αὐτῆς ἔρωτα.

Σήμερον ὅμως μανθάνω παρ' αὐτῆς τὸν νεανίαν, ὃν ἠγάπα, ὅστις εἶναι ὁ κόμης Βίκτωρ Μαλτεσέρ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν θέλησιν, μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρός του, σπεύδω μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς ἵνα δώσω ὡς σύζυγον τὴν προσφιλῆ μου θυγατέρα Σουζάννην.

Τὴν ἑσπέραν τῆς κυριακῆς ἐκείνης, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν ἡ Σουζάννα ἐλάμ-

βανεν ὡς σύζυγον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ἀντὶ τοῦ τραπεζίτου Βερνουήλ δὲ Μορλάντ, τὸν κόμητα Βίκτωρα Μαλτεσέρ.

Ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν αἰχμαλώτησιν τοῦ τραπεζίτου Βερνεούιλ ἅπασα ἡ κοινωνία τῶν Παρισίων καὶ τῆς Μασσαλίας δὲν ὡμίλουν εἰμὴ μόνον τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Βερνούιλ καὶ τῶν γονέων του.

Ὁλόκληρος ἡ ἀστυνομία εὑρίσκετο ἐπὶ ποδὸς ἀναζητοῦσα νὰ ἀνεύρῃ τοὺς κακούργους.

—

Ἐπορεύθη λοιπὸν ὁ Φουκὲ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας καὶ γράψας ἀναφορὰν ἔδωκε ταύτην πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, παρακαλῶν αὐτὸν ὅπως δι' ὀλίγου μισθοῦ κατατάξει αὐτὸν εἰς τὰς τάξεις τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, ὑπισχνούμενος ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ δώσῃ πολλὰς ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἀστυνομίαν συλλαμβάνων τοὺς κακούργους καὶ ἀθλίους ληστὰς οἵτινες ἐλυμαίνοντο τοὺς Παρισίους.

Οὕτω λοιπὸν διὰ μεγάλων προσπαθειῶν καὶ παρακλήσεων ὁ Φουκὲ κατόρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἣν ἐπεθύμει θέσιν.

Ἤρξατο δὲ τὰς ἀναζητήσεις του ἐκ τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων εἰσερχόμενος εἰς τὰ διάφορα ταπίρραγκα ἐξετάζων πάντα λῃστὴν καὶ δολοφόνον τὰ χαρακτηριστικά του, λαμβάνων σχέσεις μετ' αὐτοῦ.

Οὕτω εὑρεύνων καὶ ἐξιχνιάζων κατόρθωσε νὰ σχετισθῇ μεθ' ἑνὸς ἐκ τῶν συντρόφων τοῦ Σαλαμανσὰρ, οἵτινες εὑρίσκοντο εἰς Παρισίους.

Παρακολουθήσας αὐτὸν ἴδεν εἰσερχόμενον εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον ὁ *Τρίχρους Φαρὸς* καὶ συνομιλοῦντα μετὰ τῶν ἑτέρων φίλων του.

Ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης ὁ Φουκὲ ἤρξατο παρακολουθῶν καὶ κατασκοπεύων τοὺς συνεταίρους τοῦ φίλου του, ἀνακαλύψας τὸ μέρος ἔνθα ἐσύχναζον πρὸς συνεδρίασιν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀρχηγοῦ Σαλαμανσὰρ προσπαθῶν ὅπως ἀνακαλύψῃ καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς συμμορίας ταύτης.

Ἡμέραν τινὰ διερχόμενος ὁ Φουκὲ τὸ Βουλεβάρτον εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν Βῆλον ἔν τινι μεγάρῳ.

Ὅστις, ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς οἰκίας εὑρισκόμενον γαλακτοπωλεῖον περιμένων.

Ὁ Φουκὲ ἔμεινεν ἐκστατικὸς σκεπτόμενος τί σχέσεις εἶχεν ὁ εὐγενὴς οὗτος εὐπατρίδης μετὰ τοῦ φαυλεβίου τούτου. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἦλθε διὰ νὰ πράξῃ κακούργημά τι. Ἵνα ἴδῃ καὶ μάθῃ εἰς τί θὰ ἀποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην τοῦ Βήλου. Μετ' ὀλίγον εἶδε τὸν Βῆλον ἐξερχόμενον εἰς τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἦτο ζωγραφισμένη ἡ χαρά.

Ὁ Φουκὲ ἠρώτησε τὴν γαλακτοπώλιδα τίνος ἦτο τὸ ἀπέναντί της εὑρισκόμενον ὡραῖον ἐκεῖνο μέγαρον.

Παρὰ τῆς ὁποίας ἔμαθεν ὅτι ὁ κατοικῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης ἀγοράσας αὐτὴν πρὸ τεσσάρων μηνῶν καὶ ὁ ὁποῖος ὀνομάζετο μαρκήσιος Ραμιζὲρ Μαζατλάν.

Μαθὼν ταῦτα ὁ Φουκὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἐνδιαίτημα αὐτοῦ σκεπτόμενος τί σχέσεις εἶχεν ὁ μαρκήσιος οὗτος μετὰ τοιούτων φαυλοβίων καὶ κακούργων.

Ὑποπτευθεὶς ὅτι ὑπὸ τὸν τίτλον μαρκησίου, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς προσωπὶς ἐκρύπτετο ὄνομα μεγάλου κακούργου προλέγων τὸ ἐνστικτόντου εἰς αὐτὸν ὅτι οἱ κακούργοι οὗτοι ἦσαν οἱ ἀφαιρέσαντες τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν τιμήν του, ἀφέντες εἰς αὐτὸν τὴν αἰσχύνην καὶ τὴν ἀπελπισίαν.

Ὁ Φουκὲ ἐπορεύθη πρὸς τὸν δυευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν ὅπως τὸν δώσῃ βοηθὸν ὑπισχνούμενος εἰς αὐτὸν νὰ ἀνακαλύψῃ μίαν συμμορίαν ἥτις ἔχει ἐκτεταμένους τοὺς κλάδους της εἰς τὰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις τῶν Παρισίων.

Ὁ διευθυντὴς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας ἔδωκεν εἰς αὐτὸν βοηθὸν νέον τινα ὀνομαζόμενον Μοντεζὰρ τὸν ὁποῖον παρήγγειλεν ὁ Φουκὲ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν μαρκήσιον Ραμιζὲρ Μαζατλὰν καὶ νὰ τὸν καθιστᾷ ἐνήμερον τῶν μερῶν ἔνθα συχνάζει.

Μετὰ πέντε ἡμέρας ὁ Μοντεζὰρ ἐπληροφόρησε τὸν Φουκὲ τὴν ἐξαφάνησιν τοῦ Ραμιζὲρ Μαζατλάν.

Μὴ γνωρίζων ὁ Φουκὲ εἰς τί νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἐξαφάνησιν αὐτοῦ ἐπερίμενεν ἐννοῶν ὅτι τρομερόν τι κακούργημα ἐπεφυλάσσετο διὰ τοὺς Παρισίους.

Τρεῖς εἶχον παρέλθει ἡμέραι, ἀφ' ἧς ὥρας εἶχεν πληροφορηθεῖ ὁ Φουκὲ παρὰ τοῦ Μοντεζὰρ τὴν ἐξαφάνησιν τοῦ μαρκησίου Ραμιζὲρ Μαζατλάν.

Ὀκτὼ ἡμέραι μετὰ τὴν ἐξαφάνησιν τοῦ Ραμιζὲρ Μαζατλὰν ὁ Φουκὲ ἀνέγνωσεν ἐν τῇ «Μικρᾷ ἐφημερίδι» τὸ ἐπισόδειον τῆς ἁμαξοστοιχίας, ὅπερ κατέπληξε καὶ κατετάραξε πάντας τοὺς κεφαλαιούχους καὶ ἐμπόρους τῆς Γαλλίας, οἵτινες ἤρξαντο γογγύζοντες κατὰ τῆς ἀστυνομίας δημοσιεύσαντες ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς *Πρωΐας* τὰ ἀκόλουθα·

α'Ἀπὸ ἓξ ἤδη μηνῶν λαμβάνουσι χώραν εἰς Παρισίους γεγονότα τρομερὰ καὶ ἐκπληκτα παρὰ συμμορίας τὴν ὁποίαν ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας, ἥτις διαθέτει μέγαν προϋπολογισμὸν καὶ στρατὸν πρακτόρων εἶναι ἐμπεπιστευμένη εἰς ἀνικάνους, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἀνακαλύψωσι καὶ περιστείλωσι τοὺς λῃστὰς καὶ κακούργους, οἵτινες λυμαίνονται τὴν Γαλλίαν ἢ εἰς δε λοὺς, οἵτινες δὲν θέλουσι νὰ τοὺς γνωρίσωσι.

Ὅλα ταῦτα εἰσὶ σπουδαιότατα, ἀλλ' ἐὰν ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας δὲν ἐρευνήσει, θὰ ἐρευνήσωμεν ἡμεῖς καὶ ὅταν λήξωσιν αἱ ἔρευναί μας θέλομεν θεωρήσει καθῆκον νὰ κοινοποιήσωμεν τῷ δημοσίῳ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀναγνώσας τὴν ἐφημερίδα τῆς *Πρωΐας* ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας κατεταράχθη καὶ ἐγένετο λίαν ἔμφρων τις ἐκ τοῦ ἀπροόπτου ἐκείνου ἄρθρου καὶ λίαν βεβυθισμένος εἰς τὰς σκοτεινωτέρας σκέψεις, εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν Φουκέ.

— Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην θὰ σᾶς ἐπιφορτίσω σπουδαῖαν ὑπόθεσιν

Σᾶς ἐκλέγω μεταξὺ πάντων τῶν μυστικῶν ὑπαλλήλων τῆς ἀστυνομίας νὰ διευκρινήσῃς καὶ ἐξαγάγῃς εἰς πέρας συλλαμβάνων τὴν συμμορίαν ταύτην, ἥτις κρατεῖ αἰχμαλώτους τὸν τραπεζίτην Βερνούιλ μετὰ τῶν γονέων του.

Πρέπει καὶ σήμερον νὰ ἀποδείξῃς τὴν ἀφοσίωσιν, τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμην σου, εἰς σὲ μόνον ἔχω τὴν βάσιν.

Ὁ Φουκὲ ὑπεκλίθη εὐσεβιαίως ὑποσχόμενος ἐντὸς δέκα ἡμερῶν νὰ συλλάβῃ τοὺς κακούργους ἐὰν τῷ δώσῃ τὴν ἄδειαν ἵνα ἐρευνήσῃ τὰ κατάστοιχα τῆς ἀστυνομίας εἰς τὰ ὁποῖα ἐγγράφονται οἱ εἰς Παρισίους ἐρχόμενοι νὰ κατοικήσωσιν, εἰς ὃν ἔδωσεν ὁ διευθυντὴς τὴν ἄδειαν.

Ὁ Φουκὲ ἐπορεύθη εἰς τὸ γραφεῖον ἔνθα καταγράφονται οἱ εἰς Παρισίους ἐρχόμενοι ταξειδιῶται.

Ἐρευνήσας εἰς τὰ κατάστοιχα τοὺς πρὸ τεσσάρων καὶ πέντε μηνῶν ἀφικνουμένους ταξειδιώτας εἰς Παρισίους, ἔμαθεν ὅτι ὁ μαρκήσιος Ραμιζὲρ Μαζατλὰν ἔφθασεν εἰς Χάβρην.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ ὁ Φουκέ.

— Λοιπόν ; τῷ ἠρώτησεν ὁ ἀνώτερος ὑπάλληλος.

— Νομίζω ὅτι κρατῶ μίαν ἀρχὴν τοῦ ὁδηγοῦ μύτου, κύριε διευθυντά.

— Θὰ γράψω τηλεγράφημα ἐπὶ ὀνόματί σας καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ διατάξητε ἵνα τὸ τηλεγράφημα ἀποσταλεῖ ἀμέσως.

— Καλά.

Ὁ Φουκὲ ἔγραψε τὰς ἀκολούθους λέξεις προφέρων ὑψηλοφώνως ἑκάστην λέξιν ἐνῷ ἔγραφεν αὐτήν.

Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Παρισίων τῷ διευθυντῇ τῆς ἀστυνομίας Χάβρης.

Στείλατε ταχέως πληροφορίας διὰ μαρκήσιον Ραμιζὲρ Μαζατλὰν φθάσαντα εἰς Παρισίους πρὸ τεσσάρων μηνῶν. Εἰδήσεις, εἰ δυνατόν, πόθεν κατάγεται καὶ εἰς ποίαν Κομητίαν ὑπηρέτησε.

Ὁ ἀνώτερος ὑπάλληλος ἔκρουσε τὸν κώδωνα καὶ εἶπε εἰς τὸν παρουσιασθέντα ὑπάλληλον

— Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο εἰς τὸ τηλεγραφεῖον γραφεῖον τῆς Ἀστυνομίας, γρήγορα . . .

— Ποῦ θὰ λάβω γνῶσιν τῆς ἀπαντήσεως, κύριε διευθυντά ; ἠρώτησεν ὁ Φουκέ.

— Ἐδῶ. Θὰ διατάξω τὸν γραμματέα μου νὰ σᾶς κοινοποιήσῃ, ἐὰν εἶμαι ἀπών, πᾶν τηλεγράφημα προερχόμενον ἐκ Χάβρης.

Ὁ Φουκὲ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του ἔνθα ἐσκέπτετο ὅτι ὁ ὑπὸ τὸν τίτλον μαρκησίου ἦτο ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας.

Μετὰ μίαν ὥραν εἰσήρχετο εἰς τὸ γραφεῖον.

Ὁ Φουκὲ ἀνέμενε ἐν τῷ καταστήματι τὴν ἔλευσιν τοῦ τηλεγραφήματος περιέχοντος τὰς ἀκολούθους λέξεις·

«Πλοίαρχος Ραμιζὲρ Μαζατλὰν ἄνευ οὐδενὸς τίτλου, φθάσας εἰς Χάβρην ἐπὶ ἰδιοκτήτου πλοίου πρὸ πέντε μηνῶν μὲ πλήρωμα τριάκοντα καὶ πέντε ναυτῶν.»

»Τὸ ὁποῖον μετὰ ἕνα μῆνα ὁ ὑπαρχηγὸς αὐτοῦ Βῆλος, ὅστις εἶχε χρηματίσει καὶ ὡς ἀξιωματικὸς ἐν τῷ Βασιληκῷ Στόλῳ καταθέσας τὰ χρήματα ἅτινα εἶχε λάβει ἐκ τοῦ πωληθέντος πλοίου ἐν τῷ οἴκῳ Δουρφώρ.

Κλάδερ καὶ Σας ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχε καταθέσει ὁ πλοίαρχος Ραμιζὲ τρία ἑκατομμύρια φράγκα. Πατὴρ καὶ μήτηρ ἄγνωστος, ἀνατραφεὶς ἐν τῷ χωρίῳ Βριόκ.

— Εὖγε, ἀνέκραξε μὲ χαρὰν ὁ Φουκέ, ἰδοὺ μία καλὴ ἀρχή.

— Ὁ ψευδὴς ἡμῶν μαρκήσιος κατάγεται ἐκ Σαίντ Βριόκ.

— Θὰ ὑπάγω εἰς Σαίντ Βριόκ.

— Τί θὰ κάμετε ἐκεῖ ; ἠρώτησεν ὁ διευθυντής.

— Ἐλπίζω νὰ διαφωτισθῶ ἐκεῖθεν, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ὑπὸ τὸν τίτλον μαρκήσιος κρυπτόμενος, διέπραξε τὰς κλοπὰς καὶ τὰ κακουργήματα ταῦτα.

— Πότε λοιπὸν ἀναχωρεῖτε διὰ Σαίντ Βριόκ ;

— Ἀπόψε. Θὰ σᾶς παρακαλέσω δὲ νὰ μοῦ γράψητε μίαν λέξιν διὰ τὸν ἀστυνόμον τοῦ Σαίντ Βριόκ διὰ νὰ μοὶ παρέξῃ βοήθειαν ἐὰν λάβω ἀνάγκην.

Ἔγραψε γραμμάς τινας ἐνῷ ὁ Φουκὲ συνεβουλεύετο τὸ δρομολόγιον τῶν σιδηροδρόμων, ὅπερ εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Ἰδού, λάβετε τὴν ἀπόδειξιν ἣν εἶχεν ὑπογράψει.

Ἀκριβῶς εἰς τὰς ὀκτὼ ὁ Φουκὲ ἀνεχώρησε διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας.

Εἰς τὰς δέκα ἔφθασεν εἰς Βριόκ καὶ κατῆλθε πρὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ. Παρουσιασθεὶς πρὸ τοῦ ἀστυνόμου καὶ μὲ ὀλίγας λέξεις τῷ ἐξήγησε τὰ συμβάντα.

— Λοιπόν, τῷ εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, ἔρχεσθε εἰς Σαίντ Βριόκ μὲ σκοπὸν τοῦ νὰ ἀνεύρητε τὰ ἴχνη τοῦ ἀνθρώπου ὃν μοὶ ὀνομάσατε ;

— Μάλιστα, κύριε, τὸν Ραμιζέρ, ὁ ὁποῖος ὡς ἔμαθον κατάγεται ἐκ τοῦ χωρίου τούτου.

— Ἐγνωρίσατε λοιπὸν τὸν Ραμιζέρ ;

— Ὄχι, πρὸ ὀλίγου καιροῦ εὑρίσκομαι ἐνταῦθα καὶ δὲν γνωρίζω πολλούς, ἀλλὰ θὰ σᾶς συστήσω γέροντά τινα ἁλιέα, ὅστις γνωρίζει ὅλους τοὺς κατοίκους.

Ὁ ἀστυνόμος προσεκάλεσεν ἀστυνομικὸν πράκτορα.

— Ὕπαγε νὰ εἴπῃς εἰς τὸν γέρων Σενοὺ νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ γέρων Σενοὺ εὑρίσκετο ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ.

— Ὁ κ. ἀστυνόμος μοὶ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μὲ ζητήσῃ ; εἶπεν ὁ ἁλιεύς.

— Μάλιστα, εἶπεν οὗτος, μέλλετε νὰ μᾶς δώσετε μερικὰς πληροφορίας.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, κ. θὰ σᾶς ἀποκριθῶ εἰς ὅτι μὲ ἐρωτήσετε.

— Γνωρίζετε ἐδῶ ἄνθρωπόν τινα καλούμενον Ραμιζέρ, ἠρώτησεν ὁ Φουκέ.

— Ραμιζέρ ; ἀπήντησεν ὁ Σενοὺ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ.

Καὶ ὁ γέρων ἁλιεὺς διηγήθη εἰς τὸν Φουκὲ πάνθ' ὅσα γνωρίζουσι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ θετοῦ αὐτοῦ πατρός.

Ὁ Φουκὲ ἀκούσας μετὰ μεγάλης ἀνυπομονησίας τὰ ὑπὸ τοῦ ἁλιέως λεχθέντα ἔμεινεν ἐκστατικός, ἐννοήσας ὅτι ὁ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ραμιζέρ Μαζλατὰν ἦτο ὁ νόθος υἱὸς τοῦ μαρκησίου Εὐγενίου Μαλτεσέρ

Ὁ Σενοὺ ἐξηκολούθησε·

— Πέρσι εἶχε πάγει στὸ Παρίσι τὸ ποιδὶ τοῦ Καβριώνη καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι εὗρε τὸν Ραμιζέρ ποῦ καθούντανε σ' ἕνα σπίτι ποῦ ἔμοιαζε σὰν παλάτι, καὶ σὰν θέλετε φωνάξετέ το ἀπὸ τὸ σπίτι του ποῦ μπορεῖ νὰ σᾶς τὰ πῇ καλλίτερα.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἀστυνόμος προσεκάλεσε τὸν υἱὸν τοῦ Καβριώνη, ὅστις διηγήθη εἰς τὸν Φουκὲ, ὅτι ὁ Ραμιζέρ ἔφερε τὸν τίτλον μαρκησίου καὶ εἶχε δύο παράσημα παρὰ τῆς Ἀγγλικῆς καὶ Γαλλικῆς κυβερνήσεως, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔδειξε.

Χαιρετήσας τὸν ἀστυνόμον ὁ Φουκὲ, ὅστις παρεκάλεσε νὰ τὸν ἔχῃ ἐνήμερον τῶν ἐρευνῶν του, εὐχαριστήσας δὲ καὶ τὸν Σενοὺ, ἀνεχώρησεν εἰς Ρέννας.

Εἶτα ἔπεμψε τηλεγράφημα εἰς τὸν ἀστυνόμον τῶνΠαρισίων περιέχον τὰ ἑξῆς·

« Ἐπιβλέπετε τὴν οἰκίαν τοῦ μαρκησίου Ραμιζέρ, πληροφορηθῆτε ἐὰν λαμβάνωσιν ἐπιστολὰς οἱ ὑπηρέται του καὶ ἐκ ποίου μέρους. Μάθετε δὲ ἐὰν ἔχῃ ἐξοχικὴν οἰκίαν ἢ ἔπαυλιν τινά » «Φουκέ.»

Μετὰ ἐπεβιβάσθη τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς διευθυνομένης εἰς Παρισίους.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας διέταξε δύο ὑπαλλήλους ἵνα μάθωσι ποῦ εὑρίσκετο ἡ ἐξοχικὴ οἰκία τοῦ μαρκησίου Ραμιζέρ Μαζατλάν.

Ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν αἰχμαλώτησιν τοῦ τραπεζίτου Βερνούιλ, ὁ μαρκήσιος Εὐγένειος ἔλαβεν ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὰ ἑξῆς·

«Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, τῷ κ. Εὐγενίῳ Μαλτεσέρ.»

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλίας σᾶς παρακαλεῖ ὅπως εὐαρεστηθῆτε νὰ διέλθητε ἐκ τοῦ γραφείου του.»

Ὁ μαρκήσιος ἀναγνώσας αὐτὴν ἔσπευσεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ.

Ὁ διευθυντὴς ἠρώτησε τὸν Μαλτεσέρ ἐὰν ἔμαθε ποῦ εὑρίσκεται ὁ υἱὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐγκαταλείψει καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τῷ διηγηθῇ τὸ μυστικόν του.

Ὁ μαρκήσιος μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρύψῃ τὸ ἁμάρτημά του, ὅπερ εἶχε πράξει, διηγήθη εἰς τὸν διευθυντὴν πάνθ' ὅσα γνωρίζομεν περὶ τοῦ υἱοῦ του.

Οὗτος παρεκάλεσε τὸν διευθυντὴν ἵνα τῷ εἴπῃ τὸ αἴτιον τῆς ἀνακρίσεως.

Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν τῷ διηγήθη ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ εἶναι ὁ δράστης τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Βερνεούιλ καὶ τῶν γονέων του ὡς ὑποπτεύονται.

Φθάσας ὁ Φουκὲ εἰς Ηχριτίους ἔμαθεν ὅτι ὁ Ραμιζέρ εἶχεν ἀγοράσει τὸν πύργον τῆς Σαμπέλ παρ' ἑνὸς ἀμερικανοῦ Βίλτων Βάρδεν.

ΜΕ'.

Ὁ Φουκὲ ἐπληροφόρησε τὸν διευθυντὴν ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ διὰ τοιούτου μετεμφιεσμοῦ ἐκτροχιάσας τὴν ἁμαξοστοιχίαν κατορθώσας νὰ συλλάβῃ τὸν Βερνεούιλ ὃν ἀπήγαγον εἰς τὸν πύργον, προσπαθῶν νὰ ἀπολέσῃ τὰ ἴχνη του, ζητῶν ὅπως μεταβιβάσωσι τὰ χρήματα εἰς Ἀγγλίαν.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ ἀστυνόμος, διέταξεν ὀκτὼ χωροφύλακας νὰ ἀκολουθήσωσι τὸν Φουκὲ καὶ ἄδειαν νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ σταθμοῦ καὶ στρατιώτας.

Οἱ ὀκτὼ λοιπὸν χωροφύλακες καὶ ἀπόσπασμα στρατιωτῶν ἠκολούθησαν τὸν Φουκὲ καὶ ἔλαβον τὴν εἰς Σάμπελ ἄγουσαν.

Ὁ μαρκήσιος ἀναχωρήσας ἐκ τῆς ἀστυνομίας λίαν τεταραγμένος, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγαρόν του, εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης καὶ ἤρξατο σκεπτόμενος περὶ τοῦ υἱοῦ του. Κατηρᾶτο ἑαυτὸν διότι εἶχεν ἀναγνωρίσει καὶ ἐγγράψει ὡς υἱόν του εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἀστυνομίας τὸ ἄθλιον τοῦτο πλάσμα, ὅπερ ἐγένετο ὁ φοβερώτερος τῶν κακούργων, μετανοῶν θιὰ τὸ σφάλμα, ὅπερ εἶχε πράξει, τοῦ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ νόθον τοῦτο τέκνον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ κηλύσει τὸ ὄνομά του ἐν τῷ βορβόρῳ καὶ βυθίσει τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὸ ὄνειδος

Σκεπθεὶς ταῦτα ὁ μαρκήσιος ἔκλαυσε πικρότατα, ἀναλογιζόμενος ὅτι ἡ χαρὰ, ἣν εἶχε λάβει ἐκ τοῦ γάμου τοῦ υἱοῦ του, ἔμελλον νὰ μεταβληθῶσιν εἰς μεγάλην θλῖψιν Ἔκλαιεν ἔτι καὶ γονυπετήσας ἐδέετο τοῦ Ὑψίστου ἵνα τῷ ἀφαιρέσει τὴν ζωὴν ὅπως μὴ ἴδῃ καὶ ἀκούσει τὴν φοβερὰν καὶ τρομερὰν ποινήν, ἣν ἔμελλε νὰ ὑποστῇ, ἵνα μὴ πίῃ καὶ τὸ θλιβερὸν τοῦτο ποτήριον τῆς πικρίας.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ υἱός του ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ὡς εἶδε τὸν πατέρα του γονυκλινῆ καὶ κλαίοντα, ἠρώτησεν αὐτὸν νὰ τῷ εἴπῃ τὸ αἴτιον.

Ὁ Εὐγένιος διηγήθη εἰς τὸν υἱόν του Βίκτωρα τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἐρωτῶν αὐτὸν τί νὰ πράξωσιν ὅπως ἀποφύγωσι τὸ ὄνειδος καὶ τὸ αἶσχος τοῦτο, ὅπερ τοῖς ἐπεφυλάσσετο ἐκ μέρους τοῦ υἱοῦ τούτου, τὸν ὁποῖον μετὰ τοσαύτης θέρμης εἶχεν ἀναζητήσει.

Ὁ Βερνούιλ μετὰ τῶν γονέων του ὁδηγούμενοι ὑπὸ τῶν λῃστῶν, ἔρθασαν ἔξωθεν τῆς πόλεως Τρόβαν ἔνθα μετέβη εἷς ἐκ τῶν λῃστῶν ἵνα προσκαλέσῃ ἅμαξαν, ἥτις θὰ μετέφερεν τοὺς αἰχμαλώτους εἰς τὴν πόλιν.

Μετ' ὀλίγον ἀγοραία ἅμαξα ἐλαυνομένη ὑπὸ δύο ἵππων ἔφερε τὸν Βερνούιλ εἰς τὴν Τρόβαι, οἱ δὲ λῃσταὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν πύργον χαίροντες διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου των.

Τὴν ὥραν λοιπὸν ταύτην εἶχεν ἐκλέξει ὁ Φουκὲ ὅπως συλλάβῃ τοὺς κακούργους τοῦ πύργου διέταξεν τὸν ἀστυνόμον τοῦ χωρίου Σάμπελ ἵνα τοὺς ὁδηγήσει μέχρι τοῦ μέρους ἔνθα θὰ ἠδύναντο νὰ ἴδωσιν τὸν πύργον.

Μετ' ὀλίγον πάντες εὑρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν χιλίων μέτρων τοῦ πύργου, ὁ Φουκὲ προσκαλέσας τοὺς τρεῖς ἀξιωματικοὺς εἶπεν εἰς αὐτοὺς νὰ περικυκλώσωσι τὸν πύργον.

Ὁ ἀστυνόμος τοῦ χωρίου Σάμπελ φθάσας εἰς ἀπόστασιν ἑξακοσίων βημάτων ἐκ τοῦ πύργου εἶδεν ἐξηπλωμένον λῃστήν.

Ὁ ἀστυνόμος ὡς εἶδε τοὺς φρουροὺς τοῦ πύργου ὑπνόττωντας ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Φουκέ, ὅστις πληροφορηθεὶς παρὰ τοῦ ἀστυνόμου ὅτι ὑπῆρχον τρεῖς λῃσταὶ ὡς σκοποὶ οἵτινες κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὑρίσκοντο ἐν βαθεῖ ὕπνῳ διέταξεν ἕνα ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς στρατιώτας.

Οἱ στρατιῶται ἐκτελοῦντες τὸ καθῆκον των ἤρχισαν βαίνοντες κατὰ τοῦ πύργου.

Αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν ὀκτὼ ἀστυνομικῶν πρακτόρων ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας ἕτοιμα πολύκροτα ἐπορεύθησαν ἐμπρός.

Ὅτε δὲ ἔμελλον νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸν φρουρὸν, οὗτος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἰδὼν τὸν Φουκὲ μετὰ τῶν πρακτόρων ἐδράξατο τοῦ ὅπλου, ἀλλὰ πρὶν ἠδυνήθῃ νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ, ἡ σφαῖρα τοῦ πολυκρότου τοῦ ἀστυνόμου ἔρριψεν αὐτὸν καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἵνα μὴ ἀνεγερθῇ πλέον.

Ὁ Σαλαμανσὰρ κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς ἐπιστροφῆς τῶν συντρόφων του, οἵτινες εἶχον ὁδηγήσει τὸν Βερνούιλ καὶ τοὺς γονεῖς του εἰς εἰς Τρόβαι ἐκ τῆς χαρᾶς τοῦ ὅτι ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν ταύτην ἄνευ οὐδενὸς ἀπευκταίου ἔδωσε τὴν ἄδειαν εἰς αὐτοὺς ἵνα κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν πίωσιν ὅσον ἠδύναντο οἶνον.

Ὡς ἐκ τούτου οἱ πλείστοι ἔκειντο νεκροὶ ἐκ μέθης καὶ ἀνίκανοι νὰ ἐννοήσωσι τὰ διατρέχοντα.

Δέκα μόνον ἐξ αὐτῶν μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ Σκλαμανσὰρ εὑρίσκοντο εἰς κατάστασιν νὰ ἀντισταθῶσι.

Εἶναι εὔκολον νὰ ἐννοήσῃ τις ὅτι σκηνὴ αἱματηρὰ θὰ ἀνελύσετο βλέπων τοὺς δέκα τούτους λῃστὰς εὑρισκομένους ἐντὸς τοῦ φρουρίου ἀπηλουμένους νὰ συλληφθῶσι.

Εἰς τὸν ἦχον τοῦ πυροβολισμοῦ ὁ Σκλαμανσὰρ μετὰ τῶν δέκα συντρόφων λαβόντες τὰ ὅπλα κατῆλθον τὴν κλίμακα ἵνα ὁρμήσωσιν ἔξω τοῦ πύργου, ἀλλ' ὅτε ἔμελλον νὰ ἐξέλθωσι τῆς θύρας, ἥτις εὑρίσκετο πάντοτε ἀνοικτή, εἶδον διπλῆν σειρὰν στρατιωτῶν, ἐχόντες τὰ ὅπλα ἕτοιμα καὶ περιμένοντας τὴν διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ των ἵνα ἐπιτεθῶσι καὶ συλλάβωσιν αὐτούς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἔφθασε καὶ ὁ Φουκὲ μετὰ τῶν πρακτόρων εἰς τὸ μέρος τῶν στρατιωτῶν φέροντες καὶ τοὺς δύο φύλακας δεδεμένους.

Οἱ λῃσταὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Σκλαμανσὰρ ὡχυρωθέντες ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πύργου ἤρξαντο πυροβολοῦντες, σκεπτόμενος ὅπως δυνηθῇ νὰ κερδίσῃ δύο ὡρῶν καιρὸν ὅπως ἐξυπνήσῃ καὶ τοὺς ἑταίρους συντρόφους του. Ἐλπίζων οὕτω ὁ ἄθλιος ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ διαφύγῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἀστυνομίας. Ὁ Φουκὲ λοιπὸν συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν τριῶν ἀξιωματικῶν, ἔπεμψαν ἕνα στρατιώτην, διὰ νὰ τοὺς εἴπῃ νὰ παραδοθῶσι.

Οὗτοι ὅμως ὄχι μόνον δὲν ὑπήκουσαν, ἀλλ' ἐρώτευσαν καὶ τὸν δυστυχῆ στρατιώτην, ὥστε ἐγένετο θύμα τοῦ καθήκοντός του λέγοντες·

— Θὰ ἔχουμε μ' ἕνα πολὺ λίγο νὰ πολεμήσουμε.

Καὶ ἤρξαντο πυροβολοῦντες κατὰ τῶν στρατιωτῶν.

Ἡ συμπλοκὴ αὕτη διαρκέσασα ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἐρωτεύθησαν ἐκ μὲν τῶν στρατιωτῶν δέκα ἐκ δὲ τῶν λῃστῶν ἕξ.

Βλέπων ὁ Φουκὲ ὅτι οἱ πυροβολισμοὶ ἠλαττοῦντο ἐκ μέρους τοῦ πύργου λαβὼν δέκα ἐκ τῶν στρατιωτῶν ὥρμησεν ἐντὸς τοῦ πύργου.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Σκλαμανσὰρ προσεπάθει ἵνα ἀνανύψῃ ἐκ τῆς μέθης τοὺς συντρόφους του, οἵτινες τοσοῦτον ἦσαν οἰνοβαρεῖς ὥστε δὲν ἤκουον οὔτε τοὺς λόγους τοῦ Σκλαμανσὰρ, ὅστις τοὺς ἔλεγεν ὅτι ἐὰν δὲν ἐγερθῶσι διὰ νὰ πολεμήσωσι θὰ συλληφθῶσι, οὔτε τοὺς πυροβολισμοὺς τοὺς ριπτομένους ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.

Ὁ Φουκὲ εἰσελθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν ᾗ εὑρίσκετο ὁ Σκλαμανσὰρ ἐν τῷ μέσῳ τῶν οἰνοβαρῶν συντρόφων του εἶπεν εἰς αὐτόν.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ διατάσσω νὰ μὴ κινηθῇς.

Ὁ Σαλαμανσὰρ ἐννοήσας ὅτι ἡ μάχη ἦτο ἀναπόφευκτος, θέλων νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς θέσεώς του ἐπήδησε κατὰ τῶν στρτιωτῶν. Δύο κτύποι ἠκούσθησαν καὶ δύὸ ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἔπεσαν. Τοῦτο ἐγένετο εἰς ὀλιγώτερον διάστημα, ἀφ' ὅσον ἡμεῖς ἠδυνήθημεν νὰ τὸ περιγράψωμεν.

Οἱ στρατιῶται ὀπισθοχώρησαν πλὴν ὁ Φουκὲ ὅστις εὑρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, εἶπεν εἰς αὐτούς·

— Θὰ ἐλογιζώμεθα οἱ πλέον ἄνανδροι ἐὰν δὲν δυνηθῶμεν νὰ συλλάβωμεν δέκα στρατιῶται ἕνα ἐκ τῶν κακούργων τούτων.

— Δὲν θὰ δυνηθῇς, ἄθλιε, εἶπεν ὁ Σαλαμανσὰρ τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπήστραπτον Ἄ ! σὲ γνωρίζω ἐγὼ, Φουκὲ ἢ Πέτρε Δαρσιέ, ὅπως θέλῃς νὰ ὀνομασθῇς, μοὶ διηγήθησαν ὅλην τὴν ζωήν σου, ὅπως καὶ σὺ βεβαίως γνωρίζεις τὴν ἰδικήν μου.

Καὶ τώρα μαντεύω καὶ δύναμαι νὰ σὲ ἐμποδίσω τοῦ νὰ φθάσῃς νὰ ἴδῃς τὸ ποθούμενόν σου.

Καὶ τελειώσας τὴν φράσιν του ἔπεμψε σφαῖραν ἐκ τοῦ πολυκρότου, ὅπερ ἐκράτει ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Φουκέ, ὅστις ἔπεσεν ἀναίσθητος ἐν τῷ μέσῳ τῶν κοιμωμένων λῃστῶν.

Οἱ στρατιῶται τὴν στιγμὴν ταύτην κατὰ προτροπὴν τοῦ φθάσαντος ἀξιωματικοῦ μετὰ ὀκτὼ ἑτέρων ὥρμησαν ἐπὶ τοῦ Σαλαμανσὰρ καὶ ἐφίμωσαν αὐτόν.

Μετὰ δύο ὥρας ἅπασα ἡ συμμορία τοῦ Σαλαμανσὰρ συλληφθεῖσα καὶ φιμωθεῖσα εὑρίσκετο εἰς Ρέννας. Ἐνθα ἀναπαυθέντες μέχρι τῆς ἐννάτης τῆς ἑσπέρας περιμένοντες τὴν ἁμαξοστοιχίαν, ἥτις θὰ διήρχετο εἰς τὰς 9 καὶ 40.

Τοποθετήσαντες κατὰ τὴν 9ην ὥραν τοὺς 28 λῃστὰς ἐντὸς μιᾶς σιδηροδρομικῆς ἁμάξης τῇ συνοδείᾳ δέκα ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τοὺς ὁποίους θὰ μετέφερεν ἡ ἁμαξοστοιχία τῶν 9 καὶ 40 εἰς Παρισίους, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῶν Ρεννῶν εἶχεν εἰδοποιήσει τὴν ἀστυνομίαν τῶν Παρισίων περὶ τῆς συλλήψεως τῆς συμμορίας ταύτης, ὅπερ δὲν ἤργησαν νὰ δημοσιεύσωσι τὰ φύλλα τῶν Παρισίων.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὡς εἶχον ἀναγγείλει αἱ ἐφημερίδες, ὅτι ἔμελλε νὰ φθάσῃ εἰς Παρισίους ἡ συμμορία, ἥτις εἶχεν αἰχμαλωτήσει τὸν Βερνούιλ μετὰ τῶν γονέων του, ἡ Πλατεῖα τοῦ σταθμοῦ ἐπληρώθη ἀνθρώπων καὶ ὡς συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἕκαστος θεατὴς διηγεῖτο πρὸς τὸν γείτονά του ἢ ἐμάνθανε παρὰ τούτου λεπτομερείας τινὰς, ἃς ἐγνώριζεν ἢ εἶχεν ἀκούσει περὶ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Βερνούιλ.

Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα τῆς πρωΐας ὅτε ἠκούσθη ὁ συριγμὸς τῆς ἁμαξοστοιχίας τῆς κομιζούσης τὸν Σαλαμανσὰρ καὶ τὴν συμμορίαν του.

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἡ ἁμαξοστοιχία εὑρίσκετο ἐν τῷ σταθμῷ ἐκ τῆς ὁποίας ἐξῆλθον πάντες οἱ λῃσταὶ τῇ συνοδείᾳ τῶν ἀστυνομικῶν πρακτόρων, τοὺς ὁποίους ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἁλλαλαγμοῦ καὶ τῶν κραυγῶν τοῦ πλήθους ὁδήγησαν πρὸς τὴν φυλακὴν Φαλκέ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁλόκληροι οἱ Παρίσιοι καὶ πᾶσα ἡ κοινωνικὴ τάξις τοῦ λαοῦ τῆς μεγαλουπόλεως ταύτης συνδιελέγοντο περὶ τοῦ τολμηροῦ καὶ θρασέως κακούργου, ὁ ὁποῖος ἠδυνήθη νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν κοινωνίαν λαμβάνων ψευδῆ τίτλον, ἕκαστος δὲ ἐπιθύμει νὰ μάθῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ μεγάλου τούτου κακούργου.

Μετὰ πέντε ἡμέρας ἔμελλε νὰ γίνῃ ἡ ἀνάκρισις τοῦ Ραμιζέρ.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας αἱ ἐφημερίδες τῶν Παρισίων ἀπησχόλουν τὸ κοινὸν περὶ διαφόρων κακουργημάτων τῆς συλληφθείσης συμμορίας καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ της.

Τὴν πρωΐαν τῆς δευτέρας ἡμέρας ὁ μαρκήσιος Εὐγένιος Μαλτεσὲρ ἀνέγνωσεν ἐν τῇ ἐφημερίδι τὴν σύλληψιν τοῦ Ραμιζὲρ Μαζατλὰν, ὅστις ἐγνώριζεν ὅτι ἡ καταστροφὴ θὰ ἦτο προσεχὴς, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευεν αὐτὴν ἐπικειμένην . . . . ἡ ἀφήγησις τῆς συλλήψεως τοῦ Ραμιζὲρ Μαζατλὰν ἐν ταῖς ἐφημερίσεσι τῆς πρωΐας ὑπῆρξε δι' αὐτὸν κεραυνοβόλος προσβολὴ, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ . . . . ὤφειλεν ἐν τούτοις . . .

Ἔλαβε ταχέως τὴν ἀπόφασίν του. Ἐζήτησε παρὰ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ εἰσαγγελέως ἀκρόασιν τὴν ὁποίαν τῷ ἀπένειμεν.

Λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν υἱόν του Βίκτωρα ἐπορεύθη πρὸς τὴν φυλακήν.

Ὁ Ραμιζὲρ εὑρισκόμενος δύο ἡμέρας ἐν τῇ εἱρκτῇ, ἀνελογίσθη τὸ παρελθόν του καὶ σκεφθεὶς ὅτι ἐὰν ἡ τύχη, ἥτις ἐκ γεννήσεώς του τῷ ἐφάνη δύστροπος, ἐὰν δὲν τὸν ἔρριπτεν εἰς χεῖρας τῶν κακούργων ἐκείνων Καλαβρῶν λῃστῶν, ἐὰν ὑπηρέτη ἔτι ἐν τῷ Βασιλικῷ ναυτικῷ θὰ ἔζη ὡς τίμιος καὶ καλὸς ἀνὴρ, ὡς ὑπερασπιστὴς τῆς πατρίδος του, καὶ σήμερον δὲν θὰ ἦτο ἐν ᾗ εὑρίσκετο καταστάσει, περιμένων τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ τὸν ἔσυρον πρὸ τοῦ ἐκριώματος.

Ἀνελογίσθη τὸν θετὸν αὐτοῦ πατέρα ὅστις τοσοῦτον τὸν ἠγάπα, ἀνελογίσθη τοὺς γλυκεῖς ἐνθαρρυντικοὺς λόγους του, τὰς καλὰς συμβουλάς του, τὴν προτροπὴν, ἣν εἶχε κάμει εἰς αὐτὸν διὰ νὰ μάθῃ τὸν γνήσιον πατέρα του ὅστις κατή-

γετο ἐξ εὐγενοῦς οἴκου, ἐν τῇ τρομερᾷ δὲ ἀδιεξόδῳ ἐν ᾗ ἠσθάνετο ἑαυτὸν κατεννόει ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον δυνατὴ διέξοδος.

Ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ μὲ βλέμμα ἀτενὲς καὶ τὸ πνεῦμα ὑπὸ μυρίων φαντασμάτων περικυκλούμενον. Μετὰ βίας ἀνέπνευσεν, εἶδος τι ρόγχου ἐξήρχετο τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ, ἤθελε νὰ κλαύσῃ πλὴν δὲν ἠδύνατο.

Αἴφνης ἐξέβαλλε κραυγὴν καὶ φρικίασης κατέλαβεν αὐτόν. Εἶτα μὲ προτεταμένον τὸ σῶμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξογκωμένους εἶδε πρὸ αὐτοῦ δύο ἄνδρας. Ὁ Ραμιζὲρ χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζῃ ἠσθάνθη κτύπον τινα ἐν τῇ καρδίᾳ του

Ὁ δὲ μαρκήσιος, ὅστις πρὸ 25 ἐτῶν ἀφῆκε τὸν υἱόν του νὰ ἀνατραφῇ εἰς χεῖρας ἀγρίου τὰ ἤθη ἀνδρός, μὴ φροντίσας κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἵνα βλέπῃ τὸν υἱόν του, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ καὶ συλλογισθεὶς τὴν θέσιν εἰς ἣν εὑρίσκετο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ καρδία του εἶχε συντριβεῖ καὶ χείμαρρος δακρύων ἀνέβλυσσεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ριφθεὶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ του, εἶπεν ἐναγωνίως.

— Ἄ, διατί ὁ Θεὸς μὲ ἀφῆκε νὰ ζήσω μέχρι τῆς σκληρᾶς ταύτης ἡμέρας ὅπως σὲ ἐπανεύρω ἀγαπητέ μου υἱὲ ἐν τῷ μέσῳ τῆς φυλακῆς ταύτης.

Ἄ ! Ραμιζὲρ, τέκνον μου, ἐὰν ἐγνώριζες ὁποίας βασάνους καὶ τύψεις συνειδήσεως ὑπέφερον καὶ μέχρι τοῦδε ποσάκις σὲ ἀνεζήτησα ; ἀλλ' ὁ Θεός μοι ἐπεφύλαττε τὴν τιμωρίαν ταύτην νὰ σὲ ἴδω τελευταῖον ἐν τῷ μέσῳ τῆς φυλακῆς.

Ὁ Ραμιζὲρ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν του καὶ ἔπεσε γονυκλινής.

— Πάτερ μου! πάτερ μου ! ἐτραύλισεν ὁ δυστυχὴς μετὰ σπαρακτικοῦ λυγμοῦ, ὑπῆρξα ἄθλιος, καὶ ἀλιτήριος, παρέδωκα εἰς ὅλας τὰς ἀταξίας αὐτὴν τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβον παρ' ὑμῶν . . . ἡ δύσμοιρος τύχη δὲν μοὶ ἀφῆκε νὰ σὲ γνωρίσω, ἀλλ' ἐπρόφθασα νὰ μετανοήσω καὶ ὁ θάνατός μου ἴσως θὰ σὲ χρησιμεύσῃ πρὸς παραδειγματισμόν.

Ἄ ! ἐὰν ὁ ἐγκληματίας ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἕνα ἐκ τῶν ὁμοίων αὐτοῦ ἀποθνήσκοντα τοῦτο θὰ τὸν ἀνεχαίτιζε θὰ τὸν μετέβαλεν ἴσως.

— Ὦ ! ὄχι, ὄχι ! δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ ἀνέλθῃ τὰς βαθμίδας τῆς λαιμητόμου, σὲ τὸν ὁποῖον ἠδυνήθην νὰ ἀνεύρω μετὰ 25 ἐτῶν ἐρεύνας εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Θὰ πορευθῶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου ἵνα ζητήσωμεν παρὰ τοῦ βασιλέως παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ σοὶ ἀποδωθῇ ἡ χάρις. Ὁ ἀδελφός σοῦ ἔχει τίτλον Κόμητος καὶ τὴν διοίκησιν τῆς Κομητείας Λαβάλ, πιστεύω δ' ὅτι θὰ εἰσακουσθῶσι αἱ παρακλήσεις μας.

— Ὄχι, ὄχι ! συγχώρησις δὲν ὑπάρχει δι' ἐμέ. Πιστεύεις, πάτερ μου, εἶπε μετὰ δεικτικῆς εἰρωνίας, ὅτι δύναταί τις νὰ μολύνῃ ἀτιμωρητεὶ τὴν ζωήν του μὲ ἐγκλήματα, νὰ παραδοθῇ εἰς αἰσχροτάτας πράξεις, νὰ καταπολεμήσῃ τὴν

ἡσυχίαν τῆς κοινωνίας, καὶ μόνον δι' ἁπλῆς μετανοίας νὰ ἀποπλύνῃ ὅλα ταῦτα.

Λοιπὸν σὲ ἐκβάλλω ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀπάτην σου.

— Ἀλλ' ὁ πατὴρ εἶναι ἐπιεικὴς, εἶπεν ὁ μαρκήσιος ἀσπαζόμενος μετὰ δακρύων τὸν υἱόν του.

— Ποτὲ, κύριε, ποτὲ, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας.

Ἄκουσόν με, πάτερ μου εἶπε μὲ φωνὴν πάλλουσαν, εἰς τὰ πρῶτα μου ἔτη ὑπῆρξα εὐτυχὴς, μολονότι ἐγκατελείφθην ὑπὸ τῶν γονέων μου, καὶ ὅστις μὲ ἔβλεπε παιδίον δὲν ἠδύνατο νὰ προείδῃ τὰ ἀτακτήματα τῆς μελλούσης ζωῆς μου.

Ἀνετράφην ὑφ' ἑνὸς τιμίου καὶ λίαν καλοῦ ἁλιέως ὀνομαζομένου Γκοφὶκ, ὅστις μὲ ὑπερηγάπα καὶ μοὶ ἐδίδασκε πάντοτε νὰ πράττω τὸ καλόν.

Ὁ Ραμιζὲρ ἐνθυμηθεὶς τὴν στιγμὴν ταύτην τὸν ἁλιέα ἔκλαιε πικρότατα.

Ὁ ἁλιεὺς εἶπεν ὁ Ραμιζὲρ παύσας τοῦ νὰ κλαίῃ κατὰ τὴν τελευταίαν του ὥραν μοὶ συνεβούλευσε νὰ ἀναζητήσω τὸν πατέρα μου. Ἡ τύχη ὅμως, ἥτις μοὶ ἔρριψεν κατὰ τὸ 20 ἔτος τῆς ἡλικίας μου εἰς χεῖρας μιᾶς συμμορίας λῃστῶν Καλαβρῶν ἐσυμμορφώθην μὲ τὰ ἤθη αὐτῆς καὶ ἀφῆκα τοῦ νὰ ἐρευνήσω καὶ εὕρω τὴν οἰκογένειάν μου καὶ ἔγεινα κακοῦργος.

Πέντε ἔτη ἐπέρασαν κατὰ τὰ ὁποῖα κατεπάτησα ὅτι σεβαστὸν καὶ ἱερὸν ἔχει ὁ ἄνθρωπος, συνεσώρευσα κλοπὰς ἐπὶ κλοπῶν, ἐγκλήματα ἐπὶ ἐγκλημάτων, καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῶ οὔτε τὸ αἴσχος, τὸ ὁποῖον ἤθελον προσάψει εἰς τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μου ἂν μίαν ἡμέραν ἡ δικαιοσύνη ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν κόσμον τὸ ἀληθὲς ὄνομά μου τοὺς ἀληθεῖς γονεῖς μου.

Ἤμην τότε παράφρων.

Ὦ! εἶναι φρικτόν! τὸ ἐσυλλογίσθην ἀκολούθως. Ναὶ, ἀργὰ ὅμως!

Μὴ δυνηθεὶς εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Βίκτωρ νὰ ἀντιστῇ, περιεπτύχθη τὸν ἀδελφόν του καὶ κατασπαζόμενος τῷ ἔλεγεν·

— Ὁ Θεὸς εἶναι πολὺ εὔσπλαγχνος καὶ συγχωρεῖ τοὺς μετανοοῦντας.

Ὁ Ραμιζὲρ μανθάνων τὸ οἰκογενειακὸν αὐτοῦ ὄνομα καὶ ἐνθυμούμενος τοὺς φόνους καὶ τὰς κλοπὰς, ἃς εἶχε διαπράξει πρὸς ἀπόκτησιν περιουσίας καὶ τίτλου, τῶν ὁποίων θὰ ἦτο κάτοχος χωρὶς νὰ διαπράξῃ οὐδὲν ἔγκλημα, ἐσκέπτετο ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν εἶχε οὐδ' ἓν ὅπλον ἵνα δώσῃ πέρας εἰς τὴν ζωήν του. Ἐνθυμηθεὶς ὅμως τὸ δηλητήριον ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ.

— Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον εἶπε.

Δὲν θέλω νὰ κηλιδώσω τὴν τιμὴν τῆς οἰκογινείας μου τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου τοὺς ὁποίους κατὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φορὰν ἐναγκαλίζομαι.

Καὶ πρὶν ἢ δυνηθῇ ὁ πατὴρ ἢ ὁ ἀδελφός του νὰ ἐννοήσωσί τι, ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ δακτύλου του τὸ δακτύλιον, ὅπερ ἔφερεν καὶ ἀπερόφησε τὸ ἐντὸς αὐτοῦ εὑρισκόμενον δηλητήριον.

— Κύριοι, εἶπε, κλαίων καὶ ὀλοφυρόμενος.

Συγχωρήσατέ μοι λοιπόν, ἐντὸς ὀλίγου ἀποθνήσκω.

— Τί λέγεις ; ὦ ! Θεέ μου, εἶπον ταὐτοχρόνως ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφός.

— Αὐτὸ τὸ δακτύλιον ὅπερ θὰ σοὶ ἀφήσω ὡς ἐνθύμιον θὰ μοὶ ἀφαιρέτῃ τὴν τελευταίαν μου στιγμήν.

—Πάτερ μου! πάτερ μου! στιγμάς τινας μόνον ἔχω νὰ ζήσω, αὐτὸ τὸ δηλητήριον μοὶ καίει τὸ στῆθος.

— Ἐλθὲ, ταλαίπωρόν μου τέκνον, ἐλθέ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος Εὐγένιος Μαλτεσέρ, καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ραμιζὲρ μὲ παραφορὰν καὶ θυμηδίαν.

Εἶθε ἡ θλῖψις ἑνὸς πατρὸς καὶ ἡ λύπη τοῦ ἀδελφοῦ σου νὰ δησωπήσωσι τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἀπιστρέψῃ τὴν φοβεράν του ὀργήν.

Καὶ ἐπί τινα δευτερόλεπτα ἠκούοντο μόνον οἱ παράφοροι λόγοι, οὓς ἀπέσπα ἀπὸ τὸ στόμα τῶν τριῶν τοὔτων ἀνδρῶν ἡ θλῖψις καὶ ἡ χαρά.

Λῖφνης πόνοι δρυμεῖς τὸν ἐπανήγαγον εἰς τὴν φοβερὰν πραγματικότητα.

Θανάσιμος ὠχρότης ἐπεχύθη ἐπὶ τῶν παρειῶν του, ψυχρὸς ἱδρὼς ἤρχισε νὰ ῥέῃ ἀπὸ τὸ μέτωπόν του καὶ τὸ βλέμμα του ἐξέπεμπε παράδοξον λάμψιν.

— Αἰσθάνομαι λειποθυμίαν, ἐτραύλισεν.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σ' ἀφήσω νὰ ἀποθάνῃς οὕτως .... ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, πιέζων τὴν κεφαλήν του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.

Εἶσαι νέος ἀκόμη, εὔρωστος πρέπει νὰ ὑπάρχῃ θεραπεία.

Θὰ εἰδοποιήσω τὸν φύλακα νὰ φέρῃ ἰατρόν.

— Μὴ κινηθεῖτε, εἶπε μὲ βραδείαν φωνήν, μὴ κοινοποιήσετε εἰς κανένα τίποτε, χάριν ὑμῶν, χάριν τοῦ ἀδελφοῦ μου, πρέπει ν' ἀποθάνω.

— Ὄχι, ὄχι ! δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός.

— Ὁ Θεὸς τὸ θέλει, ἀπεναντίας, πάτερ μου . . .

Τὸ ἔγκλημα ἀπαιτεῖ τὴν ποινήν του καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄξιος αὐτῆς . . . καὶ ἔπειτα προσέθεσεν ὁ Ραμιζὲρ μετά τινα παῦσιν καὶ μὲ τόνον ἀλγηνόν.

— Μήπως δὲν μὲ ἐχορήγησεν ὁ Θεὸς τὴν μόνην εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν τῷ ἐζήτουν ἀπό τινων ἡμερῶν . . .

Νὰ ἀποθάνω συγχωρημένος. Νὰ ἀποθάνω εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός μου.

Ὦ ! πάσχω . . . τὸ στῆθος μου καίει . . . πνίγομαι . . . ὦ !

Εἰς ὅλα ταῦτα ὁ Βίκτωρ ἐγένετο ἔξαλλος ἐκ λύπης, ὁ δυστυχὴς μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ ἵνα σώσῃ τὸν ἀδελφόν του.

Δύο ἔτι λεπτὰ καὶ ὁ Σκλαμανσὰρ ἢ κάλλιον εἰπεῖν ὁ Ραμιζὲρ Μαλτεσέρ εὑρίσκετο ἄπνους ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς φυλακῆς.

Ὁ μαρκήσιος μετὰ τοῦ Βίκτωρος ὥρμησαν πρὸς τὴν θύραν ἔρθασαν εἰς τὴν

αὐλὴν τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπέβησαν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος τοῦ ἀναμένοντος αὐτοὺς ὅπερ τοὺς ὁδήγησεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Εὐγενίου Μαλτεσέρ.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν πᾶσαι αἱ ἐφημερίδαι τῶν Παρισίων ἀνήγγελον τὸν δηλητηριασμὸν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συμμορίας ἥτις εἶχεν αἰχμαλωτήσει τὸν τραπεζίτην Βερνούιλ, ἐξετροχιάσας τὴν ταχεῖαν ἁμαξοστοιχίαν τῶν Παρισίων.

***

Ἤδη ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέρμα, οἱ φίλοι ἀναγνῶσται, οἱ μετὰ προσοχῆς παρακολουθήσαντες τὴν ἐξέλιξιν τῆς πολυπλόκου ἱστορίας ἡμῶν, θὰ ἐρωτήσωσι βεβαίως τί ἀπέγεινον πρόσωπά τινα τῆς ἡμετέρας διηγήσεως, ἅτινα πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλείψαμεν χωρὶς νὰ γίνῃ λόγος τις περὶ αὐτῶν Ἐν πρώτοις ἀφήσαμεν τὸν Ἰωσὴφ ἐν Μασσαλίᾳ, περιμένοντα νὰ μάθῃ παρὰ τῶν δύο οὓς εἶχε πληρώσει, τὸ μέρος ἔνθα εὑρίσκετο ἡ συμμορία τοῦ Ἐρρίκου, ἥτις εἶχε πληγώσει αὐτὸν καὶ ἁφαιρέσει τὸ ποσὸν τοῦ κυρίου του.

Ὡς ἐνθυμούμεθα τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν ὁδηγεῖτο ἡ συμμορία τοῦ Ραμιζὲρ διὰ τῆς ἁμαξοστοιχίας εἰς Παρισίους, ὁ Ἀνδρέας ὁμολόγησε εἰς τὸν Σιδέρη τὸ μέρος ἔνθα εὑρίσκετο ἡ συμμορία ἐλπίζων οὕτω νὰ τῷ ἀποδωθῇ χάρις διὰ τῆς ὁμολογίας ταύτης. Ὁ Σιδέρης ἔσπευσε ν' ἀνακοινώσῃ τοῦτο εἰς τὸν Ἰωσήφ.

Καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν εἰσήρχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου, ὁ Ἰωσὴφ ἀνεγίνωσκε ἐν τῇ ἐφημερίδι τὴν σύλληψιν τῆς συμμορίας τοῦ Ραμιζέρ. Οὗτος μαθὼν παρὰ τοῦ Σιδέρη τὰς ἀνακαλύψεις του, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομίαν, ὅτι μέλλος τι τῆς συμμορίας εὑρίσκετο εἰς Μασσαλίαν. Μετὰ μίαν ὥραν ἡ ἀστυνομία ἐπεμπεν εἰς Παρισίους τὸν Ἀνδρέαν ὡς μέλλος τῆς συμμορίας τοῦ Ραμιζέρ. Ὁ δὲ Ἰωσὴφ μετέβη εἰς Παρισίους ἵνα ἴδῃ τὸν ἀπηγχονισμὸν τοῦ Ραμιζέρ.

Ὁ Βερνούιλ ἐλευθερωθεὶς ἔπεμψεν ἐκ τῆς πόλεως Τρόβαν τοὺς γονεῖς του εἰς Μασσαλίαν, αὐτὸς δ' ἐπορεύθη εἰς Παρισίους. Μαθὼν δὲ ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου Βαλὰρ-δὲ-Παλιμὲρ ἐνυμφεύθη τὸν Βίκτωρα Μαλτεσὲρ, ἐννοήσας δὲ τὸ σφάλμα του καὶ γνωρίζων τὴν ἀγάπην, ἣν ἔτρεφεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Βαιλάντου Περρεὺ πρὸς αὐτὸν ἐζήτησε τὴν χεῖρα παρὰ τοῦ πατρός της, καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας ἐνυμφεύθη αὐτὴν καὶ διῆλθον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς των ἐν εὐτυχίᾳ καὶ χαρᾷ.

Ὁ μαρκήσιος Εὐγένιος Μαλτεσὲρ μὴ δυνηθεὶς νὰ ὑποστῇ τὸ τελευταῖον τοῦτο τραῦμα τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸν δηλητηριασμὸν τοῦ υἱοῦ του Ραμιζὲρ ἀπέθνησκεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μικροτέρου αὐτοῦ υἱοῦ Βίκτωρος, εὐλογῶν καὶ παραγγέλων αὐτῷ, ὅπως ἀγαπᾷ πιστῶς τὴν σύζυγόν του, ἵνα μὴ τιμωρηθῇ κατόπιν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἡ δὲ συμμορία τοῦ Σαλαμανσὰρ ἀπεστάλη εἰς τὸ κάτεργον τῆς Τουλῶνος ἵνα ἕκαστον μέλος ἀποτήσῃ τὴν ποινὴν αὐτοῦ.

ΤΕΛΟΣ

SISMANOGLIO
MEGARO

SISMANOGLIO
MEGARO

SISMANOGLIO
MEGARO

